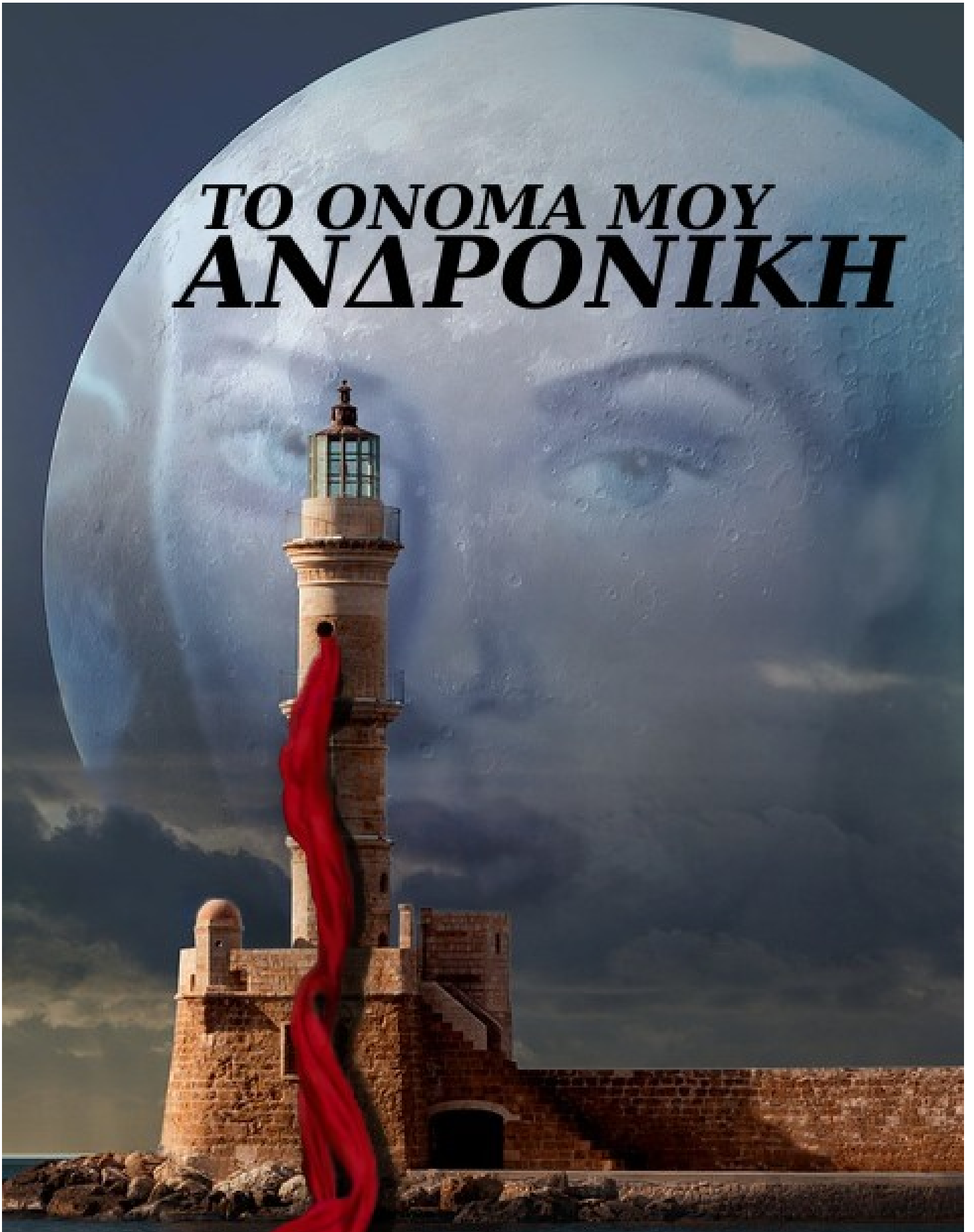
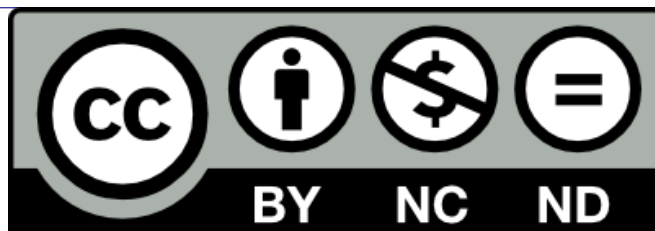

**ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ
ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ**

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

(Copyright)

Αυτό το έργο “Το όνομα μου Ανδρονίκη”
της Ειρήνης Μοσχοπούλου χορηγείται με άδεια

Creative Commons

-Αναφορά Δημιουργού

-Μη Εμπορική Χρήση

-Όχι Παράγωγα Έργα

Έκδοση 4.0 Διεθνές .

Για να δείτε ένα αντίγραφο της άδειας αυτής, επισκεφτείτε <http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>.

Το παρόν έχει κατοχυρωθεί με τις υπ αριθμό 15206/2019
και 15248/2019 πράξεις κατάθεσης της συμβολαιογράφου Μαρίας Ι Γυφτέας.

Συγγραφέας:

Ειρήνη Μοσχοπούλου

Επιμέλεια Ηλ. Εντύπου:

Κώστας Χόρτης

Αφιερωμένο στους δικούς μου ανθρώπους.

Ειρήνη Μοσχοπούλου

Λίγα λόγια για τη συγγραφέα:

Ονομάζεται Ειρήνη Μοσχοπούλου

Γεννήθηκε το 1967. Ζει και εργάζεται στην Θεσσαλονίκη, ως διοικητικός υπάλληλος σε δημόσια υπηρεσία.

Ασχολείται με την ζωγραφική, την στιχουργική, και την συγγραφή ποιημάτων και μυθιστορημάτων.

Έχει στο ιστορικό της τρεις (3) ατομικές εκθέσεις ζωγραφικής, στην ΧΑΝΘ το 1996, στην αίθουσα του Α΄ Δημοτικού Διαμερίσματος Θεσσαλονίκης το 1998, και στο Ε΄ Δημοτικό Διαμέρισμα το 1999 και είχε ταυτόχρονη συμμετοχή σε πολλές ομαδικές εκθέσεις σε όλη την Ελλάδα.

Έχει λάβει συμμετοχή στο 4ο Φεστιβάλ Ποίησης Θεσσαλονίκης, με θέμα «Όλυμπος το βουνό των Θεών» και κέρδισε το τρίτο βραβείο.

Το ποίημά της, εμπεριέχεται στο ομώνυμο βιβλίο “4th Thessaloniki’s Poetry Festival” , εκδόσεις Υδρόγειος.

Τον Ιούνιο του 1998, εκδόθηκε μια σειρά διηγημάτων της με τίτλο «Με φόντο τη Θεσσαλονίκη» από την εκδοτική σειρά «Τα Τραμάκια»

Αναμφίβολα θα έβρεχε και πάλι.

Ο μολυβής ουρανός εξάλλου έδειχνε ολοκάθαρα τις προθέσεις του.

Κι εκείνη είχε και πάλι ξεχάσει να προσθέσει την ομπρέλα στην τσάντα της. Είχε μόλις βγει από το μικρό υπόγειο που είχε πρόσφατα νοικιάσει και το χρησιμοποιούσε σαν ατελιέ. Το αυτοκίνητο, ούτε που θυμόταν πού το είχε παρκάρει το μεσημέρι που κατηφόρισε στο κέντρο.

Το κινητό της βούιξε μέσα στην τσάντα της κι εκείνη με γρήγορες-νευρικές κινήσεις την άνοιξε προσπαθώντας να το ανακαλύψει.

Επικρατούσε πάντα τέτοιο χάος εκεί μέσα! Μπορούσες να βρεις και τα πιο απίθανα πράγματα. Κι ωστόσο, πάντα έλειπαν τα σημαντικά. Και πάντα απορούσε για το βάρος της!

Το αριστερό της τακούνι τρίκλιζε πάνω στα πλακάκια του πεζοδρομίου και την προειδοποιούσε πως πολύ σύντομα θα ξεκολλούσε.

Άλλο ένα της ελάττωμα! Δεν μπορούσε να κρατήσει παπούτσια πάνω από ένα δίμηνο. Και πάντα έδειχναν παλιά στα πόδια της. Γδαρμένα τακούνια, μισοφαγωμένες σόλες, ταλαιπωρημένες φτέρνες.....!

Είχε στην κυριολεξία πλουτίσει τον τσαγκάρη της γειτονιάς της από τις αλλεπάλληλες επιδιορθώσεις!

Οι πρώτες σταγόνες της βροχής, την βρήκαν την ώρα που περνούσε την διάβαση της Αριστοτέλους, στο ύψος της Ερμού. Μέχρι να φτάσει στην Ν. Εγνατία, η βροχή είχε δυναμώσει για τα καλά. Στην επόμενη διάβαση, έφερε την τσάντα της στο ύψος του κεφαλιού της για να προστατευτεί από την καταρρακτώδη πλέον νεροποντή, που πλημμύριζε τους δρόμους. Τελικά το κινητό δεν είχε προλάβει να το απαντήσει με την πρώτη, και τώρα κουδούνιζε πάλι μέσα στην αναποδογυρισμένη της τσάντα.

Ήταν σίγουρο πως θα γινόταν μούσκεμα μέχρι να φτάσει στο αυτοκίνητο, και το θεώρησε τελείως άσκοπο να προσπαθεί προφυλαχτεί από την μανία της βροχής που την ξετρύπωνε ακόμη και κάτω από τις στέγες.

Έτσι τάχυνε το βήμα της, περπατώντας ανοιχτά του πεζοδρομίου, και προσπαθούσε να συνεννοηθεί με την Ιουλία, η οποία της έλεγε πως θα αργούσε να επιστρέψει στο σπίτι, και πως την επομένη θα ξεκινούσε πολύ νωρίς για εκδρομή με την παρέα της. Την αποχαιρετούσε τηλεφωνικά και της ευχόταν ένα επίσης ευχάριστο Σαββατοκύριακο.

Στο στενό της κλινικής Σαραφιανού, συναντήθηκε με το αυτοκίνητό της και χάρηκε πραγματικά που έβλεπε το σωτήριο σαραβαλάκι της. Τίναξε όσο ήταν δυνατόν τα νερά από πάνω της με τα χέρια και έβαλε εμπρός την μηχανή.

Παρασκευή βράδυ και στους δρόμους γινόταν το αδιαχώρητο. Και με την βροχή, το αδιανόητο!

Άναψε στο φουλ το καλοριφέρ, και τα τζάμια άρχισαν να θαμπώνουν με τον ζεστό αέρα και τον καπνό του τσιγάρου της. Στο ανοιχτό ράδιο, ο αγαπημένος της σταθμός, έπαιζε ένα από τα κομμάτια που την πονούσαν.

“Αλεξίου και η Πανσέληνος.” Και για δεξ σύμπτωση! Το ημερολόγιό της έλεγε πως ήταν πανσέληνος εκείνο το βράδυ.

Όχι, δεν είχε σκοπό να μελαγχολήσει απόψε. Δεν θα το έκανε.

Είχε πάρει κάποιες πολύ σοβαρές αποφάσεις για το άτομό της, κι αυτή την φορά θα τις ακολουθούσε κατά γράμμα.

Είχε μάλιστα τοποθετήσει ένα κατάστιχο στον καθρέπτη της

επιβάλλοντας έτσι στον εαυτό της, την καθημερινή ανάγνωση του «ιδιωτικού Ευαγγελίου» όπως το χαρακτήριζε.

Έτσι για παραδειγματισμό, και μη επανάληψη!

Εξάλλου, τώρα πια δεν υπήρχε κανένας ιδιαίτερος λόγος να τραπεί σε μελαγχολία. Τα πάντα στη ζωή της, είχαν λίγο πολύ πάρει τον δρόμο τους. Η Ιουλία είχε μεγαλώσει.

Στα εικοσιτέσσερα της, σωστή γυναίκα πια, είχε αποφοιτήσει από την Φιλοσοφική Σχολή, ασχολούταν σοβαρά με το Θέατρο και χάραζε πια το δικό της μονοπάτι στον χάρτη της ζωής.

Ακόμη συζούσαν κάτω από την ίδια στέγη, αν και η Ανδρονίκη σχεδίαζε μια των ημερών, όταν θα κατάφερναν για την ακρίβεια να συναντηθούν και θα τους περίσσευε λίγος χρόνος για συζήτηση, θα της πρότεινε να μετακομίσει, αν φυσικά το ήθελε και η ίδια.

Δεν ήταν βέβαια που δεν της άρεσε να μένει με την κόρη της, αλλά αντιλαμβανόταν πως πολλές φορές η παρουσία της, της ήταν βάρος.

Η Ιουλία, ουδέποτε είχε δείξει πως ήθελε να ζήσει χώρια από την μητέρα της, αλλά το τελευταίο πράγμα που ήθελε η Ανδρονίκη, ήταν να σταθεί εμπόδιο στο δικαίωμα της κόρης της για την προσωπική της ελευθερία.

Τα δικά της βιώματα ήταν πολύ σκληρά σε αυτόν τον τομέα. Και πάντα θυμόταν με πίκρα και αποτυχημένες προσπάθειές της να ξεφύγει από την σκιά της δικής της μητέρας, που την ήθελε αυταρχικά κοντά της, για να μπορεί να ελέγχει κάθε της κίνηση, ασχέτως αν τελικά η όλη της στάση είχε αποφέρει εντελώς αντίθετα αποτελέσματα.

Ήθελε η δική της κόρη να μπορεί να αναπνέει ελεύθερα όποιο αέρα εκείνη θα διάλεγε, κι όχι αυτόν που θα της αρκούσε απλά και μόνο για να μην χωλαίνει την ίδια.

Ήταν καιρός να δοκιμαστεί στον δικό της χώρο, να αγαπήσει τα δικά της πράγματα, να φτιάξει τις δικές της γωνιές και να τις γεμίσει με τις αποκλειστικά δικές της αναμνήσεις.

Φυσικά και θα την στήριζε οικονομικά, και θα ήταν όποτε την χρειαζόταν κοντά της....

Πέρασαν κάποια δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδητοποιήσει πως το τηλέφωνο που ακουγόταν, δεν ήταν από το ράδιο, αλλά το κινητό της.

Η Ελένη την καλούσε για ρετσίνα σε ένα κουτουκάκι στο λιμάνι. Παρ' όλη την αυτοκίνηση, είχε ήδη φτάσει στην Λαγκαδά κι έτσι χρειάστηκε να κάνει τον κύκλο για να φτάσει στο ραντεβού της με την Ελένη, ένα τέταρτο αργοπορημένη.

- Είκοσι χρόνια σε ξέρω, βιάστηκε να της παραπονεθεί η φίλη της, μια φορά δεν κατάφερες να είσαι στην ώρα σου! Μια γκριμάτσα της Ανδρονίκης, και μετατράπηκε η γκρίνια σε μακρόσυρτο γέλιο.

- Η Ιουλία; Ήταν η πρώτη ερώτηση της φίλης.

- Η Ιουλία βρίσκεται προς αναζήτηση του Ρωμαίου της, ή τον έχει κιόλας βρει και τώρα τον περνάει από δοκιμασίες! Όλο εκδρομές μου είναι τώρα τελευταία, και... Δεν ξέρω, έχω χάσει επεισόδια. Έχουμε μέρες να τα πούμε. Ξέρεις τώρα, εμείς έχουμε τους δικούς μας ρυθμούς.

Χανόμαστε, χανόμαστε, και όταν βρεθούμε, δεν παίρνουμε ανάσα.

- Η δουλειά;

- Καλά. Τα ίδια και τα ίδια! Ελληνικό Δημόσιο! Τα λέει όλα. Το έχουμε εξαντλήσει αυτό το θέμα κατά επανάληψη.

- Για την δουλειά σου μιλάω!

- Α! Για τη ζωγραφική μιλάς; Καλά, κάτι πάει να γίνει. Βοήθησε πολύ η τελευταία έκθεση. Έχω ήδη αρκετές παραγγελίες. Ελπίζω να πάνε καλύτερα τα πράγματα. Θα δείξει!

Πώς αλλάζουν οι άνθρωποι! Δεν συμφωνείς; Αν πριν μερικά χρόνια μου έλεγες πως εγώ θα ζωγράφιζα κατά παραγγελία, θα σε έφτυνα. Και τώρα, το θεωρώ τιμή μου που κάποιος μου ζητάει να ζωγραφίσω ένα θέμα της δικής του επιλογής.

- Καλά, για πολλά πράγματα αν στα ανάφερα κάποτε, θα με έφτυνες τότε.

Όπως αν σου έλεγα πως κάποια μέρα θα αποφάσιζες να ζήσεις μόνη χωρίς να μοιράζεσαι τις νύχτες σου με κάποιο αρσενικό.

- Άντρα, επαναστάτρια φεμινίστρια, άντρας λέγεται. Άκου αρσενικό!

- Αρσενικό, αρσενικό, ξέρω τι λέω εγώ. Γιατί όλοι όσοι με τους οποίους μπέρδευες την ανάσα σου, δεν ήταν τίποτε άλλο από αρσενικά!

- Σε παρακαλώ Ελένη, ας αλλάξουμε συζήτηση. Δεν θέλω να τα θυμάμαι όλα αυτά. Πάνε, πέρασαν και δεν ξαναγυρίζουν.

- Είσαι σίγουρη, ή με την πρώτη ευκαιρία θα σε ξαναδώ να κουρελιάζεσαι από τις ηλιθιότητες του κάθε κομπλεξικού;

Ωμά τα έλεγε η Ελένη. Ωμά, μα σοφά τα αντιλαμβανόταν και τα επεξεργαζόταν στο πανέξυπνο μυαλό της.

Η Ανδρονίκη προτίμησε την σιωπή για απάντηση. Το θέμα σώπασε. Έδωσε με ανακούφιση την σειρά του σε κάποιο πιο ανάλαφρο, ύστερα ήρθε το άλλο και το άλλο, μέχρι που η βραδιά μέθυσε με τα τέσσερα μπουκάλια ρετσίνα, γλύκανε με την μυρωδιά της βροχής, που πια είχε γίνει αδύναμη ψιχάλα, ερωτεύτηκε με το ολόγιομο φεγγάρι, που έπαιζε κρυφτό με τα θυμωμένα σύννεφα, ώσπου νύσταξε και πήρε τον δρόμο για τον γυρισμό.

Το κεφάλι της πονούσε τρομερά, πρωί Σαββάτου πια, και το κορμί της βαρύ σαν μολύβι, αδυνατούσε να υπακούσει στην τσιριχτή αφύπνιση του ρολογιού.

Έπρεπε να κατεβεί στο εργαστήρι της. Είχε πολύ δουλειά να κάνει κι έπρεπε να παραδώσει την Τετάρτη.

Το σημείωμα πάνω στο καλοστρωμένο κρεβάτι της Ιουλίας, της έκανε γνωστό πως η παραμονή της στο σπίτι, ήταν ολιγόλεπτη και πως θα της τηλεφωνούσε αργά το μεσημέρι από εκεί όπου θα κατέληγε η παρέα.

Τα χρόνια είχαν περάσει, χωρίς να την ρωτήσουν.

Οχι πως δεν κατάλαβε την διαδρομή τους, αντίθετα ήταν πολύ κουραστική και χρονοψυχοφθόρα, αλλά ένα ατέρμονο πείσμα μέσα της, την διέταζε να μην το βάλει κάτω, να μην παραδοθεί.

Έτσι πάλευε να κρατιέται με την ίδια δίψα και υπομονή, ανθεκτικά απτόητη στο κύλισμα των χρόνων.

Πάραυτα, οι αντοχές της χρόνο με τον χρόνο την εγκατέλειπαν και αδυνατούσε να διεκπεραιώσει στο εικοσιτετράωρο, όσα κάποτε μπορούσε να προλάβει, μόνο στο μισό της μέρας.

Κάποτε ζωγράφιζε μόνο την νύχτα. Τώρα αδυνατούσε να βάλει πινελιά μετά την δύση του ηλίου. Οι ώρες του ύπνου της έπρεπε πια να είναι τακτικές, γιατί αλλιώς η κόπωση την ακολουθούσε όλη την επόμενη ημέρα, και άφηνε ανεξίτηλα τα σημάδια της σε ότι κι αν έκανε.

Στο ποτό είχε αρχίσει να αντιδρά ο οργανισμός της.

Φαίνεται είχε κορεστεί τόσο πολύ από την κατανάλωση αλκοόλ των προηγούμενων χρόνων, που τώρα πια έβγαζε όλη την απέχθειά του προς κάθε προσδοκώμενη επιθυμία της για πόση.

Σαράντα-πέντε χρονών πια!

Δεν ήταν ούτε λίγα, ούτε και τόσο πολλά τα χρόνια που κουβαλούσε στην πλάτη της. Ωστόσο ήταν τόσο τραγικά πολλές οι πληγές που πρόλαβαν να της ανοίξουν.

Τα χρόνια, όχι βέβαια αυτά καθαυτά, το πέρασμά τους ίσως, η επιπόλαιοι υπολογισμοί τους, η ανώριμη αντιμετώπισή τους.

Πάντα έλεγε πως θα προλάβαινε να διορθώσει παρακάτω, ότι χαλούσε, κι όμως παρακάτω, λάθευε σε καινούργια, μεγαλώνοντας τις αποστάσεις με τις ευκαιρίες και τις αντοχές της.

Έτσι καταλήξανε τα πάντα ένα μπερδεμένο κουβάρι, που για να βρει την άκρη του, έπρεπε να εφαρμόσει την τακτική του Γόρδιου Δεσμού.

Μια από τις μεγαλύτερες και σοφότερες αποφάσεις που είχε πάρει τον τελευταίο καιρό, ήταν και αυτή της διακοπής του καπνίσματος, και για να επιβάλλει τον εαυτό της σε σκληρότερη δοκιμασία, είχε παντού μέσα στο σπίτι της, σε κάθε ορατή γωνιά, ένα σωρό πακέτα τσιγάρα. Πειραματιζόταν διαρκώς!

Όλη της η ζωή, ένα πείραμα!

Έβαζε έναν στόχο με πείσμα, κι όταν τον πλησίαζε, έπρεπε να βάλει έναν καινούργιο. Όσο το δυνατόν πιο μακρινό, και μόλις και αυτόν τον έφτανε έναν, τρίτο, και ούτω καθεξής... Πείσμα και λαχτάρα για ζωή. Ναι, αυτό ήταν η Ανδρονίκη. Ένα μεγάλο πείσμα. Χωρίς ίχνος εγωισμού πάνω της, αλλά με υπεραυξημένη αξιοπρέπεια, γεμάτη αντιθέσεις και πάθη. Με υπερανάπηγμένο το αίσθημα της αυταπάρνης και της ανιδιοτέλειας, πλημμυρισμένη με ακόρεστο πάθος για κάθε τι που άγγιζε τις αισθήσεις της, διψασμένη και αχόρταγη, δινόταν στη ζωή.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που αισθάνθηκε αδικημένη. Έδινε διαμάντια και αποκόμιζε κουρέλια.

Στερήθηκε πολλά, πόνεσε και έκλαψε, για χίλια τόσα άλλα, αναρωτήθηκε ατελείωτα γιατί, αλλά ποτέ δεν έβαζε όρια σε κάθε τι καινούργιο. Ριχνόταν πάνω του σαν έφηβη, και το ρουφούσε, ή την ρουφούσε...

Από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, παρέμενε φανατική θαυμάστρια του αντρικού φύλλου.

Ζήλευε την αλληλεγγύη τους, την αλληλοϋποστήριξη τους, την ικανότητα να αναπτύσσουν ισχυρούς δεσμούς ανάμεσά τους, τον τρόπο που έπιναν και κάπνιζαν, την ελευθερία που τους δινόταν από την κοινωνία, να σκέφτονται και να πράττουν ότι τους άρεσε, ότι τους ευχαριστούσε, χωρίς να έχουν κανέναν να τους επιβάλλει το αντίθετο της θέλησής τους, παρά μόνο την λογική τους, ή την ηθική τους.

Οι καλύτεροί της φίλοι, ήταν πάντα οι άντρες. Προτιμούσε να εκμυστηρεύεται τα μυστικά της σε αυτούς, παρά σε γυναίκες. Και ήταν πάντα εχέμυθοι και στοργικοί. Τα πράγματα όμως μπερδεύονταν και άλλαζαν όταν κάποιος άντρας έπαιρνε τον ρόλο του εραστή-συντρόφου στην ζωή της.

Τότε το καλόβουλο, στοργικό, φιλικό πρόσωπο, μεταμορφωνόταν σε ένα θηρίο δύστροπο, ύπουλο και πονηρό.

Έναν στυγερό κατακτητή, που χρησιμοποιούσε όλα τα όπλα της γοητείας του, μέχρι την στιγμή του εγκλωβισμού της.

Θα την κρατούσε στα χέρια του σαν το πιο πολύτιμο μπιμπελό, θα την κοιτούσε στα μάτια, σαν να έβλεπε τις πύλες του Παραδείσου στο δικό της βλέμμα, θα κολλούσαν τα χείλη του από τα σορόπια μη ξέροντας με τι λόγια και τι χιλιοειπωμένες εκφράσεις να την σαγηνέψει, θα έκοβε τις φλέβες του πως την αγαπούσε αληθινά, θα έριχνε και κανένα δάκρυ στις αμφιβολίες της.

Στο κρεβάτι θα θύμιζε πρωταγωνιστή ερωτικής ταινίας, Ιππότης έτοιμος για θυσία στις ορέξεις της. Ακροβάτης στο σχοινί του πόθου της.

Και τα χάρδια του, συνοδεία με τα ψιθυριστά γλυκόλογα, σκοπευτές με στόχο την καρδιά της.

Και η αγωνία της ολοκλήρωσής της απώτερη. Κι όταν εκείνη θα ερχόταν, θα έδειχνε ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος επί της γης!

Κι όλα αυτά κατά επανάληψη όλο το πρώτο χρονικό διάστημα. Μέχρι την στιγμή που θα αντιλαμβανόταν πως του είχε παραδοθεί.

Μέχρι το πρώτο της «σε αγαπώ!» που αμέσως θα το δεχόταν εκείνος με το πιο πλατύ του χαμόγελο και ταυτόχρονα με την πιο αστραφτερή του λάμψη στο βλέμμα. Σιγά-σιγά τα σφιχταγκαλιάσματα θα αραίωναν, τα “σε αγαπώ” και τα γλυκόλογα θα ακούγονταν σπάνια, θα ήταν συνήθως αφηρημένος, σκεφτικός και πνευματικά απών.

Στο δε κρεβάτι, θα μεταμορφωνόταν σε ένα μουγκό θηρίο, βιαστικό και ανυπόμονο, που θα χάραζε την σιωπηλή της παρουσία με τους βρυγχισμούς του, και το απρόβλεπτο ροχαλητό του, λίγα μόλις λεπτά αργότερα.

Μια πυραμίδα η κάθε της σχέση. Με ανοδική πορεία, κορύφωση και ύστερα γοργή φθίνουσα κατηφορική αντιστροφή.

Κι όταν η ίδια αντιλαμβάνονταν την αντίστροφη μέτρηση, παραπονιόταν, διαμαρτυρόταν κι εκείνος, ο κάθε εκείνος, ενοχλημένος, θα της έλεγε πως τα πάντα συνέβαιναν αποκλειστικά και μόνο στην φαντασία της, και στον αχόρταγο εγωισμό της.

Άλλος θα απέδιδε τα παράπονά της στις ανασφάλειες της, στους ανεξήγητους γι αυτόν φόβους της, άλλος στον δύστροπο χαρακτήρα της.

Κι όλοι οι πάσχοντες από την ίδια έλλειψη ειλικρίνειας, αδυνατούσαν να δουν πως υπαίτια ήταν η ίδια τους η αδηφάγα φύση!

Το ίδιο ανικανοποίητο αντρικό τους φύλο!

Ούτε ανασφάλειες είχε η καημένη, ούτε φόβους. Μήτε χαρακτήρα δύστροπο. Αντίθετα εύπλαστο σαν πλαστελίνη. Τόσο εύπλαστο, που χωρούσε στα καλούπια του καθενός!

Έκοβε κι έραβε τα όνειρά της, τα θέλω της, το πρόγραμμά της, όλη της την ζωή, σύμφωνα με τα μέτρα τους. Δεν αρνιόταν ποτέ και δεν έδειχνε ποτέ κουρασμένη και βαριεστημένη. Ακόμη κι όταν πραγματικά ήταν.

Ακόμη και το δικαίωμα να διαμαρτύρεται στερούσε από τον εαυτό της.

Σιωπούσε και παρακολουθούσε, μέχρι που μάθαινε απέξω κάθε τους αντίδραση και προέβλεπε κάθε επόμενη κίνηση. Αυτό βέβαια την βοηθούσε ώστε να προετοιμαστεί για το επερχόμενο τέλος!

Ίσως, αυτό τελικά να έφταιγε!

Ο τόσο εύπλαστος χαρακτήρας της, η τόσο απλόχερη ειλικρίνειά της!

Ποτέ δεν κρατούσε κάτι για τον εαυτό της. Τα εκμυστηρευόταν όλα, από την αρχή. Κάθε τι που αφορούσε τον εαυτό της, το παρελθόν της, τα όνειρά της.

Έτσι ο κάθε επιτήδειος (μάγκας) είχε την ευκαιρία να μυριστεί από την αρχή και να μετρήσει ανάλογα, αν χωρούσε ή όχι στην αλήθεια της. Τα πέπλα του μυστηρίου της διαλύονταν από το πρώτο “σε αγαπώ” της και κατέληγε σε ύπαρξη ρουτινιέρικη και αδιάφορη.

Έτσι μοίρασε την ζωή της ανάμεσα σε επίδοξους εραστές, έναν σύζυγο και μια αγάπη.

Ελκυστική γυναικεία φύση, προκαλούσε πάντα το αντρικό ένστικτο και δεν της έλειπε ποτέ η παρουσία του.

Πάντα όμως με την ίδια πορεία, και το ίδιο τέλος. Κι εκείνο που αποκόμισε τελικά, δεν ήταν άλλο από πίκρες και αναπάντητα γιατί.

Κανείς τους δεν έσκυψε με στοργή στην ψυχή της, κανένας δεν της έκλεισε τις πληγές της, παρόλο που ο καθένας τους το υποσχόταν. Αντίθετα της άνοιγαν κι άλλες βαθύτερες.

Ούτε την καλλιτεχνική της φύση, δεν δέχτηκε κανείς τους με συμπάθεια.

Δεν θυμόταν κανέναν από όλους τους να κοιτάζε με ενδιαφέρον τους πίνακές της, να εκτιμήσει την προσπάθειά της, να επιβραβεύσει το αποτέλεσμα.

Από κάποιους άκουσε κριτικές, άλλοτε λιγότερο κι άλλοτε περισσότερο σκληρές. Μα ποτέ ενθαρρυντικές εκφράσεις. Ούτε τον χρόνο που επιβαλλόταν να αφιερώσει σε αυτήν της την κλίση, σεβάστηκε κανείς τους. Είχαν την απαίτηση μάλιστα να συμβαδίζει η έμπνευσή της, με το πρόγραμμά τους και τις διαθέσεις τους.

Στα κενά, μόνο στα κενά της δικής τους ζωής, μπορούσε να χωρέσει ο χρόνος της. Κι από ότι σιγά- σιγά συνειδητοποιούσε πικραμένα, μόνο σε αυτά τα κενά χωρούσε και η ίδια!

Και η ταυτότητά της ανύπαρκτη! Ούτε ένα αρσενικό, δεν την σύστησε ποτέ ως ζωγράφο ή συγγραφέα. Δεν είχε καταφέρει να αποκτήσει ούτε έναν οπαδό από την ομήγυρη, ούτε έναν θαυμαστή!

Ωστόσο με την πρώτη ευκαιρία, κραύγαζαν στους άλλους, το γεγονός ότι ερχόταν δεύτεροι, ή τρίτοι στην ζωή της. Το ίδιο κόμπλεξ τους κυρίευε όλους. Μετά τον γάμο της, πλέον το κόμπλεξ τριπλασιάστηκε. Φοβόταν να παραδεχτούν ανοιχτά πως συνδεόταν με μια χωρισμένη γυναίκα που είχε μια κόρη. Ντρεπόταν την κριτική των φίλων και συγγενών. Και την έκρυβαν σαν μίasma, προσποιούμενοι τυχαίες συγκυρίες.

Έτσι έθαβε λίγο-λίγο τις ελπίδες της και τα όνειρά της. Τις ελπίδες και τα όνειρα που έχει κάθε φυσιολογικός άνθρωπος, να βρει το ταίρι του και να γεράσει μαζί του.

Με ένα βουβό παράπονο στα πάντα δακρυσμένα της μάτια, υπέμενε το άδικο που έσπερνε η αδηφάγα ανδροκρατούμενη κοινωνία στην ζωή της, ένα άδικο που η ίδια αυτή κοινωνία καλλιέργησε και η ίδια της το προσέφερε προζύμι.

Κι ενώ κάθε φορά υποσχόταν πως θα ήταν και η τελευταία, η ρομαντική της αφέλεια, την παρέσερνε στον ίδιο μονόδρομο.

Η κορύφωση της οργής, δεν άργησε να έρθει. Κάποια μέρα, ξύπνησε και μισούσε τον εαυτό της. Είχε πάψει από καιρό να θαυμάζει το αντρικό φύλλο, αλλά τώρα είχε πάψει να θαυμάζει τον εαυτό της. Είχε χάσει τον αυτοσεβασμό της. Τον σκόρπισε στον βωμό της αγάπης. Της δυστυχώς, ανύπαρκτης αγάπης!

Έχοντας έτσι οδηγό, αυτό της το συμπέρασμα, ότι δηλαδή η αγάπη είναι ένα είδος που έχει εκλείψει, άρχισε σιγά-σιγά να κινείται και να λειτουργεί με λιγότερο συναισθηματισμό και περισσότερο ένστικτο. Αυτό που οι άλλοι γύρω της βάφτισαν λογική.

Κρατούσε πλέον τις σχέσεις με το άλλο φύλλο σε μια ισορροπία. Τέτοια, ώστε από την μια να καλύπτει την μοναξιά της, κι από την άλλη, την αρκετά ενεργητική της λίμπιντο.

Μέρα με την μέρα μεταμορφωνόταν και άρχισε να μοιάζει η λογική της, στην λογική των αντρών. Ένας νόμος προσφοράς και ζήτησης, με απώτερο σκοπό το σεξ και την κατάκτηση, για την τόνωση του εγώ της.

Όλο αυτό όμως όπως ήταν προβλεπόμενο, φτώχαινε την ψυχή της, που είχε ανάγκη να μείνει άσβεστη για να μπορεί να δημιουργεί και αντίστροφα.

Δεν μπορούσε να αποδώσει στους πίνακές της, στερούταν σκέψεων για τα βιβλία της.

Τελικά, ούτε αυτόν τον ρόλο κατάφερε να παίξει με επιτυχία. Κι εδώ στάθηκε φιλόδοξος, ατάλαντος κομπάρσος.

Μοναδικός δρόμος, η αποχή. Προτιμότερο να καταπιέσει την σεξουαλικότητά της από το να φτωχύνει το πνεύμα της. Έτσι με γνώμονα την απόφαση, “αρνούμαι να επαναλάβω την ζωή μου” , συνέχισε την πορεία της μοναχικά και σιωπηλά, σε έναν Γολγοθά, λιγότερο δύσβατο και περισσότερο αξιοπρεπή!

Το εμφανές κουρασμένο της πρόσωπο, απολεπιζόταν αφυδατωμένο από το μεθύσι της προηγούμενης βραδιάς κι εκείνη πάλευε να το διορθώσει με την υδατική της κρέμα.

Πάντα αγχωμένη όμως, εγκατέλειψε την προσπάθεια γρήγορα, αφήνοντας παχιές στρώσεις κρέμας πάνω στην επιδερμίδα της να δράσουν μόνες τους, και καταπιάστηκε με το τηλέφωνο, να τελειώσει με τις κοινωνικές της εκκρεμότητες...

Όταν κατέβασε το ακουστικό και κούμπωσε το οργαναίζερ της, δεν είχε αποκομίσει καμία πρόσκληση για το Σαββατόβραδο. Θα γύριζε λοιπόν από το ατελιέ της νωρίς και θα βυθιζόταν στην μπανιέρα της για ένα μακροχρόνιο αφρόλουτρο και μετά ύπνο, βαρύ και χρονοβόρο.

Μισούσε τον πολύωρο ύπνο, κι ας τον χρειαζόταν τόσο! Πάντα αισθανόταν τύψεις, μετά από πολύωρη παραμονή στο κρεβάτι της.

Ο ύπνος μέσα της ταυτιζόταν με τον θάνατο, με την ιδέα του οποίου, ήταν αδύνατον να συμβιβαστεί ποτέ. Κι έτσι πάλευε με το κορμί της, που αναζητούσε την ξεκούραση, αφού η ψυχή της επαγρυπνούσε, αναζητώντας αχόρταγα την γνώση και την αποκομιδή.

Πάντα το κουδούνισμα του κινητού της την πετύχαινε στις πιο ακατάλληλες στιγμές.

Στην μέση της διέλευσης διπλής λεωφόρου, με τρομερό κυκλοφοριακό και την βροχή να χειροτερεύει τα πράγματα, και η Ιουλία να επιμένει να πάρει απάντηση.

Απέφυγε το τρακάρισμα παρά τρίχα και απάντησε μετά την δεύτερη κλίση.

- Είμαστε Μονεμβασιά, από ότι φαίνεται θα περάσουμε υπέροχα! τσιριχτή και προκλητική η φωνή της Ιουλίας, αδιάφορη για τον γεμάτο εκνευρισμό τόνο της φωνής της μητέρας της.

Με την πρώτη ευκαιρία, θα έρθουμε εδώ και μαζί, έτσι δεν είναι, μανούλα; γλύκανε τα πάντα η δεύτερη πρόταση.

Σε αγαπώ, θα σε ξαναπάρω!, ξεχείλισε μέλια η κεραία του κινητού της.

Μου λείπεις φιλενάδα! Και το πρώτο δάκρυ θάμπωσε το βλέμμα της Ανδρονίκης.

Το “να προσέχεις”, χάθηκε στο τελευταίο “μπιπ” της κλίσης και η συγκίνηση έμεινε μετέωρη στο αποπνιχτικό έγκλειστο του αμαξίου της.

Μια ακόμη παρατυπία με το τσιγάρο, δεν θα αθετούσε την υπόσχεση, σκέφτηκε πονηρά η Ανδρονίκη κι άναψε την σταγόνα του χάρου. Τα πνευμόνια της είχαν πάρει να αποτοξινώνονται, γιατί ένιωσε τα γόνατά της να κόβονται, όπως τότε που πρωτάρχισε να καπνίζει.

Τύψεις την κύκλωσαν, και μηδένισαν την επιθυμία της, και το μισοκαπνισμένο τσιγάρο της, διαλύθηκε στα λασπόνερα του απέναντι πεζοδρομίου όπου το έστειλε, με ένα δεξιότεχνικό τίναγμα των δαχτύλων της.

Το μοντέλο της είχε ήδη αργήσει τρία τέταρτα στο προκαθορισμένο τους ραντεβού, κι εκείνη πρόσθετε βερνίκι σε ένα ήδη τελειωμένο έργο της, για να σκοτώσει τον άσκοπο χρόνο της.

Τον νεαρό θα τον έβλεπε για πρώτη φορά. Της είχε μιλήσει γι αυτόν μια γνωστή της και δέχτηκε να της ποζάρει, παρασυρόμενη από την περιγραφή της οικονομικής του κατάστασης, που εύστοχα της περιέγραψε η ίδια.

Της είχε πει πως πληρούσε όλα τα προσόντα ενός καλλίγραμμου μοντέλου, και πως σε αντάλλαγμα κάποιων πεντοχίλιων θα στηνόταν για χατίρι της και στις πιο κουραστικές πόζες.

Ο παραγγελιοδόχος, είχε διαλέξει σαν θέμα του πίνακά του, την αρχαία Ρωμαϊκή ευρωστία, κι εκείνη ήταν υποχρεωμένη να ικανοποιήσει την επιθυμία του.

Η φίλη της την γλίσωνε από τον κόπο της αναζήτησης μοντέλου, αν βέβαια η περιγραφή ευσταθούσε, κι έτσι δέχτηκε να του κλείσει ένα ραντεβού για τις δύο το μεσημέρι. Πλησίαζε ήδη τρεις και ο νεαρός, δεν έλεγε να εμφανιστεί. Ο εκνευρισμός της, ξεπέρασε τα επιτρεπτά όρια κορύφωσης, και άρχισε να κόβει βόλτες πάνω κάτω, στα εικοσιπέντε τετραγωνικά του υπόγειου ατελιέ της, μурμουρίζοντας βρισιές, κλωτσώντας τις γωνίες.

Η σκιά του, που σκοτείνιασε τον ολιγόφωτο χώρο, πρόδωσε την παρουσία του, κι εκείνη σταμάτησε αμέσως τον υβριστικό της μονόλογο και στράφηκε προς το μέρος του, φανερά εκνευρισμένη. Συστήθηκαν και του επέστησε την προσοχή στο ρολόι της, που έδειχνε περασμένες τρεις, τονίζοντας του, πως αν τελικά έπαιρνε την δουλειά, όφειλε να είναι συνεπής. Εκείνος προσπάθησε να διορθώσει τα πράγματα με άστοχες δικαιολογίες.

Και η Ανδρονίκη έδωσε τόπο στην οργή, μιας και το κορμί που έστεκε αρκετούς πόντους ψηλότερα της, πληρούσε τις απαιτούμενες προϋποθέσεις....

Του έδειξε τι ακριβώς έπρεπε να κάνει, κι αφού γδύθηκε και του πρόσθεσε στο μυώδες κορμί του το κατάλληλο για το ποζάρισμα ένδυμα, συναρμολόγησε τα αμήχανα μέλη του στην στάση που εκείνη ήθελε. Άψυχο όμως και αδιάφορο το κορμί του γι αυτό για το οποίο εκτιθόταν, δεν μπορούσε να υπακούσει. Παράτησε την προσπάθεια, και του πρότεινε να πιούνε πρώτα έναν καφέ, ώστε να του εξηγήσει τι ακριβώς ήθελε από αυτόν, και ποιόν ήρωα φιλοδοξούσε από αυτόν να παραστήσει.

Το ποζάρισμα, έχει ανάγκη υποκριτικής συμπαιγνίας, κι αν το μοντέλο αδυνατεί να πρωταγωνιστήσει με πάθος, το αποτέλεσμα είναι μάλλον τραγικό. Η ψυχή πρέπει να βγαίνει στο έργο. Οι συναισθηματικές καταστάσεις πρέπει να αποτυπώνονται και να βγαίνουν ολοφάνερες, έξω από τα όρια του τελάρου.

Ο Αντώνης είχε να μάθει πολλά. Αν φυσικά είχε την θέληση. Μα αυτό που έβλεπε πάνω του, δεν ήταν τίποτε άλλο, από τέλειες σωματικές αναλογίες, εμφανής υπερβολική υπερτίμηση της εξωτερικής του εμφάνισης, βλέμμα πολλά υποσχόμενο και χαμόγελο που έγερνε μόνιμα στα δεξιά!

Ένα όνομα κι ένα διστακτικά ειπωμένο επίθετο, όλη του η ταυτότητα. Τα υπόλοιπά του στοιχεία, τα απέσπασε η Ανδρονίκη με ερωτήσεις, στις οποίες έδειχνε να απαντάει με δυσαρέσκεια.

Γεννημένος σε μια μικρή επαρχιακή πόλη της Φθιώτιδας, από αγρότες γονείς, προσπάθησε πριν δεκαπενταετίας, να υλοποιήσει τα όνειρά τους, με την εισαγωγή του στο Πανεπιστήμιο. Η φτώχεια όμως τον ακολουθούσε πιστά σε κάθε του βήμα και ο Αντώνης, έψαχνε να βρει διάφορες διεξόδους, ώστε να κρυφτεί και να τον χάσει για λίγο.

Επιδόθηκε σε διάφορες ενασχολήσεις, σε ότι υπέθετε πως θα του επέφερε οικονομική άνεση. Βούτηξε αρκετές φορές σε βαλτώδη νερά, αλλά ήταν αρκετά τυχερός ώστε να ξεγλιστρήσει την τελευταία στιγμή.

Έτσι μετά από σερβιτόρος, μπάρμαν, d - j, body- guard, face – controller, και όλα τα παρεμφερή νυχτόβια επαγγέλματα, κατέληξε στην ενασχόληση πλουσίων κυριών επί πληρωμής... και τώρα μοντέλο σε ζωγράφο!

Δύσκολη η προσέγγιση για την Ανδρονίκη. Ακαλλιέργητη γη η ψυχή του. Καταχωνιασμένες ρίζες οι ευαισθησίες, μέσα του. Πώς να τις ανασήκωνε τώρα, να τις σκάλιζε, να τις έριχνε νερό και να περίμενε να φυτρώσουν ! Δεν την έπαιρνε ο χρόνος.

Δεν της έκανε! Ήταν ολοφάνερο. Της ήταν όμως και αδύνατον να του το πει ξεκάθαρα. Προτίμησε να ζημιωθεί με ένα πεντοχίλιορο λιγότερο στο πορτοφόλι της και να του κάνει ένα πρόχειρο σκίτσο. Μετά, θα έβρισκε κάποια δικαιολογία για να αρνηθεί την επανάληψη.

Η στάση ήταν άβολη, εκείνος προσαρμόστηκε γρήγορα, μα το βλέμμα του που την κυνηγούσε, έκανε την ίδια να αισθάνεται αμήχανα.

Μάστορας στο παιχνίδι του έρωτα ο μικρός, γεννημένος για το επάγγελμα του εραστή, ίσως να προσδοκούσε κάτι παραπάνω από την ζωγράφο.

Η ίδια δεν είχε συλλάβει ποτέ τον εαυτό της τόσο αμήχανο και μάλιστα μέσα στην δική της έδρα.

Ο μικρός ήταν επικίνδυνος κι έπρεπε να φύγει μια ώρα νωρίτερα.

Στο μισάωρο του δήλωσε πως είχαν τελειώσει, τον ευχαρίστησε, κι έκανε την κίνηση να τον πληρώσει.

Εκείνος πέταξε νωχελικά το ύφασμα από επάνω του, αποκαλύπτοντας της γι ακόμη μια φορά, το μυώδες κορμί του και με χαμόγελα όλο υπαινιγμούς, αρνήθηκε την πληρωμή.

Της είπε πως προτιμούσε να πληρωθεί στο τέλος, όταν ο πίνακας θα ήταν έτοιμος.

Έβαζε τα ρούχα του μπροστά της. Δεν έκανε καν τον κόπο να προχωρήσει στο παραβάν. Θράσος και αναίδεια! Παντελής έλλειψη σεβασμού!

“Θα μπορούσε να είναι και γιος μου!” οι θυμωμένες σκέψεις της Ανδρονίκης, φούσκωσαν την φλέβα στον δεξί της κρόταφο. Ένα λεπτό ακόμη παράτασης στην παραμονή του εκεί μέσα και σίγουρα θα γινόταν επεισόδιο. Θα τον πετούσε έξω με τις κλωτσιές!

- Άφησέ μου το τηλέφωνό σου και θα σε ειδοποιήσω, του είπε απότομα και βιάστηκε να κρυφτεί στο μικρό διπλανό δωμάτιο που λειτουργούσε ως κουζίνα -μπάνιο, περιμένοντας τον να εξαφανιστεί.

Όταν άκουσε την πόρτα να κλείνει, τότε μόνο βγήκε, μурμουρίζοντας και πάλι συγκρατημένες βρισιές.

Βρήκε το χαρτάκι με το νούμερο του τηλεφώνου του, κολλημένο στο τζάμι της εξώπορτας, αρκετές ώρες αργότερα, όταν κλείδωνε το ατελιέ.

Δεν είχε αποδώσει σχεδόν καθόλου. Οι πινελιές της νευρικές και άστοχες. Τα χρώματά της θαμπά και η φαντασία της ολοφάνερα ναρκωμένη στην προσπάθειά της.

Η μυρωδιά του ιδρώτα του, ανάκατη με το φθηνό του αποσμητικό, την κυνηγούσε, την διαπερνούσε, την αποδιοργάνωνε! Άνοιξε τα δύο μικρά παράθυρα του εργαστηρίου, άνοιξε ακόμη και τον ανεμιστήρα, παραλίγο να ξεπαγιάσει στο καταχείμωνο, παράχωσε στο ντουλάπι της κουζίνας το ύφασμα που του είχε ρίξει πάνω του, αλλά αποτέλεσμα μηδέν. Η εκνευριστική μυρωδιά του, είχε ενσωματωθεί στον χώρο, ξετρύπωνε από κάθε γωνία, από κάθε πόρο του τοίχου, μέσα από τα σανίδια του πατώματος, τύλιγε την ίδια, τα πινέλα της, τα χρώματά της! Η εξήγηση ήταν απλή. Προφανώς το χρονικό διάστημα της σεξουαλικής αποχής της, ήταν ανυπόφορα μεγάλο. Μπορεί η λογική της να αντιδρούσε σε οποιαδήποτε ερωτική επαφή με το άλλο φύλλο, αλλά το κορμί της καλομαθημένο, δεν συμφωνούσε.

Έλα όμως που υπήρχε και αυτός ο καταραμένος μεσίτης ! Η καρδιά της! Αυτή έσπερνε την μύτη της εκεί που δεν έπαιρνε, και τροποποιούσε τα πάντα.

Ανέκαθεν θαύμαζε όλους αυτούς, που κατάφερναν να ξεχωρίζουν τα πράγματα.

Αυτούς που μπορούσαν να χρησιμοποιούν τον έρωτα ποικιλότροπα και ελεγχόμενα, και να επαναφέρουν τον εαυτό τους σε τάξη εύκολα, χωρίς υστερισμούς και υπερβολές. Εφόσον η ίδια, δεν είχε μάθει ποτέ αυτό το παιχνίδι, καλύτερα να αποστασιοποιούταν από αυτό. Δια παντός! Τα χρονικά της περιθώρια περιορισμένα, και οι πληγές της νωπές.

Ας το ξεχνούσε καλύτερα. Προτιμούσε να παιδεύει το κορμί της από την καρδιά της.

Εξάλλου οι αποφάσεις είχαν παρθεί. Τι το έψαχνε τώρα;

Ήταν δέκα το βράδυ. Ο φύλακας τον αναγνώρισε και τον πλησίασε με τον φακό στο χέρι.

- Έλεος παλικάρι μου! Πάλι εδώ; Ησυχία δεν έχεις!
- Ήρθα να της πω τα νέα!
- Θα βρω τον μπελά μου με σένα, το βλέπω!
- Από τον φράχτη θα μπω, όπως πάντα. Εσύ, απλά δεν με είδες!

Έτσι και έπραξε.

Πήδηξε τον φράχτη με μια δρασκελιά και πήρε το γνώριμο μονοπάτι. Δεν είχε φεγγάρι και ο ουρανός γεμάτος σύννεφα, δεν βοηθούσε καθόλου στην όραση.

Τα βήματα του όμως γνώριζαν τον δρόμο. Τριάντα αριστερά, μια στροφή δεξιά, στην ευθεία άλλα πενήντα και έφτανε στα νεκροστάσια. Αμέσως πάλι αριστερά, και στα είκοσι βήματα, βρισκόταν μπροστά στο σπίτι της μητέρας του! Έκανε τον σταυρό του και γονάτισε μπροστά στην φωτογραφία.

- Ήρθα μάνα! Σου έχω ευχάριστα!

Έβγαλε τσιγάρο από το πακέτο του και το άναψε.

- Την βρήκα! Την είδα! Όλα έγιναν όπως τα λέγαμε! Της πόζαρα κιόλας της ξιπασμένης! Βρήκα σύνδεσμο και με την κόρη της! Τώρα αρχίζει το μαρτύριο το δικό τους μάνα! Θα πληρώσουν με αίμα! Πρώτα η μάνα και μετά η κόρη και συνεχώς η μάνα μέσα από την κόρη! Θα πληρώσουν με αίμα τον πόνο σου! Ότι σου έκλεψε αυτή, θα στο πληρώσει με πόνο!

Χολή έβγαινε από τα σπλάχνα του και του έκαιγε την γλώσσα. Άναβε το ένα τσιγάρο πίσω από το άλλο. Είχε πυρετό. Έκαιγε. Έκαιγε από την έξαψη της εκδίκησης. Τα μάτια του λαμπύριζαν σαν πυγολαμπίδες στην άναστρη νύχτα.

Όταν ο ήχος της φωνής του δυνάμωσε, καθώς άρχισαν οι λέξεις να χάνουν τον ειρμό τους από την έπαρση, ο φύλακας ανήσυχος, έτρεξε από την Πύλη και τον πλησίασε.
- Ήρεμα παλικάρι μου! Ήρεμα Αντώνη μου! Θα σε ακούσει κανείς και θα βρω τον μπελά μου! Αν είναι να φωνάζεις έτσι, καλύτερα να φύγεις. Έλα, σε παρακαλώ! Είναι αργά! Το ξέρεις ότι απαγορεύεται...

Ο Αντώνης τον κοιτούσε αλλά δεν τον έβλεπε. Σκοτεινές σκέψεις κατάκλυζαν τον νου του. Μοναδικός του σκοπός η εκδίκηση του θανάτου της μητέρας του. Τίποτε άλλο δεν είχε αξία γι αυτόν τώρα πια...

Είχε οργανώσει τόσο καλά το σχέδιο του! Είχε προγραμματίσει κάθε του κίνηση. Είχε προβλέψει και την παραμικρή λεπτομέρεια. Έχτισε ένα άλλο πρόσωπο, έπλασε μian άλλη ζωή, είπε ένα σωρό ψέμματα, σε τόσο κόσμο!

Δεκαοχτώ ολόκληρα χρόνια ετοίμαζε την πανηγυρική του πρεμιέρα. Δεκαοχτώ ολόκληρα χρόνια! Είχε αλλάξει επί τούτου, ένα σωρό επαγγέλματα.

Είχε πληρώσει ακόμη και δυο φτωχούς απόκληρους επαρχιώτες, να τον δηλώνουν γιό τους, κάθε που θα ρωτιούνταν για αυτόν! Στην μικρή τους κοινωνία, είχαν κάποτε οι ίδιοι δηλώσει πως το νεογέννητο παιδί τους, τους το παρουσίασαν ως νεκρό, ενώ είχαν βάσιμες υποψίες πως το νεογνό δεν είχε πεθάνει, αλλά το πούλησαν κάπου στο εξωτερικό.

Η λυπητερή αυτή ιστορία βόλεψε πολύ τον Αντώνη, που εκμεταλλευόμενος την φτώχεια τους, τους πλήρωσε για να έχει η ιστορία αίσιο τέλος.

Το δύσμοιρο ζευγάρι για πολλά χρόνια είχε αναθέσει την έρευνα ανεύρεσης του παιδιού τους σε κάποιον ντετέκτιβ, πολλά υποσχόμενο, που το μόνο που εν τέλει κατάφερε ήταν να ξεκοκαλίζει τις πενιχρές τους οικονομίες.

Έτσι ο Αντώνης τους πλήρωσε γα να έχει η ιστορία τους αίσιο τέλος! Δήλωσαν ότι το αγόρι τους βρέθηκε και πως ζούσε στην Γερμανία με τους θετούς του γονείς.

Επέστρεψε επιτέλους κοντά τους, αλλά σπούδαζε και δούλευε ταυτόχρονα στην Θεσσαλονίκη, γι αυτό και τους επισκεπτόταν σπάνια.

Μέχρι και το επίθετό του είχε αλλάξει ο Αντώνης! Πήρε εκείνου του χωρικού, του υποτιθέμενου πατέρα του, πάντα με το αζημίωτο βέβαια!

Η μητέρα του, στην διαθήκη της, του είχε περάσει ένα μεγάλο μέρος της πατρικής της περιουσίας, το οποίο ήταν αρκετό, για να ζήσει ο Αντώνης την υπόλοιπη ζωή του, πολύ άνετα, στα όρια του πλούτου, ακόμη και αν θα αποφάσιζε να μην εργαστεί ποτέ στην ζωή του!

Η αλλαγή του επιθέτου, ήταν μια δύσκολή, επίπονη και χρονοβόρα ιστορία. Τόσο για τον Αντώνη, όσο και για τον βιολογικό του πατέρα, που ήταν κάθετα αρνητικός με την απόφαση του γιου του.

Ο Αντώνης όμως είχε έρθει σε ανεπανόρθωτη ρήξη μαζί του, μετά την αυτοκτονία της μητέρας του. Ειδικά μετά το άνοιγμα της διαθήκης, όπου εκτός των άλλων εξηγούσε και τους λόγους της αυτοχειρίας της. “Θα φύγω, γιατί δεν μπορώ να αντέξω την απιστία του συζύγου μου! Του ενός και μοναδικού άντρα που αγάπησα στην ζωή μου! Δεν το αντέχω μια οποιαδήποτε ελεεινή να κλέψει μια μέρα τον ρόλο μου και την ζωή μου! Ας με συγχωρέσουν τα λατρεμένα μου παιδιά, κι ας μην με μισήσουν για την αδυναμία μου!” ανέφερε επί λέξη η θανούσα.

Ο μικρότερος αδελφός του, ο αγαπημένος του “μπαμπά”, αφού θα ακολουθούσε το επάγγελμά του, προσηλωμένος σε αυτόν, ίδιος και απαράλλαχτος χαρακτήρας, θεώρησε την αυτοχειρία της μητέρας του, ως αποτέλεσμα της νοσηρής και άδικης ζήλιας της και αποδέχτηκε πολύ εύκολα το γεγονός της απουσίας της, από την ζωή τους.

Στο δικαστήριο της αλλαγής επιθέτου μάλιστα, κατηγορήσε τον αδελφό του για “κληρονομική ψυχοπαθητική ιδιοσυγκρασία!”

Τελικά ο Αντώνης ήρθε σε ολοκληρωτική ρήξη και με τους δυο, πατέρα και αδελφό, αλλά κατάφερε και άλλαξε το επίθετό του, αποποιούμενος οποιασδήποτε αξίωσης από την πατρική του περιουσία, την οποία παραχώρησε απαξιωτικά εξ ολοκλήρου στον αδελφό του.

Με το νέο επίθετο, τα πάντα έγιναν ευκολότερα για την εκπλήρωση του σκοπού του Αντώνη.

Ο φύλακας, του χάιδευε τώρα την πλάτη και τον παρακαλούσε να φύγει. Σχεδόν τον ικέτευε. Εκείνος σαν υπνωτισμένος, τον άρπαξε από τα πέτα του σακακιού του και τον ταρακουνούσε.

- Θα μπαίνω και θα φεύγω, όποτε μου κάνει κέφι!

Χρόνια τώρα η ίδια ιστορία! Χώνεψε το επιτέλους! Φώναζε αν θέλεις τους μπάτσους! Εγώ, θα φεύγω, όποτε θέλω! Όποτε μου κάνει κέφι!

Με μια σπρωξιά εκτόπισε τον έκπληκτο φύλακα στο γρασίδι που δυο λεπτά αργότερα, πεσμένος στα γόνατα, έψαχνε να βρει μπουσουλώντας τον σπασμένο πια φακό του.

Ο Αντώνης, προχώρησε χωρίς βιάση προς τον φράχτη με ανάποδο μέτρημα των βημάτων του αυτή την φορά, βγήκε στον δρόμο, και σταμάτησε ένα διερχόμενο ταξί.

Τον άφησε στο μπαρ που δούλευε ως face controler. Άρχιζε η βάρδια του. Κι απόψε έπρεπε να παραστήσει κάποιον άλλον. Λίγο ακόμη, μέχρι να επιτευχθεί ο στόχος.

Μετά θα έφευγε για πάντα στο εξωτερικό και θα έριχνε μαύρη πέτρα πίσω του.

Ήταν δεκαπέντε χρονών όταν εκείνο το βράδυ, καθώς κατέβαινε στο σαλόνι, άκουσε την σπαραχτική φωνή της μητέρας του να εκλιπαρεί στο τηλέφωνο τον πατέρα του να γυρίσει στο σπίτι τους.

Κρυφάκουγε για αρκετή ώρα στην κουπαστή της σκάλας!
Όταν εκείνη κατέβασε το ακουστικό και αναλύθηκε σε
λυγμούς, τότε την πλησίασε και προσφέροντας της
παρήγορη αγκαλιά, την ρώτησε να μάθει τι είχε συμβεί.
Αυτόν τον λυγμό, αυτή την απόγνωση κουβαλούσε μέσα
του δεκαοχτώ ολόκληρα χρόνια ο Αντώνης. Αυτός ο
λυγμός, δεν έφευγε στιγμή από το μυαλό του. Γι αυτόν τον
λυγμό, όφειλε να εκδικηθεί.

Σαββατόβραδο και η βροχή ασταμάτητη. Ένα εικοσιτετράωρο τώρα. Το κινητό της είχε παντελώς σωπάσει. Φαίνεται η μορφή της ξεθώριαζε στην μνήμη των γνωστών της. Αναπόφευκτο κακό. Ιδιομορφία του χαρακτήρα της, να απομονώνεται μετά από μια δύσκολη κατάσταση, προσπαθώντας έτσι να την ξεπεράσει, παλεύοντας με τον εαυτό της, μαχόμενη τους συναισθηματισμούς της, αναθεματίζοντας την μοίρα της. Εξιλεώνοντας τα φρούδα όνειρά της.

Δεν μοιραζόταν με κανέναν τους πόνους της, τα θρυμματισμένα της όνειρα, τους φόβους και τις ανασφάλειες που τώρα πια είχαν γεννηθεί μέσα της. Κλεισμένη στο καβούκι της, αναμασούσε τα δρώμενα της, έπεφτε και κυλιόταν στο αυτοκαταστροφικό της βάραθρο, κι έβγαине μόνο την στιγμή που τα πάντα είχαν αδειάσει από συναισθήματα και είχαν μείνει απλά γεγονότα. Μια ολόκληρη ιεροτελεστία που κρατούσε πολύ καιρό, κάποτε και μήνες ολόκληρους. Διαστήματα μεγάλης απομόνωσης και αποξένωσης. Αρνητική σε κάθε ανθρώπινη επαφή, υποβοηθούσε όπως ήταν φυσικό την διαδικασία της προσπέλασής της στην λήθη του περιγυρού της.

Έτσι όταν αποφάσιζε πως όλα ήταν παρελθόν, δεν υπήρχε σχεδόν κανείς δίπλα της. Μια Ελένη μόνο παρέμενε είκοσι χρόνια τώρα.

Ακούραστη, υπομονετική και πανέτοιμη να περιθάλπει τα απομεινάρια της φίλης της, χωρίς ποτέ να ρωτάει την αιτία των πληγών της.

Άναψε το τζάκι, έβαλε ένα ποτό και σκότωσε τις ώρες της, κυνηγώντας με το βλέμμα της τις φλόγες, άδεια από σκέψεις. Έτσι αποκοιμήθηκε και όταν ξύπνησε, ήταν περασμένες δέκα Κυριακής.

Ετοίμασε έναν δυνατό καφέ και άνοιξε την τηλεόραση. Στις δέκα και μισή, άρχιζε η εκπομπή που της είχε αφιερώσει το τρίτο κρατικό κανάλι. Για τρία τέταρτα της ώρας περίπου, καμάρωνε την αφεντιά της να εξηγεί στο φιλότεχνο κοινό, την καλλιτεχνική της δραστηριότητα, σε μια αναδρομή των τελευταίων δέκα χρόνων.

Θαύμαζε τον τρόπο με τον οποίο ξεφύλλιζε τα χρόνια της, με μια προσποιητή ανεμελιά, λες κι όντως έτσι ανέμελα κύλησε η φριχτή αυτή τελευταία δεκαετία, που την σημάδεψε και την αλλοίωσε εξολοκλήρου. Ακαλλιέργητο αλλά αναμφίβολα υπαρκτό το ταλέντο της ηθοποιίας μέσα της.

Όλο ξεγνοιασιά το πρόσωπό της στην οθόνη. Όλο σπιρτάδα το βλέμμα της κι όλο ευχαριστήρια στην μοίρα της το πλατύ της χαμόγελο. Ξεφλούδισε τις μνήμες της, σε τρία τέταρτα της ώρας και κράτησε τους κόκκους από το κύλισμα των χρόνων.

Αυτά εξάλλου ήθελαν οι τηλεθεατές, η εκπομπή, ο παρουσιαστής. Τα υπόλοιπα αφορούσαν, αν την αφορούσαν πλέον, μόνο την ίδια.

Έκλεισε με θλίψη την τηλεόραση και πίεσε τον εαυτό της να μην μελαγχολήσει, υπαγορεύοντας του την ανάγκη για έναν μακρινό περίπατο.

Θα τσιμπούσε κάτι έξω για μεσημέρι και μπορεί να κατέληγε στο ατελιέ της, όπου και θα παρέμενε μέχρι αργά το βράδυ. Η Ιουλία σίγουρα θα επέστρεφε μεσάνυχτα ως συνήθως.

Ένας παράξενα ζεστός χειμωνιάτικος ήλιος, στέγνωνε τους ακόμη βρεγμένους δρόμους. Ωστόσο, στα στενά σοκάκια, εκεί που δεν έφταναν οι αχτίδες του, το κρύο εξακολουθούσε να είναι τσουχτερό, και τα νερά της βροχής να λιμνάζουν βρώμικα και σκοτεινά.

Περιπλανήθηκε για αρκετή ώρα στους δρόμους της πόλης, σταματώντας κάθε τόσο στις βιτρίνες των κλειστών καταστημάτων.

Μια από τις αγαπημένες της συνήθειες, ήταν οι Κυριακάτικες βόλτες στην κλειστή αγορά.

Κάποτε το στομάχι της άρχισε να διαμαρτύρεται επίμονα και σταμάτησε σε ένα fast-food για να κατευνάσει την πείνα της.

Το μετάνιωσε όμως σχεδόν αμέσως, αποφασίζοντας να περπατήσει λίγο ακόμη, ως την ταβερνούλα, που μόλις εκείνη την στιγμή επανήλθε στην μνήμη της και να απολαύσει έτσι ένα λίγο καλύτερης ποιότητας μεσημεριανό γεύμα.

Διάλεξε ένα μικρό τραπεζάκι, δίπλα στην τζαμαρία και άρχισε να διαβάζει τον κατάλογο, με τα εδέσματα.

Έκλεισε γρήγορα τον κατάλογο, αποφασισμένη να αρκεστεί στις προτάσεις της ταβερνιάρισσας, αν ακόμη εξακολουθούσε να είχε η ίδια το μαγαζί, και άφησε το βλέμμα της να περιηγηθεί στο υγραμένο σοκάκι που εκτεινόταν στα δεξιά της ταβέρνας. Κάθε τόσο σκούπιζε το χουχούλισμα της ανάσας της πάνω στο τζάμι με την ανάστροφη της παλάμης της. Τίποτε σχεδόν δεν είχε αλλάξει. Κι ας είχαν περάσει τόσα χρόνια.

Τα ίδια μαγαζιά, οι ίδιοι μαγαζάτορες, φορτωμένοι μια δεκαετία ο καθένας αλλά όχι αισθητά αλλαγμένοι. Ακόμη και το όνομα της ταβέρνας παρέμενε το ίδιο. “Η αρχόντισσα”.

Πόσα δεν της θύμιζε εκείνο το μέρος, εκείνη η ταβερνούλα, ο βρεγμένος δρόμος, το ψλικάτζιδικο της γωνίας, το καφενεδάκι απέναντι...!

Την στιγμή που άρχισε η θλίψη να δακρύζει τις αναμνήσεις, το ηχηρό βήμα της ιδιοκτήτριας, την επανέφερε στην πραγματικότητα. Της έδωσε παραγγελία και εκείνη όσο έγραφε στο τεφτέρι της, τόσο και την κοίταζε πιο παραξενεμένη.

Αποσύρθηκε και ξαναγύρισε γρήγορα, φέρνοντας ένα μισό-κιλό καραφάκι κρασί, σύμφωνα με την παραγγελία. Το άφησε στο τραπέζι, γεμίζοντάς της το πρώτο ποτήρι, και της ευχήθηκε στην υγεία της, πλησιάζοντας ωστόσο, όσο το δυνατόν περισσότερο στο πρόσωπό της, σε μια προσπάθεια να επιβεβαιώσει την ολοφάνερη απορία της.

Στην απέναντι γωνία, καθόταν μια παρέα νεαρών, που πειραζόταν και γελούσαν όλη την ώρα. Την στιγμή που έφερε το ποτήρι στα χείλη της, ένας νεαρός, όρθωσε το ποτήρι του κι εκείνη του ανταπέδωσε την χειρονομία. Ένα καινούργιο κύμα γέλιου, πλημμύρισε την ταβέρνα, που πήρε να γεμίζει φως, και αρώματα και άνοιξη και χρώμα. Κάπου σε κάποιο άλλο μέρος έτσι κάπως θα διασκέδαζε και η Ιουλία της.

Η ταβερνιάρισσα πλησίασε ξανά στο μέρος της, κρατώντας επιδέξια τον δίσκο στο ένα της χέρι, αράδιασε τα πιάτα μπροστά της, και τραβώντας μια καρέκλα, κάθισε στα δεξιά της απρόσκλητη.

- Έχουμε ξανασυναντηθεί! έτσι δεν είναι; ρώτησε η γυναίκα.

- Δεν νομίζω, θα το θυμόμουν! απάντησε γρήγορα η Ανδρονίκη.

- Κι όμως θα έβαζα στοίχημα, πως σας έχω ξαναδεί!

- Μην το βάζετε, θα το χάσετε, προσπάθησε να αστειευτεί η Ανδρονίκη.

- Κι όμως... εμένα η μνήμη μου σπανίως με εξαπατά.

Θα το θυμηθώ, που θα μου πάει... Αλλά ας σας αφήνω καλύτερα τώρα να φάτε με την ησυχία σας, και συγγνώμη για το θάρρος.

Η Ανδρονίκη, γέμισε βιαστικά και δεύτερη φορά το ποτήρι της.

Το χέρι της έτρεμε, και το διαπεραστικό βλέμμα της ταβερνιάρισσας που την παρακολουθούσε πίσω από τον πάγκο της την εκνεύριζε και την αποδιοργάνωνε ακόμη περισσότερο. Έβαλε δυο πιρουνιές από το μπιφτέκι της στο στόμα, και τις μάσησε ανόρεχτα.

Λίγες στιγμές αργότερα, η γυναίκα πλησίασε προς το μέρος της χαμογελώντας πανηγυρικά. Στα χέρια της κρατούσε μια φωτογραφία.

Κάθισε και πάλι στην καρέκλα δίπλα της και τοποθετώντας την φωτογραφία μπροστά στην Ανδρονίκη, της έδειξε με τον δείκτη της το ένα από τα δύο πρόσωπα της φωτογραφίας.

- Εσείς δεν είστε αυτή κυρία; Και ο κύριος που σας έχει αγκαλιά, δεν είναι ο σύζυγός σας; Τότε που σας τράβηξα την φωτογραφία και σας ζήτησα να μου δώσετε το δικαίωμα να την κρατήσω στην συλλογή μου, είσαστε νιόπαντροι, από ότι μου είχατε ανακοινώσει.

- Λυπάμαι κυρία, κάποιο λάθος έχετε κάνει στα σίγουρα. Εγώ δεν έχω ξαναέλθει στην ταβέρνα σας. Πρώτη φορά με φέρνει ο δρόμος μου εδώ.

Σίγουρα η κυρία της φωτογραφίας, από όσο μπορώ να δω, μου μοιάζει κάπως, αλλά δεν είμαι εγώ.!

- Μα θα έβαζα, το χέρι μου στην φωτιά...

- Λοιπόν μην το βάζετε, γιατί θα καείτε. Και τώρα, αν φυσικά, δεν έχετε αντίρρηση, με αφήνετε, να λίγο μόνη, να τελειώσω με την ησυχία μου το γεύμα μου.....;

Ανόρεχτα απομακρύνθηκε η ταβερνιάρισσα από κοντά της, και το ίδιο ανόρεχτα, επανατοποθέτησε την κιτρινισμένη φωτογραφία στην θέση της.

Ο τοίχος ακριβώς στα δεξιά του πάγκου, καλυπτόταν από μια περίεργη αυτοσχέδια ταπετσαρία.

Εκατοντάδες, φωτογραφίες, άλλες, κιτρινισμένες, άλλες ξεθωριασμένες, άλλες καλύτερα διατηρημένες, η μία καρφίτσωμένη δίπλα στην άλλη, μαρτυρούσαν στιγμές, προσωπικές στιγμές αγάπης, στιγμές ευθυμίας, στιγμές πόνου, στιγμές χωρισμού. Στιγμιότυπα από μια περασμένη εποχή, κομμάτια παρελθόντων, επιθυμητών ή αθέλητων...

Η μελαγχολία, ξαναγύρισε στο βλέμμα της. Το μυαλό της αναζητούσε διέξοδο στο παρελθόν, οι σκέψη της βασάνιζε το παρόν της, ένα μπερδεμένο κουβάρι οι αισθήσεις και οι παραισθήσεις της.

Και οι φωνές των παιδιών που ακούγονταν τόσο μακρινές πια..... Κατέβασε μονορούφι και το δεύτερο ποτήρι κρασί. Κακός σύντροφος σε τέτοιες στιγμές.

Παραλύει το συνειδητό και σε βυθίζει στο δύσβατο υποσυνειδητό. Κακός σύμβουλος και η μοναξιά. Κι όταν συναντηθούν αυτοί οι δύο, αλίμονο σε όποιον τους αντάμωσε.

Άφησε το αντίτιμο του λογαριασμού, κάτω από το τασάκι, και κάποια στιγμή που η μαγαζάτορας ήταν απασχολημένη στην κουζίνα της, άνοιξε βιαστική την πόρτα και χάθηκε στους δρόμους.

Η όλη της στάση βροντοφώναζε, αυτό ακριβώς που προσπάθησε να κρύψει “Εγώ ήμουν στην φωτογραφία”, αλλά λίγο την ένοιαζε τώρα πια.

Περπάτησε πάνω από δύο ώρες, με βήμα ταχύ, το κεφάλι σκυφτό και το βλέμμα καρφωμένο χαμηλά. Πλησίαζε πέντε το απόγευμα, όταν κατηφόριζε την Αριστοτέλους.

Τα πόδια της την πονούσαν τρομερά!

Της ήταν αδύνατον να ανεχτεί άλλο τα παπούτσια της.

Το λιγότερο που την ένοιαζε εκείνη την ώρα, ήταν τα σχόλια των περαστικών.
Τα έβγαλε χωρίς δεύτερη σκέψη, αλλά η ανακούφιση δεν ήρθε.

Στηριγμένη εναλλάξ, στο ένα πόδι, γέρνοντας το βάρος της στην εξώπορτα του εργαστηρίου, προσπαθούσε να ανακαλύψει τα κλειδιά της, μες στο χάος της τσάντας της, όταν με την άκρη του ματιού της αντιλήφθηκε την σκιά, μιας παρουσίας πίσω-δεξιά της.

Έστρεψε το κεφάλι της φοβισμένη και παρά λίγο να βάλει τις φωνές, αλλά η παλάμη του αγνώστου της σφάλισε τα χείλη. Το ξεκαρδιστικό γέλιο που συνόδεψε αυτήν του την κίνηση, μάλλον την εκνεύρισε, κι ο εκνευρισμός της κορυφώθηκε, όταν αναγνώρισε, ποιος ήταν.

Ο Αντώνης έστεκε τώρα μπροστά της, με τα χέρια κρυμμένα στις τσέπες ακουμπισμένος στην πόρτα και γελούσε ακόμη με την καρδιά του.

- Έχεις τα χάλια σου!

- Ευχαριστώ! Το ήξερα πως είσαι φοβερά ευγενικός, αλλά μέχρι τέτοιου σημείου...

- Πήγαινα σε κάτι φιλαράκια που μένουν λίγο παρακάτω, όταν σε είδα από την απέναντι πλευρά της Εγνατίας, λίγο πριν στρίψεις για Αριστοτέλους. Ε! Και με τον ρυθμό που περπατούσες, σε πρόλαβα.

Καλά, δεν μπορείς να φανταστείς, τι πλάκα είχες, έτσι που κούτσαινες!

- Ωραία, γέλασες, άντε τώρα στην δουλειά σου.

- Α!, δεν έχω τίποτε σπουδαίο να κάνω, εξάλλου, τα φιλαράκια εκεί είναι δεν φεύγουν, θα πιω πρώτα έναν καφέ μαζί σου και μετά, βλέπουμε..

- Έχω δουλειά, δεν έχω ώρα για καφέδες.

Όση ώρα μιλούσε, η Ανδρονίκη, προσπαθούσε απεγνωσμένα να ξεκλειδώσει την πόρτα, αλλά ακόμη δεν το είχε καταφέρει.

Η κούραση, είχε εξαντλήσει τα μέλη της. Αν στεκόταν λίγο ακόμη όρθια, σίγουρα θα λιποθυμούσε.

Άρπαξε τα κλειδιά από τα χέρια της ο Αντώνης, άνοιξε την πόρτα, και με μια απρόβλεπτη κίνηση, την σήκωσε στα χέρια και κατέβηκε έχοντάς την στην αγκαλιά του τα τρία σκαλιά, του ημιυπόγειου ατελιέ.

Πριν προλάβει να αντιδράσει η Ανδρονίκη, βρέθηκε ξαπλωμένη στον καναπέ, που χρησίμευε, για το ποζάρισμα των μοντέλων της.

- Μείνε λίγο ξαπλωμένη, μέχρι να ετοιμάσω εγώ καφέ. Νομίζω, πως τον χρειάζεσαι περισσότερο από εμένα, αυτή την στιγμή! Είπε ο Αντώνης και κατευθύνθηκε προς το κουζινάκι.

- Δεν θέλω καφέ, και σε παρακαλώ, να σταματήσεις αμέσως αυτήν την ηλίθια οικειότητα μαζί μου! Ευχαριστώ για την βοήθεια, μπορείς να πηγαίνεις τώρα. Τα καταφέρνω και μόνη μου...

- Δεν θα απαλλαγείς τόσο εύκολα από εμένα! Σε δύο λεπτά, θα είναι έτοιμος ο καφές, σε άλλα δεκαπέντε εσύ θα αισθάνεσαι σαφώς καλύτερα, κι έτσι ίσως μπορέσουμε να συνεχίσουμε το πορτραίτο που αφήσαμε στην μέση.

- Μα ποιος νομίζεις πως είσαι τέλος πάντων: Δεν καταλαβαίνεις, πως μου είναι ενοχλητική η παρουσία σου εδώ μέσα; Πως πρέπει να σου μιλήσει εσένα κάποιος, για να καταλάβεις;

Σε παρακαλώ, άνοιξε, τώρα αμέσως την πόρτα και φύγε, πήγαινε στους φίλους σου, στις παρέες σου, στις γριούλες σου, ή όπου αλλού έχεις να πας κύριε ζιγκολό, αλλά άδειαζε μου την γωνιά.

Με μια απρόβλεπτη μεταβολή, ο Αντώνης βρέθηκε μπροστά της, με φανερά αγριεμένο ύφος και χείλη που τρέμανε από θυμό.

Ξανάρθε στην μνήμη του εκείνο το βράδυ των εφηβικών του χρόνων, που μες στην αγκαλιά του η μητέρα του απελπισμένη μαρτυρούσε τις βάσιμες υποψίες της πως ο σύζυγος και πατέρας των παιδιών της είχε ερωμένη και σκόπευε να την εγκαταλείψει για εκείνη. Θυμήθηκε να του λέει: “ Το δείχνει με όλες του τις πράξεις, με όλες του τις κινήσεις. Τους τελευταίους μήνες ούτε που πατάει πλέον σπίτι. Κι εγώ, τον έχω τόσο ανάγκη! Ιδίως τώρα! Τώρα που είναι αβέβαιο το πόση ζωή μου μένει..!” Ο κόσμος είχε γκρεμιστεί κάτω από τα πόδια του μετά από εκείνη την εξομολόγηση. Η μητέρα του τον εξόρκισε να μην πει κουβέντα σε κανέναν, αλλά αναγκάστηκε να του εξηγήσει, ότι είχε πρόσφατα διαγνωστεί με καρκίνο του μαστού, σε προχωρημένο στάδιο. Δεν σκόπευε να ακολουθήσει καμία θεραπεία, ούτε να υποβληθεί σε επέμβαση! Δεν είχε την δύναμη, μετά από την συμπεριφορά του συζύγου της. Φοβόταν τόσο πολύ την εγκατάλειψη από αυτόν!

Τα μάτια του πετούσαν σπίθες όταν άρπαξε την Ανδρονίκη με το ένα του χέρι από το αριστερό καρπό και την ανάγκασε να σταθεί μπροστά του. Ήθελε αν μπορούσε να την ρίξει στο πάτωμα και να την τσακίσει κάτω από τα πόδια του.

- Εσύ ποια νομίζεις πως είσαι, και παίρνεις αυθαίρετα το δικαίωμα να προσβάλεις τους ανθρώπους;

Να σου πω εγώ τι είσαι. Μια ξερακιανή γεροντοκόρη, που προσπαθείς να θεραπεύσεις την δίψα σου, για σάρκα, σμιλεύοντας τα κορμιά, ανυποψίαστων νεαρών, που σου ποζάρουν δήθεν για μοντέλα. Το μάτι σου παίζει, γυαλίζει, αλλά το κόμπλεξ σου δεν σε αφήνει να χαρείς. Ξεραμένη θα πεθάνεις καημένη.

Μια ξεραμένη, ηδονοβλεψίας!

Μάταια προσπαθούσε να ελευθερώσει το χέρι της η Ανδρονίκη. Σε κάθε της προσπάθεια ο πόνος κορυφωνόταν, έτσι που ολοένα και περισσότερο της πίεζε τον καρπό.

Ήθελε να τον χαστουκίσει να τον πονέσει, να τον εξαφανίσει από μπροστά της...

Ξαφνικά, τύλιξε το ένα του χέρι γύρω από την μέση της, ακινητοποιώντας ταυτόχρονα και τα δύο της χέρια πίσω από την πλάτη της και με τα χείλη του σφάλισε τα δικά της. Το ελεύθερο χέρι του, όργωνε το σώμα της, το έσφιγγε, το έπλαθε, το κυρίευε.

Βίαζε τις αισθήσεις της, προσπαθούσε να τις ξυπνήσει από τον μακροχρόνιο λήθαργό τους, θέριευε μέσα της αντιφατικά, ανάρμοστα, πολύπλοκα συναισθήματα.

Πάλευε να κρατηθεί αμέτοχη, ψυχρή, αγριεμένη και ταυτόχρονα έλιωνε, κάθε που η παλάμη του άγγιζε κάποιο καινούργιο σημείο του κορμιού της.

Κάποτε παραδόθηκε, σταμάτησε να παλεύει να ελευθερωθεί, έπαψε να βγάζει πνιγμένες βρισιές.

Αφέθηκε στις διαθέσεις του. Και τότε εκείνος, με μια απότομη κίνηση, ελευθέρωσε το σώμα της, και σπρώχνοντάς το με δύναμη την ξάπλωσε ανάσκελα στον καναπέ που υποχώρησε κάποια εκατοστά προς τα πίσω από το βάρος του σώματός της.

Δεν είχε προλάβει να μαζέψει τα μέλη της, όταν άκουσε τα βήματά του στο πεζοδρόμιο, να ξεμακραίνουν.

Σκόρπιες οι βρισιές της, χτυπούσαν πάνω στους άχρωμους τοίχους και πάλευαν με την ηχώ τους.

Όταν πόνεσε ο λαιμός της σταμάτησε τις φωνές, προσπάθησε να περιμαζέψει την λογική της, τις αγουροξυπνημένες αισθήσεις τις, έσιαξε τα μαλλιά της μπροστά στον καθρέφτη, χάιδεψε τα πρησμένα της χείλη, και ξέσπασε σε αναφιλητά.

Σαν κόπασε λίγο η ντροπή της, το παράπονό της, συγκέντρωσε τον νου της στα πινέλα της και άρχισε να ζωγραφίζει.

Όταν κοίταξε το ρολόι, ήταν περασμένες έντεκα.

Σηκώθηκε πανικόβλητη, και αφού σκούπισε πρόχειρα τα χέρια της με ένα πανί βουτηγμένο σε διαλυτικό, πέταξε τα πινέλα της στον νεροχύτη, φόρεσε σαν παντόφλες τα παπούτσια της και βγήκε στον δρόμο, ψάχνοντας για ταξί.

Το αυτοκίνητό της το είχε παρκάρει το πρωί που κατέβαινε, στο πάρκιγκ της Λεωφόρου Στρατού και της ήταν αδύνατον να περπατήσει ως εκεί για να το πάρει. Ένας μανιασμένος αέρας, έκανε το κρύο τσουχτερότερο, και σου προυνίαζε τα κόκαλα. Στο τέταρτο, βρήκε ελεύθερο ταξί και περασμένες πια δώδεκα, έβαζε το αυτοκίνητο στο πάρκινγκ του σπιτιού της.

Ο Αντώνης, έπρεπε να βιαστεί. Έπρεπε να βρίσκεται στο σπίτι του Μιχάλη, πριν τις οχτώ. Ευτυχώς δεν απείχε και πολύ από το εργαστήριο εκείνης της ακατονόμαστης. Επανάφερε στην μνήμη του όσα πριν λίγο είχαν διαδραματιστεί και γελούσε χαιρέκακα με το πάθημά της. Ήταν λοιπόν όπως την φανταζόταν! Μια έκφυλη πόρνη! Με το πρώτο άγγιγμα, ήταν πανέτοιμη να του παραδοθεί! Έτσι σίγουρα θα είχε ξετρελάνει τότε τον πατέρα του! Αλλά και στα σαρανταπέντε της τέτοια φλόγα! Ο άνθρωπος τελικά γεννιέται...

Τάχυνε αρκετά το βήμα του για να προλάβει. Η παρέα, που μέλος της ήταν και η κόρη της Ανδρονίκης, θα έφτανε από στιγμή σε στιγμή στο σπίτι του Μιχάλη. Εκείνος έπρεπε να βρίσκεται εκεί, πριν την άφιξή τους.

Κι έτσι έγινε. Χτύπησε επίμονα το θυροτηλέφωνο, ανέβηκε δυο δυο τα σκαλιά ως τον πρώτο όροφο, μπήκε γρήγορα στο σπίτι του παιδικού φίλου, χωρίς καν να τον καλησπερίσει, αφήνοντάς τον έκπληκτο, κατευθύνθηκε με άνεση στην κουζίνα, άρπαξε μια μπύρα και κατέβασε την μισή μονορούφι.

Βυθίστηκε στον καναπέ, επανάφερε την λαχανιασμένη ανάσα του και περίμενε. Δέκα λεπτά αργότερα, χαρούμενες νεανικές φωνές, ακούγονταν στην σκάλα.

“Το ποντικάκι, έρχεται στην φάκα” σκέφτηκε χαιρέκακα και κάθισε τρίτος παίχτης στο τσόχινο τραπέζι. Τα χαρτιά μοιράστηκαν.

Τα όσα ακολούθησαν ήταν τα αναμενόμενα. Είχε φροντίσει πριν δυο χρόνια να σπείρει στην Ιουλία υποσχέσεις σε μια συνάντηση στο Πανεπιστήμιο, από το οποίο επί σκοπού αργούσε να αποφοιτήσει.

Είχε επιδιώξει να την γοητέψει, αφήνοντας ανοιχτά υπονοούμενα για μια επερχόμενη περιπέτεια, που όμως οι συγκυρίες δεν επέτρεψαν ποτέ! Είχε στήσει όλες τις συναντήσεις τους τα τελευταία δύο χρόνια, σε φιλικά σπίτια, σε αίθουσες κινηματογράφου, σε ταβερνάκια... Δεν της ήταν αδιάφορος, το ήξερε. Μάλλον την γοήτευε αρκετά. Το έβλεπε στα μάτια της κάθε που διασταυρώνονταν τα βλέμματα τους.

Τώρα ήταν η στιγμή, όμως να προχωρήσει. Να αρχίσει το μαρτύριο, που θα κατέστρεφε επιτέλους, μάνα και κόρη...

Κόντευαν μεσάνυχτα!

Η Ιουλία σίγουρα θα είχε επιστρέψει!

Μπορεί και να μην την προλάβαινε ξύπνια! Αδικοιολόγητη η απουσία της. Δεν είχε ούτε καν ετοιμάσει κάτι για φαγητό!

Μαζεμένες οι τύψεις, συναγωνίζονταν την πρώτη θέση, όταν

λαχανιασμένη, από το ανέβασμα της σκάλας, μην μπορώντας να χρονοτριβήσει κι άλλο περιμένοντας το ασανσέρ, άνοιξε με το κλειδί την πόρτα, κι έμεινε σαν στήλη άλατος από την εικόνα που αντίκρισε.

Η Ιουλία, καθόταν μπροστά στο αναμμένο τζάκι, συντροφιά με έναν νεαρό, που δεν ήταν άλλος από τον Αντώνη!

Η κόρη της έτρεξε να την προϋπαντήσει γεμίζοντάς την φιλία, και κρατώντας την αγκαλιά, την πήγε να την συστήσει στον επισκέπτη τους.

Εκείνος προσποιήθηκε, πως δεν την γνώριζε και αφού πέρασαν όλοι μαζί ένα μισάωρο με ουδέτερες και ακίνδυνες συζητήσεις, εκείνος καληνύχτισε και αποχώρησε.

Η Ανδρονίκη όμως δεν είχε ησυχία. Έπρεπε να μάθει για την σχέση της κόρης της με τον νεαρό.

Για την περίεργη άφιξή του στο σπίτι τους, μετά μάλιστα από όσα πριν από μόλις λίγες ώρες είχαν συμβεί. Η Ιουλία δεν έδειχνε να έχει διάθεση για συζήτηση, κι εκείνη έπρεπε να μάθει, χωρίς να κινήσει την παραμικρή υποψία στην κόρη της.

Ακολούθησε την Ιουλία στο δωμάτιό της όπου άλλαζε για τον ύπνο κι εκείνη με δύο λόγια της εξήγησε, πως ο Αντώνης ήταν κάποιος παλιός της φίλος από το Πανεπιστήμιο, που τον ξανασυνάντησε εκείνο το απόγευμα, στο σπίτι ενός από τα παιδιά της παρέας τους, όπου ανέβηκαν κατά την επιστροφή τους, για έναν τελευταίο καφέ.

Ο φίλος τους αυτός, συγκατοικούσε με άλλους δύο νεαρούς, τους οποίους τους συνέλαβαν να παίζουν χαρτιά την ώρα που ανέβηκαν στο διαμέρισμα.

Στην επιστροφή, πήραν μαζί τους τον Αντώνη με το αυτοκίνητο, μιας κι όπως τους δήλωσε έμενε στις Δυτικές συνοικίες, όπου και ήταν και ο τελευταίος σταθμός τους.

Η Ιουλία με την σειρά της, τον κάλεσε για ένα ποτό, κι έτσι η Ανδρονίκη τους βρήκε να συνομιλούν μπροστά στο τζάκι.

Γνώριζε άραγε από πριν ο Αντώνης, πως η Ιουλία ήταν κόρη της;

Πολύ τραβηγμένο δεν ήταν όλο το σκηνικό, για να είναι μια απλή σύμπτωση; Κι όλη αυτή η ψυχραιμία του, δεν μπορούσε παρά να μεγαλώνει τις υποψίες της.

Η Ιουλία είχε το επίθετο του πατέρα της. Εφόσον γνωριζόταν από το Πανεπιστήμιο, του ήταν μάλλον αδύνατον να γνωρίζει ότι η Ιουλία ήταν κόρη της. Ωστόσο, κάτι τέτοιο δεν θα ήταν απίθανο, γιατί, η Ιουλία συνήθιζε να μιλάει με θαυμασμό για την μητέρα της στους φίλους της.

Οι περισσότεροι, αν όχι όλοι, γνώριζαν τις καλλιτεχνικές της επιδόσεις και τις εξελίξεις στην καριέρα της. Εξάλλου κανένας φίλος της Ιουλίας δεν έχασε ούτε μία από τις εκθέσεις της.

Αλλά πάλι, αν γνώριζε, την συγγένειά τους, και επιδίωκε να βρεθεί στο σπίτι τους, θα ήταν αναγκαίο να γίνει την ίδια μέρα με το σκηνικό στο ατελιέ; Τότε όλα γίνονταν για κάποιο σκοπό. Αλλά για ποιόν;

Με σκέψεις αντιφατικές, κύλησε η νύχτα και το ξημέρωμα την βρήκε κατάκοπη και εξαντλημένη.

Θα της ήταν αδύνατον να βγάλει το εξαντλητικό οχτάωρο στην δουλειά, αλλά δεν υπήρχαν περιθώρια για απουσίες..

Η Ιουλία, κοιμόταν βαθιά, όταν έφευγε από το σπίτι.

Καμιά απρόοπτη συνάντηση δεν είχε η Ανδρονίκη τις επόμενες μέρες. Με ένα τηλεφώνημα, παρακάλεσε την γνωστή της που της σύστησε τον Αντώνη για μοντέλο, να του ζητήσει εκ μέρους της την διακοπή της συνεργασίας τους, ζητώντας της ακόμη να τον ξεχρεώσει, αποφεύγοντας έτσι κι αυτήν ακόμη την υποχρέωση της πληρωμής του.

Έτσι η ζωή της ξαναβρήκε τους συνηθισμένους της ρυθμούς. Έτρεχε από την μία άκρη της πόλης στην άλλη, μοιράζοντας τον χρόνο της από την δουλειά στο ατελιέ κι από το ατελιέ στο σπίτι, αργά πλέον την νύχτα.

Όταν τον ειδοποίησε η Κάτια, να περάσει να πάρει τα χρήματα που του χρωστούσε η Ανδρονίκη, γέλασε πολύ. “Τόση απαξίωση πια; Τον πετούσε σαν μπανανόφλουδα, η θρασύδειλη! Τόσο πολύ φοβήθηκε τα πάθη της; Μήπως αν περνούσε από την ποντικότρυπα της μια βόλτα, θα του την έπεφτε, αυτή την φορά; Όχι, δεν θα ασχολούνταν άλλο μαζί της!

Είχε σπείρει μέσα της τον φόβο, και αυτό για αρχή του αρκούσε. Σε λίγο θα την κατέκλυζε και ο πόνος. Και η προσμονή αυτή, του έδινε φοβερή ικανοποίηση!”

Πλησίαζαν Χριστούγεννα.

Οι παραγγελίες της είχαν αυξηθεί κατά πολύ, λόγω των επερχόμενων γιορτών. Ταυτόχρονα αυξάνονταν και οι κοινωνικές της υποχρεώσεις, γιατί ως είθισται, παραμονές γιορτών, συναντιούνται φίλοι και γνωστοί για ανταλλαγή ευχών και δώρων.

Και η Ανδρονίκη, μη θέλοντας να δυσαρεστήσει κανέναν, προσπαθούσε να προγραμματίσει τις κοινωνικές της επαφές, στις ώρες του μεσημεριανού γεύματος, ή του βραδινού δείπνου. Κι όπως ήταν φυσικό επόμενο, κατέληξε να πηγαίνει σπίτι, μόνο για έναν ύπνο.

Είχαν χαθεί τελείως με την Ιουλία, κι έπρεπε να επανορθώσει σύντομα.

Μετά από τηλεφωνικές επικοινωνίες και επιβεβαιώσεις με σημειώματα στο ψυγείο, κατάφεραν να ορίσουν ημέρα και ώρα συνάντησης. Και η υπόσχεση κοινή. Αυτή την φορά θα του έδιναν να καταλάβει.

Παραμονή Χριστουγέννων, και η Ιουλία πέρασε κατά τις δέκα το πρωί από το ατελιέ της μητέρας της για να την πάρει.

Αγκάλιασαν η μία την άλλη, φόρεσαν το πιο θερμό τους χαμόγελο, διέγραψαν από την μνήμη τους υποχρεώσεις και εκκρεμότητες και σαν δυο ξέγνοιαστα παιδιά, χύθηκαν στους στολισμένους δρόμους της πόλης, για να δουν, να θαυμάσουν, να χαρούν.

Σταμάτησαν σχεδόν σε όλες τις βιτρίνες και επισκέφτηκαν τα περισσότερα καταστήματα.

Δοκίμασαν κάθε ρούχο, έπιασαν στα χέρια τους και περιεργάστηκαν κάθε αντικείμενο.

Αστειεύτηκαν με περαστικούς και καταστηματαρχες, κάνανε καψώνια στις πωλήτριες, θυμήθηκαν τα πιο αστεία ανέκδοτα, πείραζαν η μία την άλλη.

Στις δύο το μεσημέρι κατάκοπες κατέληξαν σε ένα ουζερί για μεσημεριανό, και συνειδητοποίησαν πως είχαν αγοράσει ένα σωρό πράγματα, από τα οποία τα μισά τουλάχιστον τους ήταν περιττά, αν όχι άχρηστα.

Μετά από ένα καλό φαγοπότι, σειρά είχε ένας αρωματικός δυνατός καφές.

Άφησαν τα ψώνια στο ατελιέ, κατηφόρισαν την Πλατεία Αριστοτέλους και διάλεξαν ένα από τα καφέ της σειράς. Ήταν η ώρα της κουβεντούλας. Είχαν τόσα πολλά να πούνε εξάλλου!

- Ξέρεις μαμά, μου συμβαίνει κάτι υπέροχο! άρχισε πρώτη η Ιουλία.

- Ναι, μωρό μου; Και ποιο είναι αυτό;

- Είμαι ερωτευμένη!

Η Ανδρονίκη κοίταζε σαν μαγεμένη τους μορφασμούς και τις χειρονομίες της κόρης της καθώς της μιλούσε για την σχέση της.

Περιέγραφε κάθε στιγμή τους εκστασιασμένη, στολίζοντας την με τα ωραιότερα χρώματα. Το κοριτσάκι της είχε μεγαλώσει. Είχε γίνει πλέον γυναίκα. Από την μια μέρα στην άλλη, μεταμορφώθηκε με τον ίδιο πάντα τρόπο, όπως όλα τα κορίτσια αιώνες και αιώνες τώρα, μεταμορφώνονταν σε γυναίκες.

Με την είσοδο ενός άντρα στην ζωή τους.

Ένας χτύπος αλλιώτικος στα αριστερά του στέρνου και έρχεται η άνοιξη, τα πάντα αλλάζουν. Λάμπουν, κοσμούν, καρποφορούν. Το κορμί γεμίζει χυμούς και η ζωή υποσχέσεις.

- Και ποιος είναι ο τυχερός;

- Τον γνωρίζεις. Συναντηθήκατε σπίτι μας, το βράδυ που γύρισα από το Μέτσοβο. Είναι ο Αντώνης!

Ο κόσμος κλονίστηκε κάτω από τα πόδια της Ανδρονίκης. Τα πάντα θόλωσαν γύρω της. Το ξάφνιασμά της και το χλωμό του προσώπου της, το δικαιολόγησε στην Ιουλία σαν μια ξαφνική ζάλη, για να μην την βάλει σε υπόνοιες.

- Δεν είσαι καλά μαμά. Φταίει η συζήτηση που άνοιξα;

- Τι είναι αυτά που λες τώρα; Κουράστηκα πολύ τον τελευταίο καιρό, κι από ότι φαίνεται, έφτασα στα όριά μου. Μια ζάλη ήταν, τίποτε το σπουδαίο. Θα μου περάσει.

Το κέφι της Ανδρονίκης είχε πλέον εξαφανιστεί. Το υπόλοιπο της μέρας κύλησε, χωρίς διάθεση.

Γύρω στις έξι, αποχωριστήκαν. Η Ιουλία είχε ραντεβού με τον Αντώνη και την παρέα τους. Θα περνούσε μαζί τους το βράδυ των Χριστουγέννων.

Η Ανδρονίκη, τηλεφώνησε στην Ελένη. Έπρεπε οπωσδήποτε να συναντηθούν. Να μιλήσουν.

Τέτοιες μέρες συνήθως η Ελένη, προτιμούσε την μοναξιά της και δεν απαντούσε στα τηλεφωνήματα.

Μετά το πέμπτο χτύπημα, άκουσε την λυτρωτική για την αγωνία της, φωνή της Ελένης.

- Πρέπει να σε δω! Συμβαίνει κάτι φοβερό!
- Το κατάλαβα από την φωνή σου! Θα προτιμούσα, ωστόσο να μείνω λίγο μόνη μου...
- Σε παρακαλώ Ελένη! Σε χρειάζομαι!
- Ξεκίνα. Σε περιμένω.

Η Ελένη, ήταν κάτι σαν νονά της Ιουλίας, αφού μετά από τον χωρισμό της Ανδρονίκης, από τον άντρα της, η πραγματική νονά της Ιουλίας, αρνήθηκε κάθε δεσμό με την δύο τότε μόλις χρονών Ιουλία, λόγω της συγγένειάς της με τον πατέρα της και της αδικαιολόγητης εμπάθειας της στο πρόσωπο της μητέρας της.

Η θέση όμως της νονάς αναπληρώθηκε επάξια από την Ελένη, που μέχρι και σε αυτή την ηλικία της Ιουλίας, εξακολουθούσε να είναι σαν δεύτερη μητέρα της.

Μισή ώρα μετά το τηλεφώνημα, η Ανδρονίκη, χτυπούσε το κουδούνι της .

- Τι σε αναστάτωσε τόσο πολύ, και ήρθες τρέχοντας;
- Η Ιουλία!
- Τι συμβαίνει με την Ιουλία;
- Είναι ερωτευμένη!
- Ε, και; Που το βρίσκεις το περίεργο; Μη μου πεις τώρα πως άρχισες να ελέγχεις την ζωή της κόρης σου, όταν έχεις αποδειχτεί κατά καιρούς φοβερά ελαστική, ακόμη και σε θέματα που θα έπρεπε να είσαι αυστηρότερη μαζί της; Η Ιουλία, μεγάλωσε πια, και θα έπρεπε να προβληματίζεσαι αν δεν της συνέβαινε κάτι τέτοιο. Είναι το πλέον φυσιολογικό.
- Δεν καταλαβαίνεις! Το θέμα δεν είναι γιατί ερωτεύτηκε. Αλλά το ποιόν ερωτεύτηκε!
- Τον Αντώνη, ένα φοβερά γοητευτικό, και εξίσου ερωτευμένο μαζί της νέο.
- Όστε τον γνωρίζεις!
- Ναι, πέρασαν τις προάλλες από εδώ για να μου τον συστήσει.

Εμένα εξάλλου ήρθε να συμβουλευτεί, για το αν έπρεπε ή όχι να ενδώσει στον δεσμό τους. Και την παρότρυνα.

Είναι πάντως πολύ ταιριαστό ζευγάρι. Εσύ τους είδες μαζί;
Η Ανδρονίκη διηγήθηκε, όλη την αλήθεια στην φίλη της.
Της εξέφρασε τις ανησυχίες και τους φόβους της, και
ζήτησε την βοήθειά της ως προς την ανεύρεση της πιο
ακίνδυνης λύσης για την ψυχική ισορροπία της Ιουλίας.

- Μια ζωή μυστικοπαθής, βρε Ανδρονίκη!

Αν μου είχες μιλήσει νωρίτερα, για την περιπέτειά σου με
τον, τον...αχαρακτήριστο, ίσως κάτι να είχαμε προλάβει.
Τώρα, ότι και να της πούμε, θα την στρέψουμε εναντίον
μας. Κι αν αυτός, έχει το κακό στο μυαλό του, θα
φροντίσει, να την παραπλανήσει, παρουσιάζοντάς την
αλήθεια, όπως εκείνος θέλει. Επικίνδυνα πράγματα. Αλλά
μην πανικοβάλλεσαι. Αργά ή γρήγορα, θα δείξει το
αληθινό του πρόσωπο. Και η Ιουλία μας δεν είναι καμιά
κουτή. Θα τον καταλάβει γρήγορα, θα δεις, όλα θα πάνε
καλά.

- Δεν κάνει για το παιδί μου αυτός. Θα το πληγώσει.

- Από κάπου, θα πληγωθεί η Ιουλία, Ανδρονίκη. Όσο κι αν
θέλεις, να το αποφύγεις, κάποιος θα της καρφώσει την
μαχαιριά. Δεν την αποφεύγει. Είναι στην μοίρα του
ανθρώπου να λαβώνεται. Για να μαθαίνει. Δεν μπορείς να
αλλάξεις εσύ την μοίρα της, όσο κι αν το θέλεις. Ήταν να
γίνει έτσι κι έγινε.

Εμείς θα κοιτάξουμε μόνο, να είμαστε κοντά της αυτό το
διάστημα. Για να μπορούμε να έχουμε από κοντά κι αυτόν.
Κάτι θα σκεφτούμε, θα δεις...

Όσο κι αν προσπάθησε, δεν κατάφερε να την καθησυχάσει
η Ελένη. Επέστρεφε στο σπίτι με το ίδιο πλάκωμα στο
στήθος. Δεν είχε καμία όρεξη, να εγκλωβιστεί μέσα στους
τέσσερις τοίχους της, αλλά έκανε τόσο κρύο για να γυρνάει
στους άδειους δρόμους! Και ήταν τόσο κουρασμένη, για να
συνεχίσει να οδηγεί!

Επέστρεφε σπίτι, όπου θα αντάμωνε την περιπαιχτική
μοναξιά της, να παίξει κι απόψε μαζί της κρυφτό!

Ανοίγοντας την πόρτα, μια έκπληξη την περίμενε.

Είχαν συναντηθεί το απόγευμα στο γνωστό καφέ. Εκείνος είχε φτάσει νωρίτερα και την περίμενε. Τελικά είχε πετύχει τον πρωταρχικό του στόχο. Τον είχε ερωτευτεί! Στο διπλανό τραπέζι, ένας πατέρας, μάλωνε με τον έφηβο γιο του και είχαν αρκετά έντονη διαφωνία, αφού αναστάτωσαν όλους τους παρευρισκόμενους, αναγκάζοντας τους να παρακολουθούν ενοχλημένοι τον διαπληκτισμό τους. Μέχρι που ο υπεύθυνος του καταστήματος τους έκανε σύσταση να κατεβάσουν τους τόνους.

Ο Αντώνης, θυμήθηκε εκείνο το απόγευμα, μετά την εξομολόγηση της μητέρας του, που είχε εισβάλει στο ιατρείο του πατέρα του, χωρίς να περιμένει την ανακοίνωσή του από την γραμματεία και χτύπησε την εφηβική του γροθιά πάνω στο δρύινο έπιπλο, με τόση δύναμη που χρειάστηκε να βάλει σε νάρθηκα τον καρπό του για έναν μήνα. Θυμήθηκε τα οργισμένα λόγια του που τόσο ορμητικά βγήκαν στα χείλη του σαν χείμαρρος παράπονου και θρήνου.

“ Δεν ξέρω τι θα κάνεις, πως θα το κάνεις, αλλά ότι έχεις βάλει στο μυαλό σου να το βγάλεις αμέσως! Δεν με ενδιαφέρει πως, αλλά σήμερα κιόλας θα τελειώσεις με αυτήν την τσούλα!

Δεν θα ξαναδώ την μάνα μου ποτέ κλαμένη...Το άκουσες; Αλλιώς θα έχεις να κάνεις μαζί μου...”

Θυμήθηκε το χέρι του πατέρα του να προσγειώνεται στο μάγουλό του, με τόση δύναμη, που τον εκτόπισε, κι ωστόσο δυνάμωσε τον θυμό του και έλυσε πióτερο την γλώσσα του που τώρα πια απειλούσε “ Θα σε καταστρέψω, θα σας καταστρέψω και τους δυο, με ακούς; ”

Ήταν τότε που επενέβη η γραμματέας να τους χωρίσει γιατί πατέρας και γιος θα είχαν πιαστεί σίγουρα στα χέρια....

Είχε κλείσει με βρόντο την πόρτα πίσω του, αγνοώντας τους απορημένους ασθενείς στον χώρο αναμονής και ορκίστηκε στον εαυτό του, ότι θα γινόταν η σκιά του πατέρα του, μέχρι να μάθαινε τα πάντα για την ερωμένη του.

Ένα πεταχτό φιλί στα χείλη του, τον έβγαλε από τις θύμισες. Η Ιουλία, χαμογελαστή είχε μόλις καθίσει δίπλα του και του χάιδευε τα μαλλιά.

Της ανταπόδωσε το χαμόγελο ανόρεχτα. Την κοιτούσε. Ήταν όμορφη! Και γλυκιά! Κάτω από άλλες συνθήκες ίσως και να μπορούσε να την ερωτευτεί κι αυτός! Όχι, δεν θα επέτρεπε ποτέ να του συμβεί αυτό. Ήταν κόρη εκείνης. Κι αυτός ορκισμένος εχθρός τους.

Η Ιουλία, άρχισε να του διηγείται όσα έκανε το πρωί της ίδιας μέρας με την μητέρα της. Ήταν πολύ χαρούμενη για την έκπληξη που της ετοίμαζε το βράδυ. Τον καλούσε να πιούνε γρήγορα τον καφέ τους και να βιαστούν για τις ετοιμασίες. Πρωταγωνιστής της βραδιάς θα ήταν βέβαια αυτός! Όλα πήγαιναν ανέλπιστα κατά το δοκούν!

Το τζάκι ήταν αναμμένο, το Χριστουγεννιάτικο δέντρο στολισμένο και φωταγωγημένο. Το τραπέζι, στρωμένο με το γιορτινό τραπεζομάντιλο με το καλό κηροπήγιο καταμεσής του αναμμένο, κι ένα σωρό λιχουδιές πάνω του αραδιασμένες.

Πριν προλάβει να συνέλθει από την έκπληξη, με το σύνθημα της Ιουλίας, το σαλόνι γέμισε νεαρές παρουσίες, χαρούμενα πρόσωπα, γέλια και φωνές.

- Πίστευες πως θα σε άφηνα μόνη σου μια τέτοια νύχτα; είπε η Ιουλία καθώς έτρεχε να υποδεχτεί την μητέρα της.

Το σχεδιάζαμε από μέρες με τον Αντώνη. Κι ευτυχώς που άργησες να επιστρέψεις και προλάβαμε να τα ετοιμάσουμε όλα.

- Σε ευχαριστώ γλυκιά μου.

Ειλικρινά ήταν ότι πιο υπέροχο αυτό που σκέφτηκες. Η ωραιότερη έκπληξη που μου έχουν κάνει ποτέ. Αλλά μάλλον θα σε απογοητεύσω. Αισθάνομαι τόσο πολύ κουρασμένη για να μπορέσω να σας ακολουθήσω. Εξάλλου τι ζητάω εγώ ανάμεσα στα νιάτα!

- Μα εσείς, είστε τόσο νέα! Βιάστηκε να την κολακέψει ο Αντώνης, που τόση ώρα παρακολουθούσε τον διάλογό τους.

- Ευχαριστώ για τη φιλοφρόνηση, αν και δεν πιστεύω πως ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Θα εκμεταλλευτώ ωστόσο την ευκαιρία να κάνω μια συζήτηση με σένα νεαρέ, αν και ίσως δεν είναι η πλέον κατάλληλη στιγμή.

Η Ιουλία, πρότεινε στους τρεις τους, την γωνιά μπροστά στο αναμμένο τζάκι. Άφησε τους άλλους δυο να καθίσουν, κι επέστρεψε στην παρέα, κρατώντας τρία ποτήρια σαμπάνια, αφού πρώτα ζήτησε συγνώμη από τους υπόλοιπους παρευρισκόμενους για την “οικογενειακή” συζήτηση, υποσχόμενη πως θα κρατούσε μόνο λίγα λεπτά.

- Πριν σε ρωτήσω οτιδήποτε, (άρχισε η Ανδρονίκη, μιλώντας πάντα χαμηλόφωνα), θα ήθελα πρώτα να σου εκθέσω δυο τρεις αλήθειες, που θέλω να τις έχεις υπ’ όψιν σου.

Η Ιουλία είναι για μένα η ταυτοπροσωποποίηση όλων των προσφιλών μου ατόμων. Εκτός από κόρη μου, είναι η μάνα μου, η αδελφή μου, η φίλη μου.

Όσο κι αν σου φαίνεται περίεργο, έτσι είναι. Είναι ότι πολυτιμότερο έχω σε αυτόν τον κόσμο!

Δεν έχω επέμβει ποτέ στη ζωή της και δεν της έχω επιβάλλει ποτέ την γνώμη μου. Χωρίς αυτό να σημαίνει πως απέχω από τα γεγονότα που διαδραματίζονται στην ζωή της, ή ότι δεν είμαι γνώστης των αποφάσεών της. Απλώς προσπαθώ να κρατώ μια συγκρατημένη απόσταση από τα δρώμενα της, αφήνοντάς της έτσι περιθώρια να επιλέγει και να πράττει ελεύθερα.

Είμαι ωστόσο φανατικός υπερασπιστής των φίλων της, και άσπονδος μαχητής των εχθρών της. Κάθε τι αρνητικό που δέχεται, μετατρέπεται σε προσωπική μου υπόθεση.

Δεν την χαρίζω και δεν την αποχωρίζομαι.

Της αφήνω όλη την ελευθερία δική της, αλλά αν διανοηθώ πως κάποιος πάει να μου την λαβώσει, θα σταθώ μπροστά του βράχος ανυπέρβλητος.

Η ατμόσφαιρα είχε βαρύνει.

Τα δάκρυα της Ανδρονίκης, έλαμπαν σαν ρουμπίνια, από το κόκκινο της φωτιάς που αντανακλούσε πάνω τους.

Η Ιουλία προσπαθώντας να σπάσει την σιωπή που απλώθηκε και να δώσει την ευκαιρία στην Ανδρονίκη να ξεφύγει από την συγκίνηση, πήρε τον λόγο.

- Δεν νομίζω πως χρειαζόταν μια τέτοια εισαγωγή μητέρα!

Εγώ κι ο Αντώνης....

- Για τον Αντώνη δεν ξέρω, αλλά εσύ τον αγαπάς. Άρα είσαι ευάλωτη. Κι εγώ πρέπει να σε προσέξω. Εξάλλου κάποια πράγματα, πρέπει να λέγονται από την αρχή. Μην επεμβαίνεις σε παρακαλώ Ιουλία. Η αλήθεια είναι πως προτιμούσα σε αυτή τη συζήτηση να είχαμε πάρει μέρος μόνο εγώ κι ο Αντώνης, σε κάποιο άλλο μέρος ίσως, κάποια άλλη στιγμή.. Ας είναι, όμως. Ίσως και να είναι καλύτερα έτσι.

Λοιπόν, με τι ασχολείσαι Αντώνη;

- Σπουδάζω.
- Τι;
- Ιστορία τέχνης.
- Πόσο χρονών είσαι;
- Τριάντα τρία.
- Κι ακόμη σπουδάζεις;
- Και δουλεύω παράλληλα.
- Ναι ε; Και τι δουλειά κάνεις αν επιτρέπεται;
- Οτιδήποτε, Κάνω οποιαδήποτε δουλειά, αρκεί να μπορώ να τα βγάλω πέρα.
- Και τώρα που δουλεύεις;
- Τώρα πουθενά!

Πρόσφατα απολύθηκα από ένα μπαρ που είχα το πόστο του face controller. Δεν βρήκα ακόμη κάτι καλό, και είμαι στο ψάξιμο. Δεν θα αργήσει όμως, κάτι θα βρεθεί!

- Και πότε τελειώνεις την Σχολή;
- Σε έναν χρόνο από τώρα, αν όλα πάνε καλά.
- Και μετά τι σκέφτεσαι να κάνεις; Θα ακολουθήσεις αυτό που σπουδάζεις;
- Δεν νομίζω, θα δούμε. Έχω μάλλον άλλα σχέδια, με πιο πολλά κέρδη.
- Ναι ε; Σαν τι; Θα κάνεις κάτι δικό σου;
- Δεν γνωρίζω, δεν ξέρω, ακόμη. Είναι νωρίς ακόμη!
- Είναι νωρίς ακόμη! Είσαι κιόλας τριάντα τριών χρονών και δεν ξέρεις τι θέλεις να κάνεις! Και πότε θα μάθεις; Στα πενήντα σου; Οι γονείς σου αλήθεια δεν ανησυχούν;
- Μαμά, μην τον πιάσεις, σε παρακαλώ, δεν καταλαβαίνω τι σε έπιασε
- Δεν πιάω κανέναν, απλά ρωτάω για να μάθω παιδί μου.
- Άσε την μητέρα σου να ολοκληρώσει Ιουλία, για να καταλάβω κι εγώ επιτέλους που το πηγαίνει!

Η ένταση της φωνής του Αντώνη είχε δυναμώσει κατά πολύ, τόσο που οι παρευρισκόμενοι γύρισαν όλοι προς το μέρος τους απορημένοι, διακόπτοντας τις μεταξύ τους συζητήσεις.

Εμπρός συνεχίστε, τις ερωτήσεις βροχή. Ή μήπως προτιμάτε να σας τα πω όλα μόνος μου, για να μην ξοδεύεται και τον χρόνο σας;

Πριν αφήσει την Ανδρονίκη να συνέλθει από την έκπληξη, ο Αντώνης, άρχισε έναν εξομολογητικό μονόλογο, με σύντομες και γρήγορα ειπωμένες προτάσεις, που θύμιζαν τελεσίγραφα.

- Δουλεύω από μικρό παιδί για να ζήσω. Το πως κατάφερα και πέρασα στο Πανεπιστήμιο, μόνο εγώ το ξέρω. Δουλεύω, μέχρι σήμερα, όπου βρω.

Δεν ξεχωρίζω, αρκεί να έχει καλά λεφτά.

Οι γονείς μου δεν ρωτάνε πολλά. Δεν ξέρω κι αν τους νοιάζουν όλα.

Αρκούνται στην χαρά πως ο γιος τους είναι φοιτητής στο Πανεπιστήμιο. Ξέρουν, πως εγώ θα τα καταφέρω. Το πώς, δεν το αναρωτήθηκαν ποτέ. Στα δύσκολα μεγάλωσα, σε ξένα χέρια, είναι μεγάλη ιστορία. Τους βρήκα στα εικοσιπέντε μου. Με βρήκαν δηλαδή εκείνοι. Γνωρίζουμε όλοι μας από δύσκολα. Στα δύσκολα με αφήνουν να συνεχίσω. Το θεωρούν αυτονόητο.

Δεν παραπονιέμαι.

Κάνω ότι μπορώ για να τους βοηθώ, ταυτόχρονα.

Κι αν σας ενδιαφέρει να μάθετε τι δουλειές έχω κάνει μέχρι σήμερα, εγώ δεν θα ντραπώ να σας απαντήσω, τα πάντα.

Ναι τα πάντα. Ότι μπορεί να βάλει ο νους του ανθρώπου. Καθαρό, βρόμικο, τίμιο, άτιμο, εγώ δεν τα ξεχωρίζω. Εξάλλου ποιος μπορεί να μου δώσει τα ακριβή όρια του καθενός. Αφού εκεί που σταματάει το ένα αρχίζει το αντίθετό του και αντίστροφα. Ναι, αλλά από ποιο σημείο και μετά;

Τώρα τελευταία, δούλεψα σαν μοντέλο σε μια γριά ξερακιανή ζωγράφο. Μεσχόλασε όμως. Και ξέρετε γιατί; Γιατί δεν της έκατσα!

Στο σημείο αυτό, ακούστηκαν επιφωνήματα έκπληξης από το κοινό, που κανείς όμως από τους τρεις τους δεν έδειχνε να ενδιαφέρεται για την παρουσία του στον χώρο!

- Αυτό δεν μου το είπες! Διέκοψε τον μονόλογό του η Ιουλία.

- Θα στο έλεγα, δεν ήταν τίποτε σπουδαίο. Εξάλλου, το μαθαίνεις τώρα και το ίδιο κάνει.

- Και πως την λένε αυτή την ζωγράφο, Αντώνη;

Ξέρεις η μαμά, γνωρίζει σχεδόν όλους τους καλλιτέχνες της Βόρειας Ελλάδας. Σίγουρα θα την γνωρίζει κι αυτήν.

- Να δεις, πως είναι το όνομά της.., προσποιήθηκε, πως έψαχνε στην μνήμη του ο Αντώνης, έχοντας καρφωμένο το βλέμμα του στα ορθάνοιχτα φοβισμένα μάτια της Ανδρονίκης.

Η καρδιά της πήγαινε να σπάσει. Τα χέρια της έτρεμαν. Το δωμάτιο άρχισε να στριφογυρίζει.

Όταν συνήλθε, ήταν ξαπλωμένη στον καναπέ κι ένα σωρό άγνωστα πρόσωπα, ήταν σκυμμένα από πάνω της.

Η φωνή της Ιουλίας, την επανέφερε στην πραγματικότητα. Όλοι έδειχναν τρομαγμένοι. Όλοι, εκτός από τον Αντώνη, που στεκόταν απέναντί της με σταυρωμένα τα χέρια μπροστά στο στήθος του και την κοίταζε ειρωνικά.

Την απείλησε. Την εκβίασε. Κι εκείνη ενέδωσε στον εκβιασμό του. Του γνωστοποίησε τους φόβους της. Τώρα, μπορούσε να την περιπαίζει!

Η μουσική είχε σταματήσει. Το κέφι όπως ήταν φυσικό, είχε διαλυθεί.

Θεώρησε φρόνιμο, να αποσυρθεί στο δωμάτιό της, ζητώντας πρώτα συγνώμη από όλους, δίνοντας έτσι την ευκαιρία στους προσκεκλημένους της κόρης της να ξαναβρούν το κέφι τους.

Με την συνοδεία της Ιουλίας, ξάπλωσε στο κρεβάτι της. Καθησύχασε την κόρη της αποδίδοντας την ξαφνική της λιποθυμία στην πολύ της κούραση.

Το υπνωτικό που κατάπιε θα την βοηθούσε να ξεκουραστεί, χωρίς να ενοχλείται από τον ήχο της μουσικής και τα γέλια των προσκεκλημένων.

Όταν έκλεισε η πόρτα, κι άκουσε τα βήματα της Ιουλίας να ξεμακραίνουν, μόνο τότε άφησε τα δάκρυά της ελεύθερα, να ανακουφίσουν το φουσκωμένο από το παράπονο στήθος της. Περνούσε και πάλι μια φοβερή δοκιμασία. Ίσως την μεγαλύτερη της ζωής της.

Μακάρι να ήξερε την λύση να βγει από το τρομερό της αδιέξοδο. Χωρίς να πληγωθεί όμως το παιδί της.....

Το υπνωτικό δεν κατάφερε τίποτε. Ούτε η τηλεόραση.

Μήτε το βιβλίο που προσπάθησε να ξεφυλλίσει. Το μυαλό της αντιδρούσε. Οι σκέψεις αρνιόταν να την αφήσουν. Κατάπιε και δεύτερο και τρίτο χάπι. Το σπίτι είχε αδειάσει. Στο σαλόνι ακούγονταν απαλή μουσική μπλουζ, και χαμηλόφωνα γέλια. Ήταν της Ιουλίας και του λεγόμενου. Στην σκέψη και μόνο πως το παιδί της βρισκόταν στην αγκαλιά εκείνου του αχρείου, τρελαινόταν. Μόνο όταν άκουσε την εξώπορτα να κλείνει απέξω τον Αντώνη και τα κουρασμένα βήματα της Ιουλίας, στο δωμάτιό της, μόνο τότε η ανακούφιση που αισθάνθηκε, άφησε το σώμα της να χαλαρώσει και τα βλέφαρά της να βαρύνουν και να κλείσουν.

Ήταν περασμένες τρεις το πρωί όταν έφυγε από το σπίτι της Ιουλίας. Οι υπόλοιποι καλεσμένοι είχαν αποχωρήσει νωρίτερα, και η Ιουλία του ζήτησε να μείνουν για λίγο μόνοι.

Η ικανοποίηση του από τα όσα είχαν συμβεί νωρίτερα ήταν τόσο μεγάλη, που έξαψη είχε κατακλύσει την ψυχή και το σώμα του. Ήθελε να την ρίξει γυμνή στο πάτωμα δίπλα στο τζάκι και την κάνει δική του, με τον πιο άγριο και πρωτόγονο τρόπο! Να σκίζουν οι βόγκοι της την νύχτα και εκείνος να γίνεται πιο ανελέητος μαζί της, μέχρι που οι βόγκοι να γίνουν κλάμα και ικεσία! Ήθελε, να την πονέσει, να την πληγώσει, να την λατρέψει, να την κατακτήσει! Να την κάνει τόσο δική του, που να τον παρακαλάει για ένα άγγιγμα, για ένα χάδι για ένα φιλί, να σπαρταράει γυμνό φλογισμένο κορμί, τυλιγμένο στην δύνη του πόθου και να χάνει κάθε σπίθα λογικής, παραδομένη στην τρέλα του έρωτά του!

Να ακούσει η μάνα της, να καταλάβει ποιος είχε τώρα τα ινία της ζήσης της κόρης της. Να αισθανθεί την απώλεια της μοναδικής οικίας της ύπαρξης.

Όπως κάποτε την αισθάνθηκε εκείνος!

Περιορίστηκε σε μερικά παθιασμένα φιλιά, δίνοντας μάχη η φύση του με την λογική του για το ποιος θα επικρατήσει. “Όλα με την σειρά τους! Όλα με την σειρά τους” επαναλάμβανε την έκφραση μέσα του για να κατευνάσει την έξαψη, να συνετιστεί η φύση.

Και τα κατάφερε!

Αφού την βοήθησε να τακτοποιήσει τον χώρο, έγινε ανέλπιστα τρυφερός, γλυκομίλητος, παιχνιδιάρης. Το καλό και ρομαντικό παιδί που είχε πλάσει στην φαντασία της η Ιουλία.

Και μετά από μερικά φιλιά όλο υποσχέσεις, την κοίμισε στην αγκαλιά του και έμεινε να μετρά τις ανάσες της χαϊδεύοντας της τα μαλλιά.

Κάποτε εκείνη άνοιξε τα μάτια, του χαμογέλασε νυσταγμένα, εκείνος την καληνύχτισε και χάθηκε μέσα στην νύχτα, αφού πρώτα απέσπασε την πρόσκληση για το επίσημο Χριστουγεννιάτικο μεσημεριανό γεύμα! Κουβέντα δεν ειπώθηκε για τον διάλογό του με την Ανδρονίκη. “Καλύτερα έτσι. Όλα με την σειρά τους!” μονολογούσε, καθώς ανασήκωνε τον γιακά του μπουφάν του.

- Ξύπνα υπναρού! Δώδεκα η ώρα. Στο κρεβάτι θα την βγάλεις Χριστούγεννα μέρα;

Η Ιουλία, τραβούσε με πείσμα τα σκεπάσματα της μητέρας της. Είχε ανοίξει διάπλατα το παράθυρο και το κρύο που τύλιξε το δωμάτιο, έκανε την Ανδρονίκη να ανατριχιάσει.

- Όπου να ναι θα χιονίσει. Αληθινά Χριστούγεννα! Άντε, σήκω! Το πρωινό είναι έτοιμο. Έχουμε τόσο πολύ καιρό να πάρουμε πρωινό μαζί! Η φωνή της Ιουλίας, ολοένα και ξεμάκρυνε καθώς απομακρυνόταν από το δωμάτιο.

Τα βλέφαρα της Ανδρονίκης άνοιξαν άκεφα, και το σώμα της βαρύ σαν μολύβι, αργούσε να εκτελέσει τις εντολές του εγκεφάλου της.

Κακοδιάθετη και με πονοκέφαλο, έσερνε τις παντόφλες της ως το μπάνιο. Η Ιουλία συνέχιζε να μιλάει εύθυμα.

Που και που ο τόνος της φωνής της, της έδινε την εντύπωση πως κάτι την ρωτούσε και περίμενε απάντηση.

Για να την αποφύγει, ψιθύριζε ένα “ναι” .

Συμμάζεψε λίγο τα μαλλιά της, έριξε κρύο νερό στο πρόσωπό της, βούρτσισε τα δόντια της και σύρθηκε απρόθυμα ως την κουζίνα. Το τραπέζι ήταν στρωμένο με γιορτινό Χριστουγεννιάτικο τραπεζομάντιλο, και για πρωινό η Ιουλία είχε ετοιμάσει και του πουλιού το γάλα.

Κάτι άχνιζε στον αναμμένο φούρνο.

- Από τι ώρα σηκώθηκες για να ετοιμάσεις όλα αυτά; Κοιμήθηκες καθόλου; Τι ώρα έφυγαν τα παιδιά;

- Δεν κοιμήθηκα παρά μόνο δυο ώρες, αλλά δεν αισθάνομαι καθόλου κουρασμένη.

- Το ξημερώσατε δηλαδή!

- Ε, το κατά δύναμη. Ο Αντώνης έφυγε τελευταίος. Με βοήθησε να βάλω μια τάξη στο χάος που άφησαν οι άλλοι πίσω τους.

Μια κι έφερε η κουβέντα τον Αντώνη, τι ήταν όλα αυτά που τον ρωτούσες εχθές το βράδυ; Αλήθεια δεν κατάλαβα τι σε έπιασε και παρ έστησες τον ανακριτή; Τον έφερες σε φοβερά δύσκολη θέση αν το κατάλαβες!

- Ναι; Γιατί δεν το έδειξε καθόλου! Αντιθέτως, προσπάθησε νομίζω να κάνει εμένα να αισθανθώ άσχημα! Δεν μου φαίνεται από τα παιδάκια που έχουν ανάγκη προστασίας, γι αυτό μην μπαίνεις στον κόπο να τον υπερασπίζεσαι. Αντί αυτού, καλύτερα να αρχίσεις να προσέχεις λίγο περισσότερο τον εαυτό σου, και να πάψεις να είσαι τόσο εύπιστη με τους γύρω σου.
- Ειλικρινά δεν σε καταλαβαίνω μαμά. Αν έχεις κάτι να μου πεις, προτιμώ να το πεις ευθέως κι όχι με έμμεσους υπαινιγμούς, ειδάλλως ας πάρουμε καλύτερα ήρεμα το πρωινό μας, γιατί από ότι βλέπω θα ξεσπάσει καβγάς και μάλιστα αδικαιολόγητος.
- Μην αυθαδιάζεις Ιουλία. Θυμήσου πως τον τελευταίο λόγο τον έχω πάντα εγώ! Αποδεδειγμένα. Κι όχι λόγω ιδιότητας ή αυταρχισμού, αλλά λόγω εμπειρίας και γνώσης. Κάτι δεν μου αρέσει στον αγαπημένο σου. Κάτι με απωθεί. Όταν το καταλάβω θα στο γνωστοποιήσω, να είσαι σίγουρη. Μέχρι τότε, επιφυλάσσομαι και σε συμβουλεύω να κάνεις το ίδιο.
- Κάνεις λάθος μαμά και θα στο αποδείξω. Ως τώρα η κρίση σου για τους φίλους μου αποδείχτηκε σωστή, αλλά αυτή την φορά νομίζω πως έχεις πέσει έξω στην εκτίμησή σου. Και να φανταστείς πως εκείνος μιλάει με τα καλύτερα λόγια για σένα! Σε θαυμάζει ξέρεις πολύ!...
- Καλοσύνη του! Μακάρι να ένιωθα κι εγώ το ίδιο γι αυτόν, αλλά δυστυχώς τα αισθήματα δεν είναι καθόλου αμοιβαία!
- Δώσε του λίγο χρόνο. Μην είσαι απόλυτη. Θα δεις, είναι πολύ καλό παιδί. Απλά δεν του δόθηκαν οι πρέπειες ευκαιρίες. Σε παρακαλώ, τώρα που θα έρθει, μην είσαι πάλι επιθετική μαζί του. Δείξε του λίγη συμπάθεια κι ας είναι προσποιητή. Κάνε το για μένα.
- Θα έρθει; Που εδώ; Γιατί, δεν έχει σπίτι να πάει Χριστούγεννα ημέρα; Δεν ξέρει πως μια τέτοια μέρα, οι άνθρωποι μένουν κοντά στις οικογένειές τους;
- Έλα, μην γίνεσαι κακιά! Εγώ τον προσκάλεσα για φαγητό. Τι σε ενοχλεί; Αφού, όλα μόνη μου θα τα ετοιμάσω. Εσύ δεν θα ανακατευτείς καθόλου. Θα κάτσεις εκεί στον καναπέ και θα ξεκουραστείς.
- Έλα μαμά, ας μην μαλώνουμε. Χριστούγεννα σήμερα!

- Εντάξει, εντάξει, μεγάλο το χατίρι σου.

Θα γίνει όπως το θέλησες. Πες του μόνο να είναι συγκρατημένος. Όχι άλλες μαγκιές και αυθάδειες. Σύμφωνες;

- Είσαι γλύκα! Σύμφωνες!

Η Ανδρονίκη είχε κιόλας μετανιώσει για τον αυθορμητισμό της. Δεν έπρεπε να εκδηλώσει τα αισθήματά της στην Ιουλία. Δεν έπρεπε να εκδηλώσει την αντιπάθειά της. Ήταν νωρίς. Πολύ νωρίς. Τώρα η Ιουλία δεν θα την εμπιστευόταν. Και δικαιολογημένα. Ότι και να της συνέβαινε δεν θα συμβουλευόταν την μητέρα της. Κι έτσι δεν θα γνώριζε την εξέλιξη των πραγμάτων.

Έπρεπε να το είχε χειριστεί προσεκτικότερα. Τώρα ήταν αργά. Αφηρημένη, κατάπινε αργά, άνοστα τις μπουκιές της, όταν το κουδούνισμα στην εξώπορτα, γνωστοποίησε στις δυο γυναίκες την άφιξη του προσκεκλημένου τους.

Ο Αντώνης φεύγοντας από το σπίτι των δυο γυναικών κατηφόρισε περπατώντας στην Αγίου Δημητρίου όπου μπήκε στο πρώτο κατάμεστο μπαρ με πολύ δυνατή μουσική και τρελά φωτορυθμικά. Κατέβασε το ένα ποτό μετά το άλλο, λικνίστηκε στους ρυθμούς της μουσικής, μοίρασε και εισέπραξε χαμόγελα γεμάτα υποσχέσεις, άγγιξε φλογισμένα κορμιά που τον άγγιξαν κι εκείνα και κατέληξε μεθυσμένος στο πρώτο φτηνό ξενοδοχείο της Εγνατίας, παρέα με μια απροσδιορίστου ηλικίας έξαλλη γυναικεία ύπαρξη. Ξύπνησε με μια ξανθιά τούφα να του γαργαλά την μύτη, με βαριά ανάσα και φοβερό πονοκέφαλο, περασμένες δώδεκα το μεσημέρι. Έκανε ένα γρήγορο ντους, ντύθηκε και έφυγε τρέχοντας. Η ξανθιά γυμνή ύπαρξη, που ούτε το όνομά της θυμόταν, κοιμόταν ακόμη βαθιά, όταν έκλεισε την πόρτα του δωματίου πίσω του.

Πήρε ταξί και σε ένα τέταρτο, χτυπούσε την πόρτα της Ανδρονίκης. Φόρεσε το πιο εγκάρδιο χαμόγελό του, έστρωσε με τα χέρια του το τσαλακωμένο του πουκάμισο, και περίμενε...

Η Ανδρονίκη, βιάστηκε να κλειστεί στο δωμάτιό της, για να βγάλει τις πιζάμες της και να φορέσει κάτι πιο κατάλληλο.

Η Ιουλία, έσιαξε τα μαλλιά της στον καθρέφτη, τόνισε το κραγιόν στα χείλη της, κι ανοίγοντας διάπλατα την εξώπορτα, έπεσε με λαχτάρα στην αγκαλιά του αγαπημένου της.

Απόρησε με την βαριά μυρωδιά του τσιγάρου που αναδυόταν από τα ρούχα του, που ήταν τα ίδια με αυτά της προηγούμενης νύχτας, αλλά δεν σχολίασε το παραμικρό.

Τον πέρασε στο σαλόνι κρατώντας του σφιχτά το χέρι.

Εκείνος της έδωσε ένα πεταχτό φιλί και απευθύνθηκε στην Ανδρονίκη που μόλις είχε βγει από το δωμάτιό της, ντυμένη με ένα ριχτό ανεπίσημο φόρεμα.

- Φαίνεστε καλύτερα σήμερα. Εχθές ομολογώ πως μας τρομάξατε. Ήταν τόσο ξαφνικό κι απρόβλεπτο! Θα σας πείραξε σίγουρα η σαμπάνια!

Η Ιουλία είχε γαντζωθεί πάνω του και χαμογελούσε διάπλατα. Έδειχνε τόσο ευτυχισμένη!

Τι δεν θα έδινε η Ανδρονίκη να μπορούσε να μοιραστεί έστω για λίγο την ευτυχία της κόρης της! Αδύνατον! Το μόνο συναίσθημα που την κυρίευε, ήταν φόβος. Αισθανόταν σαν να πατούσε πάνω σε ενεργοποιημένη νάρκη, που από στιγμή σε στιγμή θα εκρηγνύονταν και τίναζε

τα πάντα στον αέρα. Όλη η ισορροπία που με τόσο κόπο, όλα αυτά τα χρόνια κατάφερε να διατηρήσει, στην πιο πολύτιμη για αυτήν σχέση της ζωής της, την έβλεπε να κλονίζεται, να αφανίζεται. Ο παράτολμος, είχε ήδη θρονιαστεί στην πολυθρόνα μπροστά από το τζάκι και σκάλιζε την φωτιά με τη μασιά. Η Ιουλία είχε κουλουριαστεί στο χαλί, ακουμπώντας το κεφάλι της στα γόνατά του.

Η παρουσία της Ανδρονίκης, ήταν μάλλον περιττή. Ενοχλήθηκε. Προτίμησε να απομακρυνθεί.

Έβαλε λίγο καφέ στην κούπα της, στάθηκε μπροστά στην τζαμαρία, και συνέχισε τον σιωπηλό της μονόλογο.

Ο ουρανός είχε σκεπαστεί με μια κατάλευκη πάχνη.

Το τόσο λευκό του ορίζοντα, προμήνυε χιονιά.

Το χέρι της Ιουλίας στα δεξιά του ώμου της, την τρόμαξε. Η φωνή που συνόδευε την χειρονομία, ήταν σαν να ερχόταν από άλλη, τόσο μακρινή διάσταση!

- Λες να μας χιονίσει απόψε;

-

- Δε με ακούς μαμά, που ταξιδεύεις;

Γιατί δεν έρχεσαι να καθίσεις λίγο μαζί μας; Το φαγητό είναι σχεδόν έτοιμο. Σε λίγο θα καθίσουμε στο τραπέζι. Έλα, δε μπορώ να σε βλέπω έτσι τέτοια μέρα σήμερα!

- Η μητέρα σου, δεν αρέσει από ότι φαίνεται την παρέα μας. Ίσως να νοσταλγεί τα πινέλα της.

Το ειρωνικό της βλέμμα τον ανάγκασε να σωπάσει. Αλλά για λίγο. Συνέχισε με το ίδιο ύφος, λίγα λεπτά αργότερα.

- Μάλλον εγώ είμαι η αιτία της σιωπής της. Ίσως η παρουσία μου στο χώρο, βαραίνει την ατμόσφαιρα. Θα ήταν φρονιμότερο να αποχωρήσω.

- Μα τι είναι αυτά που λες Αντώνη! Βιάστηκε να διαμαρτυρηθεί η Ιουλία.

Η ακεφία της μητέρας, δεν έχει να κάνει τίποτε με εσένα.

Μίλα κι εσύ μαμά!

- Καλύτερα να προχωρήσουμε στην τραπεζαρία.

Το φαγητό είναι έτοιμο Ιουλία, ανέλαβε εσύ το σερβίρισμα σε παρακαλώ. Η απάντηση της Ανδρονίκης ήταν καταλυτική.

- Η μητέρα σου ανυπομονεί να τελειώσει η ιεροτελεστία του φαγητού, για να απαλλαχτεί από την ανυπόφορη παρουσία μου μια ώρα νωρίτερα.

Δεν χρειάζεται να την κάνουμε να περιμένει τόσο! Υπάρχει εξάλλου κι ο κίνδυνος να της σταθεί καμιά μπουκιά στον λαιμό, και να έχουμε ατυχήματα.

Γι αυτό προτιμότερο να αποχωρήσω τώρα, και να σας αφήσω να απολαύσετε μόνες σας αυτό το υπέροχο ψητό, που εδώ και ώρα μου τρυπάει τα ρουθούνια.

Όχι, δεν είχε θιχτεί τόσο, όσο άφησε να εννοηθεί!

Στην πραγματικότητα δεν είχε θιχτεί καθόλου!

Εκείνος είχε φέρει την κατάσταση στα μέτρα του. Είχε τραβήξει το σκοινί τόσο που να τεντώσει και να είναι έτοιμο να σπάσει.

Σε εκείνο ακριβώς το σημείο, η κατάσταση έμοιαζε με λεπτή χορδή, όποτε του έκανε κέφι με το ακροδάχτυλο του την άγγιζε, κι εκείνη ηχούσε. Και οι δυο γυναίκες ήταν έτοιμες να χορέψουν στον σκοπό, που μόνο εκείνος έπαιζε!

Χωρίς να περιμένει, άρπαξε το σακάκι του από την πλάτη του καναπέ, όπου το είχε πετάξει με το που πέρασε στο σαλόνι, και στάθηκε μπροστά στην εξώπορτα. Η Ιουλία στάθηκε μπροστά του φράζοντας του την έξοδο, φανερά σοκαρισμένη, ενώ με το βλέμμα της παρακαλούσε την μητέρα της να αποτρέψει την φυγή του. Ούτε που αντιλήφθηκε το μειδίαμα στα χείλη του αγαπημένου της, που με κόπο συγκρατιόταν να ξεσπάσει σε δυνατό χαιρέκακο γέλιο.

Δεν μπορούσε, δεν άντεχε η Ανδρονίκη, να βλέπει τον πόνο ζωγραφισμένο στα μάτια του παιδιού της. Δεν άντεχε όμως να βιώνει και τη φθορά του πλάι σε έναν τέτοιο άνθρωπο. Της ήταν αδύνατον άλλο να κρύψει την οργή της και την αντιπάθειά της.

Η πόρτα άνοιξε. Και η φωνή της Ιουλίας, τρεμάμενη, παρακαλούσε.

Έπρεπε να αντιδράσει. Βιάστηκε να τον προλάβει στο ασανσέρ, παραμερίζοντας την αποσβολωμένη πλέον Ιουλία.

- Μάλλον με παρεξήγησες. Αν κάπου σε πρόσβαλα σου ζητώ συγνώμη.

Είναι που με την Ιουλία δεν βλέπομαστε συχνά και περίμενα αυτές τις μέρες πως και πως να τις περάσουμε μαζί.

- Δε χρειάζεται να δικαιολογείστε. Τα Χριστούγεννα είναι οικογενειακές γιορτές. Κι εγώ αυθαίρετα προσπάθησα να γίνω μέλος της δικής σας οικογένειας. Βιάστηκα... Λογικό είναι να αντιδράτε.... Εξάλλου η ζήλια, είναι ένα φυσιολογικό συναίσθημα!

- Ζήλια; Τι θέλεις να πεις;

- Τίποτε παραπάνω από ότι λέω. Παραδεχτείτε το! Η πεισματική άρνηση κάθε γονιού στην απρόβλεπτη ευτυχία του παιδιού του, είναι γέννημα μιας αρρωστημένης ζήλιας γι αυτό που πέρασε και δεν θα ξανάρθει στην δική του ζωή. Λυπάμαι, αλλά η ευτυχία είναι αναφαίρετο δικαίωμα του κάθε νέου. Και οι γεροντότεροι ας το ασπαστούν, επιτέλους. Δεν είναι υποχρεωτικό να τους ζητείται η άδεια. Ο τόνος της φωνής του είχε υψωθεί τόσο, που η πόρτα του διπλανού διαμερίσματος άνοιξε αδιάκριτα, κι ένα ξαφνιασμένο βλέμμα παρακολουθούσε τον διάλογο.

- Μου λες ότι ζηλεύω το παιδί μου!

- Κι έχω απόλυτο δίκιο! Κι εσείς το ξέρετε καλύτερα από εμένα.

Ανοίγοντας την πόρτα του ανελκυστήρα, στράφηκε στην Ιουλία, που το ωχρό του προσώπου της, προειδοποιούσε για επερχόμενη λιποθυμία.

- Θα με βρεις στο πατρικό μου.

- Φεύγω με το πρώτο πούλμαν ή τρένο. Το τηλέφωνο το έχεις. Τα λέμε!

Η Ανδρονίκη, βιάστηκε να μπει στο διαμέρισμα.

Την ακολούθησε η Ιουλία, που έκλεισε μηχανικά την πόρτα πίσω της.

Με στραμμένη την πλάτη στην κόρη της, η Ανδρονίκη περίμενε τον θυμό της να εκραγεί. Αντίθετα από τις προβλέψεις της, απόλυτη σιωπή απλώθηκε στον χώρο. Τόσο απόλυτη, που παρέτεινε την αγωνία της και μικρές σταγόνες ιδρώτα άρχισαν να προβάλλουν στο μέτωπό της. Γύρισε με αργές δειλές κινήσεις το σώμα της για να την βλέπει καταπρόσωπο. Τα μάτια της Ιουλίας ήταν καρφωμένα στο πάτωμα. Οι ώμοι της γυρτοί, ακολουθούσαν κι αυτοί την πορεία του βλέμματός της. Τα χέρια της πεσμένα, σαν ανάπηρα, στα πλαϊνά του κορμιού της. Όλη η πρωινή της σπирτάδα, είχε με μιας αφανιστεί. Ήταν σαν να μεγάλωσε ξαφνικά, κατά πολλά χρόνια. Η Ανδρονίκη, άνοιξε διάπλατα τα χέρια της και την κάλεσε στην αγκαλιά της. Εκείνη, βιάστηκε να κρυφτεί μέσα της. Έκλαιγε και ψιθύριζε επίμονα, σαν να προσπαθούσε να αποστηθίσει τα λόγια της.

- Δεν καταλαβαίνω! Δεν καταλαβαίνω μαμά! Δεν καταλαβαίνω!...
- Συγχώρα με μάτια μου. Σου έκανα κακό, χωρίς να το θέλω. Συγχώρεσε με! Ήμουν αγενής, αντικοινωνική, σου χάλασα την μέρα.
- Δεν καταλαβαίνω, δεν καταλαβαίνω....
- Εγώ όμως καταλαβαίνω.
- Εγώ τα θαλάσσωσα, εγώ θα τα διορθώσω. Θα δεις.
- Δεν είναι αυτό μαμά! Δεν είναι αυτό! Είναι που αισθάνομαι πως εσείς οι δυο κάτι μου κρύβετε. Είναι σαν να υπάρχει κάποιο προηγούμενο μεταξύ σας. Κάτι που προσπαθείτε να μην μάθω. Κι όμως το διαισθάνομαι.....
- Τι είναι αυτά που λες τώρα! Τι είδους προηγούμενα θα μπορούσα να έχω εγώ με τον νεαρό; Είναι αυτό που μόλις πριν λίγο είπε. Κατά βάθος έχει δίκιο. Αισθάνομαι πως σε χάνω κι όσο να είναι κάπου με πειράζει...
- Σε ξέρω πολύ καλά μαμά. Αδύνατον να τρέφεις τόσο μίζερες ανασφάλειες. Είσαι τόσο ανώτερη! Κάτι άλλο συμβαίνει. Το διαισθάνομαι!
- Σταμάτα να βασανίζεις άσκοπα το μυαλό σου. Τίποτε δεν συμβαίνει. Είναι που φοβάμαι μην έχεις κάνει λάθος επιλογή και πληγωθείς.

Η αλήθεια είναι πως δεν μου εμπνέει εμπιστοσύνη το ταίρι σου..., ίσως να κάνω λάθος εν τέλει...βιάστηκα να βγάλω συμπεράσματα... αλλά θα αλλάξω στάση, σου το ορκίζομαι. Εκείνο που θέλω εγώ, είναι να σε βλέπω να γελάς. Μόνο να γελάς μικρό μου.

Κι αν μπορείς να γελάς δίπλα του, τότε εγώ είμαι ευτυχισμένη. Ξέρεις τι θα κάνουμε; Θα τηλεφωνήσουμε τώρα κιόλας στο ΚΤΕΛ, και στον ΟΣΕ να μάθουμε τι ώρα φεύγει το πούλμαν για την Τιθερώα, τι ώρα φεύγει τρένο και θα πάμε να τον προλάβουμε πριν φύγει. Δεν είναι ωραία η ιδέα μου; Θα τα διορθώσω όλα θα δεις...

- Όχι αυτό, ποτέ αυτό! Δεν είμαι τόσο τυφλή μαμά, για να μην βλέπω. Ούτε αυτός φέρθηκε όπως έπρεπε . Σε πρόσβαλε ανοιχτά μπροστά μου. Ήταν απαράδεχτος. Δεν έπρεπε να ξεστομίσει αυτές τις κουβέντες. Μου οφείλει μια συγνώμη. Σου οφείλει πολλές. Ούτε που θα του τηλεφωνήσω. Δεν ξέρω...!

Οι πρώτες νιφάδες του χιονιού, άρχισαν κιόλας να πέφτουν πυκνές.

Μόλις απομακρύνθηκε από το τετράγωνο, ο Αντώνης ξέσπασε στα δυνατά γέλια που με κόπο συγκρατούσε την προηγούμενη ώρα. Ζητωκραύγαζε για την επιτυχία του. Τις είχε αφήσει αποσβολωμένες πίσω του! Και τις δυο! Ανήμερα Χριστουγέννων! Είχε καταφέρει να ριζώσει την αμφιβολία στην Ιουλία, και τον φόβο στην Ανδρονίκη!

Η επερχόμενη διχόνοια ανάμεσά τους, ήταν πλέον ζήτημα χρόνου!

Έτσι, τέτοιες μέρες, γιορτινές, μένουν ανεξίτηλες οι πληγές! Όπως ανεξίτηλη παρέμενε, μέσα του η πληγή του θανάτου της μητέρας του.

Ανήμερα Χριστουγέννων ήταν και τότε.

Είχε ξυπνήσει πολύ νωρίς το πρωί, για να κατέβει στην κουζίνα να την βοηθήσει στην ιεροτελεστία της γεμιστής γαλοπούλας.

Συνήθεια από τα παιδικά του χρόνια. Μαζί ετοιμάζανε το Χριστουγεννιάτικο τραπέζι! Τα εδέσματα, τα ορεκτικά, τις σαλάτες.

Η μέρα δεν είχε ακόμη καλά χαράξει και το σαλόνι φωτιζόταν μόνο από τα φωτάκια του τεράστιου Χριστουγεννιάτικου δέντρου.

Κατευθύνθηκε απευθείας στην κουζίνα, προσπερνώντας το ακόμη στρωμένο γιορτινό τραπέζι της προηγούμενης νύχτας. Είχαν δειπνήσει οι τρεις τους. Ο πατέρας του, πάλι τους είχε απαξιώσει. Δεν είχε μπει στον κόπο ούτε να τηλεφωνήσει! Εκείνη όμως δεν έδειχνε καθόλου ενοχλημένη. Αντιθέτως ήταν ευδιάθετη όλο το βράδυ! Τον δικαιολόγησε! Τον υπερασπίστηκε ότι έπρεπε να λείπει, λόγω ενός βαριά ασθενή! Και οι τρεις γνώριζαν ότι αυτό ήταν ψέμα! Και οι τρεις προσποιήθηκαν ότι ήταν η μόνη αλήθεια! Και πέρασαν ένα προσποιητά ξέγνοιαστο βράδυ!

Την έψαξε στην σκοτεινή κουζίνα, αλλά δεν την βρήκε εκεί! “Θα αποκοιμήθηκε!” είχε σκεφτεί. Την αναζήτησε στο δωμάτιό της. Άναψε το φως! Το κρεβάτι της ήταν στρωμένο. Ανέγγιχτο! Ξανακατέβηκε δυο δυο τα σκαλιά! Ένας περίεργος φόβος τον κατέκλυσε. Η σιωπή, η σιωπή του σπιτιού ήταν περίεργη! Αυτή την φορά την έψαξε στον γωνιακό καναπέ.

Συνήθιζε να κοιμάται εκεί όταν έλειπε ο πατέρας του! Την είδε! Ήταν τόσο ήρεμη! Χαμογέλασε. Έσκυψε να την φιλήσει. Και εκεί, στην άκρη των χειλιών του, άγγιξε την παγωνιά, άγγιξε τον θάνατο! Στιγμές αργότερα, είδε τα δυο άδεια μπουκαλάκια υπνωτικών, το πεσμένο με το κρασί μπουκάλι, που είχε βάψει κόκκινο το κατάλευκο το χαλί.

Ξημέρωσαν Χριστούγεννα!

Το πρώτο θλιμμένο φως της μέρας, φώτιζε την χλομάδα του θανάτου στο πιο αγαπημένο του πρόσωπο! Στην σφιχτή παλάμη που έσκυψε να φιλήσει και να αφήσει τα πρώτα του δάκρυα, βρήκε ένα μικρό χαρτάκι διπλωμένο στα τέσσερα.

Το μόνο που έγραφε: “ Συγχώρεση σε όσους δεν έφταιξαν! Α. Ι.”

Χρόνια τώρα, τον βασάνιζε εκείνο το μικρό σημείωμα. Σε ποιους απευθυνόταν, τι ήθελε να πει η μητέρα του, με εκείνες τις πέντε λέξεις; Ποιοι ήταν οι αθώοι, στην δική της την υπόθεση και ποιοι οι ένοχοι; Και τι σήμαινε το Α. Ι.;

Το φυλούσε σαν φυλαχτό εκείνο το μικρό διπλωμένο στα τέσσερα χαρτάκι, κιτρινισμένο πια από τον καιρό και φθαρμένο στις αναδιπλώσεις του.

Κάθε τόσο το ξεδίπλωνε, το διάβαζε και το ξαναδιάβαζε, το σήκωνε στο φως, μήπως και διακρίνει κάτι που του είχε ξεφύγει.....Ποτέ δεν κατάλαβε, ποτέ δεν το ερμήνευσε! Ούτε που το φανέρωσε σε κανέναν, να ζητήσει την γνώμη του! Παρέμενε για εκείνος ένα άλυτο μυστήριο.

Το νευρικό δυνατό γέλιο του Αντώνη, είχε καταλήξει τώρα σε βουβό κλάμα, που σιγά σιγά έγινε θρήνος. Γονάτισε καταμεσής της μικρής άγνωστης πλατείας, που ούτε που κατάλαβε πως βρέθηκε εκεί, σήκωσε τα χέρια του ικετευτικά ψηλά και άφησε τις πυκνές νυφάδες του χιονιού να λιώνουν στο πυρακτωμένο του πρόσωπο.

Η Ιουλία είχε αποχωρήσει στο δωμάτιό της.

Είχε ανάγκη να μείνει μόνη της. Η Ανδρονίκη πηγαиноέρχονταν νευρικά μέσα στο σαλόνι. Τα νεύρα της είχαν το κακό τους χάλι. Η κατάσταση είχε ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Η Ιουλία, είχε υποψιαστεί. Σχεδόν ήταν σίγουρη. Το μόνο που έλειπε, ήταν να μάθει τις ακριβείς λεπτομέρειες. Κι αν τις μάθαινε από εκείνον, σίγουρα θα τις μάθαινε διαστρεβλωμένες. Έπρεπε να προλάβει, προτού την προλάβουν οι τραγικές εξελίξεις....

Τώρα με καρφωμένο το βλέμμα στον κατάλευκο ορίζοντα, αφουγκραζόταν τα ακατάπαυστα απανωτά βήματα της Ιουλίας μες στο κλειδωμένο δωμάτιο.

Κάθε στιγμή που περνούσε, κάτι έχανε από την ψυχή της και η αγωνία του πόνου, μια αγωνία που μόνο μια μάνα μπορεί να βιώνει, τις τρυπούσε τα μηνίγγια.

Κάποτε η πόρτα της Ιουλίας άνοιξε.

Η Ανδρονίκη με κομμένη ανάσα και με το βλέμμα πάντα στυλωμένο έξω από το παράθυρο, χωρίς να κοιτάζει τίποτε συγκεκριμένο, περίμενε...

Τα κουρασμένα βήματα της κόρης την πλησίαζαν. Οι παλμοί της μάνας σφυροκοπούσαν στα τύμπανα.

Ένα άγγιγμα στον ώμο της την καλούσε να στρέψει το κορμί. Οι κινήσεις αργές, μια περιστροφή, που άλλοτε θα διαρκούσε κάποια κλάσματα δευτερολέπτων, τώρα θάρρυνε πως πήρε πάνω από δύο λεπτά! Κι ένα ένοχο βλέμμα που αργούσε να ανεβεί ως τα μάτια του παιδιού!

- Έχω ανάγκη να βγω. Θέλω να περπατήσω. Θα με συνοδεύσεις;

Το υγρό γυαλισμένο βλέμμα της Ιουλίας, τα ακόμη βρεγμένα της τσίνορα, την μαστίγωναν σε κάθε τους ανοιγοκλείσιμο. Ήθελε τόσα να κάνει.., ήθελε τόσα να πει..., αλλά περιορίστηκε στο να παίξει τον ρόλο της υποκρισίας και πάλι...

- Τρομερή ιδέα, φύγαμε!

Ντυμένες στα μαύρα παλτό τους, κατηφόριζαν πιασμένες χέρι-χέρι, δυο αντιθέσεις και δυο ομοιότητες, μια ανατολή και μια δύση. Κι όμως και οι δυο έπαιζαν το ίδιο κοντράστ στο λευκό της μέρας. Δυο μοίρες τόσο συνυφασμένες! Μια μάνα και μια κόρη!

Κάποτε η σιωπή που στην αρχή βάδιζε ανάμεσά τους,
λαχάνιασε από το γοργό τους βήμα και τις άφησε.
Ήταν το χιόνι, ήταν οι θύμισες, ήταν η αγάπη, ποιος να
ξέρει, μα η ευθυμία τύλιξε σύντομα τα κατακόκκινα από το
τσουχτερό κρύο, πρόσωπα.

Δεν είχε ιδέα πόση ώρα έμεινε έτσι γονατιστός στο ερημωμένο πάρκο. Το ρίγος από τα βρεγμένα από το χιόνι ρούχα του, ο πόνος από τα παγωμένα κατακόκκινα δάχτυλά του, τον ανάγκασαν να σηκωθεί, να κινηθεί. Έχωσε τις παλάμες του στις τσέπες και με ταχύ βήμα βγήκε από το ολόλευκο πάρκο, αφήνοντας βαθιές πατημασιές στο χιόνι που θα είχε ήδη φτάσει στους είκοσι πόντους. Όταν έφτασε στην είσοδο του πάρκου, τις είδε!

Ήταν πιασμένες χέρι χέρι. Ήταν μονιασμένες! Όχι απλά μονιασμένες, ήταν χαρούμενες! Για να μην τον αντιληφθούν, κρύφτηκε πίσω από έναν θάμνο. Όταν προσπέρασαν, τον ίδιο θάμνο, άρχισε να τον κλωτσάει με μανία, βρίζοντας και ξεφυσώντας. Τίποτε δεν είχε πετύχει; Τίποτε δεν κατάφερε;

Τον ξεφορτώθηκαν έτσι απλά, και συνέχιζαν ακλόνητες την γιορτινή τους μέρα; Τι στο διάολο συνέβαινε επιτέλους;

Η αδρεναλίνη ζέστανε αμέσως το παγωμένο του κορμί. Θα τις ακολουθούσε! Ναι, ήθελε να δει που στο διάολο το βάλανε με τέτοιο κρύο! Να κρυφακούσει τις λέξεις τους. Να κλέψει τις σκέψεις τους. Να σχεδιάσει το επόμενο βήμα του!

Φυσικά και δεν θα πήγαινε στο χωριό!

Τηλεφώνησε τους “γονείς του” να τους συμβουλέψει σε περίπτωση που καλούσε η Ιουλία, να της πουν ότι κοιμάται γιατί ανέβασε πυρετό και κρατώντας απόσταση ασφαλείας, ακολούθησε τις μαύρες φιγούρες που έκαναν φοβερό κοντράστ με το λευκό του τοπίου.

Την πρώτη χιονόμπαλα, την έστειλε η Ιουλία, και η Ανδρονίκη ανταπέδωσε.

Έτσι, μέσα στους ερημωμένους δρόμους, απομεσήμερο πια, στήθηκε παιχνίδι.

Και τα γέλια χαστούκιζαν την ερημωμένη σιωπή που επικρατούσε τριγύρω.

Έτρεχαν σαν μικρά παιδιά, κρυβόταν πίσω από τα σκεπασμένα με χιόνι αυτοκίνητα, δυο κινούμενες μαύρες τελείες, στο απόλυτο λευκό.

Λαχανιασμένες αγκαλιάστηκαν σφιχτά. Τα χέρια της Ιουλίας είχαν μελανιάσει. Τα έκρυψε στις μασχάλες της Ανδρονίκης, έτσι όπως έκανε όταν ήταν μικρή. Αχ! Και να ήταν όλη η ζωή, μια τέτοια αγκαλιά! Και να φύλαγε τα χέρια του παιδιού, στις ρίζες των δικών της. Να τα ασφαλίσει από της ζωής τα ξεροβόρια. Πολύτιμες στιγμές, ανεπανάληπτες στιγμές, που κρατάνε τόσο λίγο, όσο μια ανάσα. Κι όμως χαράζουν ανεξίτηλα την μνήμη.

Η μέρα πήρε να δύει. Είχαν πιάσει μια γωνιά σε ένα καφέ και γαντζώθηκαν από την ζεστή θαλπωρή του, μετά από την πολύωρη περιπλάνησή τους.

Ένα καυτό τσάι και μερικά κουλουράκια, επανακυκλοφόρησαν το αίμα στα μέλη τους. Τα ακροδάχτυλα πήραν να ξεμουδιάζουν, και τα βρεγμένα τους μαλλιά, άχνιζαν στην ζέστη του χώρου. Η σιωπή ξανάπεσε ανάμεσά τους. Τα μάτια της Ιουλίας πήραν να σκοτεινιάζουν.

Έλεγε δυο τρεις φορές το κινητό της τηλέφωνο, να δει αν λειτουργούσε.

Περίμενε τηλεφώνημα του! Κι όμως καμία κλίση, δεν είχε καταγραφεί. Απογοητευμένη το παράχωσε στην τσέπη του παλτό της.

Είχε ξεπαγιάσει τόσες ώρες στο καταπόδι τους. Εκείνες έπαιζαν σαν ξέγνοιαστα παιδιά με το χιόνι κι εκείνος έβραζε από οργή και αγανάκτηση.

Τις ακολούθησε ως το καφέ. Εκεί απογοητευμένος τις άφησε. Άλλη μια άγωνα μέρα τελειώνει! Ας ήταν, δεν απογοητευόταν! Περίμενε χρόνια, ας περίμενε λίγες ακόμη μέρες. Πολύ σύντομα τα χαρούμενα πρόσωπα θα τα θάμπωνε η θλίψη.

Και τότε ο μόνος που θα γελούσε θα ήταν εκείνος!

Σταμάτησε ένα ταξί και μπήκε μέσα. Ο οδηγός δυσανασχέτησε από τα βρεγμένα του ρούχα που άρχισαν να αχνίζουν στην ζέστη του ταξί.

Κάτι μουρμούρησε για τις λάσπες που άφησε στο πατάκι του συνοδηγού, αλλά σώπασε γρήγορα όταν ο Αντώνης του κρέμασε στο τιμόνι ένα διπλωμένο πενηντάευρο στο πρώτο φανάρι που σταμάτησαν.

Τον άφησε περιχαρής εν τέλει έξω από ένα πολυσύχναστο κλαμπ, του ευχήθηκε καλές γιορτές, και έφυγε γκαζώνοντας, μην προλάβει και μετανιώσει ο πελάτης για την γενναιοδωρία του!

Ο Αντώνης θα έμενε στο κλαμπ ως την ώρα που θα έκλεινε, θα γινόταν τύφλα στο μεθύσι, και ίσως κατέληγε πάλι με κάποια αιθέρια ύπαρξη στο εναμισάρικο κρεβάτι κάποιου φτηνού ξενοδοχείου!

Έτσι σκεπτόμενος άνοιξε την πόρτα του κλαμπ, αφήνοντας γερές δόσεις λάσπης στο πατάκι της εξώπορτας.

Η Ανδρονίκη προσποιήθηκε όλες αυτές τις στιγμές, απασχολημένη με τα βουτήματα της.

Ωστόσο με τις άκριες των βλεφάρων της παρατηρούσε τις νευρικές κινήσεις της κόρης της.

Μίλησε πρώτη. Έσπασε την σιωπή τους.

- Πεινάς; Θα ήθελες να πάμε κάπου αλλού για φαγητό;
- Όχι τώρα, το τσάι μου έκοψε την πείνα. Εξάλλου μας περιμένει το ψητό στο σπίτι.

Νάτο λοιπόν! συλλογίστηκε η Ανδρονίκη. Ξαναγυρίσαμε εκεί από όπου ξεκινήσαμε. Το ψητό, ο Αντώνης, το γεύμα που δεν δόθηκε, ο καυγάς, τα λόγια, η αναστάτωση, το κλάμα της Ιουλίας, η θλίψη της Ιουλίας... Η θλίψη της Ιουλίας!

- Θα ήθελα να πιω κάτι αλκοολούχο.
- Κι εγώ!

Η παραγγελία δόθηκε. Τα ποτά και τα παρεμφερή, πήραν την θέση τους στο τραπέζι.

Το τηλέφωνο της Ιουλίας, χτύπησε. Το σήκωσε αμέσως. Χωρίς να δει στην οθόνη με φωνή όλο λαχτάρα είπε “αγάπη μου, που είσαι, έφτασες;” Το χαμόγελό της όμως σβήστηκε, όταν αντιλήφθηκε την ταυτότητα του συνομιλητή της. Ήταν ο πατέρας της, που της τηλεφωνούσε για τις τυπικές ευχές. Ανταπέδωσε και βιάστηκε να κλείσει το τηλέφωνο. Κάτι μουρμούρισε κάτω από τα δόντια της, και ξαναέβαλε το κινητό στην τσέπη του παλτό της που τώρα λόγω της ζέστης του χώρου, είχε βγάλει και ακουμπήσει στην διπλανή καρέκλα. Άρχισε να παίζει με τα δάχτυλά της, συνήθεια από μικρό παιδί κάθε που ήταν νευριασμένη.

Έκρινε πως ήταν η πιο κατάλληλη ώρα. Ωστόσο οι πιο ακατάλληλες ώρες είχαν αποδειχτεί οι καταλληλότερες στην ζωή της Ανδρονίκης. Και το ποτό βοηθούσε. Μια ακόμη αναβολή ίσως να ήταν τραγική. Όχι, κι αν δεν υπήρξε άλλη ευκαιρία; Η ζωή κυλάει γρήγορα. Περίεργα. Και τις ευκαιρίες πρέπει να τις αδράξουμε. Ακόμη κι όταν πρόκειται να φανούμε αγενής στα συναισθήματα των άλλων.

Ήδη χρωστούσε στην κόρη της μια αλήθεια. Αυτήν του Αντώνη, που έπρεπε πάση θυσία να βρει την κατάλληλη στιγμή να της εξηγήσει. Προτού να είναι αργά!

Μια γερή γουλιά από το ποτό της, μια βαθιά ανάσα και οι λέξεις πήραν να βγαίνουν από τα χείλη.

- Από καιρό θέλω να σου μιλήσω, μα πάντα έκρινα την στιγμή ακατάλληλη και σιωπούσα.

Εξάλλου, έτσι σκορπισμένες όπως είμαστε, ήταν αδύνατον να βρούμε λίγη παραπάνω ώρα για κουβέντα. Σήμερα έκατσε καλά. Και χρόνο έχουμε, και ζέστη έχουμε, η διάθεση μας έφυγε λίγο, αλλά που θα πάει, θα την βρούμε ξανά.

(Και κοίταξε με νόημα την Ιουλία που της χαμογέλασε).

Ήρθε λοιπόν ο καιρός μικρή μου, να σου λύσω τις απορίες σου, που φυσιολογικά σου γεννήθηκαν, και πολύ ευγενικά εσύ δεν προσπάθησες να τις λύσεις με επίμονες ερωτήσεις, που ωστόσο δικαιολογημένα θα τις έθετες αν τις είχες θέσει

Για μένα ποτέ δεν ήσουν μόνο η κόρη, από τα πολύ παιδικάτα σου ακόμη.

Ήσουν και η φίλη μου.

Και σήμερα θα σου μιλήσω σαν φίλη, για να γνωρίσεις και την γυναίκα Ανδρονίκη. Ένα κεφάλαιο που προσπάθησα να σου κρατήσω κρυφό, όσο μπορούσα.

Τα όμορφα μάτια της Ιουλίας άνοιξαν πελώρια, και το έκπληκτο βλέμμα της έψαχνε το αμήχανο βλέμμα της μητέρας της που δεν έλεγε να σηκωθεί από τον πάτο του ποτηριού που κρατούσε στα χέρια της.

- Από πολύ μικρή ήθελα να σε ρωτήσω, να μάθω, αλλά πάντα το ανέβαλα από φόβο πως θα το πάρεις.

Αλλά καθώς μεγάλωνα, συνειδητοποιούσα πως αυτό ήταν ένα δικό σου κεφάλαιο και όπως και να το κάνουμε αφορούσε την προσωπική σου ζωή...

- Άφησέ με Ιουλία να σου μιλήσω τώρα που βρήκα το θάρρος.

Με μια βαθιά ανάσα και μια βιασύνη άρχισε η Ανδρονίκη την αφήγησή της, σαν να επρόκειτο για εξομολόγηση, λίγο πριν την στερνή της ώρα.

Μα και η λύτρωση που αποζητούσε η Ανδρονίκη, μετά τα τόσα χρόνια σιωπή της, δεν διέφερε και πολύ από την λύτρωση που αποζητά κάποιος από την εξομολόγηση, λίγο πριν το τέλος.

Ήμουν μόλις είκοσι χρονών όταν γνώρισα τον πατέρα σου.

Εκείνος, γεννημένος και μεγαλωμένος στην επαρχία, γαλουχημένος με τα ήθη και έθιμα του τόπου του, μυημένος στις παραδόσεις των προγόνων του, με μια απόλυτη ηθική και

προδιαγραμμένη συμβατική πορεία ζωής, έδινε την εντύπωση κατασταλαγμένου και ώριμου ανθρώπου. Μιλούσε σπάνια, έδινε την εντύπωση πως παρακολουθούσε όμως με προσοχή την συζήτηση των άλλων, γελούσε σπανιότερα.

Η σχέση μας ήταν κάτι το απροσδόκητο, τουλάχιστον για μένα.

Κατά μια δεκαετία μεγαλύτερος μου, δεν πλησίαζε σίγουρα τα τότε ιδεώδη μου πρότυπα. Ωστόσο μου απόπνεε μεγάλη εμπιστοσύνη και σιγουριά. Δεν ήταν ο μεγάλος έρωτας της ζωής μου, όχι πως μέχρι τότε γνώριζα πως αισθάνεται μια ερωτευμένη γυναίκα.

Μαζί του έζησα πράγματα που δεν είχα ζήσει μέχρι τότε. Ταξίδεψα αρκετά, διασκέδασα αρκετά, κοιμήθηκα με έναν άντρα στο ίδιο κρεβάτι!

Με διακατείχε ένας ενθουσιασμός για τις καινούργιες μου εμπειρίες, ωστόσο αισθανόμουν να χάνω όλο και πιο πολύ κάτι από τον πρώτιστο εαυτό μου.

Τον αυθορμητισμό μου, την παιδικότητα μου.

Υποσυνείδητα, άλλαζα μέρα με την μέρα, προσπαθώντας να σταθώ πλάι του όμοιά του. Μιλούσαμε λίγο, κουραζόταν στις χρονοβόρες συζητήσεις.

Πολλές φορές έπνιγα τα λόγια μου, δίνοντας στην επιθυμία μου για διάλογο, μια απεριορίστου χρόνου παράταση. Δεν άργησε να επέλθει η εσωστρέφεια και η μυστικοπάθεια. Συν ελάμβανα τον εαυτό μου να θεωρεί άσκοπο να του ανακοινώσει οτιδήποτε άλλαζε ή διαγωνιζόταν στην ζωή μου.

Δεν του εξέθετα πλέον ούτε την προσωπική μου ζωή, τα γεγονότα που διαδραματιζόταν σε αυτήν τις ώρες που δεν ήμουν μαζί του.

Αποζητούσα τις φίλες μου, τις παρέες μου, την παλιά μου ζωή, την τόσο εφικτή μου πρώτιστη ξεγνοιασιά. Εκείνος δεν αντιλήφθηκε τίποτε από την αλλαγή μου. Τουλάχιστον, δεν σχολίασε κάτι.

Βλέποντάς με όμως να μην αντιδρώ, προσπάθησε λίγο-λίγο να μου επιβάλει και τον δικό του τρόπο σκέψης, τις δικές του περίεργες ηθικές, που για μένα τότε ήταν επιεικώς απαράδεχτες. Άρχισε να επικρίνει ακόμη και τον τρόπο του ντυσίματος μου. Θεωρούσε την ενδυμασία μου άκρως αποκαλυπτική και προκλητική, αγνοώντας διαρκώς το νεαρό της ηλικίας μου, πυρπολώντας με κάθε τόσο με ένα σωρό αβάσιμες θεωρίες, περί κοινωνικής συμπεριφοράς και ηθικών υποχρεώσεων.

Κάποια στιγμή, όπως ήταν επόμενο, θέλησα να το βάλω στα πόδια. Αυτός ο άνθρωπος, είχε βάλει σκοπό να δημιουργήσει έναν άλλο άνθρωπο μέσα μου, που δεν έμοιαζε με το πρότυπο, παρά μόνο στην εξωτερική εμφάνιση, αν εξακολουθούσε ακόμη να του μοιάζει κι εκεί. Και το έκανα! Του την έσκασα! Με αναζήτησε, κι εγώ κατάφερα να μείνω ανένδοτη.

Για λίγο όμως, γιατί το τεστ κύησης, με πληροφορούσε για την εγκυμοσύνη μου.

Του το ανακοίνωσα. Κι έγιναν τα πρέπει.

Γιατί και της δικής μου οικογένειας, όπως και της δικής του, οι ηθικοί κανόνες, ήταν νόμοι απαράβατοι.

Έτσι σε διάστημα μόλις εννέα μηνών, αρραβωνιαστήκαμε, παντρευτήκαμε και ήρθες στον κόσμο εσύ!

Αλλά και πάλι η ίδια γεύση. Κανένας ενθουσιασμός από την πλευρά του, καμία εκδήλωση χαράς. Το ίδιο ύφος σε κάθε τι καινούργιο. Ένα μόνιμο μουντό προσωπείο.

Στον οριστικά κοινό μας πλέον βίο, οι διαφορές μας ήταν ευδιάκριτες. Άλλος άνθρωπος εκείνος, άλλος άνθρωπος εγώ. Εγώ άσπρο, εκείνος μαύρο. Δεν είχε όνειρα, δεν είχε στόχους. Οι ορίζοντές του μικροί, ίσαμε εκεί που έφτανε το βλέμμα του.

Λάτρευε το φαγητό, στα όρια της κοιλιοδουλείας, τα μόνα φυλλάδια που έπιασε ποτέ στα χέρια του ήταν αθλητικές εφημερίδες και σταυρόλεξα, αρκούσαν στην πρωινή του δουλειά και ήταν ικανοποιημένος με τα προς το ζην που του απέφερε αυτή. Σαν έβαλε στα πόδια του τις παντόφλες, δεν έλεγε να τις βγάλει.

Καμία κουβέντα για ταξίδια πια, καμία νύξη για κάτι διαφορετικό.

Ήταν ευτυχισμένος στον κόσμο του, αλλά ο κόσμος του ήταν πολύ στενός, πολύ οριακός για μένα. Το χειρότερο από όλα, ήταν η αντίδρασή του, σε κάθε τι που εγώ έκανα διαφορετικό από εκείνον. Με ειρωνευόταν για τα βιβλία λογοτεχνίας που αγόραζα κατά δεκάδες και διάβαζα αχόρταγα. Με κριτικάρε αποδοκιμαστικά κάθε φορά που πήγαινα κινηματογράφο.

Την πιο μεγάλη έκπληξη, την είχε όταν εγώ μετέφερα το καβαλέτο μου από το πατρικό μου, σπίτι μας.

Αντιμετώπισε το γεγονός με ειρωνεία και χλευαστικά γέλια. Το ότι ασχολούμουν με την ζωγραφική, το θεωρούσε παιδική τρέλα, κι όχι εν γένει ανάγκη μου, κλίση, ή χόμπι μου τέλος πάντων.

Όταν του δήλωσα πως εγώ σκόπευα να ασχοληθώ σοβαρά με την τέχνη, προσπάθησε να με αποτρέψει, φέρνοντάς μου επιχειρήματα επιεικώς εγωιστικά.

Κάθε που απομονωνόμουν για να ζωγραφίσω, έβρισκε κάποια αφορμή για να ξεσπάσει καυγάς, έτσι ώστε εγώ να μην καταφέρω να συγκεντρωθώ και να τα παρατήσω. Αρνιόταν πεισματικά να σε φροντίσει εκείνες τις στιγμές, ή προφασιζόταν βιαστική εξωτερική δουλειά, για να λείψει από το σπίτι.

Έτσι, για να αποφεύγω την σύγχυση, αποφάσισα να ζωγραφίζω αργά την νύχτα, όταν εσύ ήσουν ήδη στο κρεβάτι σου.

Αλλά και πάλι είχαμε πρόβλημα. Παραπονιόταν πως δεν ασχολούμουν μαζί του και δεν ήμουν εντάξει στα συζυγικά μου καθήκοντα.

Για εκείνον η αρχή και το τέλος μιας σχέσης, ήταν το σεξ! Και στην περίπτωση ενός παντρεμένου ζευγαριού, ήταν πλέον υποχρέωση. Εγώ παρέμενα αρνούμενη να ενδώσω σε κάτι τόσο κυνικό, εφόσον για μένα το σεξ, ήταν απόρροια πληρότητας όλων των συναισθηματικών αναγκών ενός ανθρώπου. Η εκδήλωση της αγάπης, η απόδειξή της ακόμη, αλλά με την προϋπόθεση η πράξη να γίνεται πρώτα στην ψυχή και κατόπιν στο σώμα.

Εγώ συναισθηματικά ήμουν ακάλυπτη, γυμνή, εκτεθειμένη. Διψούσα διαρκώς για λίγη στοργή και κατανόηση. Και πάντα έμενα διψασμένη.

Προκειμένου να σώσω τον γάμο μας, μιας κι εκείνος έβαζε ως προϋπόθεση γι αυτό να τον συντροφεύω τις νύχτες, μείωσα αισθητά τις ώρες της ενασχόλησής μου με την ζωγραφική, και ξόδευα τις νύχτες μου χαζεύοντας τηλεόραση, μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες!

Πιάναμε και οι δυο από μια γωνιά στον καναπέ, στο μισοσκότεινο σαλόνι, παρακολουθώντας τις διαρκείς εναλλαγές του γαλάζιου “σωτήριου” φωτός που τυραννούσε την όρασή μας και το πνεύμα μας.

- Από τότε μίσησες την τηλεόραση; Αυτός είναι ο λόγος που ποτέ δεν παρακολουθείς το χαζοκούτι;

Προσπάθησε η Ιουλία να αποσπάσει για λίγο την μητέρα της από την θλίψη που την διακατείχε, αλλά η Ανδρονίκη συνέχισε, σαν να μην είχε ακούσει...

Προσηλωμένος στις κακίστης ποιότητας ταινίες, πολεμικού περιεχομένου, με ένα τηλεκοντρόλ στο χέρι, πανέτοιμο για το επόμενο ζάπινγκ, έχανε ολοένα και περισσότερο έδαφος από τον συναισθηματικό μου κόσμο. Και όταν αποφάσιζε πως ήταν ώρα πια να κλείσει την τηλεόραση, γιατί έπρεπε να κοιμηθεί, τότε μόνο, έδειχνε να αντιλαμβάνεται την παρουσία μου δίπλα του, με τραβούσε πάνω του, κι άρχιζε να επιδίδεται στο πολυαγαπημένο του άθλημα. Την ανάβαση.

Φθορά, αηδία, απέχθεια. Καταστροφή!

Εσύ μεγάλωνες. Κι εγώ σε έπιανα από το χέρι και ήταν σαν να μου είχαν χαρίσει τον κόσμο όλο! Εκείνος, καθηλωμένος στην ίδια θέση του καναπέ που άρχισε να φθείρεται από την πολύ χρήση, με το ίδιο τηλεκοντρόλ στο χέρι. Έμενε αμέτοχος σε κάθε τι. Η ζωή περνούσε από μπροστά του κι εκείνος την έκανε πέρα, να μην χάσει κάποια σκηνή από την ταινία που μονίμως παρακολουθούσε!

Εγώ δεν άντεχα άλλο στο ίδιο σκηνικό. Αποζητούσα την αλλαγή. Έκανα παρέες καινούργιες, γιατί οι παλιές μου είχαν όλες εξαφανιστεί μετά την χρονοβόρα αναμονή για απάντηση στις διάφορες προτάσεις τους.

Όπου δυο, κι εμείς οι δυο τέσσερις.

Κι ο πατέρας σου, μονίμως κολλημένος στον καναπέ! Πηγαίναμε κινηματογράφο, θέατρο, σε γκαλερί, σε εκθέσεις ζωγραφικής, επισκέψεις σε φίλους και γνωστούς. Ήταν όμορφα. Διέθετα τον χρόνο μου όσο μπορούσα καλύτερα. Κι εσύ χαιρόσουν.

Το πρόβλημά μου όμως με περίμενε μόνιμα στο σπίτι.

Αν και πάντα αρνιόταν να μας συνοδέψει, ωστόσο διαμαρτυρόταν διαρκώς για την απουσία μας. Και κάθε βράδυ, ήθελε την ίδια επιβεβαίωση του ανδρισμού του και της καλής μου πίστης!

Ο γάμος μας είχε ουσιαστικά διαλυθεί. Αλλά και πάλι προσπαθούσα να τον σώσω, με συνεχείς μονολόγους. Εγώ βέβαια σε διάλογο αποσκοπούσα, αλλά εκείνος απαντούσε σε κάθε μου πρόταση, με την ίδια εκνευριστική χιλιοειπωμένη του έκφραση “Τι αηδίες είναι αυτές που λες; Πες πως βρήκες γκόμενο κι εγώ δεν σου κάνω πια!”

Και μετά χανόταν στην σιωπή και στους ειρωνικούς μορφασμούς. Έτσι κατέληγε η συζήτηση, στον μονότονο μονόλογό μου, σαν επικήδειο λόγο, στον ήδη νεκρό μας γάμο.

Η κατάσταση είχε ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Διαιωνιζόταν μια δυστυχία, με την συγκατάθεση και των δύο. Εγώ όμως, έπρεπε να αντιδράσω. Δεν μου άξιζε μια τέτοια ζωή. Είχα το δικαίωμα να ζήσω καλύτερα. Να ζήσουμε καλύτερα, εσύ κι εγώ.

Είχες μεγαλώσει αρκετά ώστε να καταλαβαίνεις τους καυγάδες μας. Ήσουν παρούσα στις φωνές και στους διαπληκτισμούς. Έβαζες τα κλάματα κάθε που υψώναμε την φωνή μας, κι όταν ο πατέρας σου άνοιγε την πόρτα και χανόταν μες στην νύχτα όπως συνήθιζε πλέον να κάνει, έτρεμες σύγκορμη, μπροστά στην σφαιλιστή πόρτα. Μέρα με την μέρα αποκαρδιωνόσουν από την απάθεια που εκδήλωνε σε κάθε σου επιθυμία, ακόμη και για ένα παιχνίδι, για ένα χάδι, για λίγη αγκαλίτσα, κι άρχισες να τον αποφεύγεις. Μου χρέωνε ότι σε διέβαλα εναντίον του και γι αυτό δεν τον πλησίαζες καθόλου.

Άσκοπα προσπαθούσα να του εξηγήσω πως η συμπεριφορά σου ήταν αντικατοπτρισμός της δικής του αδιαφορίας.

Συζητήσεις, ατελείωτες συζητήσεις, άσκοπες συζητήσεις, μέχρι νωρίς το πρωί, βράδια χαμένα, λόγια μετέωρα, που καθόλου δεν έδειχναν να κλονίζουν την αδιάλλακτη συμπεριφορά του.

- Και θυμάμαι μαμά. Θυμάμαι αχνά, αλλά θυμάμαι όλες εκείνες τις ολονυχτίες σας κι εμένα που αναρωτιόμουν γιατί δεν σταματούσατε να μιλάτε και δεν με αφήνατε να αποκοιμηθώ. Όπως και θυμάμαι το υγρό από τα δάκρυα μάγουλό σου, όπως ακουμπούσε στο προσποιητά κοιμισμένο μου πρόσωπο, καθώς μου ψιθύριζες “όλα θα πάνε καλά”!

- Πάντα με όπλιζες με δύναμη Ιουλία. Ότι κι αν αντιμετώπιζα, όσο μεγάλο κι αν ήταν το αδιέξοδό μου, μου αρκούσε να μυρίσω την ζεστή σου ανάσα, να κοιτάξω τα αθώα σου μάτια για να αναζωπυρώσω τις δυνάμεις μου και να ριχτώ με μεγαλύτερο πείσμα στον αγώνα.

Άφησέ με όμως να ολοκληρώσω. Εδώ αρχίζει και το πιο δύσκολο κομμάτι της όλης ιστορίας.

Κάποια μέρα του ανακοίνωσα πως ήθελα να χωρίσουμε. Μου πέταξε κατάμουτρα την πιο μεγάλη προσβολή. Μου χρέωσε πως δεν τον ήθελα, γιατί όπως πίστευε είχα εραστή! Μάταια προσπάθησα να του εξηγήσω για στερνή φορά πως τα πράγματα δεν είχαν έτσι όπως ήθελε να πιστεύει. Άσκοπα του μιλούσα για έλλειψη επικοινωνίας, για τον αδιάλλακτο χαρακτήρα του, για την εγωπάθεια του, για την στοργή και την κατανόηση που είχε ανάγκη μία σχέση για να επιβιώσει.

Εκείνος επέμενε πως τα λόγια μου ήταν ασυνάρτητοι φαφλατισμοί, σκόπιμα βαλμένοι στα χείλη μου, προκειμένου να καλύψω την ανικανότητά μου να παραδεχτώ πως υπήρχε άλλος άντρας στην ζωή μου. Έπλασε μάλιστα ολόκληρο σενάριο περί τούτου.

Πως εγώ έμπαζα τον εραστή μου στο σπίτι όταν εκείνος έλειπε, και μάλιστα ότι τον είχα γνωρίσει και σε σένα, που με δόλο και καλοπιάσματα σε προέτρεπα να αγαπάς εκείνον κι όχι τον πατέρα σου!

Κι έτσι εξηγούσε και την συμπεριφορά σου απέναντί του. Αρρωστημένη κατάσταση. Ώρες, ώρες, νόμιζα πως ζούσα σε έναν εφιάλτη.

Έπρεπε να ανοίξω τα μάτια γρήγορα και να διαλύσω το όνειρο. Πριν χάσω το μυαλό μου.

Αλλά πως; Εκείνος αρνιόταν να μου δώσει το διαζύγιο, τόσο πεισματικά! Κι εγώ το μόνο που ήθελα, ήταν να ανοίξω την πόρτα εκείνου του σπιτιού και να αρχίσω να τρέχω, να τρέχω, μέχρι να χαθεί κάθε ίχνος μου. Και να μην ξαναγυρίσω ποτέ πίσω!

Να φύγω, το μόνο εύκολο. Κάποτε θα βαριόταν και θα μου έδινε το διαζύγιο. Εξάλλου σε ένα ορισμένο χρονικό διάστημα θα έβγαινε αυτεπάγγελτα από τον Νόμο.

Υπήρχες όμως εσύ. Κι έπρεπε να διασφαλίσω το μέλλον σου. Έπρεπε να εξασφαλίσω την ψυχική σου ηρεμία. Ήσουν το μόνο πλάσμα που δεν έφταιγες σε τίποτε. Και ήσουν το μόνο που θα πλήρωνε τελικά. Όμως εκείνος ο άνθρωπος έπρεπε να φύγει από την ζωή μας. Ή εμείς από την δική του. Ναι, αλλά με ποιόν τρόπο;

Ο μόνος ίσως σωτήριος τρόπος, ήταν να τον πολεμήσω με αυτό ακριβώς που φοβόταν.

Να τον πείσω πως οι υποψίες του είχαν βάση, να φανώ ποταπή στα μάτια του κι έτσι έχοντας το πάνω χέρι και τον πρώτο πλέον λόγο, να φύγει εκείνος.

Πέρασαν νύχτες άυπνες, γεμάτες βασανιστικές σκέψεις. Ζύγιζα και ζύγιζα πάλι τα πράγματα και πάντα κατέληγα στην ίδια απόφαση. Θα του έδινα αυτό που ήθελε. Θα κατασκεύαζα μια ωραία εξωσυζυγική περιπέτεια και θα του την σερβίριζα στο πιο κρύο πιάτο!

Ήμουν νέα και αρκετά εμφανίσιμη. Δεν ήταν δύσκολο να βρεθεί κάποιος συμπρωταγωνιστής στο θέατρο που ετοίμαζα.

Μερικά τηλεφωνήματα που επέμενα να τα παίρνω από άλλο δωμάτιο, κάποια άλλα ανώνυμα, κάποιες ξαφνικές μου έξοδοι από το σπίτι, και ο ποντικός πιάστηκε στη φάκα.

Άρχισε να με παρακολουθεί και το γνώριζα. Τον έβλεπα από τις βιτρίνες των καταστημάτων, να κρύβεται πίσω από κολόνες και γωνίες. Ήταν γελοίο, κι όμως το διασκέδαζα. Έβλεπα τον ξεπεσμό του και ικανοποιούμουν. Ότι ένιωθα για αυτόν τον άνθρωπο, είχε μεταμορφωθεί σε πεισματική δίψα για εκδίκηση. Και κράτησα αυτό το κυνηγητό, όσο μπορούσα περισσότερο. Πάντα γύριζε στο σπίτι άπραγος, χωρίς να έχει κάτι να μου προσάψει. Και λυσσομανούσε. Και γινόταν οξύθυμος και βίαιος όσο ποτέ. Σφάλιζε όμως πεισματικά τα χείλη, και δεν έλεγε κουβέντα για ότι τον βασάνιζε.

Πάντα έβρισκε κάποια άλλη αφορμή για να ξεσπάσει καυγάς.

Ένα βράδυ, κανόνισα και κάποιος του τηλεφώνησε ανώνυμα, πως βρισκόμουν σε ένα συγκεκριμένο μπαράκι, με νεαρή συντροφιά. Είχα φροντίσει από νωρίς, να σε κρατήσει μία φίλη, ώστε να μην διατρέξεις κανέναν κίνδυνο από όσα πιθανότατα θα ακολουθούσαν.

Μισή ώρα αργότερα από το ανώνυμο τηλεφώνημα, κι ενώ φρόντισα να βρίσκομαι τρυφερά στην αγκαλιά του νεαρού, ο πατέρας σου εισέβαλε στο μπαρ, με τις πιο άγριες διαθέσεις.

Έβρισε, αναποδογύρισε το τραπέζι, με απείλησε, προσπάθησε να χειροδικήσει πάνω μου, αλλά μπήκε στην μέση ο νεαρός, που την έφαγε αντί αυτού ο δύσμοιρος. Ευτυχώς, οι μόνοι πελάτες ήμασταν εμείς, τα γκαρσόνια έσπευσαν για βοήθεια, το αφεντικό απείλησε ότι θα καλέσει την αστυνομία, εγώ πρόλαβα και το έσκασα.

- Που το βρήκες τόσο θάρρος μαμά; Παράτολμο αυτό που έκανες! Και παρακινδυνευμένο. Θα μπορούσε να αποβεί μοιραίο.

- Ήμουν απελπισμένη Ιουλία.

Και η απελπισία εγκυμονεί την απόγνωση.

Γεννά δε την τρέλα. Ούτως ή άλλως εγώ μια χαμένη ζωή είχα. Τα έπαιξα όλα για όλα. Βρώμικα μεν, τελεσίδικα δε.

Επέστρεψα σπίτι και τον περίμενα. Του είχα ήδη από μέρες ετοιμάσει κρυφά μια βαλίτσα με τα πρώτα είδη ανάγκης. Έστησα την βαλίτσα μπροστά στην εξώπορτα και περίμενα. Δεν άργησε να έρθει, με τις πιο άγριες διαθέσεις. Του έκοψα την φόρα, έτσι όπως με είδε με το ακουστικό του τηλεφώνου στο χέρι. Τα δάχτυλα του άλλου μου χεριού ήταν ακουμπισμένα στα πλήκτρα.

Του έδειξα την βαλίτσα και του είπα με σταθερή φωνή να φύγει. Με απείλησε πως θα έπαιρνε την εκδίκησή του στο δικαστήριο, άρπαξε την βαλίτσα και εξαφανίστηκε. Το ίδιο βράδυ, άλλαξα κλειδαριά και τρόπο ζωής.

Στην δίκη που ακολούθησε, προσπάθησε να σπιλώσει το όνομά μου και την υπόληψή μου, εκσφενδονίζοντας χίλιους δυο προσβλητικούς χαρακτηρισμούς για το άτομό μου, αλλά δυστυχώς για αυτόν, η μοιχεία δεν θεωρούνταν πλέον συζυγικό αδίκημα, και δεν λαμβάνονταν καθόλου υπόψη στα θέματα επιμέλειας παιδιών.

Κέρδισα την αποκλειστική σου μέριμνα, ένα πενιχρό ποσό διατροφής, που λίγο με ενδιέφερε, και άφησα το θέμα του διαζυγίου να πάρει τον δρόμο του, με το χρονικό περιθώριο που προέβλεπε ο Νόμος. Δεν το βιαζόμουν, δεν με ενδιέφερε.

Για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα αργότερα, αντιμετώπισα την αδιάλεχτη άρνησή του να συμμορφωθεί στους προκαθορισμένους τρόπους επικοινωνίας μαζί σου.

Επέμενε να έρχεται όποτε εκείνος ήθελε, και ότι ώρα τον βόλευε. Αναγκάστηκα να δια πλεχτώ άσχημα μαζί του, και κάποιες φορές να του κλείσω την πόρτα κατάμουτρα.

Εσύ από την άλλη, έκλαιγες και χτυπιόσουν κάθε φορά που τον έβλεπες να εισβάλει στο σπίτι μας, και για να καθίσεις μαζί του στο δωμάτιο, έπρεπε να βρίσκεσαι στην αγκαλιά μου.

Αυτό τον εξαγρίωνε κι όπως πάντα μου χρέωνε ευθύνες.

Θα μπορούσα αν ήθελα με την απόφαση της μέριμνας που είχα στα χέρια μου, να του απαγορεύσω παντελώς να σε βλέπει, αλλά δεν ήθελα να χρεωθώ τέτοιας ευθύνης, που αργότερα θα μπορούσες να μου προσάψεις σαν το πιο στυγερό έγκλημα.

Κάναμε ολόκληρες συζητήσεις, στις οποίες προσπαθούσα να σου εξηγήσω, πως ο μπαμπάς είναι ένα πρόσωπο που πάντα οφείλουμε να το σεβόμαστε και να το αγαπάμε, ανεξάρτητα με το είδος της σχέσης του με την μαμά, ή με το αν ζει μαζί μας ή όχι.

- Ήμουν θυμάμαι πολύ θυμωμένη μαζί σου τότε.

Πίστευα πως ούτε εσύ με αγαπούσες αφού επέμενες να εκδηλώνω στον μπαμπά μια αγάπη που δεν αισθανόμουν.

- Είχα υποχρέωση να το κάνω Ιουλία. Κάθε γυναίκα που σέβεται τον εαυτό της και συνειδητοποιεί τον ρόλο της σαν μητέρα, στην θέση μου το ίδιο θα έκανε. Ανεξάρτητα από το αν η σχέση μου μαζί του είχε καταστραφεί, εγώ είχα την υποχρέωση να συμβάλω όσο βέβαια μπορούσα, ώστε η σχέση σας να δυναμώσει.

Προσπαθούσα να φυτέψω στην καρδούλα σου την σιγουριά ότι ο μπαμπάς σε αγαπούσε πολύ, αλλά που να πειστεί αυτή η καρδούλα που είχε απογοητευτεί τόσο, από την δική του παγωμένη συμπεριφορά! Τέλος σου έλεγα, πως όσο κι αν μαλώνουν δύο γονείς, ακόμη και αυτοί που ζούνε χώρια, κατά

βάθος αγαπιούνται, γιατί τους δένουν πάντα τα παιδιά που έφεραν στον κόσμο.

Αυτό το πιστεύω ακόμη.

Ποτέ δεν κατάφερα να αισθανθώ μνησικάκα για τον πατέρα σου. Αν και τον κατηγορώ για πολλά πράγματα, πάντα μέσα μου δικαιολογώ κάθε τι που με πειράζει σε αυτόν, ως αποτέλεσμα μιας εν γένει ανωριμότητας.

Με κοιτούσες θυμάμαι τότε με τα τεράστια απορημένα σου μάτια, χωρίς να καταλαβαίνεις και επαναλάμβανες τις ίδιες αρνητικές αντιδράσεις κάθε Τετάρτη που ερχόταν να σε επισκεφτεί.

Σιγά- σιγά συμβιβάστηκες με την κατάσταση και δέχτηκες πως κι αυτό το απόγευμα της Τετάρτης ήταν ένα μέρος των υποχρεώσεών σου κι έτσι σπάνια πια αντιδρούσες.

Πικράθηκες πολλές φορές θυμάμαι, όταν εκείνος ερχόταν με άδεια χέρια, χωρίς ένα παιχνίδι, χωρίς έστω ένα μικρό δωράκι, που με τόση λαχτάρα περίμενες να σου προσφέρει. Ακόμη και τις μέρες των γιορτών, των γενεθλίων, και της ονομαστικής γιορτής, που όλοι οι άνθρωποι ανά τον κόσμο

είθισται να περιμένουν δώρα, εσύ δεν είχες την χαρά να λάβεις κάτι από τον πατέρα σου. Κι όταν του ρωτούσες το γιατί, η φτηνή δικαιολογία, έφευγε ακόμπαστα από τα χείλη του, κατεβάζοντας τον ολοένα και πιο χαμηλά στα αθώα σου μάτια. “Δεν έχω χρήματα!”

Κι εσύ τον τιμωρούσες με τον δικό σου τρόπο. Δεν τον καλούσες ποτέ στις εκδηλώσεις του σχολείου σου, στις απονομές των ενδεικτικών, όταν έδινες παραστάσεις στην μουσική, και σε τόσες άλλες στιγμές που κάθε γονιός, χαίρεται να παρευρίσκεται κοντά στο παιδί του.

Δεν μιλούσες γι αυτόν στις συμμαθήτριες και φίλες σου και η κάθε αναφορά στο θέμα οικογένεια, επικεντρωνόταν μόνο στο δικό μου και δικό σου όνομα. Ποτέ δεν χρησιμοποιούσες την λέξη οι γονείς μου. Έλεγες η μαμά μου κι εννοούσες οι γονείς μου. Κι όταν με κακεντρέχεια, καλά σερβιρισμένη, ωστόσο ως απλή περιέργεια, σε ρωτούσαν για τον πατέρα σου, εσύ απαντούσες μονολεκτικά, αναφερόμενη μόνο στην ιδιότητα της δουλειάς του!

- Δεν ήθελα να μιλάω γι αυτόν.

Ντρεπόμουν και φοβόμουν μην εμφανιστεί κάποια μέρα χωρίς να τον περιμένω. Αφού σε τίποτε δεν έμοιαζε με εκείνους τους πατέρες που έβλεπα κάθε μεσημέρι που σχολούσαμε. Με εκείνους τους πατέρες με τα κουρασμένα πρόσωπα, αλλά τα τόσο εγκάρδια χαμόγελα και την ορθάνοιχτη αγκαλιά.

Ο δικός μου ο πατέρας, ήταν πάντα κακόκεφος και αμίλητος, σχεδόν θυμωμένος, την μια και μοναδική μέρα που ερχόταν να με επισκεφτεί.

- Γλυκιά μου! Λυπάμαι πολύ!

- Γιατί λυπάσαι;

- Για όσα αισθανόσουν και δεν μου τα εξέφραζες! Γιατί από ένα σημείο και ύστερα, έπαψα να παρακολουθώ τις σχέσεις σου με τον πατέρα σου.

Πίστευα πως πλέον είχες την ικανότητα να αντιμετωπίσεις μόνη σου την κατάσταση και να πάρεις τις δικές σου αποφάσεις. Η οποιαδήποτε επέμβασή μου, ήταν περιττή, μιας και η δική σου κρίση, δεν μπορούσε πλέον να επηρεαστεί από τις δικές μου θετικές ή αρνητικές κριτικές τόσο στην δική σου συμπεριφορά, όσο και του πατέρα σου. Γνωρίζω πολύ καλά, πως κατηγορήθηκα και συνεχίζω να κατηγορούμαι από αυτόν τον άνθρωπο για ότι εγώ είμαι ο ηθικός αυτουργός της απομάκρυνσής σου από εκείνον, και της σχέσης σας που κατέρρεε χρόνο με τον χρόνο. Δεν είναι ωστόσο η πρώτη αδικία που μου χρεώθηκε, ούτε και η τελευταία.

Θα ήθελα όμως, ειλικρινά θα ήθελα, να σας βλέπω μονιασμένους και αγαπημένους. Μάρτυς μου ο Θεός, πόσο παρακαλώ μια μέρα να διορθωθεί η σχέση σας.

Γιατί η αγκαλιά του πατέρα παιδί μου, είναι μια ξεχωριστή πολύτιμη αγκαλιά. Αρκεί, να είναι τόσο σοφός, ώστε να την ανοίξει στα παιδιά του!

Οι λέξεις είχαν ξετυλίξει το κουβάρι των αναμνήσεων. Είχαν βρει την διέξοδο και ξεπήδησαν σαν νερό πηγής. Κι ωστόσο γέμισαν την ψυχή με αγωνία. Αγωνία για την επερχόμενη κριτική, για την επερχόμενη αντίδραση, για τον υποτιθέμενο πόνο που προκάλεσαν στον στόχο που αποσταλήκαν.

Αναμνήσεις κουβαριασμένες στα έγκατα της ψυχής, αλήθειες τρομερές και καθάρειες, που ο φόβος της αποκάλυψης μεταμόρφωσε σε οικτρές ενοχές.

Πρώτη φορά στην ζωή της η Ανδρονίκη αισθανόταν τέτοια αμηχανία.

Δεν είχε που να βολέψει τα χέρια της και τα τυραννούσε τρίβοντας το ένα με το άλλο, σαν να έφταιγαν εκείνα για την κατάσταση στην οποία βρισκόταν.

Πόσο ανάγκη είχε ένα τσιγάρο !

Το βλέμμα της έψαχνε στην ολόλευκη νύχτα να βρει κάτι που θα το απορροφούσε να συγκεντρωθεί εκεί, και να ξεχαστεί. Συνειδητά απέφευγε το βλέμμα της Ιουλίας.

Ας γινόταν κάτι επιτέλους να σπάσει την σιωπή! Ένα τρίτο χέρι αγκάλιασε τα δικά της που τώρα είχαν πλεχτεί σφιχτά γύρω από το ποτήρι της.

- Γιατί αισθάνεσαι άσχημα; Για το ότι ξετύλιξες την ψυχή σου, κάτι που ήθελες τόσα χρόνια να κάνεις; Αυτό με τιμά κι εσένα σε ανυψώνει.

- Σ' ευχαριστώ. Ελπίζω να μην σε πλήγωσα.

- Να με πλήγωσες; Γιατί;

Γιατί πολέμησες τόσο για μια σχέση που είχε πεθάνει πριν ακόμη γεννηθεί;

Γιατί βρήκες το θάρρος να αντιτάξεις την αξιοπρέπειά σου σε κάτι τόσο φθαρμένο και πήρες την απόφαση να με αναστήσεις ολομόναχη; Γιατί στάθηκες τόσα χρόνια πλάι μου και μάνα και πατέρας και αδελφή και φίλη;

Γιατί έκρυβες μέσα σου κάθε πίκρα και ποτέ δεν με έβαλες στα προβλήματά σου, αντιθέτως φρόντισες να είμαι έξω από όλα και ξέγνοιαστη, την στιγμή που εσύ βάδιζες τον αβάσταχτο Γολγοθά σου;

Γιατί σεβάστηκες την προσωπικότητά μου, πριν ακόμη αρχίσει να διαμορφώνεται; Ποτέ γλυκιά μου μορφή! Αυτό θα ήταν τουλάχιστον αχαριστία!

Όσο για τον μπαμπά, γνωρίζω πολύ καλά πόσο σκληρός άνθρωπος είναι. Είχα την ευκαιρία να το μάθω όλα αυτά τα χρόνια. Και πάντα απορούσα πως εσύ κι αυτός μπορέσατε να γίνεται ζευγάρι. Πάντα πίστευα πως εκείνος έφταιγε για τον χωρισμό σας. Ήμουν σχεδόν σίγουρη. Τώρα απλά μου το επιβεβαίωσες κι εσύ. Ωστόσο του αναγνωρίζω την λεπτότητα, παρόλες τις εσφαλμένες εντυπώσεις που έχει σχηματίσει για το άτομό σου, ότι ποτέ μα ποτέ, δεν προσπάθησε να μου πει το παραμικρό για σένα.

Δεν αναφέρθηκε ποτέ στα αίτια του χωρισμού σας, αν κι εγώ πολλές φορές τον ερέθισα για να το κάνει, βλέποντας την έχθρα στα μάτια του κάθε που σε αντίκριζε. Ίσως κατά βάθος μαμά να μην πείθεται για το ότι τον απάτησες. Να μην πείστηκε ποτέ. Απλά τον βολεύει να είναι έτσι, γιατί είναι λιγότερο επώδυνο. Κατά αυτόν τον τρόπο, αντιμετωπίζει όλες τις δύσκολες καταστάσεις. Εθελοτυφλεί, από αρρωστημένο εγωισμό.

Θέλω πάντως να ξέρεις πως χαίρομαι που δεν είσαστε μαζί. Χαιρόμουν από πολύ μικρή. Ήταν πολύ λίγος για σένα μαμά. Και πάντα αναρωτιόμουν, γιατί δεν βρέθηκε ένας άνθρωπος, για να σου χαρίσει όσα αξίζεις να σου χαριστούν. Δεν ήθελες, ή δεν στάθηκες τυχερή;

- Είναι μεγάλη ιστορία καρδιά μου. Θα πάρει ώρα να σου μιλήσω για όλα αυτά, και ίσως σε κουράσω. Ας το αφήσουμε για μια άλλη φορά. Είναι αργά, και πρέπει να πεινάς. Τι λες, πάμε σπίτι;

- Δεν αισθάνομαι κουρασμένη και ειλικρινά δεν πεινάω καθόλου. Θέλω όμως και δεύτερο ποτό.

Θα πάρεις κι εσύ δεύτερο; Όσο για την ώρα που θα πάρει η αφήγηση, έχουμε όλη την νύχτα μπροστά μας.

- Έλα, ξέρεις πως συναντιόμαστε σπάνια. Ας το εκμεταλλευτούμε. Μου αρέσει τόσο να μιλάς! Εξάλλου εσύ έκρινες ιδανική την στιγμή για να μου εκμυστηρευτείς την προσωπική σου ζωή σαν φίλη προς φίλη, σαν γυναίκα προς γυναίκα.

Γιατί μετανιώνεις τώρα; Ίσως έτσι μάθω κι εγώ επιτέλους για ποιόν λόγο εξακολουθείς να είσαι μόνη, και να διακατέχεσαι από τον ίδιο πάντα αρνητισμό για μια ενδεχόμενη σχέση με το άλλο φύλλο.

Και μην μου αρνηθείς πως είναι έτσι, γιατί αλλιώς σίγουρα θα είχες κάποιον σύντροφο πλάι σου, εδώ και πολλά χρόνια.

Δεν σου λείπει τίποτε, αντιθέτως υπερτερείς σε πολλά από τις μητέρες των φίλων μου. Δεν σου κρύβω πως αυτό είναι κάτι που με απασχολεί πολύ μαμά. Υπάρχουν φορές που η μοναξιά σου με βαραίνει. Με γεμίζει ενοχές. Έχω πάντα την έγνοια σου, όσο κι αν δεν το δείχνω. Θέλω να σε αισθάνομαι καλά, ευτυχισμένη, κι όμως κάθε που σε φέρνω στην σκέψη μου, μια λέξη μου σφηνώνει στα μηνίγγια και δεν βγαίνει. Μόνη!

- Μα δεν είμαι μόνη. Έχω εσένα, τους γνωστούς μου, τον κύκλο μου, την Ελένη, την ζωγραφική... Εκτός κι αν εννοείς μοναξιά την ανυπαρξία του συντρόφου. Ναι εκεί είμαι μόνη.

Κι αυτό γιατί θα πρέπει να ενοχλεί εσένα;

Είναι δική μου επιλογή. Κι επιλογή μετά από πολύ ώριμη σκέψη. Εξάλλου ο καθένας μας γλυκιά μου είναι μόνος.

Από την ώρα που έρχεται σε αυτόν τον κόσμο, μέχρι την στιγμή που φεύγει.

Απόλυτα μόνος. Εγώ το μόνο που έκανα, ήταν να επιλέξω μια μοναξιά συνειδητοποιημένη, κι όχι μια μοναξιά ανάμεσα σε πολλούς άλλους μόνους.

Δεν φαντάζεσαι πόσο δυσβάσταχτη είναι η μοναξιά που σου επιβάλλουν οι άλλοι!

- Δηλαδή;

- Δηλαδή! Ωραία, θα σου εξηγήσω τι εννοώ!

Όταν χώρισα από τον πατέρα σου, αισθανόμουν ανακούφιση.

Το πολύ νεαρό της ηλικίας μου, τα χίλια όνειρα που γεννιόταν στην ακόμη παιδική ψυχή μου, τα δικά σου μάτια, έδιναν φτερά στις πλάτες μου και θαρρούσα πως είχε έρθει επιτέλους ο καιρός για να πετάξω.

Δεν επέτρεψα ούτε στιγμή, στην τόσο άσχημη εμπειρία μου, να μπει μελανή σκιά στη ζωή μου. Η ζωή στεκόταν μπροστά μου σαν το έφορο χωράφι.

Κι εγώ έπρεπε να αρχίσω να την οργάνω με όρεξη, να σπείρω, για να μου δώσει καρπούς.

Ο μόνος μου φόβος, όπως ήταν φυσικό εξάλλου, ήταν το άλλο φύλο. Δύσκολο να εμπιστευτώ κάποιον άντρα, και συνεχώς αρνιόμουν τις διάφορες προτάσεις που μου γινόταν κατά καιρούς. Ο χρόνος μου εξάλλου ήταν τόσο περιορισμένος! Εσύ ήσουν μωράκι ακόμη, χρειάζόσουν την ιδιαίτερη φροντίδα μου, κι εγώ λάτρευα να ασχολούμαι μαζί σου.

Η διαπαιδαγώγησή σου ήταν για μένα έργο ιερό. Ήθελα να χτίσω έναν δυνατό άνθρωπο.

Μέσα κι έξω! Αισθανόμουν σαν τον γλύπτη που σμιλεύει το δύσκαμπτο μάρμαρο.

Και κάθε που συναντούσα κάποια δυσκολία, η γοητεία κορυφωνόταν, το πείσμα θέριευε και η αγωνία του αποτελέσματος, γεννούσε ανάσες ζωής.

Ήθελα να ξεριζώσω από μέσα σου κάθε φόβο και να δυναμώσω αυτόν για τον Θεό και το δίκαιο.

Ήθελα να σε μάθω να αγαπάς.

Χωρίς να αποσκοπείς σε απολαβές. Ήθελα να σε μάθω να κοιτάς πίσω από τις ασκήμιες, ομορφιές φαντασμαγορικές, που μόνο τα μάτια της ψυχής μπορούν και διακρίνουν.

Ήθελα να είσαι τόσο ρομαντική όσο και ρεαλίστρια.

Ήθελα να μισείς το ψέμα.

Ήθελα να μάθεις να διεκδικείς τις αλήθειες σου.

Ήθελα να γίνω φίλη σου. Και το κατάφερνα μέρα με τη μέρα. Με τον διάλογο. Με πολύ διάλογο. Πάντα σε αντιμετώπιζα σαν ενήλικη, κι ας μην ήσουν.

Σου άφηνα περιθώρια επιλογής, από μωρό, ναι, σε άφηνα να κάνεις λάθη. Και είχα πάντα έτοιμη αγκαλιά, ορθάνοιχτη για να μετανοήσεις, να κλάψεις και να συνειδητοποιήσεις μόνη σου πια, πως δεν έπρεπε να επαναλάβεις.

Ήθελα να σε μάθω να επιβιώνεις μόνη σου, σε περίπτωση που αυτό θα ήταν αναπόφευκτο.

Ήθελα να σπείρω μέσα σου το πείσμα για τον αγώνα της ζωής. Να σου μάθω να μοχθείς για όσα ήθελες να κερδίσεις.

Ήθελα να σου διδάξω πως η ζωή δεν σου χαρίζεται, αλλά την κερδίζεις με ιδρώτα, δάκρυα και πόνο.

Ήθελα να πιστεύεις τόσο στη φιλία, όσο και να επαγρυπνείς για την προδοσία των φίλων σου. Να είσαι δίκαιη με αυτούς που είναι δίκαιοι μαζί σου και σκληρή με τους άδικους. Μάθαινα μαζί σου γράμμα- γράμμα, συλλαβή – συλλαβή τους νόμους της ζωής, και τους βιβλιοδετούσαμε σε ένα κοινό Ευαγγέλιο. Και το αποτέλεσμα; Με αγαπούσες! Κέρδιζα την αγάπη σου! Την φιλία σου! Την εμπιστοσύνη σου! Κέρδιζα την ζωή! Πίστευα πως ο συναισθηματικός μου κόσμος ήταν πλήρως καλυμμένος από αυτή την τόσο μοναδική αγάπη. Δεν άργησα όμως να συνειδητοποιήσω πως αυτή ήταν μια απόλυτη στάση ζωής που με οδηγούσε σε συναισθηματικά αδιέξοδα και που θα μπορούσε ίσως να αποβεί τραγική για τον ψυχισμό σου, αυτή η τόσο μεγάλη προσκόλληση.

Σκοπός μου ήταν να δημιουργήσω ένα υγιή ψυχικά άτομο κι εγώ σμίλευα τον αντικατοπτρισμό μου.

Προσπάθησα να γίνω περισσότερο κοινωνική. Οι λίγοι φίλοι που με τόσο κόπο απέκτησα τα χρόνια της “σκλαβιάς” παρέμεναν ευτυχώς πιστοί και επιδίωκαν να μου θυμίζουν την παρουσία τους στην ζωή μου ανελλιπώς. Κάποιοι από αυτούς όταν τους γνωστοποίησα το γεγονός του διαζυγίου μου, σαν να αποκαρδιώθηκαν από την απόφασή μου (παρόλο που με προέτρεπαν πρώτιστα σε αυτό), αλλά πολύ ευγενικά δεν μου γνωστοποίησαν την δυσαρέσκειά τους. Δεν τους άφηνε εξάλλου και πολλά περιθώρια η δική μου στάση, η νοοτροπία μου αν θέλεις, που θεωρούσα ως φυσιολογική κατάληξη μιας νεκρής σχέσης τον χωρισμό.

Τα ταμπού, και οι προκαταλήψεις επί του θέματος, ήταν για μένα εφιάλτες μιας άλλης, προγενέστερης εποχής.

Δεν μπορούσα να διανοηθώ, πως το κακόβουλο και το κομπλεξικό, άπλωνε τις ρίζες του μέχρι τις μέρες που εγώ βίωνα και μεγάλωνα ένα παιδί. Τουλάχιστον όχι στο επίπεδο των ανθρώπων που υποτίθεται ήταν μιας κάπως ανώτερης κοινωνικής και πνευματικής στάθμης.

Κι όμως γελιόμουν!

Και η συνειδητοποίηση ήταν σαν πικρόγευστο μπουρουνέλαιο που με το ζόρι σου το βάζουν στο στόμα. Κάποιες από τις φίλες μου επιδίωκαν να μην με δέχονται στο σπίτι τους, για κοινωνική επίσκεψη.

Έβρισκαν κάποιες προφάσεις που ολοένα και γινόταν και πιο αβάσιμες, κι αν κάποιες φορές δεν μπορούσαν να το αποφύγουν, επιδίωκαν να με δέχονται τις ώρες που οι σύζυγοί τους απουσίαζαν. Οι νυχτερινές έξοδοι, αραίωναν σιγά-σιγά, όχι πως αραίωναν και οι μεταξύ τους συνάξεις, αλλά εγώ παρέμενα απρόσκλητη.

Μέρα με τη μέρα άλλαζε και η στάση των γειτόνων απέναντί μου. Ο μανάβης, ο φούρναρης, ο ψιλικατζής της γωνίας, με κοίταζαν με ένα στυφό-γλυκό γελάκι, πάντα κρυμμένο στα μελιστάλαχτα χείλη τους. Όσπου ένα πρωινό, άκουσα και το καινούργιο μου όνομα, με το οποίο με βάπτισαν οι καλοθελητές συνάνθρωποι.

Ήταν Σάββατο πρωί και είχαμε σπίτι τον ηλεκτρολόγο, γιατί είχε καεί ο θερμοστάτης του θερμοσίφωνα. Όταν ανακάλυψε πως είχε προκύψει πρόβλημα και στην αντίσταση, τηλεφώνησε στο μαγαζί του για να ζητήσει από τον βοηθό του να του φέρει την κατάλληλη. Εκείνος όμως δεν κατάλαβε σε ποιανού το σπίτι έπρεπε να πάει και ο Σωτήρης- έτσι ονομαζόταν ο ηλεκτρολόγος- του εξήγησε θυμωμένα.

“ Ξύπνα βρε κοιμισμένε! Στης Ανδρονίκης της ζωντοχήρας θα το φέρεις ! Ναι αυτής της μικρής!”

Ζωντοχήρα; Ζωντοχήρα!

Ωστε γι αυτούς όλους ήμουν η Ανδρονίκη η ζωντοχήρα.

Εντάξει γι αυτούς, στα κομμάτια γι αυτούς, αλλά και για τους άλλους; Για τους φίλους μου, τους γνωστούς μου, για τους δασκάλους σου, για τους συναδέλφους μου, για όλο τον κόσμο, αυτό ήμουν; Η ζωντοχήρα; Δεν ήμουν η Ανδρονίκη, η θαρραλέα, η αγωνίστρια, η παράτολμη ακόμη; Κι εσύ τι ήσουν; Το παιδί μιας ζωντοχήρας; Το παιδί ενός μιάσματος, το παιδί μιας ντροπής; Κι εγώ η ονειροπόλα που νόμιζα πως με αυτή μου την απόφαση, είχα κερδίσει ένα μετάλλιο στην ζωή, κι ένα λάφυρο τιμής για σένα!

Μα στις μέρες μας, στην εποχή μας, στις παραμονές του 2000! Γιατί; Γιατί αρνήθηκα να ζω μέσα στο ψέμα μιας συμβατικής ζωής; Γιατί ήθελα το παιδί μου να ζει σε ένα υγιή περιβάλλον, χωρίς να είναι αναγκασμένο να συμμετέχει στην μιζέρια δυο ενηλίκων που έκαναν το τραγικό λάθος να το φέρουν στον κόσμο, χωρίς να είναι σίγουροι αν ο ένας μπορούσε να ανεχτεί τον άλλον;

Για ένα μεγάλο διάστημα της ζωής μου πάλευα με το άδικο, που γεννήθηκε τόσο πρόωρα και βίαια μέσα μου, κι άρχισα να αισθάνομαι ένοχη για τις επιλογές μου, που πραγματικά είχαν την αίσθηση των ορίων του σωστού και λάθους. Άρχισα να γίνομαι μνησικάκη.

Ήθελα να εκδικηθώ, πάση θυσία, όλα αυτά τα σάπια μυαλά, να τα τιμωρήσω. Εφόσον ήμουν δημόσιος κίνδυνος, ας φρόντιζαν να κρυφτούν εκείνοι. Κι εφόσον το κρεβάτι μιας ζωτοχήρας ήταν το πιο καυτό, ας παρέλαυναν από αυτό όλοι οι καλά προστατευόμενοι σύζυγοι!

Ας έκλειναν μερικά καλοστημένα σπιτικά, τόσο καλοστημένα, όσοι οι υγροί και βρομεροί τάφοι! Εφόσον είχα το όνομα ας αποκτούσα και την χάρη.

Μια τόση δα λεπτή κλωστή με κρατούσε από την εξαθλίωση. Την εξαθλίωση που μόνο η οργή γεννά.

Ένα πείσμα όμως, δεν με άφηνε να παραιτηθώ.

Εγώ είχα αποφασίσει να νικήσω κι έπρεπε πάση θυσία να νικήσω.

Είχα υποχρέωση να νικήσω για σένα.

Στο διάολο λοιπόν τα νοσηρά τους βλέμματα και οι νωθρές λογικές τους. Αφού επέλεξαν να σέρνονται ας σερνόταν μια ζωή.

Εγώ ονειρευόμουν να πετάξω και θα πετούσα. Κι εσένα δεν θα σε άφηνα να σε αγγίζει η μιζέρια τους. Θα είχα τα μάτια μου ορθάνοιχτα, σαν ύαινα στο φεγγαρόλουστο, πανέτοιμη να κατασπαράξω όποιον τολμούσε να σε αγγίζει. Εσύ ήσουν το παιδί της Ανδρονίκης και μόνο η ξεγνοιασιά σου ταίριαζε. Κι ας μην τους άρεσε. Ορκίστηκα πως μια μέρα θα ξερίζωνα από πάνω μου την ταμπέλα που μου κόλλησαν.

Έπεσα με περισσότερο πείσμα στη δουλειά. Κάποια μέρα θα παρουσίαζα τα έργα μου.

Θα με μάθαινε όλος ο κόσμος. Θα....

Εμείς συνεχίζαμε να ακολουθούμε τον ρυθμό της ζωής μας. Οι άλλοι έρχονταν και έφευγαν από δίπλα μας, σαν σκιές, που όσο προσπαθούσαν να μας σκεπάσουν, άλλο τόσο τις εξαλείφαμε εμείς. Μέσα στο γενικευμένο νωθρό, υπήρξαν και εξαιρέσεις.

Με σωστή επιλογή κρατήσαμε αυτές τις εξαιρέσεις για συντρόφους στο δύσβατο της ανηφοριάς μας και ωριμάσαμε από κοινού στις επιλεκτικές μας στάσεις ζωής.

Ανάμεσα στους λίγους, ξεχώριζε με διαφορά η Ελένη.

Όχι πως δεν έπεσε κι εκείνη σε λάθη που παραλίγο να στοίχιζε την φιλία μας, ανθρώπινη κι αυτή πως να το κάνεις, αλλά τουλάχιστον ήξερε να αναγνωρίζει τα λάθη της και να πληρώνει γι αυτά.

Εξάλλου είχα μάθει πλέον καλά, πως ο καθένας από εμάς είναι αυτό που πιστεύει για τον εαυτό του, και αυτήν την εικόνα βγάζει προς τα έξω.

Μαθαίνεις να σέβεσαι πρώτα εσύ τον εαυτό σου, κι έτσι μαθαίνουν να σε σέβονται και οι άλλοι.

Μαθαίνεις να σε αγαπάς για να σε αγαπάνε.

Και δεν αφήνεις περιθώρια στους κακόβουλους, που δυστυχώς ουδέποτε θα εκλείψουν.

Είχαν ήδη περάσει τρία χρόνια από το διαζύγιό μου, κι εγώ δεν είχα δημιουργήσει ούτε μια σοβαρή ερωτική σχέση.

Ο αρνητισμός μου είχε καμφθεί αρκετά, ο εγωισμός μου είχε μαλακώσει, οι πληγές μου είχαν επουλωθεί, αλλά δεν ανέτελλε τίποτε το ελπιδοφόρο στον ορίζοντα.

Οι επαφές μου με το άλλο φύλλο ήταν στο φιλικό επίπεδο και παρόλο το επίμονο φλερτ που πολλές φορές δεχόμουν, και στο οποίο αρκετές φορές ενέδωσα, η κατάληξη, δεν ήταν τίποτε παραπάνω από μια έντονη ερωτική συνεύρεση κι ένα πικρό-ξινό μετανιωμένο επόμενο πρωινό.

Βαθιά μέσα μου, προσδοκούσα τον μεγάλο έρωτα.

Τον έναν, τον απόλυτο. Την ολοκλήρωση. Δεν αποσκοπούσα στο παντοτινό. Όχι, δεν είχα ουτοπίες. Ήθελα να έρθει όμως κάτι και να με ξεσηκώσει.

Να φέρει τρικυμίες στην ζωή μου, κι ας χανόμουν. Κι ας ήμουν η μοναδική χαμένη. Δεν με ένοιαζε. Μόνο να το ζούσα!

Και ήρθε απρόσμενα. Όπως κάθε τι δυνατό. Μπήκε σαν ευλογημένος σπόρος μέσα μου, κι αμέσως φύτρωσε κι έβγαλε ρίζες και κλαδιά, που απλώθηκαν σε όλο μου το είναι. Ψέλλιζαν τα χείλη μου το όνομά του κι άφηνε πάνω τους μια σταγόνα μέλι. Τον κοιτούσα και δάκρυζα.

Τον άγγιζα και χανόμουν. Ευχόμουν να μπορούσα να μικραίνω και να μπαίνω στο τσεπάκι του τις στιγμές που δεν μπορούσαμε να είμαστε μαζί, έτσι για να μπορώ μόνο να ανασαίνω την μυρωδιά του. Και ονειρευόμουν. Ναι ονειρευόμουν.

Γιατί η αγάπη γεννά ελπίδες. Κι έπιανα τον εαυτό μου να ποθεί, να επιθυμεί, όσο ποτέ άλλοτε, μια καινούργια αρχή, μιαν άλλη ζωή, μια καινούργια οικογένεια και ένα άλλο παιδί.

Σε ότι κι αν έλεγα, σε ότι κι αν ζητούσα, έβρισκα ανταπόκριση. Οι ίδιες σκέψεις, τα ίδια όνειρα, οι ίδιες επιθυμίες. Ίδιοι άνθρωποι.

Τόσο ίδιοι που αυτή η ομοιότητα με τρόμαζε.

Το τόσο απόλυτα ιδανικό, άρχισε να με υποψιάζει, να γεννά μέσα μου τον φόβο του μύθου.

Και δυστυχώς οι οικτρές μου υποψίες, βγήκαν αληθινές.

Κάποια μέρα, μου γνωστοποίησε πως ήταν παντρεμένος, πατέρας δύο αγοριών, και πως όλο εκείνο το διάστημα της τόσο εκπληκτικής σχέσης μας, βρισκόταν σε απλή διάσταση με την συμβία του, που τώρα έκανε απελπισμένες προσπάθειες για επανασύνδεση. Αποσβολωμένη θυμάμαι άκουγα τις δικαιολογίες του και το δήθεν δυσβάσταχτο δίλημμά του.

Αν και αμέσως αισθάνθηκα την αρχή του τέλους, ωστόσο τα συναισθήματά μου, συναισθήματα ανάκατα, αγάπη και μίσος, πόνος, αγανάκτηση, οργή, θυμός, ελπίδα και απογοήτευση, δεν με άφηναν περιθώρια να σκεφτώ, να αποφασίσω, να επιλέξω.

Δέχτηκα άβουλα τις δικές του αποφάσεις, τα δικά του πήγαινε- έλα στην ζωή μου, έγινα πiónι του.

Εμπέδωσα τον εξευτελισμό για μια ακόμη φορά, με μόνη διαφορά πως συνειδητοποιημένα πια τον αποζητούσα.

Αρνιόμουν να δεχτώ την ζωή μου μακριά του, έστω κι αν γνώριζα πως κοντά του βούλιαζα στην καταστροφή.

Είχε γίνει η ανάσα μου, η έμπνευσή μου, η πηγή της δημιουργίας μου, ποτέ άλλοτε οι πίνακές μου δεν είχαν τόσο λαμπερά χρώματα, τόσο φως! Μακριά του έβλεπα μόνο την καταστροφή, τον όλεθρο, τον θάνατο.

Κι έζησα. Έζησα για να μην ζω.

Ερχόταν κι έφευγε, όποτε εκείνος βολευόταν, και διαιώνιζε αυτό το ταξίδι θανάσιμου εμπαιγμού ανάμεσα στην ζωή, δύο γυναικών. Της γυναίκας του και της δικής μου.

Δυο πολύτιμες για την ύπαρξή του γυναίκες, όπως συνήθιζε να λέει. Κι εγώ περίμενα.

Όλο το νόημα της ύπαρξής μου είχε επικεντρωθεί σε αυτή την προσμονή.

Βράδια ολόκληρα κρεμασμένη στο μπαλκόνι, να ψάχνω μέσα στο σκοτάδι να τον διακρίνω, που θα ερχόταν, υποσχέσεις, φρούδες υποσχέσεις που ποτέ δεν επαληθευόταν. Ακύρωνα, κάθε τι από το δικό μου πρόγραμμα για ένα δίωρο αγωνίας.

Εξευτελίζει ο έρωτας μάτια μου, τον παραμορφώνει. Ο σακατεμένος έρωτας, ο ψεύτικος έρωτας, αυτό που αν θέλεις βαφτίζουμε έρωτα και δεν είναι τίποτε άλλο από πάθος για παρέμβαση και επιβολή των δικών μας θέλω στην ζωή του άλλου.

Να τρυπώσουμε, να κατατροπώσουμε, να εκμηδενίσουμε, να γίνουμε εμείς δυνατότεροι.

Γιατί ο δικός του έρωτας, αυτό ήταν και τίποτε άλλο.

Μια αρρωστημένη επιβεβαίωση του εγώ του.

Δεν με αγάπησε. Όχι, δεν με αγάπησε, γιατί τότε θα είχε φύγει από τη ζωή μου. Εκείνος όμως επέλεξε να με σέρνει στην άβυσσο.

Η αγάπη σέβεται!

Κι εγώ από την πλευρά μου δεν με αγαπούσα καθόλου. Αφού είχα ξεχάσει να με σέβομαι. Και τώρα που τα επαναφέρω στην μνήμη μου, ούτε εκείνον πρέπει να τον αγαπούσα.

Ήθελα κι εγώ με το δικό μου ποταπό πείσμα, να τον σέρνω στην απόγνωση, να τον γεμίζω ενοχές, να τον βουλιάζω σε αδιέξοδα.

Ωσπου μια μέρα, ήρθε ο ξεπεσμός του. Και η ίαση μου.

Δυο χρόνια κράτησε το μαρτύριο. Και η ψυχή μου είχε γεράσει κατά μια δεκαετία!

Είχα πάει με κάτι φίλους για φαγητό, όταν τον είδα να μπαίνει στο εστιατόριο συνοδευόμενος από μια κατά πολύ νεότερη του κυρία. Την κρατούσε σφιχτά από την μέση και κάτι της ψιθύριζε στο αυτί. Δεν αντιλήφθηκε την παρουσία μου στον χώρο, κι εγώ το εκμεταλλεύτηκα για να φύγω απαρατήρητη από την διπλανή έξοδο.

Μια εβδομάδα αργότερα, όταν τελικά κατάφερα να τον πείσω να συναντηθούμε, χωρίς καν να χρειαστεί να αναφερθώ στο συμβάν, μου ανακοίνωσε ευθαρσώς πως ήταν ερωτευμένος!

Ερωτευμένος, ευτυχισμένος και πρωτόγνωρα γεμάτος και ολοκληρωμένος!

Ένα “κλικ” μέσα μου, ένα τέτοιο “κλικ” που μπορεί να σε στείλει στο θάνατο, ή στη τρέλα, σήκωσε το χέρι μου και τον χτύπησα τόσο δυνατά στο πρόσωπο, που τον έστειλα κάτω ξαπλωμένο ανάσκελα, μαζί με την καρέκλα.

Δεν ήμουν εγώ που είχα εκείνη την δύναμη.

Όχι. Τα συσσωρευμένα μου γιατί, ήταν που τον γρονθοκόπησαν!

Όλα είχαν αλλάξει μέσα μου, είχαν ξεδιαλύνει, αλλά ταυτόχρονα αιμορραγούσαν επικίνδυνα.

Λυπόμουν τον εαυτό μου, λυπόμουν την γυναίκα του, τα παιδιά του. Ότι μέχρι τότε μισούσα θανάσιμα, τώρα το λυπόμουν τραγικά.

Ήμουν μολυσμένη. Η ψυχή μου ήταν μολυσμένη, το σώμα μου ήταν μολυσμένο, το μυαλό μου ήταν μολυσμένο. Ότι είχε αγγίξει εκείνος, είχε ανεπανόρθωτα μολυνθεί!

Και η μόλυνση, γεννά τον πυρετό. Κι εγώ καιγόμουν ολόκληρη, ολόκληρη!

Θα πρέπει να έτρεχα πάνω από μία ώρα, όταν έπεσα λιπόθυμη στο μέσο του πουθενά, σε έναν δρόμο που δε θυμόμουν, σε μια πόλη που μισούσα, αφού εκεί ζούσε εκείνος.

Δεν ξέρω, δεν θυμάμαι ποιος με μετέφερε σπίτι, ποιος ειδοποίησε την Ελένη για να μας περιθάλψει κι εμένα κι εσένα που εκείνο το βράδυ αρρώστησες ξαφνικά.

Κοιμόμουν επί έξι μέρες συνεχόμενα, είχαν συναχτεί από πάνω μου φίλοι και γνωστοί, που μας πρόσεχαν με βάρδιες και ήταν σε επιφυλακή για παν ενδεχόμενο.

Όταν επιτέλους συνήλθα, δεν αναγνώριζα τον εαυτό μου.

Ο γιατρός που είχαν καλέσει στο σπίτι, γνωστοποίησε πως είχα υποστεί νευρικό κλονισμό, και πως θα έπρεπε να προσέχω πολύ από εκεί και πέρα, γιατί πλέον τα νεύρα μου ήταν πολύ ευαίσθητα και δεν άντεχαν άλλες συγκινήσεις.

Το κενό που ένιωθα μέσα μου ήταν τόσο μεγάλο! Αδυνατούσα να καταλάβω, αν ήταν από τον πόνο που μου προκάλεσε η προδοσία του, ή από την έλλειψη της παρουσίας του στη ζωή μου.

Δυο ολόκληρα χρόνια, είχα μάθει να ζω με την προσμονή του. Ξαφνικά, δεν είχα πια να περιμένω ολόκληρη τη νύχτα, και μετά το ξημέρωμα, την επόμενη δύση που θα έφερνε μαζί της και το βράδυ της καινούργιας προσμονής!

Ήταν λοιπόν τόσοσ πολύς ο εθισμός μου, που αδυνατούσα να βρω τη γαλήνη;

Μια γαλήνη, που μόνο η απέχθεια γι αυτό που σε πονάει μπορεί να σου χαρίσει; Εγώ τον αναζητούσα ακόμη.

Στα λιγοστά μέρη που είχαμε πάει μαζί, στη δεξιά μου παλάμη που χανόταν μέσα στη δική του όταν βαδίζαμε πλάι- πλάι, στα χείλη μου που στέγνωσαν θαρρείς από την έλλειψη των φιλιών του, στον λαιμό μου που λάτρευε να χαϊδεύει με τις ώρες και που τώρα μόνο εγώ ψηλάφιζα με τα ακροδάχτυλα μου, στα σεντόνια μου που ακόμη μύριζαν τον ιδρώτα και την κολόνια του....

Σε δύο τρία μικρά δωράκια που κάποτε μου είχε χαρίσει, σε μια ανθοδέσμη που χάρισε στα γενέθλιά μου και είχα αποξηράνει, στα σκαλιά του προαυλίου της Εκκλησίας που περίμενε μια ολόκληρη νύχτα να του ανοίξω, όταν κάποτε είχαμε τσακωθεί...

Αναμνήσεις, τρομερές, δυνατές αναμνήσεις, που εγώ αρνιόμουν πεισματικά να τις τοποθετήσω στη λήθη, μα τις επανέφερα με πείσμα στην μνήμη μου κάθε στιγμή της ημέρας, ότι κι αν έκανα, με ότι κι αν ασχολούμουν, μέχρι που άρχισα να μονολογώ και να φαντάζομαι πως τίποτε δεν είχε αλλάξει και πως η ιστορία μας συνεχιζόταν όπως παλιά.

Τις νύχτες σχεδιάζα έντονους μονολόγους, θυμωμένους, γεμάτους πικρίες κι ερωτηματικά που του τα εξέθετα κι εκείνος πάντα βουβός και μετανιωμένος, έστεκε με σκυμμένο το κεφάλι, και δεν είχε τίποτε να αντιπαραθέσει, παρά μόνο ψέλλιζε απεγνωσμένα, χίλιες συγγνώμες.

Και με έπιαναν τα κλάματα, και τότε, μες στο θρήνο μου και στον απόηχο του κοιμισμένου σπιτιού, συνειδητοποιούσα την πραγματικότητα, την ανεπιστρεπτή απουσία του και την εξαθλίωση μου.

Ο χρόνος θεραπεύει, με ενθάρρυνε η Ελένη.

“ Όλα θα περάσουν θα δεις. Μόνο μια σκιά θα μείνει από όλα, που θα θυμάσαι τόσο μακρινά και θα μετανιώνεις που αφιέρωσες ένα τόσο μεγάλο μέρος της ζωής σου σε κάτι τόσο ανούσιο!”

Ανούσιο!

Μα πως μπορεί να είναι ανούσιο κάτι που σε κυριεύει, σου δίνει ή σου παίρνει ζωή; Αντίθετα, είναι ουσιαστικό, έστω κι αν αποβεί μοιραίο.

Εξάλλου αυτή είναι και η ομορφιά της ζωής.

Έτσι μόνο αισθάνεσαι ότι την βιώνεις, τη χορταίνεις. Αρπάζεις ότι σου χαρίζει. Κι ας πονέσεις. Το μεγαλείο είναι ότι ονειρεύτηκες, ότι αγάπησες κάθε στιγμή, ότι αισθάνθηκες.

Δεν θυμάμαι πόσος καιρός πέρασε.

Ξημέρωσε όμως ένα πρωινό που κοίταξα μέσα μου και αισθανόμουν τυχερή!

Είχα ζήσει τον μεγάλο έρωτα. Είχα αγαπήσει με πάθος.

Είχα δοθεί! Αυτό επιθυμούσα, αυτό περίμενα με τόση αγωνία. Ήθελα να έρθει, να με ξεσηκώσει, κι ας τελείωνε.

Κι αν τελείωσε, δεν είχε να κάνει.

Αρκεί που τον συνάντησα!

Ανδρώθηκα, οπλίστηκα με καινούργιο θάρρος, και ξεχύθηκα πάλι στη ζωή.

Η πρώτη μου έκθεση, είχε αρκετή επιτυχία. Άγνωστη τελείως στο χώρο, κατάφερα να αποσπάσω καλές κριτικές και δυο-τρία ενθαρρυντικά άρθρα. Αν και σε τοπικές εφημερίδες.

Είχα βάλει όμως μια καλή βάση.

Με συνειδητοποιημένη πλέον την ευθύνη για το τι έπρεπε να ακολουθήσει, συνέχισα να ζωγραφίζω, με πιο πολύ πάθος και περισσότερο επαγγελματισμό.

Εσύ μεγάλωνες μαζί μου, δίπλα μου, μέσα μου, γύρω μου.

Σε καμάρωνα. Είχες αρχίσει ήδη το Δημοτικό και τα πήγαινες περίφημα. Ολομόναχη.

Ήμουν πολύ περήφανη για σένα!

Κινούσουν, μιλούσες, σκεφτόσουν σαν ώριμος άνθρωπος.
Ήμασταν φίλες. Διακριτικά, πολύ διακριτικά, είχες αρχίσει να μπαίνεις στην ιδιωτική μου ζωή, ρωτούσες να μάθεις κάποια πράγματα, κι εγώ διακριτικά σου έδειχνα μέχρι που μπορούσες να εισβάλεις.
Ήσουν ομολογουμένως η πιο ελεύθερη σχέση της ζωής μου. Οι σχέσεις μου ήταν πια εφήμερες.
Κι όταν λέω εφήμερες, εννοώ ασήμαντες. Υπήρξαν κατά διαστήματα κάποιοι άνθρωποι με τους οποίους έκανα καλή παρέα, συνευρισκόμασταν ερωτικά που και που, χωρίς την κλασική έννοια του δεσμού και της δέσμευσης.
Ήμασταν αυτό που λένε κάτι παραπάνω από φίλοι!
Δεν ήθελα, ή δεν μπορούσα να συνδεθώ συναισθηματικά με κάποιον, δεν το έψαχνα τότε. Δεν με ενδιέφερε να γνωρίζω. Περνούσα καλά, ακίνδυνα κι αυτό μου αρκούσε. Ίσως υποσυνείδητα να είχα κλείσει πόρτες μέσα μου, αλλά ποιος νοιαζόταν; Κανείς τους δεν έμαθε ποτέ για το παρελθόν μου, για το παρόν μου, για τα σχέδιά μου για το μέλλον.
Μήτε την ύπαρξή σου γνώριζε κανείς τους.
Ήμουν μια γυναίκα από το πουθενά, που ζούσε στο άγνωστο και πήγαινε στο πουθενά και πάλι. Έτσι δεν είχαν τίποτε να αγγίξουν, τίποτε να πειράξουν, τίποτε να πληγώσουν. Μαγεμένοι αυτοί από το πέπλο του μυστηρίου μου που τους τύλιγε, ικανοποιημένη εγώ από την αυτοάμυνα που είχα αναπτύξει, ήμασταν όλοι μια χαρά.
Κι έβλεπα τα χρόνια να βιάζονται να προσπεράσουν, και κάποιες στιγμές, δεν στο κρύβω, μελαγχολούσα που δεν κατάφερα κι εγώ να ζήσω όσα τόσοι άλλοι γύρω μου χαιρόταν και ταυτόχρονα αισθανόμουν πολύ τυχερή, που δεν έζησα, αυτά που κάποιοι άλλοι καταριόταν την ώρα και την στιγμή που τα βίωναν.
Και ήμουν τυχερή, αφού είχα εσένα.
Και κατάφερα να κρατήσω κι εμένα.
Ακέραια, με τις ιδέες μου, τα πιστεύω μου, και τις αρχές μου. Δεν είχα συμβιβαστεί με μια ζωή φθοράς, δεν είχα υποδουλωθεί σε αυτό που λένε “κόσμος”, δεν είχα υποταχτεί στου καιρού τα γυρίσματα.
Δεν είχα βέβαια καταφέρει να πετάξω.
Ξεμούδιαζα που και που τις φτερούγες μου, αλλά ακόμη έκανα μόνο μικρά πηδηματάκια.

Κάποιες νύχτες σκεφτόμουν πως τα φτερά μου ήσουν εσύ.
Κι ακόμη μεγάλωνες. Δεν είχες μεγαλώσει αρκετά για να
μπορώ κι εγώ να πετάξω... Κάποια μέρα όμως...

Από μικρό παιδί, παρομοιάζα τον εαυτό μου με ένα πουλί
που γνώρισα σε κάποιο μου παραμύθι.

Ένα θαλασσοπούλι.

Ταξιδιάρικο και άγριο. Μοναχικό κι απόκοσμο.

Ένα πουλί χωρίς ταίρι, που τρύπωνε στα βράχια και στα
λαγούμια τις νύχτες για να ζεσταθεί.

Που κάποτε ζευγάρωσε παράταιρα, και γέννησε μες στο
λαγούμι του το πρώτο του και τελευταίο αυγό, και τάισε το
απογόνι του με περισσή φροντίδα, για να το μάθει να πετά κι
αυτό πάνω από τα βράχια, να βρέχει τις φτερούγες του στα
ίδια αφρισμένα κύματα και να κουρνιάζει τις νυχτιές όπου το
πρόφτανε η δύση.

Το θαλασσοπούλι του όμως, το μικρό του, δεν ήθελε να το
κρατά με το στανιό κοντά του. Γιατί είχε μέσα του και γόνο
ξένο, εγκόσμιο, κοινωνικό.

Αταίριαστο στο ήμισυ με το δικό του. Εκείνο έπρεπε να βρει
μοναχό του τον δικό του κόσμο. Και να διαλέξει που ανήκε,
να σταθεί. Στο απόλυτο μοναχικό, ή στον χαμό των όλων!

Έτσι το έβαλε πάνω στις φτερούγες του, και το ταξίδεψε
πάνω από τον κόσμο, και χαμήλωνε κάθε τόσο, για να βλέπει
το μικρό, να μυρίζει, να ακούει.

Κι όταν εκείνο διάλεξε τι του άρεσε πιο πολύ, το άφησε να
πετάξει μοναχό του ένα γύρο, να δοκιμάσει τις φτερούγες του
αν αντέχουν στον λιγότερο ήλιο και στο ανεπαρκή οξυγόνο.

Το είδε να χαμογελά και να αγναντεύει. Φοβόταν όμως να το
αφήσει μοναχό του.

Οι κίνδυνοι πολλοί κι έμπαινε μπροστά του κάθε που ζύγωνε
κι ένας καινούργιος.

Μουτζούρωνε το μικρό τις φτερούγες του σέρνοντάς τις στα
γκρίζα πεζοδρόμια, στις καπνισμένες καμινάδες. Μα όσο κι
αν γκριζάριζε, χαιρότανε με τη ψυχή του.

Κι όταν το είδε να ζευγαρώνει με περιστέρι, τρόμαξε, αλλά
δεν πήγε κόντρα στη φύση του.

Μόνο σήκωσε τις κουρασμένες του φτερούγες και πέταξε
μακριά, στον τόπο όπου συνειδητοποίησε την ζήση του.

Για να γεράσει πάνω στα γνώριμα βράχια του κι εκεί να
αφήσει τη στερνή του ώρα.

Να του ξεράνει η αλμύρα το αδειανό κουφάρι του, και να αφανίσει ο ήλιος και το στερνό του χνάρι.

Έτσι μοναχικό και μοναδικό που έζησε όλη του τη ζωή!

Όσο κυλούσε η ζωή μου, τόσο και μου φαινότανε πως ταίριαζα με το μυθικό θαλασσοπούλι. Κι όσο τα χνώτα των ανθρώπων γινότανε βαριά για τη δική μου κράση, τόσο κι ολοένα ζύγωνα την επιθυμία να ξεφύγω στο απόλυτα μοναχικό. Έτσι έχτισα ένα όνειρο.

Κάποτε να εγκαταστήσω τα στερνά μου, δίπλα στη θάλασσα, μπροστά στα βράχια. Κι επειδή το οστικό μου κουφάρι, δεν θα μπορούσε να απλωθεί μέσα στις πέτρες, επέλεξα σαν καταφύγιο, έναν ξεχασμένο γερασμένο φάρο.

Εγκαταλελειμμένο.

Ένα πανομοιότυπο με εμένα ερείπιο. Ακόμη ψάχνω να τον βρω. Όταν τα καταφέρω....

Δεν έχει τίποτε άλλο να πει η μικρή μου ιστορία. Άνθρωπος κι εγώ μέσα σε τόσους άλλους.

Μια γυναίκα, όμοια με χιλιάδες άλλες ανά τον κόσμο. Δεν έχω τίποτε άλλο να προσθέσω στην αφήγησή μου.

Το πως πέρασαν τα χρόνια κι έφτασα εδώ, ούτε που το πολυκατάλαβα.

Έδινα παρατάσεις στα θέλω μου στο κάθε επόμενο αύριο, κι αν με ρωτήσεις αν κατέληξα πουθενά, “όχι” θα σου απαντήσω.

Δεν ικανοποιήθηκαν τα θέλω μου, μάλλον προσγειώθηκαν.

Και η μέρα που θα πέταγα ψηλά, δεν ξημέρωσε ποτέ.

Μαδούσα τα πούπουλα μου σε κάθε μου προσπάθεια, αλλά ποτέ δεν κατάφερα να αποκτήσω το απαιτούμενο ύψος.

Η νύχτα είχε προχωρήσει. Περρασμένα μεσάνυχτα και η σιωπή της Ανδρονίκης, χάθηκε μέσα στους έντονους ήχους της ροκ μουσικής που είχε επιλέξει για ρεπερτόριο το μαγαζί.

Τα χαμηλωμένα φώτα και τα φωτορυθμικά, έπαιζαν τις φυσικές σκιές, παραμορφώνοντάς τις παράλογα.

Τα χνώτα, ο καπνός, η μυρωδιά του αλκοόλ, τα ιδρωμένα τζάμια..... Και το δάκρυ της Ανδρονίκης που αργοκυλούσε στο αριστερό της μάγουλο...

- Και με τον Στέλιο τι απέγινε με τον Στέλιο; Ρώτησε η Ιουλία.

Η ερώτηση ξάφνιασε την Ανδρονίκη. Οι σφυγμοί της πήραν να ανεβαίνουν, και ο λαιμός της στέγνωσε. Προσποιήθηκε πως δεν άκουσε, κι άρχισε να ψάχνει μες στο όρθιο πλήθος κάποιον σερβιτόρο για τον λογαριασμό.

- Κερασμένα! Την διέκοψε η Ιουλία, την ώρα που άνοιγε το πορτοφόλι της. Απόψε κερνάω εγώ!

Βάδιζαν στην παγωμένη ασπροντυμένη νύχτα.

Τα χνώτα τους άχνιζαν σε κάθε τους ανάσα.

Η τελευταία ερώτηση της Ιουλίας, κρεμόταν μετέωρη θαρρείς πάνω από τα μέτωπά τους, και σαν την πιο βαριά ενοχή, τις ανάγκαζε να σκύβουν το κεφάλι και το βλέμμα, που έψαχνε στην λευκοντυμένη γη για να βρει τις κατάλληλες κουβέντες που θα ξυπνούσαν την σιωπή.

Η Ιουλία τύλιξε το χέρι της στο μπράτσο της μητέρας της και πέρασε την παλάμη της στην δεξιά τσέπη του παλτό της.

- Δε μου είπες όλη την ιστορία, έτσι δεν είναι μαμά; Υπάρχει ένα κεφάλαιο που δεν μου εξιστόρησες. Και κάτι μου λέει πως αυτό είναι και το πιο σημαντικό κεφάλαιο.

- Ναι, αυτό είναι το πιο σημαντικό κεφάλαιο! Αλλά αυτό θέλει χρόνο, κατάλληλη ατμόσφαιρα και γεμάτο στομάχι. Μιαν άλλη φορά!

Προσπάθησε να χαριτολογήσει η Ανδρονίκη, αλλά δεν της βγήκε και πολύ επιτυχημένο.

- Ωραία! Συνεχίζουμε σπίτι. Επέμενε η Ιουλία.

- Εντάξει, σπίτι! υπέκυψε η Ανδρονίκη, αν μου υποσχεθείς πως θα φας κάτι. Έτσι που πας θα τρυπήσεις το στομάχι σου.

Η θράκα στο τζάκι τρεμόσβηνε και με κόπο πήρε να φλέγεται το χοντρό κούτσουρο που μόλις έριξαν.

Το μεγάλο εκκρεμές, χτύπησε δυο φορές.

Η Ιουλία, έβαλε το αγαπημένο της CD στο στέρεο, ετοίμασε δύο σκέτες βότκες, ξηρούς καρπούς, κουλουριάστηκε στο χαλί μπροστά στο τζάκι και περίμενε την μητέρα της να βγει από το μπάνιο.

Η Ανδρονίκη είχε αφήσει το καυτό νερό να τρέχει πάνω της, με τις παλάμες της να κρύβουν το πρόσωπό της, κι έμεινε έτσι για πολύ ώρα.

Και τι δεν θα έδινε μαζί με το νερό, να τρέξουν οι σκέψεις της, να χαθούν κι αυτές μες στο στενό σιφόν! Να αδειάσει, να αδειάσει!

Η Ιουλία, την περίμενε, να ολοκληρώσει την ιστορία.

Κι εκείνη έπρεπε να το κάνει, αφού εξάλλου της το είχε τάξει.

Πως όμως να έβρισκε μια αρχή, να βάλει σε μια τάξη τα γεγονότα και να τα εξιστορήσει;

Αφού τίποτε σε εκείνη την ιστορία δεν είχε αρχή, μέση και τέλος. Ένα μπερδεμένο κουβάρι, μια σύγχυση, ένα μυστήριο, ένας ανεμοστρόβιλος που ήρθε, πέρασε και άφησε συντρίμια.

Κάποτε το νερό πάγωσε κι εκείνη αναγκάστηκε να κλείσει το ντους.

Φόρεσε το χοντρό της μπουρνούζι και κουλουριάστηκε μπροστά στο τζάκι, δίπλα στην Ιουλία, που εκείνη την στιγμή ξεφλούδιζε τις ξεροψημένες πατάτες, σε μια βαθιά πιατέλα. Πρότεινε την μεγαλύτερη στην μητέρα της που την πήρε ανόρεχτα στην δεξιά της παλάμη.

Αντίθετα η Ιουλία, εξαφάνιζε την μια πίσω από την άλλη με μεγάλη όρεξη, χουχουλιάζοντας ενδιάμεσα την ζεματισμένη της γλώσσα.

Όταν σώθηκαν όλες, ρούφηξε μια δυνατή γουλιά βότκα από το ποτήρι της και ξάπλωσε στην αγκαλιά της μητέρας της που πήρε να της χαϊδεύει τα μαλλιά.

Ήπιε τα τρία πρώτα ποτά μονορούφι το ένα πίσω από το άλλο. Όπως ήταν θεονήστικος όλη την ημέρα, τον ζάλισαν αμέσως. Ανακάλεσε στην μνήμη του την εικόνα μάνας και κόρης να παίζουν χιονοπόλεμο σαν ξέγνοιαστα παιδιά.

Την σύγκρινε με αυτή της δικής του κατάντιας που η μοναξιά του πόνου τον οδηγούσε σε αυτή τόσα χρόνια. Πήγε τρικλίζοντας στην τουαλέτα και χωρίς να το καλοσκεφτεί, το αποφάσισε, πως εκείνη την στιγμή έπρεπε να τελειώσουν όλα. Όλο αυτό το δέσιμο μάνας κόρης, έπρεπε να κοπεί, η σχέση τους έπρεπε να λάβει τέλος. Η μικρή ηλίθια να περάσει στα χέρια του, να την τυραννήσει ανελέητα και κοντά σε αυτήν να συνθλίψει την Ανδρονίκη. Ήταν η κατάλληλη στιγμή να πει την δική του εκδοχή της ιστορίας. Κάλεσε τον αριθμό και περίμενε...

Το βλέμμα της Ανδρονίκης την ώρα που σήκωνε το ποτήρι της, έπεσε πάνω στο κινητό της κόρης που αναβόσβηνε το κόκκινο λαμπάκι, σήμα πως δεχόταν κλίση.

Ήταν ο Αντώνης. Η Ιουλία ανασηκώθηκε, είδε το όνομα στο καντράν, άφησε έναν μορφασμό αποδοκιμασίας, και η κλίση έμεινε αναπάντητη.

Η Ανδρονίκη δεν το σχολίασε, συνέχισε να χαϊδεύει τα μαλλιά της Ιουλίας που είχε ξαπλώσει πάλι στα πόδια της.

- Τον θυμάμαι τον Στέλιο. Κάτι τέτοιες βραδιές, μπροστά στο τζάκι, να ψήνει πατάτες και λουκάνικα, κι εσύ να γεμίζεις τα ποτήρια με κόκκινο μπρούσκο κρασί. Κι εγώ, να χώνομαι ανάμεσά σας, με σκοπό να τραβήξω την προσοχή σας, έστω και κάνοντας κάποια ζημιά!

- Ήσουν αρκετά μεγάλη τότε. Είχες πατήσει τα δέκα. Σε είχε γοητέψει κι εσένα. Γοήτευε τους πάντες. Ήταν το μεγαλύτερό του προτέρημα.

Χωρίς να τον βοηθάει καθόλου η εξωτερική του εμφάνιση, είχε ωστόσο το θερμότερο χαμόγελο και το πιο εγκάρδιο βλέμμα. Κινούταν ελισσόταν γρήγορα σαν αιλουροειδές.

Το μικροσκοπικό του κορμί πάντα ευθυγραμμισμένο και το κρανίο του γερά στυλωμένο πάνω του, με το βλέμμα πολύ ψηλότερο από την οπτική του γωνία. Οι πάντες τον περνούσαν κάποιους πόντους, κι ωστόσο εκείνος φάνταζε στον χώρο σαν τον πιο μεγαλόσωμο, τον πιο αντρειωμένο.

Είχε μια αυτοπεποίθηση, ακαταμάχητη!

Με είχε πλησιάσει θυμάμαι με τον πιο εντυπωσιακό τρόπο. Γνωριζόμασταν από παλιά, αλλά τότε τα πρότυπά μου δεν μου επέτρεπαν να δώσω την παραμικρή σημασία, σε έναν άντρα των δικών του διαστάσεων. Κι έτσι, παρόλο που προσπαθούσε με διάφορους τρόπους να μου εκδηλώσει το ενδιαφέρον του, εγώ επινοούσα διαρκώς διάφορες προφάσεις και τον απέφευγα.

Λίγα χρόνια αργότερα, συναντηθήκαμε απρόβλεπτα, κι αφού ανταλλάξαμε τηλέφωνα, δέχτηκα να βγούμε ένα βράδυ.

Βράδυ στο βράδυ, κύλησαν τρία χρόνια. Τρία ολόκληρα χρόνια. Τι να σου πρωτοπώ για αυτά τα τρία χρόνια, τι να σου περιγράψω, πως να ξετυλίξω το νήμα που τόσο επίμονα κατάφερα να τυλίξω σε κουβάρι;

Όταν κοιτάς τα σημάδια από επουλωμένες πλέον ουλές, σου είναι εύκολο θαρρώ να περιγράψεις το ατυχές συμβάν που στις προκάλεσε. Όταν όμως οι πληγές είναι νωπές κι ακόμη δακρύζουν, είναι τρομερά επώδυνο να αναφερθείς στον λόγο της δημιουργίας τους.

Αφού και το παραμικρό τους άγγιγμα σε πονά τόσο πολύ! Και το κεφάλαιο Στέλιος, παραμένει ανοιχτή πληγή μέσα μου, που αμφιβάλω αν θα κλείσει ποτέ. Θα ματώνει όσο αναπνέω...

Δεν ξέρω γιατί, αλλά από το πρώτο ακόμη βράδυ τον οριοθέτησα μέσα μου σαν τον τελευταίο μου σταθμό.

Κι έτσι αποδείχτηκε. Ο στερνός σταθμός μου.

Πίστεψα πως ήταν εκείνος που θα μου άλλαζε την ζωή.

Έβαζα και το χέρι μου στην φωτιά πως η ανωτερότητά του και η σιγουριά του, θα με έβγαζαν στον πιο γαλήνιο τόπο.

Δεν ήταν η μοναξιά, δεν ήταν η ανάγκη που ενδεχομένως γεννούσε μέσα μου φαντάσματα και πλασματικές ουτοπίες.

Ήταν τα λόγια του, τα τόσο ακλόνητα πιστεύω του.

Ήταν οι πράξεις του, οι τόσο γοητευτικές του κινήσεις, οι υποσχέσεις!

Η δειλία του να δείξει το αληθινό του γίνεσθαι.

Αλλά και πάλι όχι, αγαπήθηκε τόσο από την απελπισμένη μου ζήση, που δεν μου επιτρέπεται να τον κατηγορώ.

Μειώνω κατά πολύ τις πολύτιμες στιγμές που από κοινού ζήσαμε, όποιες κι αν ήταν αυτές, και φτωχαίνω την ψυχή μου, που ακόμη σκιρτά στο ψέλλισμα και μόνο του ονόματός του.

Ήταν τυφλός και αναληθής, μα υπήρξε λατρεμένος.

Και λατρεμένος παραμένει ακόμη...

Στην σχέση μας υπήρξα καθ' όλα ειλικρινής. Ο εαυτός μου.

Δεν άφησα ούτε μια σπιθαμή μου κρυφή, ούτε μια σκέψη μου δεν κράτησα για μένα.

Θεωρήθηκα αδύναμη, κατηγορήθηκα γι αυτό κι αποδείχτηκα εύκολη πλαγιά για αναρρίχηση.

Κι αναρριχήθηκε. Κι όταν έφτασε στην προσδοκώμενη κορυφή, γύρισε πίσω και είδε την πλαγιά τόσο μικρή και ανάξια. Άλλαξε γη και τον έχασα. Έτσι απλά!

Εκεί που πάτησε, δεν ξεφύτρωσε χόρτο, αλλά ας είναι, ας νοιάζομαι γι αυτό εγώ μονάχα.

Φοβόμουν, ναι φοβόμουν τόσο πολύ για το κάθε μας αύριο που δεν παρέλειπε ποτέ να μου υπενθυμίζει πως είναι αβέβαιο, ωστόσο πάντα κοινό, ταυτίστηκα τόσο με αυτόν τον φόβο, που ακόμη και σήμερα, μετά από τόσα χρόνια, κάθε που επαναφέρω το πρόσωπό του στην μνήμη μου, νιώθω τον ίδιο φόβο να με κυκλώνει.

Τρία ολόκληρα χρόνια, ποτέ δεν ονειρευτήκαμε κάτι μαζί, κι ως επέμενε πως μαζί θα γερνούσαμε, ποτέ δεν βάλουμε έναν κοινό στόχο. Κάθε ξημέρωμα, ζούσα με την αγωνία, πως ίσως το ίδιο βράδυ να ήταν και η τελευταία φορά που θα ανταμώναμε.

Έδινα ανεξέλεγκτα όσα κρατούσα μέσα μου φυλαγμένα, κι ακόμη τόσα που αντλούσα από την αγάπη που υπερχείλιζε μέσα μου γι αυτόν, τον έναν, τον μοναδικό...

Έδινα και δεν ζητούσα να πάρω, από φόβο μην τον κουράσω, μην τον φορτώσω, μην τον σκοτίσω, και τον χάσω!

Ότι ήθελε, όπως ήθελε, για όσο ήθελε.

Εξουδετέρωνε μέρα με την μέρα την αυτοπεποίθησή μου, σύντριβε τον εγωισμό μου, με μεταμόρφωνε.

Τίποτε δεν ήταν πολύ, καμιά θυσία δεν ήταν φοβερή, αρκεί να ήμουν μαζί του.

Καμιά θυσία, ακόμη και αυτή της ίδιας μου της ψυχής, των πιστεύω μου, των αξιών μου, των αρχών μου, της ίδιας μου της ζωής... της ίδιας μου της ζωής, της ζωής που γεννιόταν από την ζωή του και την ζωή μου και μεγάλωνε στα σπλάχνα μου. Ακόμη και η θυσία αυτής της ζωής, ήταν πταίσμα, πλημμέλημα, απλή ατυχής συγκυρία, που ήρθε να σκιάσει για λίγο την σχέση μας και που αν ήθελα να τον ξανακερδίσω, θα έπρεπε σύντομα να απαλλαχτώ από αυτήν. Γιατί εκείνος δεν ήταν ποτέ σίγουρος για τα συναισθήματά του για μένα, ποτέ έτοιμος να δέσει την ζωή του μαζί μου για πάντα κι ως ορκιζόταν το αντίθετο!

Δεν είχα θέση στην ζωή του, μόνιμη θέση, απλά υπήρχα, για όσο...

Οι γονείς του, η κοινωνία, οι γνωστοί, οι φίλοι, όλα αυτά τα γρανάζια από τα οποία έπρεπε να περάσει η σχέση μας για να κρατηθεί, φόβοι θεριά που απέφευγε μανιωδώς.

Εκείνο που πραγματικά απέφευγε, ήταν η παραδοχή των υποχρεώσεων που ο ίδιος είχε ορκιστεί πως θα αναλάβει, από την πρώτη στιγμή που δέχτηκε την συμβίωση μαζί μας. Επιπόλαιος, ανεύθυνος, κι ατομιστής, ήθελε τα πάντα σύμφωνα με την βολή του. Ένα σπίτι, μια γυναίκα που να τον αγαπά και να μην ζητά πολλά, την σιγουριά που απορρέει από μια λατρεία αφοσιωμένη και τη δύναμη που αυτή γεννά.

Χρήσιμα βοηθήματα για να προχωρήσει κάποιος.

Ουδέποτε αναλογίστηκε τον όλεθρο που γεννούσε η εγωιστική στάση του στην δική μου ζωή. Δεν τον ενδιέφερε εξάλλου!

Το χειρότερο από όλα ήταν η δική μου συνοχή στο δικό του έγκλημα, με θύμα πάντα εμένα.

Γνώριζα τις προθέσεις του, είχα καταλάβει τον χαρακτήρα του, διάβαζα εύκολα τις σκέψεις του, πριν ακόμη τις υλοποιήσει, ήξερα πως πουθενά δεν μπορούσε να τον επηρεάσει η γνώμη μου, που και ποτέ δεν ρωτούσε, κι όμως λάτρευα τον ρόλο της μαριονέτας που τόσο ταπεινά δεχόμουν να παίζω...Κι όλα αυτά για να μην τον χάσω...

Έβαζα ελιξίριες ημερομηνίες μέσα μου, οριοθετούσα τις αντοχές μου, οργιζόμουν με την ελαστική αντοχή μου, επαναλάμβανα ξανά και ξανά μέσα μου τα σκληρά αλλά δίκαια λόγια που θα έπρεπε επιτέλους να ακούσει έστω για στερνή φορά, λόγια που πάντα έπνιγα μόλις αντίκριζα στο κατώφλι του σπιτιού μου.

Πόσες φορές δεν προσπάθησα να ξανακάνω μια καινούργια αρχή, να έρθω σε επαφή με νέους ανθρώπους, να ξαναδημιουργήσω παρέες και φιλίες!

Μάταια, όλα μου φαίνονταν τόσο χλιαρά, τόσο λίγα!

Ακόμη και τα δυο ταξίδια που προγραμματίσα με εσένα και πίεσα τον εαυτό μου πολύ για να τα πραγματοποιήσουμε, ήταν τόσο χλιαρά και πιεσμένα από ενοχές και φόβους που δεν άφησαν τίποτε άλλο από την πικρή γεύση της αγωνίας για επιστροφή στην μνήμη μου.

Όπου κι αν πήγαινα χωρίς εκείνον, αισθανόμουν ένοχη, βρώμικη, ψεύτικη, κενή.

Αρρωστημένη κατάσταση, αρρωστημένα συναισθήματα, τόση αρρώστια θα μπορούσε να οδηγήσει και σε θάνατο....

Στον ψυχικό μου θάνατο...και στον πνευματικό.

Ούτως ή άλλως και τα δυο, ψυχή και πνεύμα νοσούσαν από καιρό. Εθισμένα στην σκληρότερη θαρρείς ναρκωτική ουσία, αδυνατούσαν να αντιδράσουν και απλά περίμεναν την στερνή λύτρωση. Δεν είχα όμως και το δικαίωμα. Δεν είχα και το δικαίωμα να αφήνομαι.

Υπήρχες εσύ και δεν έφταιγες, δεν έπρεπε να πληρώσεις λάθη άλλων. Πάντα υπήρχες εσύ, κι αυτό πολλές φορές αντί να με λυτρώνει, διαιώνιζε την τυραννία μου. Ένα αντίβαρο, που κρατούσε με πείσμα την ανάσα μου ζεστή, και ταχύρυθμη, σαν ξεψύχισμα λαβωμένου ζώου!

Τις νύχτες που και οι δυο σας πέφτατε για ύπνο, εγώ μάτωνα με τα νύχια μου τις σάρκες μου. Ερχόμουν στα προσκεφάλια σας, έβλεπα την γαλήνη στα κλειστά σας βλέφαρα κι άφηνα επιτέλους ελεύθερα τα δάκρυά μου να κυλήσουν. Δεν μπορούσα να ζήσω στιγμή μακριά σας. Μακριά κι από τους δυο σας. Αλλά κάποιος σατανάς, κάποιο ξέρασμα δαιμονικό και οικτροσκευασμένο, όριζε την μοίρα μου πεισματικά, μακριά από αυτήν την τόσο επιθυμητή για μένα συνεννόηση.

Η τρισκατάρατη αυτή σκιά με καλούσε να επιλέξω. Ανάμεσα στην συμβατότητα και στην αξιοπρέπεια.

Ανάμεσα στην λογική και στο παράλογο. Στην ζωή και στον θάνατο. Αν ήθελα να υπάρχει στην ζωή μου, έπρεπε να δεχτώ ταπεινώσεις, εξευτελισμούς, μοναξιά, αγωνία.

Αν δεν μπορούσα να τα υποστώ όλα αυτά, θα έμενα μόνη. Θα επέστρεφα στην πρώτιστη ζωή μου, με τα όνειρά μου και πάλι φυλαγμένα στην πιο σκοτεινή πλευρά του υποσυνείδητου μου.

Όνειρα απραγματοποίητα, και χιλιοπληγωμένα. Αλλά τι νόημα θα είχε πια, μετά από εκείνον η νωθρή μου ζήση;

Τι θα περίμενα πια, αφού το τέλειο, το ιδανικότερο, το άμεμπτο, αποδείχτηκε τιποτένιο, μηδαμινό, αποσυντεθειμένο.

Όλες μου οι προβλέψεις για εκείνον είχαν αποδειχτεί λανθασμένες, είχα πέσει εντελώς έξω στις προσδοκίες μου.

Είχα πάψει να πιστεύω σε εμένα. Με διαλυμένη αυτοπεποίθηση, τι άλλο θα μπορούσα να κάνω από το να αφήσω την μοίρα να αποφασίσει για την ζήση μου, και επακόλουθα για την δική σου ζήση;

Μάταια προσπαθούσες να με αφυπνίσεις, δείχνοντάς μου με όλους τους τρόπους πως είχες αντιληφθεί την αλλοίωσή μου σαν άνθρωπο. Και που όπως ήταν φυσικό, αυτό είχε αντίκτυπο και στην δική μας άμεμπτη ως τότε σχέση.

Κι όταν σου τελείωσαν τα λόγια, οι μορφασμοί και φυσιολογικές αντιδράσεις ενός παιδιού, που αισθάνεται να χάνει τον μοναδικό άνθρωπο στον οποίο στηρίζει όλη του την ύπαρξη και κατακλύζεται από τον φόβο της ορφάνιας, κι ενώ εγώ παρέμενα ακόμη αλύγιστη και ναρκωμένη, τότε κλείστηκες στον εαυτό σου και στην δική σου απόγνωση, απέκτησες έναν φοβερά απροσπέλαστο εσωστρεφισμό, που σε οδήγησε σε εκείνη την πολύ σοβαρή αλλεργική αντίδραση, η οποία σε τυράννησε για μεγάλο χρονικό διάστημα. Θυμάσαι, έτσι; Κι εγώ εκεί, η πιο άχρηστη μάννα του κόσμου, να προσποιούμαι την ευτυχισμένη και να σέρνω την αξιοπρέπειά μας, πίσω από την ηγετική σκιά του Στέλιου.

Του Στέλιου, που πάντα προχωρούσε μπροστά, σταθερά και γρήγορα, ανεπηρέαστα, και γιατί όχι άλλωστε, αφού ο βασικότερος τομέας της ζωής του ήταν καλυμμένος, καθ' όλα βολικά για τα ως τότε ζητούμενα του.

Καθημερινά επιβεβαίωνε τον ανδρισμό του, τον εγωισμό του, ενίσχυε την αυτοπεποίθησή του, το γόητρό του. Μπορούσε να πετύχει τα πάντα. Ποτέ του δεν συνειδητοποίησε ότι τα πάντα τα πετύχαινε γιατί υπήρχα στην ζωή του εγώ.

Εγώ που τον ενθάρρυνα, τον συμβούλευα, τον εμψύχωνα, που ήμουν εκεί όποτε με χρειαζόταν και εξαφανιζόμουν όποτε του έκανε κέφι και τον βόλευε.

Και όμως υπήρξαν στιγμές που θα έπαιρνα όρκο πως με αγαπούσε. Τα χάρδια του, τα φιλιά του, η αγκαλιά του, ο έρωτάς του.

Τα μάτια του κάθε φορά που προσπαθούσα να αποδράσω. Αυτά τα μάτια, αυτό το τόσο αινιγματικό βλέμμα, που τόσο απελπισμένα ακόμη ζητάω, να πέσει επάνω μου!

Να ήξερες πως με κοίταζαν αυτά τα μάτια όταν του ανακοίνωσα την δεύτερη εγκυμοσύνη μου! Ήθελε να μπορούσε να με εξαφανίσει από την ζωή του, αν ήταν δυνατόν με το πάτημα ενός κουμπιού.

Ένα παιδί, ένα εμπόδιο. Μια σύζυγος.

Ένας ρόλος που δεν του ταίριαζε, ένας ρόλος που θα του στεκόταν εμπόδιο στα μεγαλεπήβολα σχέδιά του, και που ωστόσο καλούνταν να τον παίξει.

Αρνητισμός, αδυναμία, ανευθυνότητα αλλά και ενοχές έμπλεξαν το κουβάρι της απόγνωσης και του αδιεξόδου, που για πρώτη φορά, συνειδητοποιούσε πως είχε οδηγήσει τον εαυτό του.

Ο τυφλός εγωισμός του ως τότε, τον ωθούσε να ρουφήξει, να αρπάξει, όσα περισσότερα μπορούσε από την ψυχή μου, να με κουρελιάσει, να ικανοποιηθεί, κι όλα είχαν γίνει μπούμερανγκ,

που επέστρεφε με ιλιγγιώδη ταχύτητα πάνω του. Ζητούσε αναβολή να σκεφτεί, να συζητήσει με τους γονείς του, οι οποίοι όπως μου εξηγούσε, ήταν ανένδοτοι σε έναν προσβλητικό γι αυτούς γάμο, γεγονός που δεν ευσταθούσε όπως εκ των υστέρων αποδείχτηκε. Εκείνος δεν ήθελε, εκείνος θεωρούσε προσβλητική την συζυγία μαζί μου, γιατί εγώ έπρεπε να παίξω έναν και μοναδικό γι αυτόν ρόλο. Της βολικής ερωμένης.

Πως να το ξεστόμιζε όμως για δεύτερη φορά πως με σαράντα χιλιάρικα, θα τον βόλευε να εξαφανίσει από την ζωή του αυτό το μελανό σημείο, που μέρα με την μέρα έπαιρνε σάρκα και οστά μέσα μου! Ήξερα πως έτσι θα με έχανε για πάντα.

Κι ένας τέτοιος χωρισμός, δεν ήταν ότι το καλύτερο για εκείνον εκείνη την περίοδο.

Το ήξερε πως μαζί με εμένα θα έχανε πολλά. Και πρώτα από όλα την αυτοπεποίθησή του.

Δεν υπάρχει πιο οικτρό πράγμα για μια γυναίκα τρελά ερωτευμένη, από το να βιώνει καθημερινά την προδοσία από τον αγαπημένο της.

Το ποτήρι είχε ξεχειλίσει μέσα μου και είχε φτάσει πια ο καιρός να πάρω τις οριστικές μου αποφάσεις. Εκείνος συνέχιζε τα πήγαινε-έλα στην ζωή μας, αποφεύγοντας να αναφερθεί στο εύφλεκτο θέμα της εγκυμοσύνης μου. Κάθε που προσπαθούσα να του ανοίξω συζήτηση, να τον ρωτήσω τι αποφάσεις πήρε, εκείνος κάρφωνε τα μάτια του στο πάτωμα και ψέλλιζε τάχα μου απεγνωσμένα, την πιο αηδιαστική πρόταση. “Δεν ξέρω, αν ήξερα θα σου έλεγα”!

Το έμβρυο ωστόσο μεγάλωνε μέσα μου, κι εγώ το ίδιο ανεύθυνα όπως εκείνος, προσποιούμουν την αδιάφορη.

Ναι, αλλά για πόσο; Έπρεπε πλέον να αποφασίσω ανεξάρτητα από εκείνον τι θα έκανα με την ζωή μου.

Έπρεπε να σκεφτώ τι ήταν εκείνο που εγώ ήθελα.

Να ζυγίσω μέσα μου τις δυνατότητές μου, τα θέλω μου, να πάρω τις δικές μου αποφάσεις. Δεν υπήρχαν εξάλλου πολλά περιθώρια.

Η κρατούσα το παιδί και συνέχιζα τον μοναχικό μου Γολγοθά, ή το έριχνα και συνέχιζα τον ίδιο Γολγοθά μαζί του.

Η δεύτερη εκδοχή με πονούσε περισσότερο από την πρώτη. Πως θα μπορούσε να συνεχίσει εκείνος να παραμένει δίπλα μου στην περίπτωση που θα σκότωνα κι αυτό το παιδί;

Σε ποιο έγκλημα μπόρεσαν μετά την δολοφονία να συνυπάρξουν δυο δολοφόνοι; Πάντα στο τέλος στρεφόταν ο ένας ενάντια στον άλλον. Και στην δική μου περίπτωση, το έγκλημα επαναλαμβανόταν.

Σε κάποιο φριχτό μου ξέσπασμα, άνοιξα την πόρτα και τον έστειλα στο διάολο, αλλά γύρισε μισή ώρα αργότερα ικετεύοντας και μου ζητούσε παράταση χρόνου για να σκεφτεί καλύτερα.

Κι εγώ η ηλίθια ευκολόπιστη, του έδωσα και πάλι τον χρόνο που η ίδια στερούσα από τον εαυτό μου, και που ήταν τόσο πολύτιμα καθοριστικός για την ζωή μου, την ζωή σου και το μέλλον ενός κατά λάθος παιδιού.

Σκεφτόμουν πως την ίδια περίοδο με εμένα, άλλες εκατοντάδες χιλιάδες γυναίκες ανά τον κόσμο, βρισκόταν στην ίδια α διεξοδική κατάσταση και προσπαθούσα από αυτή την σκέψη να ενθαρρυνθώ και ταυτόχρονα να μαντέψω τις δικές τους σκέψεις, τις δικές τους αποφάσεις.

Έψαχνα μέσα μου να βρω έστω κι ένα ίχνος από το θάρρος που κάποτε με διακατείχε και όριζα οπλισμένη με αυτό την ζωή μου, χωρίς συμβιβασμούς και εξευτελιστικές υποχωρήσεις.

Είχαν περάσει δεκατρία χρόνια από την μέρα που τινάζοντας την σκιά του πατέρα σου από πάνω μου ανέλαβα να σε αναθρέψω ολομόναχη, αδιαφορώντας για τα όποια εμπόδια θα εμφανιζόταν μπροστά μου.

Θα περίμενε κανείς μετά από τόσα χρόνια, η δύναμή μου να είχε ενισχυθεί κατά πολύ, να είχα οπλιστεί, να είχα οχυρωθεί τόσο στεγανά που να μην την κλόνιζε τίποτε.

Ωστόσο εγώ είχα εξελιχτεί σε ένα άβουλο και κακομοιριασμένο πλάσμα, που αδυνατούσε να αποφασίσει ακόμη και για τα ίδια του τα συναισθήματα.

Πόσο κακό, είχα εντέλει επιτρέψει να μου κάνει αυτός ο άνθρωπος! Πόσο ανεπανόρθωτο κακό! Κι όμως μέσα μου η πίκρα, η θλίψη, και η αδικία, δεν μπορούσαν να αμαυρώσουν την απέραντη αγάπη που ξεχείλιζε το είναι μου γι αυτόν. Και στην παραμικρή σκέψη πως θα μπορούσε να πάθει οτιδήποτε κακό, συντριβόμουν, έλιωνα, πονούσα!

Ήθελα να είναι ευτυχισμένος, να γελά να χαίρεται, τίποτε να μην σκιάζει το βλέμμα του. Ανέγγιχτο, τολμηρό και ατίθασο, ήθελα να τον φαντάζομαι. Κι ας πονούσα εγώ! Εγώ που κλήθηκα να θυσιάσω για αυτόν.

Έτσι μια μέρα, εντελώς αναπάντεχα, μάζεψα τα κομμάτια μου, σφάλισα τα πορτοπαράθυρα μου, έκλεισα τα τηλέφωνα μου, σε έδωσα στην Ελένη να σε φροντίζει, έκαψα ότι άγγιξε και ότι φορούσε, καθάρισα όλο το σπίτι με αδιάλυτο χλώριο, για να φύγει η μυρωδιά του, κι έφυγα για ένα μακρινό ταξίδι, με άγνωστο προορισμό και μέρα επιστροφής.

Είχα όμως πάρει μαζί μου το παιδί του, σημάδι ανεξίτηλο δικό του μέσα μου, μέσα μου....

Σε μια άγνωστη πόλη, ένα πρωινό, μετά από ένα πολύ γερό μεθύσι, μπήκα στο ιατρείο του πρώτου Γυναικολόγου που συνάντησα στο τρίκλισμα μου, και το ίδιο απόγευμα, σκότωσα την πιο καθοριστική σχέση της ζωής μου. Τον ξερίζωσα από μέσα μου, από τα σπλάχνα μου, αφήνοντας μια αιώνια πληγή στην καρδιά μου να αιμορραγεί.

Επέστρεψα την μέρα των γενεθλίων του, 12 Ιουλίου και του έστειλα μια μοβ ορχιδέα, το λουλούδι που τόσο μου άρεσε και που ποτέ του δεν μου πρόσφερε, παρόλο ότι γνώριζε την προτίμησή μου. Σφήνωσα στα πέταλά της μια κάρτα με ένα “ANTIO” και τρία θαυμαστικά.

Δεν τον ξαναείδα από τότε και δεν ρώτησα να μάθω τίποτε για εκείνον. Είμαι όμως σίγουρη πως ότι κι αν κάνει, όπου κι αν βρίσκεται, βιώνει την πιο οικτρή μοναξιά που μπορεί να επωμιστεί ένας άνθρωπος. Μεγαλύτερη κι από την δική μου. Γιατί η ζωή, δεν αφήνει δανεικά. Μας καλεί να πληρώσουμε ότι χρωστάμε.

Η φωνή της Ανδρονίκης τώρα θύμιζε κάτι από τον θρήνο του χορού σε αρχαία χορωδία.

Τα στεγνά χλωμά της χείλη, ο κόμπος στον λαιμό της που επιχειρούσε θαρρείς να την πνίξει, τα δάκρυα που ολοένα κατάπινε απαγορεύοντας τα να κυλήσουν, οι συσπάσεις του προσώπου της, την είχαν μεταλλάξει.

Στα βαριά νυσταγμένα μάτια πια της Ιουλίας, φάνταζε απόκοσμη, απροσπέλαστη, πνευματική μορφή, που γύρισε από το υπερπέραν να θρηνησει για το άδικο που την έστειλε στον Άδη...

Η Ανδρονίκη, με κενό βλέμμα και λαχανιασμένη βραχνή φωνή, συνέχισε τον μονόλογό της, απευθυνόμενη πια στο ίδιο της τον εαυτό, ένα μονόλογο πανομοιότυπο με αυτούς που συνήθιζε να κάνει μπροστά στον καθρέφτη της όλα αυτά τα χρόνια...

Η Ιουλία είχε πια αποκοιμηθεί. Η μέρα ξημέρωνε. Η φωτιά στο τζάκι είχε σβήσει. Η Ανδρονίκη άκουγε τους ταχύρυθμους χτύπους της καρδιάς της με βλέμμα άδειο, καρφωμένο στο κενό. Το χέρι της ακούραστο, χαίδευε ακόμη τα μαλλιά της Ιουλίας που τώρα χαμογελούσε αφημένη στο όνειρο που τη ταξίδευε...

Τελικά παρήγγειλε μπουκάλι! Η Ιουλία δεν είχε απαντήσει στην κλήση του! Όχι, δεν θα την έπαιρνε ξανά. Θα την άφηνε να κοιμηθεί και θα την ξυπνούσε γλυκά, το πρωί!

Γέλασε χαιρέκακα και έσφιξε με νόημα το μπούτι της μελαχρινής άγνωστης που τον είχε πλευρίσει. Κάποια στιγμή εκείνη έβγαλε από την λαμέ της τσάντα ένα μικρό νάιλον σακουλάκι και με τρόπο, για να μην το δουν και άλλοι, του το έδειξε. Εκείνος της έκλεισε το μάτι συνθηματικά.

Σε λίγο τους πλησίασε και η κολλητή της. Δεν είχε ξαναδεί στην ζωή του πιο τέλειο κορμί! Κάτι ψιθύρισαν οι γυναίκες μεταξύ τους και άρχισαν και οι δυο να τον χαϊδεύουν προκλητικά.

Το μπουκάλι δεν άργησε να αδειάσει και οι τρεις τους βρέθηκαν στο σπίτι της μελαχρινής, όπου επιδόθηκαν σε ένα τρελό όργιο, μετά και το σνιφάρισμα!

Η υπερκατανάλωση αλκοόλ και κοκαΐνης, δεν τον χαλάρωσαν καθόλου. Ούτε η υπερβολή της λίμπιντο του, για να ικανοποιήσει τις δυο γυναίκες που δυο ώρες αργότερα κοιμόταν εξουθενωμένες αγκαλιά δίπλα του, βοήθησε στο παραμικρό.

Έμεινε εκεί ξαπλωμένος στην άκρη του κρεβατιού, καπνίζοντας το ένα τσιγάρο μετά το άλλο, επαναλαμβάνοντας ξανά και ξανά τις λέξεις που θα χρησιμοποιούσε στο τηλεφώνημα που επρόκειτο να κάνει.

Γύρω στις έντεκα οι γυναίκες ξύπνησαν και άρχισαν αχόρταγες να τον χαϊδεύουν.

Σηκώθηκε αηδιασμένος από το κρεβάτι, αφήνοντας σύξυλες τις δυο υπάρξεις που ωστόσο δεν έχασαν καιρό και βάλθηκαν απλά να συνεχίσουν χωρίς αυτόν. Ντύθηκε γρήγορα και βγήκε στον παγωμένο δρόμο, με προορισμό το σπίτι του αυτή την φορά. Χρειαζόταν ένα μπάνιο και αλλαγή ενδυμασίας.

Μετά, θα τηλεφωνούσε στην Ιουλία!

Θα ήταν περασμένες δώδεκα το μεσημέρι, όταν το επίμονο κουδούνισμα του τηλεφώνου τις ανάγκασε να αναδιπλωθούν από την θέση που τις πρόλαβε ο ύπνος. Τα μουδιασμένα από την άβολη στάση μέλη τους, πόνεσαν στην προσπάθεια να ακολουθήσουν την εγρήγορση του πνεύματος.

Ήταν ο Αντώνης αυτός που αποφάσισε να διαλύσει τον ύπνο τους τόσο επιτακτικά και βεβιασμένα.

Η Ανδρονίκη αποσύρθηκε στο υπνοδωμάτιο της για να μην είναι παρούσα στην συνομιλία.

Κάποια στιγμή άκουσε την εκνευρισμένη φωνή της Ιουλίας να ανταλλάζει προσβλητικούς υπαινιγμούς με τον συνομιλητή της.

Μια μεγάλη παύση, και αργότερα η ίδια φωνή πνιγμένη σε λυγμούς να ικετεύει για κάτι που δεν μπορούσε να καταλάβει η Ανδρονίκη. Και πάλι παύση.

Άνοιξε βιαστικά την πόρτα του δωματίου της και βρήκε την Ιουλία πεσμένη στα γόνατα, να κρατάει το ακουστικό με τα δυο της χέρια και να κλαίει βουβά.

Στάθηκε από πάνω της και την άγγιζε στον ώμο.

Η Ιουλία με μια στροφή του κορμού της απώθησε το χέρι της μητέρας της που τώρα την κοιτούσε αποσβολωμένη. Τι είχε συμβεί; Τι της είχε πει ο Αντώνης που την τάραξε τόσο και την έστρεψε εναντίον της;

- Τι συμβαίνει; Τι έγινε; Τι σου είπε και τaráχτηκες τόσο;

- Τίποτε, τίποτε που να σε ενδιαφέρει.

- Μα και βέβαια με ενδιαφέρει. Παιδί μου είσαι. Τι είναι αυτά που λες τώρα; Άκου, δεν με ενδιαφέρει....

- Όχι, δε σε ενδιαφέρει και δεν σου επιτρέπω να σε ενδιαφέρει. Είναι προσωπική μου υπόθεση, και δεν βρίσκω τον λόγο που θα πρέπει να σου δίνω λογαριασμό για ότι λέω, κάνω, ή δέχομαι από τον άνθρωπό μου.

Αρκετά ανακατεύτηκες, σε παρακαλώ, κοίτα την δική σου ζωή, τις δικές σου επιλογές, ότι θέλεις, αλλά άσε επιτέλους ήσυχη....

Το ακούς; ΗΣΥΧΗ!

- Ωραία κυρία μου, όπως θέλεις. Αλλά εφόσον δεν σου αρέσει να σε ρωτάω και να ανακατεύομαι, κοίταξε να είσαι πιο διακριτική στα ξεσπάσματά σου, να μην με φοβίζεις, για να μην ρωτάω. Κρατήσου ψύχραιμη και μόνη, ότι κι αν αντιμετωπίζεις, εφόσον αισθάνεσαι τόσο ικανή να το αντιμετωπίσεις μόνη σου, και να βρεις τις δικές σου λύσεις, χωρίς υστερικές αντιδράσεις απελπισίας. Η μοναξιά που θέλεις, χρειάζεται θάρρος.

- Και η προσποίηση! ε μαμά; και η προσποίηση!

Με αυτά τα λόγια η Ιουλία, έτρεξε στο δωμάτιό της και κλειδώθηκε. Αποσβολωμένη η Ανδρονίκη, σίγουρη πια πως το ανεπιθύμητο είχε εξελιχτεί σε οικτρή πραγματικότητα, κοίταζε την σφαιλιστή πόρτα της Ιουλίας με βλέμμα τόσο διαπεραστικό, σαν να ήθελε να την εκτινάξει.

Τελικά τα λόγια του είχαν βρει τον στόχο τους! Δεν χρειάστηκαν παρά δεκαπέντε λεπτά εξιστόρησης δακρύβρεχτης διαστρεβλωμένης αλήθειας, για να στραφεί η Ιουλία ενάντια της μητέρας της.

Το κατάλαβε στον τόνο της ραγισμένης φωνής της, στους λυγμούς που αμέσως μετά αναλύθηκε, στην ανικανότητα της να την υπερασπιστεί, έστω και για τους τύπους.

Είχε κλονίσει την εμπιστοσύνη της σε αυτήν. Η μόνη της διέξοδος, η αγκαλιά του τώρα πα!

Φυσικά είχε ξεκινήσει την λυπητερή του ιστορία από το πρόσφατο παρελθόν.

Της είπε ότι η ζωγράφος στην οποία πόζαρε και του ρίχτηκε απροκάλυπτα ήταν η μητέρα της, της οποίας το παρελθόν έψαξε και βρήκε, επειδή ακριβώς τον προσέβαλε πολύ με την στάση της απέναντί του, ιδίως όταν του έστειλε τα χρήματα που του χρωστούσε με διαμεσολαβητή. Επέμενε πως πολλοί άνθρωποι γνώριζαν γι αυτό το παρελθόν και δεν του ήταν καθόλου δύσκολο εν τέλει να το μάθει.

Η μητέρα της είχε οδηγήσει μια άλλη γυναίκα στον θάνατο, και είχε αφήσει δύο παιδιά ορφανά, δυο ανήλικα αγόρια, επειδή είχε σχέσεις με τον σύζυγό της και μάλιστα τον πίεζε για να επισπεύσει το διαζύγιο του.

Τον πίεζε να αφήσει ανελέητα μια καρκινοπαθή γυναίκα, στο τελικό στάδιο της νόσου της!

Εκείνος, εν τέλει, μετά την αυτοχειρία της γυναίκας του την σιχάθηκε και την άφησε στο έλεος της μοίρας της.

Αυτή ήταν η άμεμπτη Ανδρονίκη, που έκρινε και προσέβαλε τον οιοδήποτε βρισκόταν στον δρόμο της, γιατί απλά αρνιόταν να γίνει υποχείριο της!

Λυπόταν πολύ βέβαια ο Αντώνης που κλήθηκε να αποκαλύψει στην καλή του το ποιόν της μητέρας της, αλλά και ο ίδιος είχε υποστεί φοβερό σοκ, όταν αντιλήφθηκε ότι η καλή του ήταν κόρη αυτής της...

Τι άσχημο παιχνίδι του έπαιζε η μοίρα! Η μοναδική γυναίκα στον κόσμο που ποτέ αγάπησε να έχει για μητέρα της, την ίδια γυναίκα που λίγες μέρες πριν τον προκάλεσε ερωτικά!

Ένας θεός ήξερε πόσες φορές είχε κάνει το ίδιο σε διάφορους ανυποψίαστους νεαρούς, που για την ανάγκη λίγων χρημάτων ίσως και να ενέδωσαν!

Αλλά τι θα περίμενε κανείς από μια γυναίκα που χωρίς τύψεις έσπρωξε μια μάννα στην αυτοκτονία!

Λυπόταν πολύ, ήταν συντετριμμένος, που αναγκάστηκε να της τα αποκαλύψει όλα αυτά, αλλά επειδή θα έπρεπε η αγάπη τους να χτιστεί πάνω σε γερές βάσεις, όφειλε να το κάνει!

Να ήξερε μόνο η Ιουλία πόσα βράδια ξαγρύπνησε μέχρι να βρει το θάρρος να της πει την αλήθεια!

Και η στάση της μητέρας της απέναντί του, αντί να είναι απολογητική και να εκλιπαρεί για συγχώρεση, εξακολουθούσε να γίνεται ολοένα και πιο προκλητική, σχεδόν επιθετική!

Εκείνος είχε πράξει ότι η εντιμότητα του τον πρόσταζε. Άφηνε από εκεί και πέρα την καλή του να αποφασίσει για το μέλλον της σχέσης τους.

Γνώριζε βέβαια πόσο δύσκολο θα της ήταν όλο αυτό, αλλά εκείνος θα περίμενε με ανοιχτή αγκαλιά, όσο χρόνο εκείνη χρειαζόταν, μέχρι την μέρα που θα χτυπούσε την πόρτα του. Κι αν εκείνη δεν το έκανε ποτέ αυτό, δεν θα της κρατούσε καμιά κακία!

Της ευχόταν να καταφέρει κάποτε να βρει τις ισορροπίες της μετά το πλήγμα που δέχτηκε η κοσμοθεωρία της, μιας και όλα όσα ως τότε που πίστευε αληθινά κατέρρευσαν, και να βρει την ευτυχία, έστω και μακριά του! Εκείνος θα ήταν και έτσι ακόμη ευτυχισμένος!

Λίγο πριν τερματίσει την κλήση, ράγισε προσποιητά την φωνή του, έκανε πως αναρροφούσε την μύτη του, και έκλεισε με πανηγυρικό φινάλε. “Σε αγαπώ μωρό μου! Να το θυμάσαι!”

Μόλις τερμάτισε την κλήση, άνοιξε το καυτό νερό να τρέχει.

Βυθίστηκε στην μπανιέρα του, άναψε ένα από τα αγαπημένα πούρα του, και ήπιε δυο γουλιές σαμπάνια από το κολονάτο ποτήρι του. Έπρεπε να γιορτάσει την στιγμή!

Κατά το όσο το υπολόγιζε, είχε περίπου δυο ώρες μπροστά του ακόμη να απολαύσει την ελευθερία του!

Οι ώρες κυλούσαν βασανιστικά αργά, είχε πάρει να βραδιάζει και η Ιουλία παρέμενε κλειδωμένη στο δωμάτιό της.

Μάταια η Ανδρονίκη την κάλεσε για φαγητό, την εκλιπάρησε να της επιτρέψει να εισέλθει για να κουβεντιάσουν, συμβιβάστηκε ακόμη και με το να την δει για λίγο κι ας μην αντάλλαζαν κουβέντα..

Ανένδοτη η Ιουλία, ούτε που της απαντούσε.

Είχε αρχίσει να ανησυχεί. Τόσες ώρες αμπαρωμένη μέσα στο δωμάτιό της, θα μπορούσε να της είχε συμβεί κάτι κακό. Η σκέψη αυτή την τρέλαινε κι αποφάσισε να επέμβει δραστικά.

Άρχισε να χτυπάει επιτακτικά, δυνατά την πόρτα, όταν εκείνη άνοιξε απότομα.

Από τον θόρυβο που προκάλεσε με τα χτυπήματά της η Ανδρονίκη, δεν αντιλήφθηκε το γύρισμα του κλειδιού και με την φόρα που είχε πάρει, λίγο έλειψε να σωριαστεί στο πάτωμα.

Το θέαμα που αντίκρισε την πάγωσε. Η Ιουλία, έστεκε ψυχρή, ανέκφραστη στην πόρτα, κρατώντας δυο βαλίτσες στο χέρι.

- Φεύγω! ψέλλισε και βάδισε προς την πόρτα.

Έτρεξε η Ανδρονίκη από πίσω της, της άρπαξε τις βαλίτσες από τα χέρια, τις πέταξε κάτω, και κρατώντας την από τους ώμους την ανάγκασε να στραφεί προς το μέρος της.

- Φεύγεις; Που πας; Γιατί φεύγεις; Τι συμβαίνει; Τι συμβαίνει επιτέλους; Τι μεσολάβησε και σε έκανε να πάρεις μια τέτοια απόφαση; Μίλα μου επιτέλους!

- Να σου μιλήσω! Γιατί να σου μιλήσω; Εσύ μου μίλησες, μου εξήγησες; Όχι. Προτίμησες την σιωπή, την προσποίηση κι επιπλέον προσπάθησες να κρύψεις τις ενοχές σου με τον πιο πρόστυχο τρόπο.

Προσπάθησες να διαστρεβλώσεις την αλήθεια και να καταστρέψεις την σχέση μου, στρέφοντάς με εναντίον του.

- Μα για πιο πράγμα μιλάς; Δεν σε καταλαβαίνω. Γίνε ξεκάθαρη, θα με τρελάνεις.

Η Ανδρονίκη προσπαθούσε να κερδίσει χρόνο. Ήξερε για τι μιλούσε η Ιουλία. Τα γεγονότα την είχαν προλάβει.

Έπρεπε όμως να κερδίσει μια ευκαιρία για να δώσει τις εξηγήσεις της, να εκθέσει την αλήθεια!

Δεν μπορεί και πάλι η μοίρα να της είχε φερθεί τόσο άκαρδα! Δεν μπορεί να χανόταν τόσο απροσδόκητα και η μοναδική σχέση της ζωής της! Όχι να έχανε και το παιδί της τώρα! Όχι την Ιουλία της. Όχι την Ιουλία της.

- Για πιο πράγμα μιλάω! Ξέρεις πολύ καλά. Σταμάτα επιτέλους το θέατρο. Όσο καλή θεατρίνα κι αν είσαι, δεν με πείθεις πια.

- Πόσες αλήθειες μου έχεις κρύψει μαμά; Πόσες διαστρεβλωμένες αλήθειες μου έχεις πουλήσει; Πόσα ψέματα μου έχεις πει; Τι να πιστέψω; Από όσα μου έχεις πει τι να πιστέψω;

- Δεν σου έχω πει ποτέ ψέματα Ιουλία. Ποτέ, με ακούς ποτέ! Κάθισε να μιλήσουμε και θα δεις πως δεν σου έχω πει ούτε ένα ψέμα.

- Να μιλήσουμε! Όχι, δεν νομίζω να έχουμε τίποτε να πούμε εμείς οι δυο πια μαμά. Άφησέ το καλύτερα, ας μην ανταλλάξουμε κι άλλες πικρές κουβέντες που θα μας γεμίσουν αργότερα με αζεπέραστες ενοχές. Άφησε τα πράγματα όπως έχουν. Δεν διορθώνονται. Σε εμπιστευόμουν τυφλά και με πρόδωσες ανεπανόρθωτα.

Λυπάμαι! Όσο κι αν σε πικραίνει, εγώ φεύγω. Χρειάζομαι χρόνο. Δεν ξέρω πόσο. Το μόνο που χρειάζομαι είναι να φύγω. Κι όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

- Και που θα πας; Σε εκείνον; Ιουλία πρόσεχε, θα καταστραφείς δίπλα του. Δεν σου αξίζει. Θα σε κουρελιάσει, θα σε πληγώσει....θα...

- Άρα ξέρεις για τι πράγμα μιλάω. Ξέρεις πολύ καλά για πιο πράγμα σακατεύεται η ψυχή μου τώρα. Άρα όλα είναι αλήθεια!

Σε λυπάμαι μαμά. Σε λυπάμαι, γιατί τελικά θα έχεις αυτό που όλη σου τη ζωή απέφευγες με τόσο φόβο. Την απόλυτη μοναξιά.

Ίσως αυτό σε βοηθήσει τελικά να δεις καλύτερα μέσα σου και να συνειδητοποιήσεις πως ίσως σε όλες τις προηγούμενες περιπτώσεις της ζωής σου, αυτός που τελικά είχε κάνει λάθη, ήσουν εσύ και μόνον εσύ. Ίσως τελικά να μην στάθηκες και τόσο θύμα, όσο μέχρι τώρα ήθελες να πιστεύεις για τον εαυτό σου. Ίσως γίνεις καλύτερη.

Και δεν χρειάζεται πια να ψάχνεις για ερημικούς φάρους, μελοδραματική μου μανούλα. Σε όλη σου την ζωή την μοναξιά επιδίωκες. Τώρα μπορείς να την απολαύσεις. Αντίο!
Χωρίς θαυμαστικά!

Άνοιξε την εξώπορτα και χάθηκε στην νύχτα, χωρίς να γυρίσει πίσω να κοιτάξει ούτε για μια στιγμή, αδιαφορώντας για το τι άφηνε πίσω της. Την μάνα, την αδελφή, την φίλη.

Και η Ανδρονίκη ορφάνεψε.

Και έκλαψε πολύ και τόσο γοερά, μαζωγμένα για όλα τα άδικα της ζωής της, μα πιο πολύ για την Ιουλία της, που τόσο πολύ επρόκειτο να δοκιμαστεί! Γιατί ήταν τόσο πολύ ερωτευμένη που έγινε αδύναμη και εύπιστη και επομένως εύκολος στόχος!

Με δυο βαλίτσες στο χέρι η Ιουλία, έκλεισε πίσω της την πόρτα της θαλπωρής και βγήκε στον δρόμο προς αναζήτηση μιας άγνωστης τύχης, ορμώμενη μόνο από τα λόγια του άντρα με τον οποίο ήταν ερωτευμένη.

Κάτι όμως την απέτρεπε από το να τρέξει γρήγορα κοντά του. Χρειάζοταν χρόνο γα να βάλει τα πάντα στο μυαλό της σε μια σειρά, να σκεφτεί τα επόμενα βήματά της.

Μια πρώτη από όλα χρειαζόταν μια στέγη! Τα χρήματα που είχε πάνω της ήταν μόνο το χαρτζιλίκι της, που ακόμη η μητέρα της της έδινε ανελλιπώς κάθε δεκαπέντε και τριάντα του μήνα!

Δεν χρειάστηκε ποτέ να βγει προς ανεύρεση εργασίας, αφού όλα της τα προσέφερε εκείνη και με το παραπάνω! Όλα εκτός από την αλήθεια!

Ήταν μπερδεμένη!

Είχε ανάγκη μια παρήγορη ουδέτερη αγκαλιά! Και αυτή δεν θα μπορούσε να είναι άλλη, από την αγκαλιά της επιστήθιας φίλης της της Μάρθας. Την κάλεσε στο κινητό. Της απάντησε στην δεύτερη κλήση. Για στιγμές φοβήθηκε πως δεν θα την έβρισκε! Και που να πήγαινε με δυο βαλίτσες, χωρίς χρήματα; Η φίλη της πέταξε από την χαρά της στην ιδέα της συγκατοίκησης. Κάτι όμως στην φωνή της Ιουλίας της έκοψε την φόρα. “ Πάρε ταξί και έλα. Βάζω καφέ!” περιορίστηκε σε αυτά και μόνο τα λόγια και έκλεισε το τηλέφωνο.

Η Μάρθα, έμενε στο κέντρο. Νοίκιαζε μια μικρή γκαρσονιέρα στην Αγίου Δημητρίου, σε μια παλιά οικοδομή, αλλά την βόλευε μια χαρά! Φτηνό ενοίκιο, ανακαινισμένο διαμέρισμα, λίγα κοινόχρηστα.

Ότι έπρεπε για μια κοπέλα από την επαρχία που πραγματοποιούσε το όνειρο της ζωής της, τις σπουδές της στην δραματική σχολή, δουλεύοντας ταυτόχρονα τα βράδια. Ο ζεστός καφές και το φιλικό περιβάλλον, χαλάρωσαν την Ιουλία.

Η Μάρθα την περίμενε να πάρει τον χρόνο της μέχρι να αισθανθεί έτοιμη για να της μιλήσει. Ως εκείνη την στιγμή φλυαρούσε περί ανέμων και υδάτων για να αντισταθμίσει την σιωπή της Ιουλίας.

Όταν εκείνη ένιωσε έτοιμη, άρχισε να εξιστορεί τα γεγονότα ένα ένα και με την σειρά που διαδραματίστηκαν, με απίστευτη ηρεμία, λες και ήταν ένας απλός παρατηρητής και όχι η πρωταγωνίστρια των συμβάντων και ο αποδέκτης της καταστρεπτικής εκείνης πραγματικότητας που ξεθεμελίωσε τα δεδομένα της και τα πιστεύω ολόκληρης της ζήσης της.

Ούτε μια αλλαγή στον ήχο της φωνής της, ένα τρέμουλο στα χείλη δείγμα επερχόμενης συγκίνησης, μήτε ένα δάκρυ! Εξιστόρησε και σώπασε. Δεν περίμενε την γνώμη της φίλης της, ούτε την συμβουλή της. Μια αγκαλιά μόνο γύρεψε και την είχε. Ορθάνοιχτη και παρήγορη. Εξάλλου η Μάρθα ήξερε. Υπήρχε άπλετος χρόνος μπροστά τους.

Το κινητό της Ιουλίας χτυπούσε διαρκώς. Μέχρι που σώθηκε η μπαταρία και σώπασε και εκείνο.

Η Μάρθα έκανε χώρο στην δίφυλλη ντουλάπα της για να τακτοποιήσει η Ιουλία τα πρώτης ανάγκης πράγματά της και τοποθέτησε και δεύτερο μαξιλάρι στο εναμισάρικο κρεβάτι της. Θα κοιμόταν αναγκαστικά μαζί, μιας και ο μοναδικός καναπές στο μικρό σαλόνι ήταν διαθέσιος.

Έφτιαξε ομελέτες και φάγανε σιωπηλά.

Τις βρήκε η νύχτα να κοιτάζουν αγγελίες μετά από την βιαστική αξίωση της Ιουλίας να βρει επείγοντως δουλειά. Η Μάρθα την συμβούλεψε να χαλαρώσει και να δώσει λίγες μέρες περιθώριο στις σκέψεις και τα συναισθήματά της, να πάρουν ξανά την πρωταρχική τους θέση.

Της επισήμανε ότι δεν συνέτρεχε κανένας λόγος να αγχώνεται για τα χρήματα. Δεν ήταν πολλές οι δυνατότητες της, αλλά τα έσοδά της θα μπορούσαν να συντηρήσουν και τις δυο, για κάποιο χρονικό διάστημα, με τις σχετικές οικονομίες. Απλόχερη η Μάρθα και δοτική! Πάμπλουτη στην καρδιά!

Πριν φύγει από το σπίτι για το μεροκάματο, έδωσε δεύτερα κλειδιά στην φίλη της και την συμβούλεψε να κλειδώσει και να τραβήξει το κλειδί, καθώς και να φορτίσει το κινητό της. Η Ιουλία παρέμεινε ακίνητη όλη νύχτα στην ίδια θέση μέσα στην μικρή σκοτεινή κουζίνα, αναμοχλεύοντας τις ίδιες σκέψεις, τα ίδια ερωτήματα.

Μετά την έβδομη προσπάθεια ο Αντώνης απογοητεύτηκε! Το ποντικάκι εν τέλει, δεν έτρεξε στην φάκα! Υπέροχο το τυράκι, αλλά δεν τσίμπησε! Το πρώτο μέρος του σχεδίου είχε πετύχει, αλλά η μικρή Ιουλία δεν θα κοιμόταν απόψε στην αγκαλιά του. Κάτι είχε πάει στραβά. Κάτι δεν είχε υπολογίσει. Στην όγδοη και τελευταία προσπάθεια, διαπίστωσε πως το τηλέφωνο της ήταν απενεργοποιημένο. Στην σκέψη ότι μάννα και κόρη, θα μπορούσαν να τα είχαν βρει και μετά από την τρομερή παράσταση που είχε δώσει, τρελαινόταν! Έπρεπε να μάθει γρήγορα τι είχε συμβεί. Αλλά πως; Με ποιο τρόπο;

Η Μάρθα έδειχνε εξουθενωμένη το επόμενο πρωί. Είχε τόσο καιρό συνηθίσει να κοιμάται αμέσως μετά την επιστροφή της από την δραματική σχολή, για να μπορεί έτσι να αντέχει το καθημερινό ξενύχτι της δουλειάς και να ανταποκρίνεται στις εξουθενωτικές απαιτήσεις της σχολής της. Την προηγούμενη ημέρα από την άφιξή της Ιουλίας είχε βγει εκτός προγράμματος. Ωστόσο μετά από έναν γρήγορο καφέ, ετοιμάστηκε για την σχολή όπως έκανε κάθε μέρα. Η Ιουλία της ανακοίνωσε πως δεν θα ακολουθούσε. Φοβόταν την οποιαδήποτε ανεπιθύμητη συνάντηση είτε με τον Αντώνη, είτε με την μητέρα της που ενδεχομένως θα επιδίωκαν. Η εχεμύθεια της φίλης ήταν δεδομένη!

Τα χρήματα της Ιουλίας τελείωσαν σχεδόν αμέσως με κάτι ψώνια προσωπικής υγιεινής που αναγκάστηκε να κάνει. Περνούσαν οι μέρες και δεν κατέληγε σε καμιά απόφαση. Η Μάρθα την συμβούλευε να δώσει μια ευκαιρία στην μητέρα της να της εξηγήσει από την δική της πλευρά τα γεγονότα πριν την καταδικάσει, αλλά η Ιουλία ήταν ανένδοτη.

Είχε κατά την γνώμη της, η μητέρα της όλο τον χρόνο να της πει την αλήθεια, αλλά είχε προτιμήσει την σιωπή και την διαβολή εναντίον του Αντώνη.

Αυτό και μόνο έκανε ολοφάνερη την ενοχή της!

Θα περνούσε καιρός μέχρι να την συγχωρέσει. Αν την συγχωρούσε ποτέ! Αν συναντιόταν την δεδομένη στιγμή ίσως και να της ξέφευγαν πικρές κουβέντες πιο πικρές από όσες είχε ήδη ξεστομίσει. Και αυτή δεν το ήθελε. Όποια κι αν ήταν στην προσωπική της ζωή, είχε σταθεί μια πολύ καλή μάνα όλα αυτά τα χρόνια. Αυτό δεν μπορούσε η Ιουλία να μην της το αναγνωρίσει. Άσχετα αν τώρα την είχε πληγώσει τόσο πολύ.

Στο ενδεχόμενο η Ιουλία να συγκατοικήσει με τον Αντώνη, η Μάρθα ήταν κάθετα αρνητική. Δυο φορές όλες κι όλες τον είχε δει και είχαν ανταλλάξει κάποιες τυπικές κουβέντες. Αλλά δεν της είχε αρέσει καθόλου! Απορούσε με την επιλογή της ξετρελαμένης ωστόσο αταίριαστης μαζί του φίλη της.

Και μετά την θρασύτατη αποκάλυψή του, και τα όσα προκάλεσε, κατά την γνώμη της επί κάποιου σκοπού, τον αντιπαθούσε κάθετα. Θα προσπαθούσε να αποτρέψει την Ιουλία από το να συνεχίσει αυτή την σχέση. Θα έκανε ότι μπορούσε να τον απομακρύνει από αυτόν!

Τέσσερις μέρες το κινητό της παρέμεινε απενεργοποιημένο. Η δραματική σχολή είχε κλείσει εν όψη των γιορτών, ευτύχημα για την Μάρθα, που επιτέλους θα έβρισκε λίγο χρόνο να ξεκουραστεί, μιας και η πελατεία στο μπαράκι είχε αυξηθεί κατακόρυφα τις τελευταίες μέρες.

Τελευταία της κουραστική ημέρα ήταν εκείνη της Δεύτερης μέρας Χριστουγέννων και αυτό γιατί είχαν πρόβα για το πρώτο έργο που θα ανέβαζαν οι φοιτητές και ο σκηνοθέτης ήταν διαθέσιμος μόνο εκείνο το πρωινό!

Μάταια περίμενε ο Αντώνης ένα τηλεφώνημα, ένα μήνυμα ένα σήμα ζωής. Πήγε σε όλους τους φίλους και τους γνωστούς που του είχε συστήσει η Ιουλία, αλλά κανείς δεν γνώριζε τίποτε για αυτήν.

Της μοναδικής φίλης της της οποίας δεν γνώριζε την διεύθυνσή της, ήταν εκείνης της νυφίτσας της Μάρθας! Και η Σχολή που φοιτούσαν από κοινού, ήταν κλειστή, για να ρωτούσε με τρόπο να μάθει! Δεν του έμενε τίποτε άλλο από το να περιμένει...Κι όσο περίμενε σκορπούσε τις νύχτες του με τον ίδιο πάντα τρόπο. Ποτό μέχρι λιποθυμίας και ερωτικές επιδόσεις με αγνώστου ταυτότητας κυρίες.

Οι μέρες κύλησαν, έφτασε το βράδυ της Πρωτοχρονιάς. Θα άλλαζε τον χρόνο μόνη της φέτος.

Η Ιουλία, ούτε που είχε δώσει κάποιο σημείο ζωής.

Στο θολωμένο μυαλό ωστόσο της Ανδρονίκης, υπήρχε μια μικρή σπίθα ελπίδας, η μηδαμινή κινητήρια δύναμή της πλέον για να συνεχίσει. Οι βάσεις πάνω στις οποίες ανέθρεψε το βλαστάρι της, ήταν γερές. Δεν μπορούσαν να ξεθεμελιωθούν τώρα.

Κάποια μέρα η Ιουλία θα ξαναγύριζε κοντά της. Θα καταλάβαινε, και θα ξαναγύριζε, αλλά ανεπανόρθωτα πληγωμένη. Τα πικρά και άδικα λόγια που τόσο εύκολα της είχε πει, θα γινόταν δάκρυα μετάνοιας, μόλις θα συνειδητοποιούσε την αλήθεια.

Και ίσως η σχέση τους γινόταν ισχυρότερη μετά από αυτή την δοκιμασία.

Όχι, δεν θα πήγαινε σπίτι αυτό το βράδυ. Ούτε στην Ελένη που επίμονα, σχεδόν κάθε τέταρτο, τηλεφωνούσε καλώντας την στον δικό της χώρο.

Από νωρίς, κλείστηκε στο ατελιέ της, με ένα μπουκάλι βότκα και δυο πακέτα τσιγάρα (την τελευταία εβδομάδα είχε αρχίσει συστηματικά το κάπνισμα). Τοποθέτησε μπροστά της το πιο μεγάλο της τελάρο, άνοιξε τα χρωματιστά της σωληνάρια, έβγαλε από το νέφτι τα πινέλα της κι άφησε την ψυχή της να βγάλει όσο περισσότερο πόνο μπορούσε, πάνω στον άσπρο μουσαμά.

Η αλλαγή του χρόνου την βρήκε μεθυσμένη, μουτζουρωμένη με χρώματα, πνιγμένη στο παραπέτασμα καπνού από τα τσιγάρα που είχε καπνίσει.

Η θολή πραγματικότητά της πια, φάνταζε λιγότερο επώδυνη, κι επικίνδυνα ελαφριά και ανάξια.

Οι κανονιοβολισμοί, τα τραγούδια, οι χαρούμενες φωνές που ερχόταν από τον δρόμο, την άφηναν αδιάφορη. Βάλθηκε να κοιτάζει την πόρτα, περιμένοντας το δικό της δώρο από τον Άγιο Βασίλη. Τον γυρισμό της κόρης της.

Η Μάρθα θα δούλευε και παραμονή Πρωτοχρονιάς. Κανονικά ήταν η σειρά της να πάρει ρεπό, αλλά λόγω ανάγκης των χρημάτων, το παραχώρησε.

Έπεισε μετά από πολύ προσπάθεια την Ιουλία να την ακολουθήσει, για να μη μείνει μόνη της τέτοια νύχτα στο σπίτι κλεισμένη.

Ο Αντώνης, κακόκεφος και απογοητευμένος, η Ιουλία δεν απαντούσε στις κλήσεις του, κανόνισε με τον Μιχάλη και τους συγκατοίκους του, σε κλασική μπαρότσαρκα μέχρι πρωίας.

Η ανέλπιστη για τον Αντώνη συνάντηση έγινε εκεί στο μπαράκι όπου εργαζόταν η Μάρθα. Ήταν το τρίτο μπαρ που επισκεπτόταν οι τέσσερις νέοι και το έβδομο ποτό για εκείνον.

Την Ιουλία δεν την είχε προσέξει στο βάθος της μπάρας όπου καθόταν για να είναι κοντά στην φίλη της που ετοίμαζε τις παραγγελίες.

Την Μάρθα όμως την αντιλήφθηκε από την πρώτη στιγμή που μπήκε στο μαγαζί. Άδραξε της ευκαιρίας να την ρωτήσει για την φίλη της και όταν πλησίασε, είδε και την Ιουλία! Τα υπόλοιπα διαδραματίστηκαν τόσο ανέλπιστα εύκολα για τον Αντώνη και τόσο ανέλπιστα μοιραία για την Ιουλία, που ένιωσε τα παγωμένα της αισθήματα γι αυτόν τον άντρα, να αναζωπυρώνουν μέσα της. Ξημέρωμα του νέου χρόνου, κοιμήθηκαν μαζί στο ίδιο κρεβάτι.

Πρώτη του χρόνου, ξεκίνησαν την κοινή τους ζωή.

Έτσι πέρασε η Ανδρονίκη εκείνο το πρώτο βράδυ, της πρώτης χρονιάς, που έμενε μόνη μετά από εικοσιτέσσερα ολόκληρα χρόνια.

Κι όταν ξημέρωσε η μέρα, και το φως που απλόχερα χάριζε, εισέβαλε ενοχλητικά στο ατελιέ της, ξημέρωσε και η πραγματικότητα στο ξεμέθυστο μυαλό της.

Κοίταζε το θέμα του φρεσκοβαμμένου της πίνακα.

Η πόρτα του ατελιέ της ανοιχτή, και η Ιουλία που κατέβαινε τα σκαλοπάτια με το πιο εγκάρδιο χαμόγελό της και τα χέρια της ανοιχτή αγκαλιά. Στον φόντο από πίσω, δυο μικρά παιδιά έπαιζαν τα κάλαντα, το ένα στη φλογέρα του, το άλλο στο μαντολίνο, κι ένας διάφανος Άγιος Βασίλης που πλαισίωνε τον πίνακα δακρυσμένος.

Τα τόσο επιθυμητά και ανακουφιστικά της δάκρυα, δεν κυλούσαν από τα μάτια της. Είχαν όλα στοιβαχτεί στον λαιμό της, κάτω από την γλώσσα της, προκαλώντας ένα πνιχτό βήχα. Σκέπασε γρήγορα τον νωπό ακόμη πίνακά της, αδιαφορώντας για τις όποιες ζημιές θα μπορούσε να του προκαλέσει, κλείδωσε βιαστικά και άρχισε να τρέχει σαν τρελή στον ερημωμένο δρόμο.

Έτρεχε να ξεφύγει. Από τις σκέψεις της, από την μοίρα της, από τον ίδιο της τον εαυτό!

Σε μια άλλη μεριά, της ίδιας πόλης, η κόρη της έχτιζε με ελπίδες τα όνειρά της! Χωρίς τύψεις, χωρίς αρνητικές σκέψεις.

Ξύπνησε στην αγκαλιά του αγαπημένου της και ήταν ευγνώμων στην μοίρα που της χάρισε αυτή την ευτυχία.

Όλες οι αμφιβολίες προς το άτομό του διαλύθηκαν σε εκείνο το πρώτο της επανασύνδεσης τους φιλί.

Ο Αντώνης την αγαπούσε, την αγαπούσε πολύ και ήταν δυστυχισμένος τόσες μέρες μακριά της! Έτσι ήταν και κανείς δεν μπορούσε να το αμφισβητήσει αυτό! Το ένιωθε,,την πλημμύριζε η αγάπη του, την πληρούσε!

Ανακάλεσε στην μνήμη της την αντίδραση της φίλης της, όταν της ανακοίνωσε πως θα πήγαινε μαζί του, και πως σύντομα θα περνούσαν από το σπίτι, να πάρουν τα πράγματά της.

Έκανε σαν υστερική!

Την τραβούσε, την παρακαλούσε, την εκλιπαρούσε να τραβηχτούν στην τουαλέτα να της μιλήσει. Ήταν τόση η εμμονή της, που έριξε με τις σπασμωδικές κινήσεις των χεριών της τον γεμάτο δίσκο της σερβιτόρας! Ήταν σαν να ζήλευε την απρόσμενη ευτυχία της Ιουλίας!

Αντί να χαρεί, με την χαρά της!

Κι όταν είδε πως δεν μπορούσε να καταφέρει να την πείσει να μην τον ακολουθήσει, απευθύνθηκε σε εκείνον και του ζητούσε αυστηρά να την αφήσει ήσυχη, να μην την επηρεάζει, να μην μπαίνει ανάμεσα στην σχέση μιας μάνας και μιας κόρης!

Το μόνο τελικά που είχε καταφέρει η Μάρθα, ήταν να δημιουργήσει άσχημες εντυπώσεις στους πελάτες που άρχισαν να την σχολιάζουν και να δεχτεί την επίπληξη του αφεντικού της!

Όπως ήταν επόμενο, αντιμετώπισε και την ψύχρανση της φιλίας της με την Ιουλία, γεγονός που ευτυχώς κράτησε λίγο, μετά από τις επίμονες επί σκοπού εκδηλώσεις μεταμέλειες της ίδιας, μόνο και μόνο για να την έχει από κοντά και να γνωρίζει ανά πάσα στιγμή την ζωή της φίλης της.

Κάποια στιγμή, αργότερα θα δεχόταν την πρόταση να γίνει και η κουμπάρα του ζεύγους!

Ο Αντώνης από την άλλη στρατολογούσε κάθε βήμα του, κάθε του κίνηση, κάθε του λέξη, με σκοπό να κάνει υποχείριο του την σφόδρα ερωτευμένη Ιουλία που το μόνο που έβλεπε στο πρόσωπο του ήταν, ήταν τον ιδανικό, τον έναν και τον ανεπανάληπτο!

Ο φριχτός εκείνος χειμώνας ρίζωσε την παγωνιά στην καρδιά της Ανδρονίκης.

Πέρασε ατελείωτα σκοτεινά βράδια προσμονής και αγωνίας. Βράδια αζημέρωτα, άγωνα, άστοχα. Σκεπασμένα τα καβαλέτα, ξερά τα χρώματα στις παλέτες, λιωμένα στο νέφτι τα πινέλα. Δυο μήνες χειμώνα, έγραψαν πάνω της πέντε χρόνια γήρατος. Έχασε πολλά κιλά, αφού η μόνη της διατροφή πλέον ήταν οι σοκολάτες και η μόνη της πόση η βότκα.

Τα τσαλακωμένα αδειανά πακέτα τσιγάρα, συνέθεταν πλέον χάρτινο τάπητα.

Δυο μήνες δεν πήγε σπίτι της, παρά μόνο να κάνει ένα γρήγορο ντους και να βάλει καθαρά ρούχα. Ρούχα που κάποτε εξαντλήθηκαν, αφού κανείς δεν υπήρχε να τα φροντίσει. Στοίβες τα άπλυτα στο μπάνιο, γεμάτο σκόνη τα έπιπλα, αράχνες στις γωνίες. Σφαλιστά πορτοπαράθυρα, παγωμένη ατμόσφαιρα.

Την πονούσε το σπίτι έτσι άδειο. Έλειπε η μυρωδιά της Ιουλίας της. Εκείνο το σπίτι το είχε διακοσμήσει η Ιουλία, τα χρώματα στους τοίχους, τα είχε διαλέξει η Ιουλία, τα έπιπλα τα είχε διαλέξει η Ιουλία, οι πίνακες που κοσμούσαν το σπίτι, ήταν επιλογή της Ιουλίας από τις διάφορες εκθέσεις της μητέρας της.

Θυμόταν η Ανδρονίκη πως σε κάθε ημέρα των εγκαινίων, έπαινε πρώτη στην αίθουσα, έκανε επιλογή των έργων που της άρεσαν και έβαζε από κάτω το καρτελάκι με τον τίτλο πωλήθηκε.

Μετά έτρεχε στην αγκαλιά της και με τον πάντα ναζιάρικο τρόπο της έλεγε εκείνο το πνιγμένο σε γέλια “Δικό μου! Έτσι μανούλα;”

Η πόρτα του δωματίου της Ιουλίας ερμητικά κλειστή και κάθε που την άνοιγε η Ανδρονίκη για να πάρει λίγη από την εναπομείνασα μυρωδιά της κόρης της, άκουγε πάλι εκείνο το “Δικό μου! Έτσι μανούλα;” και έβαζε τα κλάματα.

- Όλα δικά σου παιδί μου.

Όλα για σένα και η ζωή μου αν μου το ζητούσες δική σου κι αυτή.

Δεν το ένιωθες Ιουλία μου; Δεν το καταλάβαινες ότι όλα γίνονταν για σένα, όλα είχαν αρχή και τέλος εσένα, περιστρεφόταν γύρω από εσένα, έπαιρναν φως από την λάμψη των ματιών σου και πνοή από την ανάσα σου;

Ποιο το νόημα της ύπαρξης μου αν δεν σε έχω πλάι μου παιδί μου;

Ποιο το παρόν μου αν δεν ακούω την φωνή σου;

Ποιο το μέλλον μου αν δεν παίρνω δύναμη από το γέλιο σου; Ποιος ο λόγος ύπαρξης των χεριών μου αν δεν χαϊδεύουν το όμορφο πρόσωπο σου, τα μαλλιά σου, τα δικά σου λευκά χέρια, αν δεν μπορούν να ανοίξουν αγκαλιά και να σε κλείσουν μέσα;

Χωρίς εσένα δεν υπάρχουν χρώματα, η μέρα δεν ξεχωρίζει από την νύχτα, δεν υπάρχει για μένα τόπος ανάπαυσης, δεν έχω ζήση.

Ένα τηλεφώνημα παιδί μου, ένα μήνυμα ζωής. Τι σου ζητάω; Έναν λόγο για να συνεχίσω να αναπνέω, να υπάρχω. Ο ίδιος μονόλογος κάθε φορά που πήγαινε σπίτι της, οι ίδιες κινήσεις τα ίδια αναπάντητα ερωτήματα.

Μέχρι που αποφάσισε να μην ξαναπεράσει από εκεί. Δεν υπήρχε πλέον λόγος.

Το ταχυθέρμ στην κουζίνα του ατελιέ μπορούσε να της προσφέρει ένα γρήγορο μπάνιο και όσο για καθαρά ρούχα, καλά να ήταν τα φτηνομάγαζα στο καπάνι.

Μάταια η Ελένη προσπαθούσε να την πείσει να πάει να μείνει μαζί της αυτό το διάστημα, για να μπορεί να την φροντίσει. “Είμαι στο ατελιέ. Είμαι καλά. Με φροντίζω. Πάψε να ανησυχείς”. Κοφτές οι απαντήσεις της Ανδρονίκης.

Της Ανδρονίκης που έλιωνε λεπτό το λεπτό, μέρα με την μέρα.

Έτσι κύλησαν δύο μήνες ευτυχίας για την Ιουλία. Της εικονικής ευτυχίας που η ίδια είχε πλάσει και πίστευε!

Μπήκε από την πρώτη στιγμή στο πετσί του ρόλου της, αυτού της νοικοκυράς, και άρχισε να τον παίζει με τρομερή επιτυχία. Την δραματική σχολή την παράτησε τελείως. Ήταν κάτι που δεν ήθελε ούτε ο Αντώνης να ακολουθήσει.

Όχι που της το είπε ποτέ ανοιχτά, αλλά φρόντισε να κάνει έκδηλη την δυσαρέσκειά του κάθε που αναφερόταν η Ιουλία σε μελλοντικά θεατρικά της σχέδια.

Το πρωταρχικό και επείγον ήταν πλέον η ανεύρεση δουλειάς, ώστε να μπορεί να συμβάλει στα καθημερινά έξοδα. Μιας δουλειάς, που ποτέ δεν ερχόταν, γιατί δεν την ενέκρινε ποτέ ο σύντροφός της.

Άλλη ήταν ακατάλληλη λόγω πολλών ωρών εργασίας, άλλη γιατί προσέφερε λίγα χρήματα, άλλη κατοικοέδρευε μακριά από το σπίτι, στην άλλη θα είχε να κάνει με πολλούς άντρες και κινδύνευε να την φλερτάρουν! Χίλιες δικαιολογίες, για να απορρίπτεται η μια μετά την άλλη προσφορά εργασίας!

Ο Αντώνης έπαιζε με επιτυχία τον ρόλο του φτωχού βιοπαλαιστή.

Το σπίτι εξάλλου που νοίκιαζε και πάντα καθυστέρούσε επί τούτου δυο τρία ενοίκια στον ιδιοκτήτη, ήταν λιτά και φτωχικά ντυμένο, με τρομερές ηλεκτρικές και οικιακές ελλείψεις, ώστε να επιβεβαιώνει την εικονικά κακή του οικονομική κατάσταση.

Προσπαθούσε η Ιουλία με φτηνά υφάσματα από την λαϊκή να στολίζει γωνιές, να καλύψει τους τρύπιους καναπέδες!

Πήρε μπογιά και επιδόθηκε στο να φωτίσει τους μουντούς κιτρινισμένους από τον καπνό τοίχους!

Καθάριζε καθημερινά και φρόντιζε με λίγα χρήματα να υπάρχει μαγειρεμένο φαγητό! Έκανε τόσα πολλά που ποτέ δεν φανταζόταν ότι θα έκανε στο μητρικό της σπίτι.

Εκεί ούτε το κρεβάτι της δεν χρειάστηκε να στρώνει καλά καλά! Όλα της τα προσέφερε η μητέρα της.

Άρχοντα τον είχε το καλό της!

Με τα πλυμένα και σιδερωμένα ρούχα του, με το ζεστό πιάτο φαΐ του! Εκείνος όμως, όλο και κάτι έβρισκε καθημερινά να την πικράνει, να την στενοχωρήσει.

Μέρος του σχεδίου του αυτή η τακτική, άδικη και σκληρή! Και μετά την σειρά είχαν τα χάρδια και οι υποσχέσεις, μέχρι να βρει κάτι να την στενοχωρήσει και πάλι, να την κάνει να κλάψει και ύστερα να την παρηγορήσει με τα καυτά του φιλιά στο κρεβάτι! Πάγια, μεθοδευμένη τακτική!

Όσο ερωτευμένη κι αν ήταν, όσο κι αν προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό της και τους γύρω της ότι βίωνε την απόλυτη ευτυχία, υπήρχαν μελανά σημεία που άρχισε να εντοπίζει και για να τα δικαιολογήσει, συνεχώς τα εναπόθετε στην σφαίρα της φαντασίας της.

Με κάποιον ανεξήγητο τρόπο είχε χαθεί από όλους τους φίλους της.

Είτε ο χρόνος δεν της αρκούσε, γιατί πάντα έπρεπε να κάνει κάτι για τον Αντώνη, η για το σπίτι τους, είτε ο Αντώνης βαριόταν, είτε ήταν στις γενικές μαύρες του και δεν ήθελε να δει κανέναν!

Μόνο η Μάρθα επέμενε να εισβάλει στην ζωή τους ανελλιπώς και απρόσκλητη, γεγονός που θύμωνε φανερά τον Αντώνη και δεν δίσταζε να της εκδηλώνει απροκάλυπτα τον θυμό του, κι έτσι υπήρξε μάρτυρας πολλών αδικαιολόγητων καυγάδων, που πάντα ξεκινούσε εκείνος!

Η Μάρθα επέμενε στην Ιουλία να μην απομονώνεται από όλους, να έρχεται σε επαφή μαζί τους, έστω και τηλεφωνικά, και εφόσον δεν ήθελε ακόμη να μιλήσει στην μητέρα της, να έδινε σημεία ζωής έστω στην νονά της, την Ελένη, που δεν της είχε φταίξει το παραμικρό για να τραβάει την αγωνία της.

Ήταν τρεις Μαρτίου.

Τρεις μέρες μόλις άνοιξη. Και ήρθε πάλι η άνοιξη και στην καρδιά της Ανδρονίκης. Με ένα τηλεφώνημα!

Ένα πολύ πρωινό τηλεφώνημα στο κινητό της, που με δυσαρέσκεια απάντησε στον τελευταίο του χτύπο, αφού πάτωμα και οροφή περιστρέφονταν με ταχύτητα γύρω της, ύστερα από μια ακόμη βράδια ασύστολης πόσης.

- Με πήρε η Ιουλία! Η φωνή της Ελένης γρήγορη και λαχανιασμένη.

- Πότε; Είναι καλά; Που είναι; που μένει; λέγει!

- Λεπτομέρειες δεν μου είπε.

Μου είπε πως είναι καλά, να μην ανησυχούμε, ρώτησε για μένα ρώτησε για σένα...

- Ρώτησε για μένα; την διέκοψε η Ανδρονίκη. Τι ρώτησε;

- Αν είσαι καλά. Τίποτε άλλο. Πήγα να της πω ότι δεν είσαι και τόσο καλά....αλλά με διέκοψε και μου το έκλεισε βιαστικά. Πρόλαβα να της πάρω την υπόσχεση ότι θα τηλεφωνήσει σύντομα.

- Πότε;

- Ήρεμα Ανδρονίκη, ήρεμα. Έγινε το πρώτο βήμα. Τηλεφώνησε. Μάθαμε ότι είναι καλά. Σιγά σιγά, άστη να πάρει τον χρόνο της. Σιγά σιγά όλα θα ξαναγίνουν όπως πριν. Υπομονή. Λίγη υπομονή.

- Θα γίνουν όλα όπως πριν! Το πιστεύεις; Μπορούν να γίνουν όλα όπως πριν;

- Εγώ το πιστεύω πως ναι, θα γίνουν. Υπάρχουν οι βάσεις για να γίνουν. Χρόνια δουλειάς. Μεγάλωσες πολύ σωστά το παιδί σου φιλενάδα. Του έδωσες τις σωστές βάσεις. Όλα αυτά γίνανε σπόροι, θα αποδώσουν καρπούς. Κοίτα μόνο να συνέλθεις. Μην γυρίσει και σε βρει σε αυτά τα χάλια και τα καταστρέψεις όλα κακομοίρα μου... Έλα σε αφήνω χύνεται ο καφές. Έλα το μεσημέρι σπίτι. Σε περιμένω να φάμε μαζί. Όταν έκλεισε το τηλέφωνο η Ανδρονίκη σωριάστηκε στον καναπέ μισολιπόθυμη.

Ένα κύμα αχνιστού ποτού αναδεύτηκε στο στόμα της και ίσα που πρόλαβε να γυρίσει στο πλάι για να αδειάσει το περιεχόμενου του στομαχιού της στο πάτωμα.

Έμεινε εκεί λερωμένη, διψασμένη, ασάλευτη ως το μεσημέρι, μέχρι που ξεκαθάρισαν τα όνειρα της μέθης από την πραγματικότητα και ξαναήρθαν τα λόγια της Ελένης στην μνήμη της. Μπερδεύτηκε. Δεν ήξερε αν όλα τα είδε σε όνειρο ή έγιναν στα αλήθεια. Έψαξε το κινητό της. Μετά από ώρα το ξετρύπωσε ανάμεσα από τις μαξιλάρες του καναπέ. Είδε τις κλήσεις της.

Έξι και είκοσι το πρωί, είχε όντως μιλήσει με την Ελένη!

Η ώρα τώρα ήταν τρεις και δέκα το απόγευμα!

Ήταν ώρα πια να σηκώσει τα σωριασμένα κομμάτια της από τον καναπέ, να ρίξει λίγο νερό στο πρησμένο της πρόσωπο, να στυλώσει το κορμί της, να κοιταχτεί επιτέλους στον καθρέφτη.

Έφτιαξε διπλό πικρό ελληνικό καφέ, ήπие δυο γουλιές, άναψε το τελευταίο τσιγάρο του πακέτου.

Έριξε κουρέλια για να εξαφανίσει τα αλκοολούχα γαστρικά υγρά από το πάτωμα, σε μια μαύρη σακούλα μάζεψε τα τσαλακωμένα άδεια πακέτα τσιγάρων, άνοιξε την εξώπορτα να μπει καθαρός αέρας στον χώρο.

Με το άνοιγμα της πόρτας, ένας μεγάλος άσπρος φάκελος κατρακύλησε τα δυο σκαλιά και σύρθηκε κάτω από τον καναπέ.

Τράβηξε το έπιπλο, έσκυψε τον σήκωσε. Απέξω είχε μόνο την σφραγίδα γνωστής γκαλερί και ένα τεράστιο “προς κα Ανδρονίκη...”

Τον άνοιξε και διάβασε το περιεχόμενο. Πρόσκληση προς συνεργασία! Η πιο γνωστή, η πιο φημισμένη γκαλερί της πόλης την καλούσε προς συνεργασία! Απίστευτο!

- Κι όμως αληθινό! Της έλεγε λίγα λεπτά αργότερα η Ελένη στο τηλέφωνο. Δεν χαίρεσαι; Κάποτε θα γινόταν!

Εγώ το ήξερα, το περίμενα!

- Δεν έχω δουλέψει εδώ και δυο μήνες. Δεν έχω έργα. Τι να τους πάω;

- Ζήτα μια πίστωση χρόνου και στρώσου στην δουλειά. Ξέρεις εσύ, δεν σε φοβάμαι.

- Μεθαύριο επιστρέφω στο γραφείο. Ένας μήνας αναρρωτικής και ένας άνευ αποδοχών, δύο. Δύο μήνες απουσίας. Δεν με παίρνει να λείπω άλλο. Θα έχω πρόβλημα!

- Ε και; Μετά το γραφείο. Ξέρεις εσύ. Πρώτη φορά θα είναι; Δεν σε φοβάμαι. Αρκεί να το βάλεις σκοπό. Μόνο να τρως. Να έρχεσαι εδώ, σε μένα να σε φροντίζω...

Έτσι κι έγινε. Η Ανδρονίκη αναστυλώθηκε, ανασυγκροτήθηκε, ανδρώθηκε.

Καθάρισε το ατελιέ, επισκόπησε τα σύνεργα της, πέταξε όσα κατέστρεψε η αποχή και η αμέλεια, αγόρασε καινούργια, εξαφάνισε ότι αλκοολούχο υπήρχε, επισκέφτηκε την γκαλερί και έκλεισε μια πολύ καλή συμφωνία από τα τέλη Απριλίου μέχρι τα μέσα Ιουνίου, και έπεσε με πείσμα στην δουλειά.

Κάποια μεσημέρια, μετά το γραφείο, περνούσε από την Ελένη για ένα γρήγορο ντους και φαγητό. Η καλή της φίλη της είχε πάντα έτοιμο κι ένα ταπεράκι για το βράδυ.

Κάπου κάπου της είχε νέα και από την Ιουλία. Την Ιουλία που ακόμη δεν είχε επικοινωνήσει με την μητέρα της, αλλά της έστελνε σημεία ζωής, μέσω της Ελένης.

- Πόσο θα κρατήσει αυτό Ελένη, για πόσο θα με τιμωρεί ακόμη;

- Κάνε υπομονή! Όλα θα αλλάξουν.

- Καλά, τόσες φορές μιλήσατε. Δεν κατάφερες να μάθεις που μένει, πως ζει, αν δουλεύει, αν σκοπεύει να παρατήσει την σχολή, τόσους μήνες έχει να πατήσει εκεί, αν...;

- Μαθαίνω ότι είναι καλά. Δεν σου αρκεί;

- Όχι, δεν μου αρκεί Ελένη. Παιδί μου είναι. Η ζωή μου είναι. Δεν μου αρκεί. Δεν μου αρκεί που να πάρει! σπάραξε η Ανδρονίκη και ξέσπασε σε κλάματα εκείνο το μεσημέρι του Απρίλη, Δεύτερη μέρα Πάσχα.

-Είμαι πολύ μόνη Ελένη. Νιώθω ένα τίποτε. Κι αν υπάρχω ακόμη κι αν παλεύω, κι αν περνάω ώρες ατελείωτες δουλεύοντας για εκείνη το κάνω. Με την ελπίδα της μόνο ζω.

Αλλά κουράστηκα, κουράστηκα, πάνε τόσοι μήνες. Φτάνει! Και έγκλημα να είχα κάνει θα έπρεπε να με έχει συγχωρέσει τώρα. Έλεος! να της το πεις την επόμενη φορά. Έλεος!

Έκλαψε πολύ η Ανδρονίκη εκείνο το μεσημέρι στην αγκαλιά της φίλης της που τα χάρδια της και τα λόγια της δεν την παρηγορούσαν πια.

Έκλαψε για όλα τα παράπονα της ζωής της, μια πιο πολύ για το μεγαλύτερο παράπονό της, αυτό της Ιουλίας της.

Ωρες αργότερα, όταν βράδιασε καλά η μέρα και τα πρησμένα μάτια της δεν είχαν άλλα δάκρυα να αμβλύνουν, σηκώθηκε από την αγκαλιά της φίλης και πήρε τον δρόμο της επιστροφής.

Το γεύμα είχε μείνει στην μέση, η γιορτή δεν άρχισε ποτέ, η ζωή είχε κοπεί στα δύο. Στην πριν την φυγή της Ιουλίας, και στην μετά φυγής.

- Είσαι έτοιμη; την ρώτησε η φίλη στην εξώπορτα πριν την καληνυχτίσει.

Για την έκθεση μιλάω. Είσαι έτοιμη;

- Δύο έργα μόνο μου απομένουν να τελειώσω. Θα είμαι έτοιμη, όταν πρέπει. Μπορεί να το μάθει και να έρθει, έτσι δεν είναι Ελένη; Τόση διαφήμιση πια!

Μπορεί να το μάθει και να έρθει στα εγκαίνια! Να φροντίσεις να της το πεις την επόμενη φορά που θα μιλήσετε. Και να της πεις ότι δεν αντέχω άλλο.

Σβήνω, Έλεος, να της πεις. Έλεος!

- Θα της το πω, ησύχασε, μουρμούρισε η φίλη στην τελευταία πιο σφιχτή από όλες αγκαλιά. Την αγκαλιά της καληνύχτας.

Τριάντα Απριλίου και η μέρα των εγκαινίων ξημέρωσε!

Πριν ακόμη η Ελένη το αναφέρει της Ιουλίας ότι η μητέρα της ετοίμαζε νέα μεγάλη έκθεση σε διάσημη γκαλερί, ο Αντώνης το γνώριζε. Το είχε διαβάσει σε τοπική εφημερίδα, και όπως ήταν επόμενο το απέκρυψε από την Ιουλία. Ο Αντώνης, ευτυχώς δεν γνώριζε τίποτε έως τότε για την επικοινωνία της Ιουλίας με την “νονά” της.

Την προηγούμενη των εγκαινίων η Ιουλία έψαχνε τρόπο για να του γνωστοποιήσει το γεγονός και να του εκφράσει την επιθυμία της να παραστεί έστω για λίγο. Κάτι στις κινήσεις της, κάτι στο ύφος της, κάτι στις επιτηδευμένες περιποιήσεις της, γέμισε υποψίες τον Αντώνη, ο οποίος προκειμένου να προλάβει την κατάσταση, άρχισε με ασήμαντη αφορμή καυγά, ο οποίος κατέληξε στην πρώτη βιαιοπραγία εναντίον της. Ένα και μοναδικό δυνατό χαστούκι, παραμόρφωσε το δεξί της μάγουλο και φούσκωσε το αντίστοιχο κάτω βλέφαρο, που πήρε να μαυρίζει και να πρήζεται. Τώρα πια ήταν αργά για την Ιουλία να συζητήσει οτιδήποτε για τα εγκαίνια της έκθεσης, αφού δεν επρόκειτο ούτως η άλλως να παραστεί με αυτή την εμφάνιση.

Κρίμα! Ίσως ήταν μια ευκαιρία να πλησιάσουν ξανά η μια την άλλη...με την αναγγελία της εγκυμοσύνης της!

Όλα ήταν έτοιμα, για όλα είχε φροντίσει η γκαλερί. Η Ανδρονίκη, με το που άνοιξαν τα μαγαζιά, έτρεξε να προλάβει να αγοράσει φόρεμα. Για τον καλλωπισμό, μαλλιά, μακιγιάζ μανικιούρ πεντικιούρ, είχε φροντίζει η Ελένη. Είχε κλείσει επαγγελματίες στο σπίτι της. Μετά θα ξεκινούσαν μαζί για την γκαλερί. Οχτώ το βράδυ και η αίθουσα άρχισε να κατακλύζεται από κόσμο. Φωτογράφοι και κάμεραμαν είχαν πάρει την θέση τους.

Η Ανδρονίκη έλαμπε! Έλαμπε από την χαρά της προσμονής! Ήταν σίγουρη, πως κάποια στιγμή θα ξεπρόβαλε μέσα από το πλήθος η κόρη της, για να πέσει στην αγκαλιά της και να της πει εκείνο το πολυπόθητο. “Δικό μου! Έτσι μανούλα;”

Έτσι κύλησε εκείνο το βράδυ των εγκαινίων, με χειραψίες, συστάσεις, γνωριμίες, θαυμαστικά επιφωνήματα, συγχαρητήριες εκφράσεις, υποσχέσεις για αγορές και συνεργασίες και την Ανδρονίκη παρούσα-απούσα σε όλα, με το μιδιάσμα στα χείλη και το βλέμμα καρφωμένο στην πόρτα της εισόδου!

Όταν άδειασε σχεδόν η αίθουσα, πήγε και κάθισε δίπλα στην Ελένη που όλο το βράδυ, της έσφιγγε το χέρι και της ψιθύριζε “Υπομονή, θα έρθει όπου νάναι”

- Δεν ήρθε τελικά Ελένη! Αφού δεν ήρθε σήμερα.....

- Σιώπα, μην το πεις! Θα έρθει. Δεν ήρθε εδώ, θα έρθει αλλού. Μην απελπίζεσαι! Άφησε λίγο χώρο στην καρδιά σου για χαρά ! Δεν είσαι ευχαριστημένη με τον σημερινό σου θρίαμβο; Σχεδόν όλοι σου οι πίνακες πουλήθηκαν! Δεν είσαι ικανοποιημένη; Χαμογέλα λίγο!

- Τίποτε δεν έχει πια αξία Ελένη! Τίποτε δεν είναι ολοκληρωμένο. Όλα μισά, όλα ανεκπλήρωτα Κουράστηκα! Η γκαλερίστα τις πλησίασε και η Ανδρονίκη σκούπισε βιαστικά το δάκρυ που κύλησε στο μάγουλό της.

- Θρίαμβος Ανδρονίκη, θρίαμβος! Ήμουν σίγουρη για εσένα. Επέμενα πολύ στους συνεταίρους μου και τελικά δεν διαψεύστηκα. Κάναμε χρυσές πωλήσεις! Και είμαι σίγουρη πως ως το τέλος θα φύγουν όλα! Σκούπα θα πέσει εδώ μέσα, χάχα, σκούπα!

Η Ανδρονίκη της έστειλε ένα γρήγορο χαμόγελο και έψαξε το βλέμμα της φίλης της που είχε την ίδια με εκείνην αποδοκιμασία ζωγραφισμένη μέσα του.

- Έμπορος, τι περιμένεις! Μουρμούρισε η Ελένη πίσω από τα δόντια της και η Ανδρονίκη ξέσπασε σε ένα νευρικό, λυτρωτικό γέλιο, που κατέληξε σε κλαυσίγελο.

Δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια, άρχισε να τρέχει η μάσκα, μάταια προσπαθούσε να την συνεφέρει η Ελένη.

Η γκαλερίστα την κοίταξε απορημένη κάποιες στιγμές, ρώτησε με νεύμα την Ελένη αν ήξερε τι συνέβη στην καλλιτέχνη, δεν πήρε απάντηση, βαρέθηκε και έκανε μεταβολή προς το γραφείο της.

Είχε κάνει μόνο τρία βήματα, όταν γύρισε ξαφνικά και φώναξε δυνατά.

“Μην φύγεις ακόμη Ανδρονίκη, περιμένω ένα πολύ σημαντικό πρόσωπο, θέλει να σε γνωρίσει!”

-Τι είναι αυτό τώρα; Δεν θέλω να γνωρίσω κανέναν! Θέλω να φύγω! Θέλω να εξαφανιστώ στο καβούκι μου! Τελείωσε το καλαμπαλίκι!. Ώρα να πέσει η αυλαία.

- Λίγη υπομονή καλή μου ακόμη. Απόψε είναι η βραδιά σου, λίγη υπομονή. Τελειώνει. Και τελειώνει με θρίαμβο! Δεν άκουσες τι είπε η έμπορος;

Αύριο θα σε γράφουν όλα τα καλλιτεχνικά περιοδικά! Θα γεμίσουν οι στήλες με θετικές κρητικές και επευφημίες! Θα χτυπούν τα τηλέφωνα για ραντεβού συνεντεύξεων... θα...

Προσπαθούσε η Ελένη να συνεφέρει την φίλη της που ξαφνικά δεν την κρατούσε τίποτε στον χώρο και κατακλύστηκε από μανία φυγής.

- Δεν έχει αέρα εδώ μέσα, πνίγομαι! Φεύγω! Κάτσε εσύ να υποδεχτείς το “πρόσωπο” ανταυτού. Πες ότι αρρώστησα ξαφνικά.

Η Ανδρονίκη προχώρησε με βιαστικά βήματα προς την έξοδο, πέρασε από τον γραφείο της έκπληκτης γκαλερίστα που την κοιτούσε αποσβολωμένη, χωρίς να της ρίξει ένα βλέμμα, χωρίς να ψελλίσει μια καληνύχτα, άφησε μια Ελένη πίσω της μαρμαρωμένη, και έφτασε γρήγορα στην πόρτα, όταν διαπίστωσε πως μια πληθωρική αντρική παρουσία, της δυσκόλεψε την φυγή.

Εκείνο το βράδυ, η Ιουλία μόνη στο σπίτι, τρομοκρατημένη, με κρύες κομπρέσες στο μάγουλο,

πηγαينوερχόταν από δωμάτιο σε δωμάτιο, σαν λείανα σε κλουβί! Δεν την χωρούσε ο τόπος! Δεν μπορούσε να πιστέψει τα όσα είχαν διαδραματιστεί. Εκείνη φανταζόταν το βράδυ τους τόσο διαφορετικό! Νωρίς το απόγευμα είχε μάθει για την εγκυμοσύνη της και ήθελε η ανακοίνωσή της να γίνει με τον ωραιότερο τρόπο. Τόσο στον πατέρα του παιδιού, όσο και στην γιαγιά του. Στην Ελένη δεν είχε πει τίποτε ακόμη. Πίστευε πως η καλύτερη στιγμή θα ήταν τα εγκαίνια, και με αυτόν τον τρόπο θα συμφιλιωνόταν όλοι με όλους! Αυτό το μωρό θα γινόταν η αφορμή για μια καινούργια αρχή, για μια νέα ζωή. Ανοιχτή η τηλεόραση σε τοπικό κανάλι, κάποια στιγμή έγινε πολύωρη αναφορά στα εγκαίνια της έκθεσης της Ανδρονίκης, στις ειδήσεις των εννέα. Η Ιουλία ξέσπασε σε λυγμούς.

Ο Αντώνης μετά τον καυγά τους, άνοιξε την πόρτα και εξαφανίστηκε.

Ήταν η πρώτη φορά που ήταν τόσο βίαιος, μαζί της! “Η πρώτη και η τελευταία”, φώναξε η η Ιουλία, έτσι για να το πιστέψει η ίδια! Έμεινε ξύπνια ως το χάραγμα, περιμένοντας τον, όταν τον είδε να ανοίγει τρικλίζοντας την πόρτα και να κατευθύνεται σχεδόν μπουσουλώντας στο υπνοδωμάτιο.

Η οιοπνευματώδης ανάσα του, έλουσε τον χώρο, και η Ιουλία έτρεξε στο μπάνιο, σφαλίζοντας τα χείλη της με την δεξιά της παλάμη.

Εκεί στο κεφαλόσκαλο, πρωτοαντάμωσε το άρωμα του. Μετά σήκωσε το βλέμμα και καρφώθηκε στο βλέμμα του. Το πιο έντονο γαλαζοπράσινο βλέμμα που είχε ανταμώσει ποτέ!

Χάθηκε μέσα σε εκείνο το βλέμμα κάποιες στιγμές, συνήλθε όμως γρήγορα, χαμήλωσε το δικό της, ψιθύρισε ένα “συγνώμη, πρέπει να φύγω”, και παραμέρισε τον άγνωστο απαλά με το δεξί της χέρι για να εξέλθει.

Εκείνος πρόλαβε της έπιασε την παλάμη, και ξαναφέρνοντας απαλά το σώμα της μπροστά στο δικό του την ρώτησε:

- Η καλλιτέχνης! Σωστά; Η Ανδρονίκη!

- Σωστά.

-Νικολόπουλος. Θωμάς Νικολόπουλος. Άρghσα λίγο, το γνωρίζω, η πτήση μου είχε καθυστέρηση...

πρότεινε το δεξί του χέρι για θερμή χειραψία, ενώ ενοχλημένος από την παρουσία των προβολέων στον χώρο φόρεσε τα μαύρα γυαλιά που κρατούσε στο αριστερό.

- Τέσσερις ώρες! Πάει μεσάνυχτα! Τέσσερις ώρες καθυστέρηση; αντιγύρισε τον λόγο με αναίδεια η Ανδρονίκη. Λυπάμαι το μαγαζί έκλεισε. Αύριο πάλι.

Η Ελένη και η γκαλερίστα είχαν ήδη πλησιάσει στο μέρος τους και προσπαθούσαν ταυτόχρονα, η κάθε μια με τον δικό της τρόπο να κατευνάσουν το τεταμένο κλίμα που μόλις είχε δημιουργηθεί.

Εντέλει πείστηκε η Ανδρονίκη με τα πολλά νοήματα και δαγκώματα των χειλιών της φίλης, να παραμείνει στον χώρο και να συζητήσει με τον αργοπορημένο θαυμαστή της.

Μόνο οι τέσσερις τους είχαν απομείνει στον χώρο και οι ομιλίες τους συνοδεύονταν από την ηχώ τους.

Η τεταμένη στην αρχή ατμόσφαιρα, έδωσε την θέση της σε μια πιο φιλική, αφού οι συνομιλητές χαλάρωσαν με ένα ποτήρι σαμπάνια από αυτήν που θριαμβευτικά άνοιξε η γκαλερίστα καυχούμενη ότι ήταν σπάνια σοδιά και φυλαγμένη για ειδικές περιστάσεις.

Η τυπική συζήτηση και οι ερωτήσεις γνωριμίας, έδωσαν γρήγορα την θέση τους σε ανάλαφρα λογοπαίγνια και γενικού τύπου αναφορές και αποφθέγματα.

Μέχρι που πήραν σειρά τα ανέκδοτα και ευθύμησαν όλοι τόσο πολύ, σε σημείο που κατέληξαν σε νευρικό γέλιο.

Η ώρα πλησίαζε τέσσερις και πρώτη σηκώθηκε η Ελένη.

- Εμένα με συγχωρείτε, αλλά πρέπει να φύγω!
- Περίμενέ με αν θέλεις δυο λεπτά, θα σε πάω εγώ σπίτι, είπε με νόημα η Ανδρονίκη, και σηκώθηκε από το κάθισμά της.

Ο Νικολόπουλος δυσανεστήμενος, αφού στάθηκε ορθός, έβγαλε για λίγο τα μαύρα γυαλιά, κοίταξε έντονα την Ανδρονίκη, τα ξαναφόρεσε, πρότεινε το χέρι του σε χειραψία με μια έντονη δυσαρέσκεια στο νεύμα, που δεν άργησε να την εκφράσει και με λόγια.

- Ήλπιζα να συνεχίζαμε την βραδιά μας κάπου αλλού!
- Ξημερώνει! Πάμε για μπουγάτσα; Πρότεινε περιπαιχτικά η Ανδρονίκη.

- Ναι, ναι, ωραία ιδέα! Σιγοντάρισε και η Ελένη. Μπορείτε να έρθετε κι εσείς αν θέλετε μαζί μας, συνέχισε απευθυνόμενη στην έμπορο. Συμπληρώνετε το καρέ!

Και όλοι γέλασαν...

Τελικά ο Νικολόπουλος οδήγησε όλες τις κυρίες σπίτι τους και τελευταία άφησε την Ανδρονίκη με την πρόφαση ότι έμενε δυτικά και πιο μακριά από τις άλλες δύο.

Όταν έσβησε την μηχανή, έξω από την οικοδομή της, της είπε ότι έμεινε γοητευμένος από την εμφάνιση αλλά και από την δουλεία της, της έδωσε την κάρτα του και την διαβεβαίωσε ότι πολύ σύντομα θα είχε νέα του για επερχόμενη συνεργασία.

Την επομένη η Ιουλία αρνήθηκε την επίσκεψη της Μάρθας, που όμως δεν κατάφερε στο τέλος να αποφύγει, αφού μισή ώρα αργότερα της χτυπούσε το κουδούνι.

Είχε αισθανθεί ότι κάτι άσχημο είχε συμβεί στην Ιουλία από τον τόνο της φωνής της στο τηλέφωνο. Τώρα πια δεν μπορούσε να της κρυφτεί. Όταν αντίκρισε το μελανιασμένο της βλέφαρο, έβαλε τις φωνές.

- Αν είναι δυνατόν! Σε χτύπησε;
- Ατύχημα ήταν! Έπεσα!
- Που έπεσες; Πάνω στην γροθιά του; Μας δουλεύεις Ιουλία;

- Έπεσα σου λέω! Γλίστρησα στο χαλάκι του μπάνιου και χτύπησα στην μπαταρία της μπανιέρας.

- Κι εγώ είμαι εξωγήινη, αλλά μεταλλάχτηκα! Άσε τα ψέματα Ιουλία, σε μένα τουλάχιστον. Αν είναι δυνατόν να ανέχεσαι στην εποχή μας τέτοιες καταστάσεις!

Είσαι τρελή παιδί μου; Άντε μάζεψε τα και πήγαινε σπίτι σου! Η μάνα σου έχει λιώσει από τον καημό σου! Την είδα εχθές στην τηλεόραση και τρόμαξα! Μισή έμεινε η γυναίκα! Κι εσύ πιστεύεις αυτόν εδώ τον αλήτη που τολμάει και σε χτυπάει κιόλας!

Το έχεις χάσει τελείως; Παράτησες την σχολή, εγκατέλειψες τα όνειρά σου, δεν σε αφήνει ούτε δουλειά να βρεις, χάθηκες από όλους, του κάνεις την χαρωπή νοικοκυρά, και σηκώνει και χέρι από πάνω ο αφέντης;

Φώναζε η Μάρθα, αγνοώντας την ύπαρξη του Αντώνη στο σπίτι, περασμένες δύο το απόγευμα!

- Είμαι έγκυος! Είπε η Ιουλία, ψιθυριστά και τα δάκρυα κύλισαν από τα μάτια της.

Ο Αντώνης, στεκόταν στο πρεβάζι της πόρτας της κουζίνας, ακριβώς πίσω από την Νίκη, όση ώρα διαδραματιζόταν ο έντονος διάλογος.

Μόλις άκουσε την εξομολόγηση της Ιουλίας για την εγκυμοσύνη, παραμέρισε με δύναμη την Μάρθα και με μια δρασκελιά ανασήκωσε την Ιουλία περιχαρής στα χέρια του. Βάλθηκε να της φιλάει το πρόσωπο, τα χείλη, το μελανιασμένο βλέφαρο και να ζητάει ταπεινές συγνώμες. Ρεσιτάλ ερμηνείας έδινε ο Αντώνης.

Η Ιουλία πάλι είχε ξεσπάσει σε λυγμούς, κι εκείνος κατάπινε τα δάκρυά της επαναλαμβάνοντας απανωτές συγνώμες. Η Μάρθα αηδιασμένη κοιτούσε την σκηνή παραφροσύνης και αποφάσισε να φύγει αφήνοντας το ζεύγος στο παραλήρημα του, όταν δέχτηκε την μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής της.

- Μη φεύγεις Μάρθα μου, σε παρακαλώ! Θα μείνεις να το γιορτάσουμε!

Θα λείπει η κουμπάρα από αυτή την γιορτή; είπε με τόση φυσικότητα ο Αντώνης και η καλόπιστη Ιουλία τον αγκάλιασε σφιχτά από τον λαιμό, δίνοντας του έτσι άφεση αμαρτιών!

Καθόλου, δεν είχε χαρεί ο Αντώνης με την εγκυμοσύνη της Ιουλίας. Αντιθέτως ένα παιδί χαλούσε όλα του τα σχέδια. Να την καταστρέψει είχε βάλει σκοπό, όχι να την παντρευτεί και να νταντεύει μωρά! Αυτή η εγκυμοσύνη δεν έπρεπε να συνεχιστεί. Αλλά πως; Είχε επιδείξει τόσο ενθουσιασμό για την επερχόμενη πατρότητά του! Ήταν βέβαια το τελευταίο του χαρτί εκείνη την στιγμή και το έπαιξε. Αφού εκείνη η ηλίθια Μάρθα, μπερδεύονταν συνεχώς στα πόδια του!

Μια καταγγελία στην αστυνομία και το πουλάκι, πάει πέταξε! Μηνύσεις, καταγγελίες, δικαστήρια και πάει λέγοντας. Θα αποκαλύπτονταν έτσι όλα! Έπρεπε να χειριστεί πιο έξυπνα το θέμα από εκεί και πέρα. Με μεγαλύτερη εγκράτεια και πιστή στρατηγική!

Όλο τον Μάιο, η Ανδρονίκη κάθε απόγευμα της το περνούσε

όπως ήταν φυσικό στην γκαλερί, όπου την επισκέπτονταν διάφοροι φιλότεχνοι, ρεπόρτερ αλλά και κρητικοί.

Τα καλλιτεχνικά περιοδικά την επευφημούσαν και πάλι.

Βρισκόταν στο απόγειο της καριέρας της, αλλά δεν μπορούσε να χαρεί. Η Ιουλία κρατούσε την ίδια ακλόνητη στάση της που διαιώνιζε την αγωνία της Ανδρονίκης.

Αρχές Ιουνίου, ημέρα Παρασκευή και λίγο πριν ο κλείσιμο της γκαλερί, διένυσε την είσοδο και πλημμύρισε τον χώρο με το άρωμά του και την φωτεινότητα του άσπρου πουκαμίσου του, ο Νικολόπουλος.

Αφού χαιρέτησε τυπικά την γκαλερίστα, απευθύνθηκε στην Ανδρονίκη. Πρώτα ζήτησε συγνώμη για την απροειδοποίητη είσοδό του, και αμέσως την προσκάλεσε σε δείπνο.

Επέλεξαν μεξικάνικο, μια και στους δυο άρεσαν οι πικάντικες γεύσεις. Κουβέντα στην κουβέντα, έφτασαν στο προκείμενο.

Ο Νικολόπουλος ήταν ένας από τους μεγαλύτερους ζωγράφους –αγιογράφους της εποχής του. Έργα του εκτίθονταν σε όλες τις μεγάλες γκαλερί ανά τον κόσμο.

Στην ηλικία των πενήνταέξι πλέον χρόνων, ήταν διάσημος και εύπορος. Στο ιστορικό του ήταν καταγεγραμμένος ένας γάμος και τέσσερα παιδιά. Δήλωνε σε διάσταση με την σύντροφό του, ωστόσο δεν της επέρριπτε καμία απολύτως ευθύνη. Είχε το σθένος να επωμιστεί όλων των ευθυνών για την διάλυση του γάμου του.

Πολλές οι συναναστροφές, πολλοί οι πειρασμοί, μεγάλη η αδυναμία του στο “ασθενές” φύλλο.

Μετά από δεκάδες ερωμένες κάθε εθνικότητας, όντας ο ίδιος διεθνούς φήμης καλλιτέχνης με πολλά ταξίδια στο ενεργητικό του, ερωτεύτηκε ένα εικοσάχρονο μοντέλο του, με το οποίο ανέπτυξε δεσμό και συζούσε μαζί της για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα.

Η προσωπική του ζωή ήταν κοινό μυστικό, μιας και η φήμη του ήταν τόσο μεγάλη, που πολύ συχνά ασχολούνταν μαζί του

τα ΜΜΕ και τα καλλιτεχνικά περιοδικά.

Κάτι γνώριζε και η Ανδρονίκη γι αυτήν την πολυτάραχη ζωή κι αυτός ήταν ο λόγος που ήταν πολύ μετρημένη μαζί του. Αντίθετα εκείνος ήταν φοβερά διαχυτικός μαζί της, σε σημείο παρεξήγησης.

Μετά από αρκετές αποτυχημένες προσπάθειες να της αγγίξει το χέρι, να της ακουμπήσει την γάμπα δήθεν τυχαία αλλάζοντας σταυροπόδι, ύστερα από βλέμματα όλο νόημα και αισθησιακά μισανοίγματα των χειλιών, παραιτήθηκε αντιλαμβανόμενος ότι η γοητεία του μάλλον στην περίπτωση της Ανδρονίκης δεν ήταν το ίδιο ακαταμάχητη.

Έτσι άλλαξε ύφος, στάση κορμού, μάζεψε τις διαχυτικές παλάμες του, περιόρισε τα πόδια του στο κάθισμά του, ξερόβηξε αρκετές φορές για να καθαρίσει την φωνή του, και ανακοίνωσε με το πιο επίσημο του ύφος.

- Λοιπόν Ανδρονίκη, δεν σου κρύβω ότι έχω μείνει έκπληκτος με την δουλειά σου. Είχα ακούσει και είχα διαβάσει διάφορα για το έργο σου, αλλά ειλικρινά δεν καλύπτουν ούτε το ένα τρίτο της πραγματικής του υπεροχής.

- Ευχαριστώ για τις φιλοφρονήσεις, αλλά πιστεύω πως υπερβάλεις! Υπάρχουν τόσοι αξιόλογοι καλλιτέχνες στον χώρο μας! Προσπαθώ, απλά προσπαθώ. Και πιστεύω πως εξελίσσομαι. Μόνο εξελίσσομαι.

- Ωραία, σταματώ τους θαυμασμούς και μπαίνω στο κυρίως θέμα. Ο λόγος που επέμενα να σε γνωρίσω, είναι γιατί θέλω να σου προτείνω μια πολύ κερδοφόρα συνεργασία.

- Συνεργασία; Τι είδους συνεργασία θα μπορούσαμε να έχουμε εμείς οι δυο; Κάνουμε ακριβώς το ίδιο πράγμα. Ζωγραφίζουμε!

- Ανδρονίκη, όπως σίγουρα θα γνωρίζεις, είμαι ένας άνθρωπος που ζω έντονα την ζωή μου και έξω από τα μέτρα. Με έχει κερδίσει η άνεση, κατά κόσμον καλή ζωή. Θέλω να ζω τα πάντα στα άκρα. Να ρουφώ τα καλύτερα.

Από την απόλαυση ενός ιδιαίτερου και καλού πιάτου, την ακαταμάχητη ευχαρίστηση από το κάπνισμα ενός πανάκριβου σπάνιου πούρου, το απαράμιλλο γαργαλητό του ουρανίσκου στην γουλιά μιας παλιάς σαμπάνιας, τον κορεσμό της όρασης από την εκστατική θέα ενός τροπικού τοπίου, ως το φιλήδονο χάδι στον μηρό μιας κατά πολύ νεότερης μου γυναικείας ύπαρξης!

Όλα αυτά όμως για να τα απολαύσω στην ποιότητα αλλά και στην ποσότητα που εγώ θέλω, απαιτούν χρόνο. Χρόνο που κλέβω από την δουλειά μου, που είναι και η μόνη κινητήρια δύναμη των απολαύσεων μου!

Η Ανδρονίκη απέφευγε να τον κοιτάζει όση ώρα της μιλούσε.

Άρχισε να βαριέται από τον κυνικό του μονόλογο, αισθάνθηκε το στομάχι της να αναδεύεται από την παντελή έλλειψη μετριοφροσύνης, και όπως δεν την διέκρινε καθόλου η διπλωματικότητα, τον διέκοψε με βιασύνη, ζητώντας του να της παραγγείλει έναν εσπρέσο.

Έκπληκτος, έκανε νόημα στον σερβιτόρο, παρήγγειλε τον καφέ της συνοδού του, και αμήχανος άρχισε να παίζει με τα δάχτυλά του, και λίγο αργότερα να τα πιέζει σαν να ήθελε να τα σπάσει.

Ύστερα προσπαθούσε να συγκεντρώσει την σκέψη του να θυμηθεί που είχε σταματήσει στον λόγο του, πίνοντας αργές κοφτές γουλιές από το κρασί του.

Δεν κοιτούσε πια την Ανδρονίκη κατάματα, το χαμηλωμένο στο ποτήρι του βλέμμα, δήλωνε πως είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που βρέθηκε σε παρόμοια θέση.

Μάλλον είχε συνηθίσει οι πάντες να αποσβολώνονται στον λόγο του, να κρέμονται στα χείλη του, και τώρα βρισκόταν στην δεινή θέση της απόρριψης. Το γοητευτικό του χαμόγελο, είχε σβήσει από τα χείλη του και τώρα οι κάθετες ρυτίδες γύρω τους, γινόταν τόσο ορατές που πρόδιδαν την ηλικία και την κούραση του.

Η Ανδρονίκη για στιγμές τον λυπήθηκε, αλλά δεν ήταν διατεθειμένη να περάσει την υπόλοιπη βραδιά της με άκαιρες καυχησιές. Πήρε αυτή την φορά πρώτη τον λόγο.

- Μιλούσες για συνεργασία. Θα ήθελες να μου εξηγήσεις; Σαν να τον ξύπνησε από άσχημο όνειρο, τίναξε απότομα το κορμί του, αλλά γρήγορα ορθώθηκε στο κάθισμα του και πήρε το γνώριμο ύφος του.

- Παρατήρησα, ότι οι πινελιές μας μοιάζουνε. Οι τεχνοτροπίες μας είναι παρόμοιες. Έχουμε την ίδια αγαπημένη γκάμα χρωμάτων. Τα φώτα μας είναι πανομοιότυπα....

- Δεν αντιγράφω κανέναν! Βιάστηκε να απαντήσει η Ανδρονίκη, φανερά θιγμένη.

- Όχι, όχι, δεν είπα κάτι τέτοιο, τι φαντάστηκες; βιάζεσαι Ανδρονίκη, άσε με να ολοκληρώσω. Δεν είπα ότι έχεις αντιγράψει κάποιον. Τώρα σου ζητάω να αντιγράψεις....

- Μου ζητάς να αντιγράψω; Ποιον; Τι είναι αυτά που λες;

- Σου ζητάω να αντιγράψεις εμένα! Με το αζημίωτο, βέβαια, με το πολύ αζημίωτο!

Η Ανδρονίκη προσβεβλημένη, σηκώθηκε όρθια, πέταξε με θυμό στο τραπέζι την πετσέτα που ως τότε κάλυπτε τους μηρούς της, τράβηξε την τσάντα της από το διπλανό της κάθισμα, και χωρίς να πει μια λέξη έκανε μεταβολή προς την έξοδο. Ο Νικολόπουλος την πρόλαβε λίγο πριν μπει στο ταξί που είχε καλέσει.

- Δεν νομίζω πως έχουμε κάτι να πούμε, του είπε όταν εκείνος έστειλε τον οδηγό ταξί σε επόμενο πελάτη, πληρώνοντας του ωστόσο το αντίτιμο της πάγιας κούρσας.

- Κι όμως έχουμε να πούμε πολλά, Ανδρονίκη! Μην αφήνεις τον εγωισμό να σε κατακλύζει. Σου προσφέρω τα διπλά από όσα βγάζεις στην πρωινή σου δουλειά και ίσως πολλά περισσότερα. Θα ζωγραφίζεις και για μένα! Μόνο αυτό!

- Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα! Αυτό είναι απάτη!

Μου ζητάς να γίνω απατεώνας! Να γίνω...

- Σου ζητώ να με σώσεις! Την διέκοψε ο Νικολόπουλος. Είμαι άρρωστος Ανδρονίκη. Πολύ άρρωστος. Σε λίγο δεν θα μπορώ να ζωγραφίζω πια...

Η φωνή του έσπασε, τα χείλη του έτρεμαν και όλο του το πρόσωπο έδειχνε τώρα γηραιότερο! Της πρότεινε έναν γρήγορο καφέ σε κοντινό μαγαζί κι εκείνη δέχτηκε απορημένη.

Όταν σερβιρίστηκαν οι αχνιστές κούπες, εκείνος άρχισε να εξιστορεί όλα όσα έπρεπε η Ανδρονίκη να γνωρίζει.

- Δυο χρόνια πριν, διαγνώστηκα με μια σπάνια πάθηση του οπτικού νεύρου. Βρίσκομαι σε αγωγή, αλλά το οπτικό μου πεδίο, φθίνει μέρα με την μέρα.

Δυστυχώς στην περίπτωση μου, από ότι φαίνεται καμία θεραπεία δεν έχει αποτέλεσμα! Οι θεράποντες είναι πολύ διστακτικοί. Θα έλεγα απαισιόδοξοι.

Πήγα παντού. Γύρισα όλους τους γιατρούς ανά τον κόσμο, ειδικευμένους σε αυτή την πάθηση. Όλοι κατέληξαν στο ίδιο πόρισμα. Η πιο σπάνια μορφή! Συστήνουν μια επέμβαση. Μιαν επέμβαση που μπορεί όμως και να φέρει την άμεση τύφλωση!

Παρηγορητικές θεραπείες ασκούν τελικά, που στην πραγματικότητα απλά καθυστερούν το τραγικό τέλος της της όρασης μου!

Κι αν χάσω την όρασή μου, έχω χάσει και την ζωή μου Ανδρονίκη. Θα χάσω τα πάντα.

Χωρίς τα μάτια μου δεν μπορώ να δουλεύω, άρα δεν μπορώ να βγάζω χρήματα. Κι αν δεν βγάλω χρήματα, δεν μπορώ να ζήσω. Έχω ανοίξει τόσα μέτωπα στην ζωή μου, έχω τόσες πολλές εκκρεμότητες. Έχω πάρει τόσους ανθρώπους στον λαιμό μου με την ζωή που επέλεξα να κάνω...

Έμαθα να ξεπληρώνω τις ενοχές με το χρήμα, με το άφθονο χρήμα! Τα παιδιά μου, την γυναίκα μου, την ανοχή τους, την σιωπή τους, την συγκατάβαση τους, έτσι την εξαγόραζα μέχρι τώρα! Πλήρωνω!

Από εδώ και πέρα δεν θα μπορώ να πληρώνω! Αν παρουσιάσω έστω και ένα από τα τελευταία μου έργα, η πτώση μου θα έλθει θριαμβευτικά!

Είναι εκτρώματα Ανδρονίκη. Εκτρώματα!

Η Ανδρονίκη τον κοίταζε αποσβολωμένη. Ο μεγάλος Νικολόπουλος τώρα έκλαιγε μπροστά της και σχεδόν την ικέτευε να τον βοηθήσει.

-Είσαι η τελευταία μου ελπίδα Ανδρονίκη!

Σκέφτηκα να πλησιάσω διάφορους όλον αυτό τον καιρό. Αλλά εκτός το ότι στην δουλειά τους θα φαινόταν σίγουρα η διαφορά, δεν μπορούσα να στηριχτώ στην εχεμύθειά τους...

Κάποια στιγμή το μυστικό μου θα κατέρρεε και τότε θα επερχόταν ο όλεθρος!

- Και πως είσαι τόσο σίγουρος για μένα; Για την δουλειά μου; Για την εχεμύθειά μου; Γιατί εμένα;

- Σε παρακολουθώ εδώ και καιρό Ανδρονίκη. Από τότε που εμφανίστηκε αυτή η καταραμένη αρρώστια μου. Έχω βάλει ανθρώπους που έγιναν η σκιά σου.

Ξέρω τα πάντα για σένα. Τα πάντα!

Ξέρω πόσο σκληρά έχεις μοχθήσει για να καταφέρεις όσα έχεις καταφέρει. Γνωρίζω ότι είσαι μόνη εδώ και χρόνια, ξέρω ότι έχεις μια κόρη που δεν μένει πλέον μαζί σου. Ξέρω ακόμη πως τελευταία πέρασες από μια κρίση αλκοολισμού....

- Φτάνει! Με ποιο δικαίωμα; Με ποιο δικαίωμα επενέβης στην ζωή μου με αυτόν τον τόσο αδιάκριτο τρόπο; Το ξέρεις ότι όλο αυτό είναι...είναι....

- Είναι απελπισία Ανδρονίκη! Αυτό είναι μόνο. Απελπισία!

Η Ανδρονίκη είχε γίνει έξαλλη. Εκείνη την στιγμή τον μισούσε εκείνον τον άντρα. Τον απεχθανόταν για την απαράδεκτη εισβολή του στο προσωπικό της απόρρητο, αισθανόταν ότι βίασε την ζωή της! Κάποιος πάντα την παρακολουθούσε.

Τα απόρρητα της ζήσης της είχαν δημοσιοποιηθεί! Τραγικό! Απαράδεκτο, απάνθρωπο! Δεν το χωρούσε ο νους της. Ήθελε να τον χαστουκίσει, όχι δεν αρκούσε.

Να τον φτύσει, να τον βρίσει να τον ξεφτιλίσει και να τον χαστουκίσει!

- Πριν βιαστείς να με κρίνεις, πριν με καταδικάσεις, έλα σε παρακαλώ την θέση μου! (Διέκοψε τις θολωμένες σκέψεις της.) Αν σου έλεγαν ότι χάνεις το φως σου, όντας καλλιτέχνης, αν σου έλεγαν ότι δεν θα ξαναδείς τα χρώματα, τις λάμπεις, τι θα έκανες Ανδρονίκη;

- Δεν ξέρω τι θα έκανα, και να μην σε ενδιαφέρει τι θα έκανα...(φώναξε με όλη την δύναμη της φωνής της, αδιαφορώντας για τα βλέμματα των παρευρισκομένων που είχαν καρφωθεί πάνω της απορημένα) αλλά σίγουρα δεν θα σε παρακολουθούσα!

Αυτή την φορά η Ανδρονίκη έφυγε. Έφυγε τρέχοντας.. Έβγαλε τις γόβες της, και έτρεξε πιο πολύ Έτρεχε και έβριζε, έτρεχε και έκλαιγε. Μέχρι που της κόπηκε η ανάσα και σωριάστηκε στα σκαλοπάτια μιας πολυκατοικίας.

Εκεί ξέσπασε σε κλάματα. Μέχρι που βαρέθηκε. Βαρέθηκε τον εαυτό της και τις αντιδράσεις της, την αδυναμία της να αντιδράσει δυναμικά, αποφασιστικά.

Χωρίς φυγή, χωρίς φωνές χωρίς κλάματα. Μια φορά, έστω μια φορά να είχε την δύναμη να ανταποδώσει με πόνο τον πόνο που εισέπραττε.

Σκληρά και αποφασιστικά, μια φορά μόνο να μπορούσε να ανταποδώσει, τόσο αιφνιδιαστικά, που να την κοιτάξει ο τολμών σαστισμένος, άφωνος.

“Στο διάολο Ανδρονίκη! Χαράμι το όνομα που σου έδωσαν, χαράμι!” τώρα κοιτούσε το πρόσωπό της στην βιτρίνα ενός καταστήματος υποδημάτων.

Η μάσκα της είχε και πάλι τρέξει, το μακιγιάζ της είχε παραμορφωθεί, από το συνεχές σκούπισμα της μύτης της, τα ρούχα της είχαν τσαλακωθεί και λερωθεί.

- Το γνώριμο κουρέλι και πάλι Ανδρονίκη.

Τρέξε, κρύψου στο καβούκι σου πάλι, αυτό μόνο σου αξίζει.

Με αυτήν την απαξίωση στο άτομό της σύρθηκε ως το ατελιέ της που από συνήθεια είχε επιλέξει το υποσυνείδητό της την ώρα της τρεχάλας και χωρίς να ανάψει φως, κουλουριάστηκε στον διθέσιο καναπέ της.

- Καληνύχτα Ανδρονίκη μονολόγησε και αμέσως βυθίστηκε σε έναν λυτρωτικό βαθύ ύπνο.

Το κινητό της χτυπούσε επίμονα. Σταματούσε για λίγο και ξαναχτυπούσε. Η Ανδρονίκη προσπαθούσε να ξυπνήσει. Συνειδητοποιούσε τον χτύπο το τηλεφώνου για κάποιες στιγμές, αλλά βυθιζόταν σχεδόν αμέσως στην λυτρωτική της λήθη και εκεί μπερδευε τον χτύπο με ήχους του ονείρου της.

Όταν κατάφερε να τους ξεφύγει, το κινητό είχε πια σωπάσει. Δώδεκα κλήσεις καταγεγραμμένες. Και όλες από τον Νικολόπουλο. Και τέσσερα μηνύματα. Πάντα από τον ίδιο!

Επιμονή για μια συνάντηση. Για μια δεύτερη ευκαιρία επεξήγησης.

Θυμωμένη και πάλι πήγε να πατήσει το πλήκτρο της επανάκλησης, αλλά το μετάνιωσε αμέσως. Αντί αυτού τηλεφώνησε στην Ελένη, και της διηγήθηκε τα της προηγούμενης βραδιάς, με κάθε λεπτομέρεια.

Η Ελένη έμεινε αποσβολωμένη να ακούει την φίλη της να εναλλάσσεται μεταξύ θυμού και απόγνωσης, με μια απaráμιλλη ταχύτητα, Όταν τελείωσαν τα λόγια της Ανδρονίκης και λαχανιασμένη σώπασε για να μπορέσει να συγκεντρώσει σάλιο, τότε μόνο της είπε:

- Μην είσαι τόσο απόλυτη! Στο έχω πει χίλιες φορές. Μην βιάζεσαι! Δώσε του την ευκαιρία να σου μιλήσει, συζήτησε επιτέλους, Απλά συζήτησε. Και να θυμάσαι, αν και το ξέρεις ήδη καλά, κανείς δεν μπορεί να σου επιβάλει αυτό που θέλει αν δεν το θελήσεις κι εσύ!

Και προσπάθησε λίγο να τον καταλάβεις. Είναι ένας άρρωστος άνθρωπος. Δεν σου λέω να συμφωνήσεις, να καταλάβεις τα κίνητρα του σου λέω. Αυτό μόνο.

Μετά μίλησαν λίγο για το δικό τους φλέγων θέμα, την Ιουλία, που από ότι φαίνεται πέρασε σε ανύποπτο χρόνο από την γκαλερί και έστειλε μέσω της Ελένης τα συγχαρητήρια στην μητέρα της.

Απλά τυπικά συγχαρητήρια, χωρίς ίχνος ενδεχόμενης μεταμέλειας ή έστω πιθανής επιθυμίας για επικοινωνία μαζί της.

Απογευματάκι Κυριακής πια, η Ανδρονίκη βγήκε από το εργαστήρι της και κατηφόρισε στην παραλία. Έμεινε δυο ώρες καθισμένη σε ένα παγκάκι της σειράς με τον παγωμένο χάρτινο καφέ της τυλιγμένο από τις καυτές της παλάμες, να αγναντεύει την ηλιοφώτιστη θάλασσα κάτω από τα μαύρα γυαλιά της. Ο γνώριμος ήχος του μηνύματος ακούστηκε από το κινητό της. Ακούμπησε πλάι το άδειο πια χάρτινο ποτήρι και έβγαλε το κινητό από την τσέπη της φούστας της. Διάβασε: - Είμαι κοντά σου! Σε βλέπω, μπορώ να έρθω δίπλα σου να καθίσω; Σε παρακαλώ!

- Ο Νικολόπουλος, με τις παρακολουθήσεις του. Αν είναι δυνατόν! Μονολόγησε η Ανδρονίκη και ωστόσο του απήντησε στο μήνυμα με ένα ξερό «ναι»

- Ναι για να τελειώνουμε μια και καλή, έλα πουλάκι μου έλα στην μανούλα μονολόγησε.

Σε λιγότερο από πέντε λεπτά ο Νικολόπουλος καθόταν δίπλα της στο παγκάκι. Με την ίδια ερεθιστική κολόνια λουσμένος, στην εντέλεια ντυμένος και τα μαύρα θεόρατα γυαλιά που έκρυβαν το μισό του πρόσωπο. Φορούσε εγκάρδιο χαμόγελο, και έκρυβε την αμηχανία του στις ιδρωμένες του παλάμες που συνεχώς σκούπιζε πάνω στο παντελόνι του.

Απέφυγε την αγαπημένη του χειραψία (ίσως γιατί έχει ιδρωμένα χέρια – σκέφτηκε η Ανδρονίκη), κάθισε απλά δίπλα

της, χαμογελούσε και περίμενε. Την εκνεύριζε περισσότερο με αυτή του την στάση.

- Έχετε γίνει η σκιά μου ντετέκτιβ Νικολόπουλε;

- Απλά ξενύχτησα έξω από το ατελιέ

- Ξενύχτησες; μπράβο! Και είσαι τόσο φρέσκος; Πως τα καταφέρνεις; Πες μας το μυστικό!

- Όταν κατηφόρισες για την παραλία απλά πέρασα από το ξενοδοχείο και έκανα ένα ντους. Και ναι, ο οδηγός μου σε ακολούθησε τον υπόλοιπο χρόνο! Άστο αυτό σε παρακαλώ Ανδρονίκη! Είναι ανώφελο! Ναι, σε παρακολουθώ γιατί έχω ανάγκη την επικοινωνία μαζί σου. Σε χρειάζομαι Ανδρονίκη. Χρειάζομαι την βοήθεια σου. Βοήθησε Με ! Σε ικετεύω! Μόνο εσύ μπορείς!

- Να ζωγραφίζω για σένα!

- Ναι, που είναι το παράξενο; Το έχουν κάνει στο πέρασμα των αιώνων πάρα πολλοί ζωγράφοι!

- Ζωγράφιζαν ανταυτού!

- Ναι, κυρίως μαθητευόμενοι...αλλά ναι, το έκαναν. Ζωγράφιζαν για τον δάσκαλό τους....

- Και υπέγραφε τα έργα αυτός!

- Ναι, Ανδρονίκη που να πάρει, ναι!

-Εγώ όμως δεν είμαι μαθητευόμενη σου! Είμαι ήδη ζωγράφος...

- Και καταξιωμένη! Αυτή η διαφορά είναι που σε θίγει; Γι αυτό και θα πληρώσω το ανάλογο αντίτιμο! Θα σε χρυσώσω Ανδρονίκη. Θα μπορέσεις να εξασφαλίσεις μια άνετη ζωή για την κόρη σου. Θα τα χρειαστεί! Έτσι όπως ζει, σύντομα θα τα χρειαστεί!

- Και που ξέρεις εσύ πως ζει η κόρη μου; Κι αυτή την παρακολουθείς; Τι ξέρεις; Τι ξέρεις γι αυτήν; Μίλα!

- Φτωχή μου Ανδρονίκη, χτύπησα φλέβα ε; Ηρέμησε, ξέρω όλα όσα εσύ υποψιάζεσαι και προαισθάνεσαι σαν μάνα.

Τίποτε περισσότερο. Ο τύπος με τον οποίο είναι μαζί.

Πάλι αισθανόταν αδύναμη η Ανδρονίκη. Πάλι ήθελε να βάλει τα κλάματα. Όντως ο Νικολόπουλος είχε χτυπήσει φλέβα. Την φλέβα της καρδιάς της! Πως να αντιτάξει, πως να αντιδράσει, πως να φέρει αντίλογο; αφού κρεμόταν από τα χείλη του για να μάθει κάτι παραπάνω για το παιδί της!

- Ο τύπος με τον οποίο είναι μαζί, τι; Σε παρακαλώ μίλα μου

- Ο τύπος με τον οποίο είναι μαζί, είναι ένας αλήτης. Γνωστός στους σκοτεινούς κύκλους, χειριστικός με τις γυναίκες και πολύ βίαιος! Έχει ακουστεί για πολλά! Δεν ξέρω πως έμπλεξε η κόρη σου, μαζί του, αλλά ένα είναι σίγουρο... Έχει μπλέξει άσχημα!

- Είναι καλά; Είναι καλά; Πες μου! Εσύ ξέρεις. Είναι ακόμη καλά;

Ήδη το είχε χάσει το παιχνίδι η Ανδρονίκη. Είχε ήδη πει το ναι! Και ο Νικολόπουλος το ήξερε. Μόνο περίμενε τα χείλη της να το ψελλίσουν.

- Εντάξει, θα το κάνω! Θα το κάνω, θα ζωγραφίζω για εσένα!

- Σε ευχαριστώ Ανδρονίκη! Ήξερα ότι μπορούσα να υπολογίζω σε εσένα!
Άρπαξε τα χέρια της στα ιδρωμένα τα δικά του και άρχισε να τα φιλάει με ευγνωμοσύνη!

- Σε ευχαριστώ! Σε ευχαριστώ!

- Μην βιάζεσαι! Θα το κάνω, αλλά θέλω και κάτι ακόμη! Κάτι ακόμη εκτός από χρήματα.

- Ακούω, ότι θέλεις!

- Θα γίνεις η σκιά του. Και η σκιά της. Εσύ, οι δικοί σου, δεν ξέρω. Θα μου δίνεις αναφορά, κάθε μέρα, δυο φορές την ημέρα, θα ξέρω κάθε τους βήμα κάθε τους λέξη, κάθε ανάσα.

- Θα γίνει! Από αυτή κιόλας την στιγμή θα γίνει! Εσύ; Πότε θα αρχίσεις να μου ετοιμάζεις έργα;

- Από την στιγμή που θα έχω την διεύθυνση της κόρης μου, φωτογραφίες τους με ημερομηνία πάνω και πλήρη αναφορά της ημέρας.

- Δηλαδή, από σήμερα το βράδυ! Τέλεια! Αύριο πετάω για Μαρόκο. Θα έρθω σε έναν μήνα. Πόσα έργα πιστεύεις ότι μπορείς να μου έχεις έτοιμα;

- Πετάς για Μαρόκο!

Το είχες τόσο σίγουρο λοιπόν ότι θα συμφωνούσα. Και πως με ρωτάς για αριθμό. Δεν έχουμε καν συζητήσει για θεματολογία!

- Απόψε το βράδυ, που θα σου φέρω την πλήρη αναφορά για την ζωή της κόρης σου, θα έχεις την θεματολογία, τις διαστάσεις και το χρωματολόγιο. Θα έχεις επίσης και ένα μπλοκ από την πρόσφατη δουλειά μου!

Σηκώθηκε να φύγει, αφού όρθιος πια ξαναπήρε τα χέρια του μέσα στις παλάμες του και τα φίλησε ξανά, με μεγαλύτερη ευγνωμοσύνη αυτή την φορά. Απαλά, σαν να προσκυνούσε εικόνισμα! Προτού να κάνει ένα βήμα, της είπε;

- Δεν ήμουν σίγουρος ότι θα συμφωνούσες Ανδρονίκη! Ποτέ κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος, για κανέναν. Ιδίως για μια τόσο γοητευτική και επιτυχημένη γυναίκα όπως εσύ. Ήλπιζα μόνο! Κι όσο για το ταξίδι μου στο Μαρόκο, αν ήταν αλλιώς οι συνθήκες, άλλος ο καιρός, αν ήμουν εγώ όπως ήμουν έναν χρόνο πριν, αν σε γνώριζα έναν χρόνο πριν, θα ήθελα, θα ήθελα να το κάναμε μαζί! Με έχεις γοητέψει πολύ Ανδρονίκη! Πολύ!

Αποσβολωμένη απέμεινε η Ανδρονίκη να κοιτάζει τον άντρα που χανόταν στον ορίζοντα. Σητό ψηλό, εύρωστο κορμί, φαρδιές πλάτες, σίγουρο σταθερό βήμα. Ψαρό μαλλί, βαθιές χαρακιές στο πρόσωπο. Αντιθέσεις! Σαγηνευτικές αντιθέσεις, επικίνδυνες αντιθέσεις!

Παρέμεινε για περίπου μια ώρα ακόμη σε εκείνο το παγκάκι, να αγναντεύει τον ήλιο που έπαιρνε να δύει μέσα στα γαλήνια νερά του Θερμαϊκού.

Τηλεφώνησε όπως πάντα την Ελένη και στις οχτώ το βράδυ, κλείστηκε στο ατελιέ της περιμένοντας τα όσα της έταξε ο Νικολόπουλος. Η πόρτα της χτύπησε περασμένες έντεκα. Την άνοιξε. Μπροστά της στεκόταν ένας εύσωμος σκοτεινός άντρας. Δεν της μίλησε καθόλου.

Της παρέδωσε έναν κίτρινο φάκελο και ένα τεράστιο άλμπουμ. Την χαιρέτησε με ένα νεύμα του κεφαλιού και χάθηκε στην νύχτα.

Μέχρι το ξημέρωμα η Ανδρονίκη έβλεπε φωτογραφίες, φιλούσε φωτογραφίες, μιλούσε σε φωτογραφίες, μούσκευε φωτογραφίες με δάκρυα.

Με πρησμένα μάτια κρυμμένα πίσω από μαύρα γυαλιά, άυπνη για ακόμη μια φορά, δούλεψε την επομένη το καθιερωμένο της οχτάωρο, δίνοντας ακόμη μια φορά εναύσματα στους συναδέλφους για συζήτηση.

Μετά το γραφείο, πέρασε από την γκαλερί, έλεγξε τις πωλήσεις, αγόρασε ένα σάντουιτς από τον δρόμο και κατέληξε στο ατελιέ της. Την περίμενε πολύ μελέτη! Έπρεπε να στρωθεί αμέσως στην δουλειά. Ο Νικολόπουλος περίμενε από αυτήν πέντε κομμάτια διαστάσεων εξήντα επί ογδόντα, σε έναν μήνα! Νεκρές φύσεις όλα! Θα έφευγαν όλα σε γκαλερί στο Παρίσι. Άναψε όλα τα φώτα και όλους τους προβολείς της. Έπρεπε να μελετήσει καλά τα χρώματα. Τις γραμμές, τις σκιές, το φως. Έπρεπε να μάθει να δουλεύει όπως εκείνος. Τον τρόπο που χειριζόταν την σπάτουλα, την φορά που είχε το πινέλο, τις αλλαγές της πινελιάς, τον τρόπο που ταύτιζε τα χρώματα, την δύναμη του λευκού του, την κραυγή του μαύρου του! Έπρεπε να κατορθώσει το αδύνατο, και μάλιστα χωρίς καμία καθοδήγηση δική του.

Μόνο με την βοήθεια σλάιντς και φωτογραφιών!

Μετάνοιωσε χίλιες φορές που είχε δεχτεί και άλλες τόσες επευφημούσε τον εαυτό της που το έκανε!

Κάθε φορά που χτυπούσε η πόρτα του ατελιέ της για να παραλάβει τον νέο κίτρινο φάκελο δε, αισθανόταν ευλογημένη που επιλέχτηκε να περάσει αυτή την δοκιμασία.

Η ζωή της Ιουλίας γινόταν κάθε μέρα και εφιαλτικότερη. Η ευτυχία που της υποσχέθηκε ο Αντώνης, αργούσε να έρθει! Οι καυγάδες πλέον ήταν καθημερινοί, και πάντα αδικαιολόγητοι. Τα πάντα κατά την γνώμη του τα έκανε λάθος, και το χειρότερο όλων ήταν ότι άρχισε να το πιστεύει και η ίδια! Ένωθε υποδεέστερη και λίγη. Και τώρα με την εγκυμοσύνη, εντελώς εξαρτώμενη. Ο γιατρός της συνέστησε ξεκούραση, κι έτσι σταμάτησε και την τετράωρη απασχόληση που είχε καταφέρει να βρει. Δεν συνέφερε πλέον χρηματικά στο σπίτι και ο Αντώνης διαρκώς γκρίνιαζε για τα πενιχρά τους οικονομικά που τώρα με τον ερχομό του παιδιού η κατάσταση θα χειροτέρευε, κι εκείνος ήταν πολύ κουρασμένος... Οι ώρες απουσίας του από το σπίτι διαρκώς αυξανόταν. Αξημέρωτα έφευγε, ξημερώματα γύριζε. Κι όταν γύριζε, ήταν πάντα πιωμένος και οξύθυμος. Φυσικά και δεν είχε οικονομικό πρόβλημα ο Αντώνης! Τα χρήματα που του είχε αφήσει η μητέρα του μπορούσαν να θρέψουν δυο γενιές μετά από αυτόν! Αλλά είχε στήσει τόσο πετυχημένα την ψεύτικη εικόνα του, που μέρος αυτής ήταν και η ανέχεια του μεροκάματου. Φυσικά και τις ώρες που έλειπε, δεν κυνηγούσε τα προ το ζην, όπως ισχυριζόταν στην καλόπιστη Ιουλία! Ούτε έψαχνε την ιδανική δουλειά, που ποτέ ωστόσο δεν εμφανιζόταν η χρυσή ευκαιρία όπως συνήθιζε να παραπονιέται! Φρόντιζε μόνο να έχει μια απασχόληση, που να εξηγεί κάποια έσοδα, αλλά τις υπόλοιπες ώρες του τις σκότωνε στις αγαπημένες του συνήθειες. Ποτά, χορός, γυναίκες! Και η ευκολόπιστη Ιουλία, εγκλωβισμένη στους τέσσερις τοίχους ενός σπιτιού, να παλεύει να κάνει οικονομία ακόμη κι από την σίτιση της για να έχει εκείνος ένα πλούσιο γεύμα όταν θα επέστρεφε, να τον κρατάει δυνατό.

Ένα γεύμα που ποτέ δεν άγγιζε, γιατί πάντα εκείνη όπως ο ίδιος ισχυριζόταν, τον εκνεύριζε, και του έκοβε την όρεξη, και στην καλύτερη των περιπτώσεων κατέληγε ανέγγιχτο στο ψυγείο! Τις περισσότερες φορές δε, πεταγόταν μαζί με το σπασμένο πιάτο, στην διαδικασία ένα γερού καυγά!

Με κόπο συγκρατούσε τον εαυτό του να μην χειροδικήσει ξανά εναντίον της! Κι όχι γιατί την λυπόταν! Απλά δεν ήθελε μπελάδες! Έπρεπε όμως σύντομα να ξεφορτωθεί το μούλικο. Η εγκυμοσύνη προχωρούσε.

Η Μάρθα, που παρακολουθούσε την ζωή της Ιουλίας, προσπαθούσε συνεχώς να την αφυπνίσει με έμμεσους υπαινιγμούς, αλλά εκείνη έκανε πως δεν καταλάβαινε.

Δεν της μιλούσε πλέον ανοιχτά η Ιουλία για όσα περνούσε, ωστόσο τα πάντα ήταν χαραγμένα πάνω της και βροντοφώναζαν. Στα κιλά της που που ολοένα έπεφταν αντί να αυξάνονται, στους μόνιμους μαύρους κύκλους των ματιών της και περισσότερο, στο μόνιμα θλιμμένο της βλέμμα. Μάταια προσπαθούσε να πείσει την φίλη της για την όμορφη ζωή που περνούσε και για τα από κοινού με τον καλό της όνειρα!

Ήταν πολλές οι φορές που η Μάρθα αποφάσισε να καταφύγει στην μητέρα της Ιουλίας να της μιλήσει. Και άλλες τόσες αυτές που το μετάνιωσε, από φόβο μην κάνει χειρότερα τα πράγματα. Ο Αντώνης δεν την έπεισε ποτέ για το ποιόν του. Και δυο τρία λόγια που της ψιθύρισαν γνωστοί στο μαγαζί που δούλευε, επιβεβαίωναν όλες τις υποψίες της.

Έμεινε δε έκπληκτη, όταν μια μέρα της ανακοίνωσε η Ιουλία πως το ερχόμενο Σαββατοκύριακο, σχεδιάζαν να πάνε στους γονείς του για να επισημοποιήσουν την σχέση τους! Και φυσικά, στα αρραβωνιάσματα θα έπρεπε να είναι παρούσα και η κουμπάρα!

Για την μητέρα της, ούτε λόγος! Πού να τολμήσει, και να ήθελε να το ζητήσει η Ιουλία! Μια αναφορά που τόλμησε να κάνει για την “νονά της” την Ελένη, ότι καλό θα ήταν να ήταν παρούσα κι εκείνη, τον εξόργισε τόσο, που παρολίγον να αναβληθούν τα πάντα!

Έτσι έγιναν όλα όπως μόνο ο Αντώνης είχε σχεδιάσει. Η Μάρθα αρραβώνιασε το ζεύγος, παρουσία των γονιών του, δυο φτωχών γηραιών ανθρώπων, μουδιασμένων και λιγομίλητων, καλά ωστόσο δασκαλεμένων, να παίζουν τον ρόλο που τους επιβλήθηκε!

Σκηνή από καλοστημένο θέατρο φάνταζε στα μάτια της Μάρθας εκείνος ο αρραβώνας! Ούτε τα λόγια έβγαιναν από τα χείλη αβίαστα, ούτε τα αγκαλιάσματα των γονέων ήταν φυσικά, ούτε τα βλέμματα που αντάλλασσαν ήταν βλέμματα αγάπης.

Ήταν σαν να αποζητούσαν συνεχώς την επιβεβαίωση της καλά πεπραγμένης πρώτιστης κίνησης τους, για να περάσουν με βήμα ταχύ στην επόμενη! Βέβαια υπήρχε και η δικαιολογία για την αφύσικη έλλειψη απόλυτης οικειότητας μεταξύ τους. Το γεγονός ότι τον Αντώνη τον γνώρισαν σε μεγάλη ηλικία μιας και τον είχαν κλέψει στο μαιευτήριο και μεγάλωσε με ξένους γονείς στην Γερμανία. Όλα τα είχε σχεδιάσει ο Αντώνης, όλα εκτός από μία λεπτομέρεια!

Την γερμανική διάλεκτο!

Η Μάρθα, που είχε γεννηθεί στο Μόναχο, από Έλληνες μετανάστες και είχε μεγαλώσει εκεί ως τα δέκα της, που οι γονείς της αποφάσισαν να επιστρέψουν στο επαρχιακό τους σπίτι. Όταν κάποιες φορές εντελώς ξαφνικά και απρόσμενα, ρωτούσε τον Αντώνη κάτι στα γερμανικά, εκείνος με τις λίγες λέξεις που ήξερε, και συχνά χρησιμοποιούσε, για να ισχυροποιήσει το παραμύθι του, αδυνατούσε να ολοκληρώσει μian απάντηση, και πάντα προφασιζόταν κάτι αδικαιολόγητο, ωστόσο σωτήριο, για να διακόψει την συζήτηση και να αποφύγει την απάντηση.

Όταν τον στρίμωχνε δε, η Μάρθα που επέμενε επί τούτου, δικαιολογούνταν πως ήταν ένα κεφάλαιο της ζωής του που προσπαθούσε να ξεχάσει, και η μνήμη του ηθελημένα έσβηνε κάθε τι που σχετιζόταν με αυτό. Ακόμη και την γλώσσα! Ευκολόπιστη η Ιουλία τότε τον υπερασπιζόταν και επιθετόταν στην φίλη της με νοήματα να σταματήσει να τον πιέζει.

Εκείνη την ημέρα του αρραβώνα, συνέβη και το πολυπόθητο τέλος της εγκυμοσύνης της Ιουλίας, με ένα απρόοπτο, ωστόσο καλοσχεδιασμένο ατύχημα!

Ο ρομαντικός πλην άλλων Αντώνης, κάλεσε μετά το γεύμα την καλή του, σε έναν ρομαντικό περίπατο, να την ξεναγήσει στο χωριό που δεν είχε την ευτυχία να μεγαλώσει, αλλά θαύμαζε τόσο πολύ, σαν τον ομορφότερο τόπο στον κόσμο!

Κι αφού την εξάντλησε περπατώντας την σε χαράδρες και απόκρημνα του Παρνασσού επί ένα δώρο, με ενδιάμεσες διακοπές για χάρδια και αγκαλιές που τόσο είχε αποθυμήσει η Ιουλία, δίνοντας της έτσι το έναυσμα να τον ακολουθήσει αγόγγυστα, παρόλο που ένιωθε τις δυνάμεις της να την εγκαταλείπουν, σε ένα ξέφωτο στην μέση του πουθενά, έστησε ανάμεσα σε δυο πεύκα μια πρόχειρη κούνια, και την κάθισε επάνω. Η κούνια προϋπήρχε, απλά το σκοινί από την μια μεριά ήταν λίγο φθαρμένο και εκείνος με δυο κόμπους το επιδιόρθωσε, το δοκίμασε, και η κούνια ήταν ανθεκτικότερη από καινούργια!

Αυτή ήταν η δικαιολογία, όταν τρεις ώρες αργότερα επέστρεψε στο σπίτι με την Ιουλία αιμόφυρτη στο πρόσωπο και στα χέρια που είχε χτυπήσει κατά το πέσιμο και με πόνους στην κοιλιά.

Έτσι η προσχεδιασμένη διανυκτέρευση αναβλήθηκε και οι τρεις τους κατέληξαν στα εξωτερικά ιατρεία του εφημερεύοντος νοσοκομείου για την παροχή πρώτων βοηθειών της τραυματισμένης. Στον γυναικολογικό έλεγχο που υποβλήθηκε, διαπιστώθηκε η λήξη της εγκυμοσύνης της. Η έκθεση στην γκαλερί τελείωσε όπως είχε προγραμματιστεί στις δεκαπέντε Ιουνίου. Ήταν η μόνη φορά που δεν θα επέστρεφε έργα στο ατελιέ της. Είχαν πουληθεί όλα!

Αφού πληρώθηκε από την γκαλερίστα το ποσό που της αναλογούσε, και αρνήθηκε μια μόνιμη συνεργασία, με την δικαιολογία έλλειψης χρόνου, αφήνοντας όμως ανοιχτό το ενδεχόμενο για μια μελλοντική έκθεση με συγκεκριμένη θεματολογία, έκλεισε πλέον όλες τις προσωπικές καλλιτεχνικές της εκκρεμότητες και μπορούσε να μοιράζει το εικοσιτετράωρο της αποκλειστικά στο γραφείο και στο ατελιέ.

Δεν σήκωνε πλέον το τηλέφωνο σε κανέναν παρά μόνο στην Ελένη.

Κάθε δυο μέρες παραλάμβανε αργά την νύχτα τον ίδιο καφετί φάκελο με νέες φωτογραφίες και πληροφορίες για την Ιουλία. Την Ιουλία που επέμενε να μην της τηλεφωνεί, που επέμενε να μην αποζητά επαφή μαζί της.

Οι φωτογραφίες όμως που είχε στα χέρια της η Ανδρονίκη, πρόδιδαν την σκηνοθετημένη ευτυχία που παρουσίαζε στην Ελένη! Μια ατημέλητη, φανερά αδυνατισμένη Ιουλία πρωταγωνιστούσε σε αυτές. Μια ηλικία μεγαλύτερη από εκείνη που έκλεισε με βρόντο την πόρτα του σπιτιού της λίγους μήνες πριν.

Μια Ιουλία που τσακώνονταν στον δρόμο με έναν οργισμένο τύπο, που δεν ήταν άλλος από τον Αντώνη, και στην αμέσως επόμενη εικόνα, την τραβολογούσε από το μπράτσο ανάμεσα σε διερχόμενα αυτοκίνητα!

Απέμενε περίπου ένα δεκαήμερο μέχρι την παράδοση των έργων στον Νικολόπουλο, και είχε ολοκληρώσει μόνο τα δύο. Τα άλλα παρέμεναν με τα προσχέδια και κάποιες δοκιμαστικές πινελιές για την καταλληλότητα των χρωμάτων. Έπρεπε να πιεστεί περισσότερο, να τελειώσει έγκαιρα. Έπρεπε να φανεί αντάξια της συμφωνίας της.

Εκείνος ότι της υποσχέθηκε το έκανε ανελλιπώς κάθε δεύτερο βράδυ!

Δεν είχε μπει καν στον κόπο να τηλεφωνήσει πριν! Ήταν δέκα το βράδυ της ενδέκατης Ιουλίου, νύχτα ζεστή, αποπνιχτική!

Η Ανδρονίκη δούλευε πυρετωδώς το πέμπτο και τελευταίο έργο. Μια ίωση τις προηγούμενες μέρες την είχε ρίξει κατακαλόκαιρο εμπύρετη στο κρεβάτι και έτσι έχασε πολύτιμο χρόνο. Μάταια επέμενε η Ελένη που την κούραρε σαν μάνα για μια ακόμη φορά, να ζητήσει μια μικρή πίστωση χρόνου από τον Νικολόπουλο.

Μόλις έγινε δεκαδικός ο πυρετός της, επέστρεψε στο ατελιέ της, άναψε ανεμιστήρα και κλιματιστικό, αψηφώντας τον κίνδυνο υποτροπής και έκανε πάλι την νύχτα μέρα.

Στεκόταν εκεί στην πόρτα, και την παρατηρούσε για ώρα.

Είχε αφήσει μισάνοιχτη την πόρτα του εργαστηρίου, τον τελευταίο καιρό μάγκωνε και χρειαζόταν μεγάλη ώθηση για να κλείσει.

Ο Νικολόπουλος είχε κατεβεί το ένα από τα τρία σκαλιά, ξερόβηξε και η Ανδρονίκη αναπήδησε τρομαγμένη.

Είχε τα χάλια της! Φορούσε ένα παλιό φόρεμα με τιράντες γεμάτο μπογιές μπροστά και στα πλαϊνά των μηρών της- συνήθιζε να σκουπίζει τα πινέλα της για συντομία πάνω της- ξυπόλυτη, άβαφη και τα μαλλιά της...

Ωχ τα μαλλιά της! Ένας Θεός μόνο ήξερε σε τι κατάσταση βρισκόταν έτσι άτσαλα πιασμένα με το κλάμερ. Ένας θεός και τώρα ο Νικολόπουλος!

Τον κοιτούσε τρομοκρατημένη, αυτόματα έπιασε τα μαλλιά της να τα διορθώσει δαγκώνοντας το πινέλο που λίγο πριν κρατούσε στο χέρι, ξέχασε όμως ότι η παλάμη της ήταν πασαλειμμένη με κόκκινο χρώμα και κατόρθωσε με επιτυχία έτσι να βάψει μια κόκκινη τούφα!

Ο Νικολόπουλος ξέσπασε σε ένα βροντόφωνο γέλιο και εκείνη κοκκίνισε πιο πολύ από την τούφα των μαλλιών της.

- Δεν σε περίμενα... Δηλαδή σε περίμενα... μάλιστα άργησες κάποιες μέρες, αλλά δεν τηλεφώνησες!

Έχασε τον ειρμό της σκέψης της η Ανδρονίκη, έβγαιναν μπερδεμένες οι λέξεις από τα χείλη της, ακατανόητες!

- Είπα να σου δώσω περιθώριο λίγες ακόμη ημέρες, αφού αδιαθέτησες!

-Σωστά! Ξέχασα πως με, μας παρακολουθείς! Φανταζόμουν ότι αυτό θα σταματούσε όσον αφορά εμένα δηλαδή, μετά την συμφωνία μας!

- Θα σταματήσει Ανδρονίκη, μόλις παραλάβω τα πρώτα μου έργα και σου δώσω το αντίτιμο! Να είσαι σίγουρη ότι θα σταματήσει. Σου δίνω τον λόγο μου. Στο εξής η επικοινωνία μας θα γίνεται μέσω τηλεφωνημάτων και email. Αποκλειστικά. Στον λόγο μου!

Κατέβηκε και τα δυο επόμενα σκαλιά και η Ανδρονίκη του πρότεινε μια καρέκλα για να καθίσει, μιας και ο καναπές ήταν κατελιμμένος από προσχέδια και τελάρια. Η μυρωδιά του την διαπέρασε όπως τον πλησίασε. Μυρωδιά ανδρικής σάρκας ανάκατη με δυνατό αρρενωπό άρωμα! Εκείνη σίγουρα, λουσμένη όπως ήταν στον ιδρώτα θα μύριζε απαίσια! Ντράπηκε και απομακρύνθηκε από κοντά του.

- Πάω να πλυθώ λίγο, να βγάλω τα χρώματα από τα χέρια μου, όπου πάνω λερώνω! (Δικαιολογήθηκε και απομακρύνθηκε στο μπάνιο.) Στο ψυγείο δεξιά σου υπάρχει ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί, ανοιχτό. Ποτήρια θα βρεις στο ντουλάπι από πάνω. Αν θέλεις σερβιρίσου...Δεν αργώ! (προσπαθούσε να κερδίσει χρόνο για να σουλουπώσει λίγο πρόσωπο και μαλλιά)

- Θα σε περιμένω! Δεν βιάζομαι! Απάντησε ο Νικολόπουλος και η Ανδρονίκη αγχώθηκε περισσότερο.

Ένα τέταρτο αργότερα, καθόταν ο ένας απέναντι στον άλλον με ένα ποτήρι κόκκινο κρασί στα χέρια.

- Λοιπόν; είσαι έτοιμη; ρώτησε ο Νικολόπουλος κοιτώντας το τελάρια πάνω στο καβαλέτο.

- Σχεδόν έτοιμη, όπως βλέπεις! Μια δυο μέρες και θα είμαι πανέτοιμη!

- Μπορώ να δω τα άλλα;

Η Ανδρονίκη του υπέδειξε τα τελάρια που ήταν σκεπασμένα με υφάσματα στην απέναντι πλευρά του εργαστηρίου.

- Εκεί είναι, μπορείς να τα δεις και μόνος σου!

Ο Νικολόπουλος σηκώθηκε από την καρέκλα του, στάθηκε για μια στιγμή δίπλα της, της έσφιξε τον ώμο με την σκληρή παλάμη του, έβγαλε από την τσέπη του ένα μεγεθυντικό φακό, ανασήκωσε τα μαύρα γυαλιά του στο μέτωπο και πλησίασε την σκεπασμένη στοίβα.

Ανασήκωσε αργά τα υφάσματα και ένα ένα τα έργα τα τοποθέτησε στο καβαλέτο της, απομακρύνοντας κάθε τόσο το σώμα του, εξετάζοντας τα εξονυχιστικά. Έβγαζε το ένα, έβαζε το άλλο. Επανέλαβε πολλές φορές την ίδια διαδικασία. Έσκυβε πάνω τους, μελετούσε, μετά απομακρυνόταν, τα σήκωνε στο φως τα κατέβαζε στην σκιά!

Η Ανδρονίκη τον παρακολουθούσε αμίλητη, αγχωμένη! Τον ακολουθούσε με το βλέμμα της σε κάθε του κίνηση, κι όσο εκείνος αργούσε να πει κάτι, τόσο κορυφωνόταν και η αγωνία της! Ωστόσο προσπαθούσε να δείχνει ψύχραιμη, και για να το πετύχει αυτό, δάγκωνε το εσωτερικό του χείλους της με τόση μανία, που στο τέλος το μάτωσε!

Κάποτε, ο Νικολόπουλος τοποθέτησε τα έργα στην πρώτηστη θέση τους, τα σκέπασε με τα υφάσματα, και επέστρεψε δίπλα της. Ήπιε μια γουλιά από το ποτήρι του, και την κοίταξε ευθεία στα μάτια με εκείνο το γαλαζοπράσινο βλέμμα του που της μούδιαζε τα πόδια. Πως γίνεται αυτά τα υπέροχα μάτια να είναι άρρωστα; συλλογίστηκε η Ανδρονίκη και χάθηκε μέσα τους.

- Είναι υπέροχοι! της είπε στιγμές αργότερα και επιτέλους της χαμογέλασε.

Κανείς δεν θα καταλάβει την διαφορά! Μπράβο Ανδρονίκη, έκανες υπέροχη δουλειά! Πίστεψα σε εσένα και δεν διαψεύστηκα. Συνεχίζουμε. Σε δυο μέρες που θα έχεις τελειώσει και τον πέμπτο, θα στείλω άνθρωπό μου να τους παραλάβει.

Θα έχεις νέα μου σύντομα για το πόσα κομμάτια, τι θεματολογία και σε πόσο διάστημα τα χρειάζομαι.

Και σηκώθηκε, αδειάζοντας όρθιος μονορούφι το ποτήρι του.

-Φεύγεις; Κιόλας; ξέφυγε της Ανδρονίκης. Λέξεις που δεν φιλτραρίστηκαν από την σκέψη, που κύλισαν απευθείας από την καρδιά στα χείλη. Ο Νικολόπουλος άδραξε της ευκαιρίας και απάντησε με ερώτηση.

- Θέλεις να μείνω; την πλησίασε επικίνδυνα.

Η ανάσα της θέρμαινε το μυρωδάτο στήθος του. Το βλέμμα της έμενε στυλωμένο σε εκείνο το στέρνο. Είχε μουδιάσει ολόκληρη. Τρέμουλο διαπέρασε το κορμί της, τα χέρια της έπεσαν στα πλαϊνά του κορμιού της, ανήμπορα, ανάπηρα.

Το γυάλινο ποτήρι με το κρασί έγινε θρύψαλα στο μωσαϊκό πάτωμα. Στα πόδια της ανάβλυζαν μικρές σταγόνες αίμα και κόκκινο κρασί. Ένωσε ένα τσούξιμο, έναν ελαφρύ πόνο. Αδιαφόρησε. Στην κίνηση που έκανε εκείνος να σκύψει για να κοιτάξει τον σταμάτησε.

- Ξέχνα το, δεν είναι τίποτε!

Εκείνος με τα δυο δάχτυλα του δεξιού του χεριού, της ανασήκωσε από το πηγούνι το πρόσωπο, αναγκάζοντάς την να τον κοιτάξει στα μάτια.

-Θέλεις να μείνω Ανδρονίκη; επανέλαβε βραχνά.

Δεν έλαβε καμιά απάντηση. Η Ανδρονίκη παρέμενε βουβή, μόνο η ανάσα της που ολοένα λαχάνιαζε, ακουγόταν από τα μισάνοιχτα χείλη της.

- Θέλεις να μείνω Ανδρονίκη;

Τα χείλη του πλησίασαν τώρα τα δικά της, σχεδόν τα ακουμπούσαν, σχεδόν, αλλά παρέμεναν εκεί, μια ανάσα, μόνο μian ανάσα μακριά.

-Πες το μου! Αργά και συλλαβιστά. Θέλεις να μείνω;

Τα δάχτυλά του πίεζαν με δύναμη την κάτω γνάθο της προς τα πάνω, η Ανδρονίκη στηριζόταν πια στις μύτες των ποδιών της, ενώ το αριστερό του χέρι τυλιγόταν αργά, νωχελικά γύρω από την μέση της. Όλες οι αισθήσεις της ήταν τεταμένες.

Όλο της το κορμί ριγούσε. Διψούσε! Τα μισάνοιχτα χείλη της στεγνά, καυτά και στεγνά!

- Θ έ λ ω! Ψέλλισε, κι εκείνος ίσα που ακούμπησε τα χείλη του στα δικά της. Φύσηξε πνοή μέσα τους και συνέχισε το παιχνίδι.

- Θέλεις τι; Όλη την πρόταση Ανδρονίκη. Ολόκληρη την απάντηση, ψιθύριζε τώρα μέσα στο στόμα της.

- Θ έ λ ω ν α μ ε ί ν ε ι ς ! βόγκηξε η γυναίκα κι επιτέλους λυτρώθηκε. Την λύτρωσε το φιλί του. Στην αρχή τρυφερό, μετά επιτακτικό, αργότερα βίαιο. Το χέρι που της τύλιγε την μέση την έσφιγγε τόσο πολύ πάνω του που της κοβόταν η ανάσα. Χαλάρωνε για κάποια δεύτερα, όσο κρατούσε η βουτιά της γλώσσας του στο διψασμένο στόμα της και μετά έσφιγγε σαν μέγγενη, ενώ η ίδια γλώσσα δρόσιζε τα χείλη της. Τώρα πατούσε πάνω στα παπούτσια του και βήμα βήμα, δυο σώματα ενωμένα, βρέθηκαν μπροστά στον καναπέ.

Κράτησε αρκετά εκείνο το πρώτο φιλή. Οι βόγχοι της Ανδρονίκης κατέκλυζαν τον χώρο. Κι εκεί που νόμιζε ότι θα λιποθυμήσει από τον πόθο, εκείνος παραμέρισε με μια κίνηση ότι υπήρχε πάνω στον καναπέ και την ξάπλωσε. Γονάτισε δίπλα της. Την κοιτούσε. Την περιεργαζόταν, χωρίς να κάνει καμιά κίνηση. Περιεργάστηκε πρώτα το πρόσωπο, τον λαιμό, το στήθος, την κοιλιά τους μηρούς που πρόβαλαν από το ξεκούμπωτο φόρεμα, τις γάμπες, τους αστραγάλους, τους λερωμένους από κρασί αστραγάλους, τα ματωμένα κουτουπιέ των ακροποδιών της.

Κι από εκεί ξεκίνησε τα λυτρωτικά του χάδια. Χάιδευε φιλούσε, καθάριζε με την γλώσσα του αίμα και κρασί, έβγαζε με τα δόντια του μικρά θραύσματα γυαλιού!

- Είσαι τρελός! Είσαι θεοπάλαβος! Ψιθύρισε η Ανδρονίκη και προσπάθησε να τον αποτρέψει.

Εκείνος απλά της χαμογέλασε, πέρασε τα ακροδάχτυλα του πάνω από τα χείλη της, σε μια κίνηση να σωπάσει και συνέχισε αυτό που ξεκίνησε.

Όταν καθάρισε τα κουτουπιέ και τους αστραγάλους και οι μικρές πληγές σταμάτησαν να αναβλύζουν, ασχολήθηκε με τις γάμπες της.

Πέρασε τα χείλη του από πάνω τους και κυκλικά, ανέβηκε στα γόνατά της όπου ασχολήθηκε αρκετή ώρα μέχρι να καταλάβει σε ποιο ακριβώς σημείο ανεβαίνουν οι παλμοί της, και ενώ με το ένα του χέρι άνοιγε τα λιγοστά κουμπιά του φορέματος της που είχαν απομείνει ξεκούμπωτα, με το άλλο άνοιξε διάπλατα τους μηρούς της για να μπει ανάμεσά τους. 'Η Ανδρονίκη έβγαλε μια πνιχτή κραυγή ηδονής και εκείνος πήρε να δαγκώνει απαλά το εσωτερικό των μηρών της. Μέχρι που ακούμπησε απαλά την γλώσσα του στο πλημμυρισμένο με νέκταρ ηδονής εσώρουχό της.

- Πόσο με θέλεις Ανδρονίκη; βόγκηξε. Πες το μου αργά και συλλαβιστά!

- Πολύ! Σ ε θ έ λ ω π ο λ ύ! Αντιγύρισε με βραχνή φωνή εκείνη.

Τότε έπεσε πάνω της και τα κορμιά μπλέχτηκαν σε ένα κουβάρι, χείλη δυο που φίλαγαν ρούφαγαν και δάγκωναν αχόρταγα, ενώ επέτρεπαν άλλοτε σε ψιθύρους, άλλοτε σε λόγια δυνατά να ειπωθούν, να επιβεβαιώσουν το πάθος και την λύτρωση, τέσσερα χέρια που άγγιζαν έψαχναν, κρατούσαν στις χούφτες σου καυτές διψασμένες σάρκες.

Στον ίδιο αριθμό πόδια που κύκλωναν, πόδια που άνοιγαν, πόδια που ανασηκωνόταν, να δώσουν στο κορμί την ηδονή, στην ψυχή ανάπαυση και στο μυαλό εικόνες!

Ήταν ξημέρωμα όταν εκείνη η πρώτη τους σφίξη πήρε ανάσα. Ιδρωμένα κορμιά, σφιχτά αγκαλιασμένα, ανάκατα μαλλιά, πρησμένα χείλη. Βλέμματα φωτεινά, μάτια καθάρια.

Προσπάθησε πρώτη να λύσει τον κλοιό, ήθελε ζεστό καφέ και ένα τσιγάρο.

Έκανε να περάσει από πάνω του, όταν την σταμάτησε για να πάρει τον “φόρο” του όπως τον αποκάλεσε. Ένα παθιασμένο διαρκές φιλί.

Ήπιαν αμίλητοι τον καφέ τους κάπνισαν αρκετά τσιγάρα αλλά κοιταζόταν και χαμογελούσαν συνωμοτικά. Έσπασε πρώτος την σιωπή.

- Φαντάζομαι ότι η συνεργασία μας θα συνεχιστεί! Δεν αλλάζει κάτι σε αυτό τον τομέα!

- Δεν αλλάζει τίποτε σε κανέναν τομέα Θωμά. Όλα παραμένουν τα ίδια. Εσύ με την ζωή σου και τα ταξίδια σου, εγώ με την μοναξιά μου και την δουλειά μου!

- Είσαι σίγουρη γι αυτό που λες; Το πιστεύεις; Μετά την νύχτα που περάσαμε δεν θα αλλάξει τίποτε στις ζωές μας;

- Τίποτε απολύτως κύριε Νικολόπουλε. Δεν νομίζω ότι μπορεί να αλλάξει κάτι. Είμαστε δυο μεγάλοι άνθρωποι. Ενωθήκαμε σαρκικά γιατί υπάρχει χημεία ανάμεσα μας. Απλά πράγματα.

- Αποκλείεται να λειτουργείς έτσι Ανδρονίκη! Δεν το πιστεύω. Αισθάνομαι ότι είσαι μια πολύ ευαίσθητη και ρομαντική γυναίκα. Μια γυναίκα που θα μπορούσε να...

- Να τι Θωμά; Να κάνει δεσμό μαζί σου και να σε περιμένει σαν πιστή Πηνελόπη να επιστρέψεις κάθε φορά από τα ταξίδια σου, όπου αγκαλιά με την κάθε Κίρκη, θα ονειροπολείς που και που, αυτόν εδώ τον καναπέ σε αυτό εδώ το ατελιέ;

- Θα αλλάξουν όλα Ανδρονίκη.
 Ήδη έχουν αλλάξει...μέσα μου..

- Άστο Θωμά, σε παρακαλώ, άστο!
 Άνθρωποι σαν κι εσένα, δεν αλλάζουν! Επέλεξες την ζωή που κάνεις, πολύ συνειδητά. Πρόδωσες την σύντροφό σου και τα τέσσερα παιδιά σου για αυτήν την επιλογή. Είναι ποτέ δυνατόν να θέλεις τώρα να δεσμευτείς με μια γυναίκα; Και μάλιστα μια σχεδόν συνομήλικη σου; Εσύ έχεις ανάγκη φρέσκια σάρκα, σφριγηλά κορμιά, αψεγάδιαστα πρόσωπα. Δεν έχεις γη δεν έχεις πατρίδα. Όπου σε πάει και όπου σε φέρει το κάθε δειλί.

Εγώ είμαι αλλιώς. Έχω ρίζες. Δεν τις απαρνιέμαι εύκολα.

- Εσύ πέρα από μια κόρη, μια φίλη και την τέχνη σου, δεν έχεις κανέναν!

- Ενώ εσύ έχεις τον κόσμο ολόκληρο! Καημένε Θωμά!

- Όντως είμαι καημένος Ανδρονίκη. Σε λίγο καιρό θα είμαι αυτό που λένε κακόμοιρος. Σε πολύ λίγο καιρό, θα πρέπει να ψηλαφώ κάθε τι, για να καταλαβαίνω τι είναι. Θα πρέπει να ζω με ένα μπαστούνι προέκταση του χεριού μου για να μπορώ να περπατώ. Θα ξεχνάω μορφές, τοπία, χρώματα. Μέσα στο μόνιμο σκοτάδι μου θα κυνηγώ φαντάσματα τις αναμνήσεις! Αυτός είναι και ο λόγος που δεν θέλεις κάτι άλλο από εμένα παρά μόνο την συνεργασία μας Ανδρονίκη! Παραδέξου το! Δεν θέλεις δίπλα σου έναν τυφλό!

- Δεν θέλω δίπλα μου έναν ατομιστή! Δεν θέλω δίπλα μου έναν αχάριστο! Δεν θέλω δίπλα μου έναν αγνώμονα! Ακαταμάχητα γοητευτικό, δεν λέω, αλλά κυνικά εγωκεντρικό! Οι άνθρωποι δεν αλλάζουν Θωμά! Δεν το πίστεψα ποτέ αυτό. Ότι κι αν συμβεί στην ζωή τους παραμένουν ίδιοι! Κι άμα αισθανθούν πιο αδύναμοι, γίνονται χειρότεροι. Βγάζουν μύχιες πτυχές, ανεξερεύνητες. Βαθιά χαντακωμένες. Ποτέ καλύτερες από τις υπάρχουσες. Πάντα πιο σκοτεινές και μυστήριες....

Μονολογούσε η Ανδρονίκη. Μονολογούσε προσβλητικά αποφθέγματα ζωής, ίσως άγνωστα του Νικολόπουλου, αλλά σίγουρα όχι αταίριαστα.

Το ήξερε κι εκείνος πως κατά βάθος η Ανδρονίκη δεν είχε άδικο. Τόσα χρόνια είχε μάθει να ζει μια ζωή ασυμβίβαστη, μια ζωή όπως τη ονειρεύτηκε, χωρίς πρέπει, χωρίς αύριο. Έπαιρνε πάντα αυτό που ήθελε. Όσο ακριβό κι αν ήταν αυτό, όσο σπάνιο..Είχε μάθει πως τα πάντα αγοράζονται. Αρκεί να βρεις το αντίτιμο τους. Τα πληρώνεις και τα αποκτάς.

Έτσι απέκτησε φήμη, πλούτο, φίλους, οικογένεια, χαρέμι! Για όλα γνώριζε το αντίτιμό τους. Όλα του είχαν κοστίσει λιγάκι ακριβά βέβαια, αλλά τα είχε ξοφλήσει από καιρό!

Ένα μόνο δεν κατάφερε ποτέ να αγοράσει. Αγάπη! Αγάπη που να συγχωρεί, αγάπη που να δίνεται, αγάπη που να περιμένει! Αγάπη που να σέβεται, κι ας μην καταλαβαίνει, που να σιωπά κι ας θέλει να μιλήσει, που να γελά κι ας κλαίει.

Και τότε, ω ναι, τότε, εκείνος θα ξαναγεννιόταν, θα γύριζε πάλι στην αρχή, τότε που μόνο η τρέλα της ζωγραφικής υπήρχε μέσα του. Τότε που ο κόσμος ήταν μόνο χρώματα. Τότε που η καρδιά πετάριζε σε κάθε αποτύπωση. Που όλα ήταν αγνά και μυρωμένα.

Κι ο έρωτας χρωματιστός και μυρωμένος είχε έρθει τότε στην καρδιά του. Μια άνοιξη, μια πρωινή δροσοσταλίδα στην φλεγόμενη από την έπαρση της τέχνης ύπαρξή του. Χάλασε όμως στην πορεία ο στόχος, αφού αντάμωσε αγάπες με συμφέρον, αγάπες κούφies με όμορφο περιτύλιγμα, αγάπες που έγιναν μαρτύρια.

Και είπε να ξεχάσει τις αγάπες. Αγάπη υπήρχε μία! Η ζωγραφική! Η πιστή του ερωμένη! Που θα τον ανέβαζε ψηλά. Γιατί αυτή την είχε κερδίσει με την αξία του, Ήταν πλέον δική του!

Δεν τον αφήσανε όμως.

Δεν το αφήσανε να απογειώσει τον έρωτά του. Τον έβγαλαν αδύναμο και είχαν το θράσος να του το ανακοινώνουν με κάθε κακόβουλη κριτική.

Με κάθε βίαιη εισβολή στην οπτική των ονείρων του.

Κάποιοι που τον πλησίασαν σαν φίλοι, αφού του δείξαν πως κανείς ποτέ δεν πάει μπροστά με τον Σταυρό στα χέρια, αφού του μάθανε τον τρόπο να κάψει τον Σταυρό του, να κάμει φυλαχτό τα αποκαΐδια, τον έριξαν σε έναν δρόμο χωρίς επιστροφή, γιατί κάθε νέο βήμα του ήταν και μια απάρνηση των αρχικών του στόχων.

Μπροστά του ολοφώτεινος μόνο ο σκοπός. Στο πλάι του τα θέλω και πίσω του το παιδί μέσα του που λίγο-λίγο αργοπέθαινε φωνάζοντας ατέλειωτα. “Γιατί”.

Και τα “γιατί” κάποτε σταμάτησαν, αφού το παιδί πέθανε οριστικά, και μαζί σταμάτησαν και οι τύψεις και οι συστολές !

Και να που τώρα, τώρα που ήταν άρρωστος και τρωτός, που όλα όσα απέκτησε δεν μπορούσαν να τον βοηθήσουν, τώρα που καταλάβαινε πόσο μάταια ήταν τα κεκτημένα του, τώρα και τι δεν θα έδινε να ξαναγίνει εκείνο το παιδί!

Εκείνο με τα χρώματα και την έπαρση της τέχνης. Κι ας μην κατάφερνε ποτέ να εκπληρώσει σκοπό. Ας γράφανε γι αυτόν χίλιες κακόβουλες κριτικές! Ας μην άνοιγε ποτέ, καμίας γκαλερί η πόρτα για τα χρώματά του! Ας είχε μείνει ο πλανόδιος καλλιτέχνης με το μικρό καβαλέτο και τα μικρά τελάρα να φιλοτεχνεί τις βάρκες στις παραλίες! Κι ας παρακαλούσε για ένα πορτρέτο επί μικρού αντιτίμου, έτσι για να μην ξεχάσει τις σκιές και τις στρώσεις! Κι ας μέτραγε τα ψιλά για να πάρει κάτι να φάει πριν ξεραθεί στο πετρωμένο από την υγρασία στρώμα του σε εκείνο τον μουχλιασμένο υπόγειο. Θα είχε χαρεί το ταξίδι στο όνειρο! Θα μπορούσε να αγαπήσει και να αγαπηθεί ξανά! Με πάθος, με τρέλα. Πάνω στο πετρωμένο στρώμα!

Τόσα πέρασαν από το μυαλό του, τόσο πολύ ταξίδεψε η καρδιά του κι όμως κουβέντα δεν άρθρωσε ο Θωμάς Νικολόπουλος.

Σηκώθηκε, ζήτησε συγνώμη για όσα τόλμησε να ζητήσει, ευχαρίστησε για την πιο όμορφη βραδιά των τελευταίων χρόνων (τις πέντε αυτές λέξεις τις τόνισε ιδιαίτερα), ντύθηκε βιαστικά, καλημέρισε με υπόκλιση και έφυγε.

Η Ανδρονίκη απαγόρευσε στον εαυτό της οποιαδήποτε σκέψη, έκανε ένα βιαστικό ντους και έφυγε για το γραφείο!

Δυο νύχτες αργότερα, ο γνώριμος άντρας, παρέλαβε τα πέντε έργα, ανυπόγραφα και αβερνίκωτα καλά πακεταρισμένα και της παρέδωσε δύο κίτρινους φακέλους αυτή την φορά. Ο ένας περιείχε τις νέες φωτογραφίες της Ιουλίας και ο άλλος τα συμφωνηθέντα χρήματα!

Ο άντρας είχε εξαφανιστεί ήδη μέσα στην νύχτα, όταν λίγα λεπτά αργότερα τον αναζήτησε η Ανδρονίκη. Είχε μόλις ανακαλύψει ότι δεν υπήρχαν οδηγίες για νέα παραγγελία! Ο Νικολόπουλος είχε λήξει την συνεργασία τους εν ερήμην της. Την τιμωρούσε! Μετά την άρνησή της, την απέρριψε! Θυμωμένη τον κάλεσε στο κινητό, όταν αποκάλυψε ότι η κλήση της προωθούνταν.

Είχαν χαθεί λοιπόν τα πάντα! Κάθε ελπίδα να τον ξαναδεί έσβηνε! Δεν ήθελε να το παραδεχτεί στον εαυτό της, αλλά ο Θωμάς Νικολόπουλος είχε ήδη μπει στην σκέψη της και η θύμησή του την αναστάτωνε.

Πίστευε πως θα επέμενε περισσότερο. Αυτόν ήταν λοιπόν! Ήθελε να την διεκδικήσει! Κι εκείνος δε μπήκε καν στο κόπο να της τηλεφωνήσει για να ακυρώσει την συμφωνία τους!

Κι αυτή η διπλή απόρριψη από την μια την θύμωνε και από την άλλη την πάθιαζε. Δεν μπορούσε να καταλάβει ποια θίχτηκε περισσότερο. Η γυναίκα ή η καλλιτέχνης;

Ποια αποζητούσε άμεση συγγνώμη; Ποια πονούσε; Ποια διψούσε;

Οι μέρες περνούσαν. Και οι νύχτες. Και τα νέα της Ιουλίας πήγαιναν ανελλιπώς! Μόνο που πλέον πήγαιναν με κούριερ. Επαγγελματία κούριερ! Χωρίς όνομα αποστολέα. Το κινητό παρέμενε απενεργοποιημένο, δεν υπήρχε κανείς να ρωτήσει γι αυτό, η γκαλερίστα που σκέφτηκε να απευθυνθεί δεν γνώριζε τίποτε παραπάνω από την ίδια...έπρεπε να το πάρει απόφαση.

Ο Θωμάς ο Νικολόπουλος ήταν όνειρο θερινής νυχτός!

Και δεν είχε βγει ο Αύγουστος όταν σταμάτησε και να τηλεφωνεί για ραντεβού ο κούριερ!

Στα μέσα Σεπτέμβρη του Σταυρού ανήμερα, όλα τα ΜΜΕ ήταν απασχολημένα με την αυτοχειρία του διεθνούς φήμης καλλιτέχνη μετά την τύφλωσή του.

Η Ανδρονίκη, έπεσε σε έναν βαθύ ύπνο πολλών ημερών, για δεύτερη φορά στην ζωή της.

Οι πίνακες που πήρε ανυπόγραφους ο Νικολόπουλος, δυο χρόνια μετά τον θάνατό του, βγήκαν σε δημοπρασία στο Παρίσι έναντι υπέρογκου αντιτίμου.

Όλα συμφωνηθέντα προ του θανάτου του, εμφανίστηκε στον χώρο δημοπρασίας ένας φίλος του συμβολαιογράφος, δήθεν αγοραστής, και απέκτησε τους πίνακες με τελική τιμή τρισύμισυ εκατομμύρια δολάρια, και για τους πέντε!

Ένα πρωί την εποχή που η Ανδρονίκη θα ετοιμαζόταν για το μεγάλο ταξίδι, οι πίνακες αυτοί θα γινόταν δικοί της με συμβολαιογραφική πράξη δωρεάς! Τους παρέλαβε μαζί με ένα ιδιόχειρο σημείωμα του Νικολόπουλου.

Το σημείωμα έγραφε "Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία, μου έμαθαν. Όταν όμως η ελπίδα παίρνει την μορφή γυναίκας, αργοπεθαίνει. Να είσαι πάντα καλά! Κι αν και δεν το πίστεψες ποτέ, εγώ σε αγάπησα "

Καθισμένος σε ένα μπαρ, στα μέσα Αυγούστου, σε μια πόλη νεκρή, αφού οι πάντες έλειπαν διακοπές, πίνοντας το τρίτο ποτό, αναλογιζόταν όλα τα βήματα που μέχρι τώρα είχε κάνει, όλα τα λάθη που είχε διαπράξει στην κενή των τελευταίων δεκαοχτώ χρόνων ζωή του, αυτής της μετά θάνατον μητέρας του. Με απώτερο σκοπό την εκδίκηση, οριοθέτησε τα θέλω του, διέγραψε τα όνειρά του και τώρα κατάντησε να σιχαίνεται τον εαυτό του!

Τους τελευταίους οχτώ μήνες μοιραζόταν την ζωή του με μια γυναίκα που μισούσε θανάσιμα, όχι γιατί της άξιζε, αλλά γιατί ήταν η κόρη αυτής που έγινε η αιτία να χαθεί η μητέρα του.

Μοιραζόταν! Τίποτε δεν μοιραζόταν! Αλλά συγκατοικούσε μαζί της. Και ούτε κι αυτό έκανε. Βρισκόταν τόσες λίγες ώρες μαζί της! Την απέφευγε! Πήγαινε σπίτι μόνο για να την τυραννήσει. Για να την υποτιμήσει, να την γεμίσει ενοχές για την συμπεριφορά του, να την κουρελιάσει ψυχολογικά και να ανοίξει έπειτα θριαμβευτικά την πόρτα να αποδράσει νικητής! Κι εκείνη εκεί, ανίκανη να αντιδράσει, να υπομένει!

Μα τι στο διάολο την κρατούσε και δεν το είχε βάλει στα πόδια; Αυτός στην θέση της θα είχε ρίξει μαύρη πέτρα πίσω του!

Ήταν δυνατόν να ήταν αγάπη αυτό που αισθανόταν για εκείνον; Τι είδος αγάπη μπορεί να υπομένει χωρίς να ελπίζει; Να δίνει χωρίς να παίρνει; Να υποφέρει και να μπορεί ακόμη να χαμογελά; Αυτός μόνο μια τέτοια αγάπη γνώρισε.

Εκείνη της μάνας του. Αλλά την έχασε!

Πως ήταν δυνατόν μια άλλη γυναίκα να τον αγαπά σαν εκείνη. Και μετά τα όσα είχε υποστεί από αυτόν!

Ακόμη και το παιδί της έχασε. Και το αντιμετώπισε με τόσο σθένος!

Ούτε ένα παράπονο, ούτε μια κατηγορία, ούτε ένα “εσύ φταις”! Γιατί εκείνος έφταιγε και το ήξερε.

Εκείνος είχε τοποθετήσει την σαθρή κούνια λίγες μέρες πριν στο ξέφωτο, όταν κρυφά από την Ιουλία είχε πάει αυθημερόν στους γονείς του, να τους δασκαλέψει για τον αρραβώνα.

Και τα μάτια της! Αχ, εκείνα τα μάτια της!
Που έκρυβαν όλο το σιωπηλό παράπονο του κόσμου μέσα τους! Όλο τον καημό της άδικα ανεκπλήρωτης αγάπης της! Όλη την προσμονή, όλη την λαχτάρα, πως θα ξημερώσει μια μέρα που κι εκείνος θα την αγαπήσει, όπως της έταξε! Και την λατρεία, που παρόλα αυτά τον ακολουθούσε σε κάθε του βήμα και την αφοσίωση!
Πως μπορούσε να αντιστέκεται σε εκείνα τα μάτια! Σε κάθε άλλη περίπτωση θα γινόταν δούλος τους! Σε κάθε άλλη περίπτωση!
Έσφιξε με τόση δύναμη το ποτήρι του που το θρυμμάτισε μέσα στην παλάμη του. Έτρεξε ο μπάρμαν, τον έσπρωξε ο Αντώνης και χάθηκε στους έρημους πυρωμένους δρόμους της νεκρής πόλης, αφήνοντας σταγόνες αίματος πίσω του. Χνάρια λύτρωσης, από μια αρρωστημένη ανίκανη ζήση.

Το σπίτι που είχαν μετακομίσει, λόγω φθηνότερου ενοικίου, ήταν μικρότερο του προηγούμενου. Έβλεπε στον ακάλυπτο και ήταν σκοτεινό, ακόμη και το καταμεσήμερο. Καταθλιπτικότερο της κατάθλιψης!
Και η Ιουλία έσερνε την μελαγχολία της μαζί με τις φθαρμένες παντόφλες της ολημερίς στα δυο υγρά δωμάτια του κόσμου της.
Μάταια προσπαθούσε η Μάρθα, που μετακόμισε κι εκείνη, για να βρίσκεται κοντά της, να την βγάλει έξω από τον τάφο της που με τόση μαεστρία είχε στολίσει!
Άδικα την καλούσε να επιστρέψει στην πρώτη της ζήση της! Να ξαναρχίσει την δραματική σχολή που τόσο αγαπούσε, να ψάξει για μια νέα δουλειά, οχτάωρη αυτή την φορά, γιατί όχι;
Άρνηση στην άρνηση. Και πάντα η ίδια δικαιολογία. Τι θα πει ο Αντώνης; Ο φόβος του Αντώνη!
Την είχε τυλίξει την είχε ρουφήξει, την έτρωγε και την αποδυνάμωνε! Δεν ήταν αγάπη αυτή, ήταν αρρώστια! Η φίλη της έλιωνε μέρα με την μέρα, έπρεπε να κάνει κάτι!
Και πάνω που το πήρε απόφαση να ζητήσει την βοήθεια της Ανδρονίκης, ήρθε εκείνος ο διαολεμένος, να τα ανατρέψει όλα.

Βράδυ δεκαπενταύγουστου, τις βρήκε να κάθονται βουβές στο μισοσκόταδο, αμίλητες, βουτηγμένες η καθεμιά στις δικές της σκέψεις. Η ανάσα του μύριζε όπως πάντα αλκοόλ, αλλά είχε ένα τεράστιο χαμόγελο στα χείλη. Στα χέρια του κρατούσε ένα μπουκάλι σαμπάνιας που τρικλίζοντας το άνοιξε στιγμές αργότερα, για να ξεστομίσει την πιο ξεδιάντροπη πρόταση!

- Μωρό μου τι θα έλεγες να παντρευτούμε;

Έβγαλε από την τσέπη του το γνωστό μικρό κουτάκι, φανέρωσε το λεπτεπίλεπτο δαχτυλίδι, έκλαψε η Ιουλία, προσποιήθηκε την χαρούμενη η κουμπάρα Μάρθα και δυο βδομάδες αργότερα, Τετάρτη απόγευμα, στην αίθουσα του Δημαρχείου, τελέστηκε ο πολιτικός γάμος. Η Ιουλία ωστόσο, φόρεσε νυφικό, μια από τις αμετάκλητες απαιτήσεις του Αντώνη για εκείνη την ημέρα.

Στο απέναντι φωτογραφείο, έβγαλαν τρεις πόζες για να θυμούνται την μέρα και έφαγαν στην γειτονική ταβέρνα, όπου και πάλι ο Αντώνης ήπие πολύ, μέθυσε και γύρισε σπίτι τους, βρίζοντας και πάλι την Ιουλία, που τον βοηθούσε να περπατήσει.... Η Μάρθα παρατηρούσε την σκηνή από το απέναντι πεζοδρόμιο!

Ποιος τρισκατάρατος Θεός, ποια οργισμένη φύση, ποια μοίρα ανυπότακτη, πρόσταξε εκείνη την συγκυρία, δεν το κατάλαβε ποτέ.

Ήταν Κυριακή απομεσήμερο, στα τέλη του ίδιου Σεπτεμβρίου, μόλις πήρε να συνέρχεται από το σοκ του Νικολόπουλου, και είπε να περπατήσει λίγο στα σοκάκια της παιδικής της ζήσης.

Να ξεχαστεί στις γλυκιές αναμνήσεις. Να θερμανθεί λίγο η ψυχή της, να πάρει ανάσα, να αντέξει την παγωνιά του σήμερα, την απουσία του τώρα!

Βάδιζε ανηφορικά πάνω από μία ώρα.

Γλυκό απόγευμα, ζεστό. Χάθηκε στα λιθόστρωτα της Άνω Πόλης, χάξεψε τις βουκαμβίλιες που σκαρφάλωναν στα παράθυρα, έκοψε ρόδα από τις αναρριχώμενες τριανταφυλλίες, έπαιξε με τις ναζιάρικες γάτες των αυλών.

Ήρεμο απόγευμα. Ησυχία! Μόνο ο ήχος των φθαρμένων τακουριών της ακουγόταν!

Αναρωτήθηκε πολλάκις που είχαν πάει όλοι. “Θα τους παραπήρε ο ύπνος” σκέφτηκε. “Μα όλους;”

Την υποψίασε η τόση ησυχία. “Κάποιος να δεις πάγωσε την μέρα! Κοίμισε τους πάντες, για να διασχίσω εγώ, η μάρτυρας, η αδιάκριτη την καθημερινότητά τους! Να κλέψω εικόνες, να αρπάξω μυρωδιές..!” Γέλασε με τις σκέψεις της.

Κάθισε σε ένα παραδοσιακό καφενείο. Η μόνη πελάτης. Ανόρεκτος ο καφετζής της πήρε παραγγελία. Χασμουριόταν όταν της σέρβιρε τον καφέ. Ούτε που έκανε κίνηση να της επιστρέψει τα λιγοστά ρέστα! Χάθηκε στον σκοτεινό πάγκο του και μήτε τον ξαναείδε μέχρι που σηκώθηκε από την ψάθινη καρέκλα της!

Κατηφόριζε για την επιστροφή, περασμένες επτά.

Χάθηκε! Πήρε λάθος δρόμο! Θα ορκιζόταν πως ήταν ο ίδιος που θυμόταν ότι έπαιρνε από τριάντα χρόνια πριν. Ο δρόμος που επέλεξε, τελικά την έβγαλε στην μονή Λαζαριστών.

Μα τι είχε γίνει; Όλη η πρώτιστη αδειανή Άνω Πόλη, είχε συναχτεί εκεί; Θα πρέπει να ήταν μαζεμένοι πάνω από εκατό άνθρωποι!

Όλοι τους καλοντυμένοι φορούσαν χαμόγελα, φορούσαν διάθεση για κοινωνική κριτική, ματιές που έψαχναν για ψεγάδια, για κακεντρέχειες, για θέματα συζήτησης τις αδειανές τους ώρες...!

Η κορδέλα, ήταν η γραβάτα του!

Το βλέμμα της ανέβηκε ψηλότερα. Στο χαμόγελο, στο πλατύ χαμόγελο. Στο λευκό πλατύ χαμόγελο!

Κάποιος την σκούνηξε πάλι. Και μετά κάποιος άλλος. Είχε μείνει εκεί, στην μέση του πρώτου σκαλιού αποσβολωμένη. Τρίκλισε λίγο στο τρίτο σκούνημα, στραβοπάτησε, έσπασε το τακούνι, παραλίγο να πέσει. Με ένα πόδι χαμηλότερο από το άλλο, μονόπατη, με έναν αστράγαλο που πήρε να πρήζεται, παράμενε ακίνητη.

Η νύφη πλησίαζε τώρα τον γαμπρό. Πήρε την ορχιδέα που της προσέφερε εκείνος φιλώντας την πεταχτά στα χείλη.

Την στιγμή, την μοναδική εκείνη στιγμή που της κράτησε το χέρι, για να την οδηγήσει στον βωμό, σήκωσε το βλέμμα του στο πλήθος που τώρα έτρεχε να βρει μια καλή θέση, ένα καλό στασίδι στο εσωτερικό του ναού.

Τότε την είδε!

Και σαν παιδί που έχει κάνει την ζημιά και το τσάκωσαν ξαφνικά, άφησε το χέρι της νύφης και έσφιξε το δικό του σε γροθιά. Παραξενεμένη η ασπροφορούσα, γύρισε απότομα να δει. Ακολούθησε το βλέμμα του, να ψάξει.

Και οι δυο τους τώρα κοίταζαν την Ανδρονίκη. Και η Ανδρονίκη τώρα κοίταζε το ζεύγος.

“ Κάποιος να πει κάτι!

Να σταματήσει ο σκηνοθέτης την σκηνή! Τώρα!”

Η Ανδρονίκη διέταζε τα πόδια της να τραπούν σε φυγή. Να τρέξουν έτσι όπως τόσο καλά ήξεραν να πράττουν! “ τρέξε, τρέξε, όσο είναι καιρός! Εξαφανίσου!” μια εκκωφαντική φωνή μέσα της πρόσταζε. Και το ζεύγος γύριζε μαζί με τις σκάλες. Ένας γύρος αργός, λίγο πιο γρήγορος, γρηγορότερος, μέχρι που έγινε ανεμοστρόβιλος, τυφώνας!

“ Πάρτους ύψιστη δύναμη, σήκωσε τους, εξαφάνισε τους από την θωριά μου!”

Μια προσευχή, ένας θρήνος, μια έκκληση στα χείλη της Ανδρονίκης. “ Πάρε αυτούς, ή πάρε εμένα”

Αλλά κανείς τους δεν ανασηκώθηκε, δεν εξαφανίστηκε. Έμειναν και οι τρεις ακλόνητοι στην δεινή τους θέση! Μέχρι που ο γνωστός πατέρας, βγήκε προς αναζήτηση του ζεύγους που αργούσε. Και πήραν όλα την φυσιολογική τους ροπή. Συνέτιση! Ο κόσμος! Τα πρέπει!

Και όλα έγιναν σωστά. Η φωνή του ψάλτη τώρα, έσχιζε τα μεγάφωνα. Ακολούθησε η ψαλμωδία του ιερέα. Και η Ανδρονίκη μπορούσε επιτέλους να κλάψει ήσυχη....

Πυρετός την θέρισε τις επόμενες τρεις μέρες. Πολλές οι συγκινήσεις για έναν μήνα! Τα χείλη της πρησμένα από τον έρπη, αφυδατωμένα, λέξη δεν άφησαν να γλιστρήσει, να ακούσει η επιστήθια φίλη, να συμπονέσει. Την τέταρτη ημέρα, χτύπησε το κινητό της. Δυο φορές. Ο ίδιος αριθμός. Το σήκωσε η Ελένη. Το γνωστοποίησε. Η Ανδρονίκη αρνούταν να απαντήσει σε οποιαδήποτε κλήση. Σφάλισε πάλι την πόρτα της για τους άλλους. Μαντάλωσε την ψυχή της στο παράπονο. Η θλίψη είχε βρει στασίδι στην καρδιά της για πολλοστή φορά. Δεν θα έπρεπε πια να την πειράζει! Είχε μάθει τόσα χρόνια το παιχνίδι! Κανείς, κανενός! Και όποιος προλάβει και κατασπαράξει! Τότε τον Στέλιο τον είχε χάσει για μια άλλη γυναίκα! Πιο πλούσια, λιγότερο όμορφη. Συνομήλικη της.

Κι αυτή όμως, περίσσευε από ότι αποδείχτηκε από την ζωή του. Πριν λίγες μέρες παντρεύτηκε μια τρίτη! Νεότερη, ομορφότερη, παιδί σχεδόν, θα ήταν δεν θα ήταν ίσαμε την Ιουλία της!

Αχ, Η Ιουλία της! Να ήταν δίπλα της αυτή την ώρα! Όχι, καλύτερα που δεν ήταν! Θα αναγκαζόταν να της πει ψέμματα, από ντροπή και μόνο για την κατάντια της.

Την έκτη μέρα, οι κλήσεις σταμάτησαν.

Η θλίψη της Ανδρονίκης καταλάγιασε. Την θέση της πήρε ο θυμός.

Ο θυμός για τον εαυτό της. Πως της επέτρεψε να της το κάνει αυτό; Να αφήσει χώρο στην καρδιά της, στην σκέψη της να ξαναμπεί εκείνος, και να αναμοχλεύσει τα πάντα; Αφού τον είχε σκοτώσει! Θα ορκιζόταν πως τον είχε σκοτώσει. Ήταν τελικά τόσο αδύναμη; Ένα κιτρινισμένο φυλλαράκι στο ξεροβόρι; Ήταν τόσο χειραγωγείσιμη; Τίποτε πια, δεν είχε μάθει τόσα χρόνια πόνου; Κάποιος να την συνετίσει! Κάποιος να την ξυπνήσει! Κάποιος να την σβήσει επιτέλους από τον χάρτη! Να της αλλάξει μορφή, ζήση, πλανήτη! Τόση καρδιά, τόση καρδιά, δεν έπρεπε να χτυπά γι αυτό τον κόσμο! Δεν ανήκε σε αυτό τον κόσμο!

Μήπως τελικά, εκείνο που την πόνεσε πραγματικά, ήταν το νεαρό της νέας του συντρόφου; Μήπως βαθιά μέσα της ήθελε να τον σκέφτεται μοναχικό και θλιμμένο; Μήπως αυτή την δικαιοσύνη περίμενε και τώρα που τον φαντάστηκε ευτυχή, οργίστηκε; Μήπως τελικά η καρδιά της δεν ήταν και τόσο αγνή όσο η ίδια ήθελε να πιστεύει; Πέρασαν οι μέρες, καταλάγιασε και η οργή. Η Ελένη, ρώτησε κάποιες φορές, δεν πήρε απάντηση, σταμάτησε να ρωτά. Σώπασε όπως έκανε όλα αυτά τα χρόνια, και περίμενε. Την στιγμή που η φίλη θα ήταν έτοιμη να μιλήσει. Αν ήταν έτοιμη ποτέ να μιλήσει!

Η ζωή πήρε να κυλάει χωρίς να ρωτά, ντυμένη μες τον μανδύα της καθημερινότητας του τετριμμένου, του σύνηθες. Για να κυλούν οι άγονες στιγμές να φτάνουν γρηγορότερα στο αναπόφευκτο τέλος της ιστορίας του καθενός!

Έτσι αισθανόταν ότι ζούσε η Ανδρονίκη εκείνες τις μέρες. Έτσι αφηνόταν! Κι όταν η ζήση δεν έχει σκοπό, νοσεί. Όταν η ψυχή δεν βρίσκει ανταπόκριση παρασύρει το σώμα στην σκοτεινιά της.

Μια μητρορραγία, την οδήγησε στο σαλόνι της γυναικολόγου της. Κι όπως η μοίρα, αργεί να πει τον τελευταίο λόγο, να βάλει τον επίλογο, ο επίλογος της μοίρας της δικής της γυναικείας υπόστασης, θα αποδεικνύονταν τραγικότερος του αναμενόμενου.

Στο σαλόνι της αναμονής, μισή ώρα μετά την άφιξή της, αντάμωσε εκείνη! Την ασπροφορούσα! Την νύφη!

Γελούσε διαρκώς και συνοδευόταν από μια επίσης νεαρή χαρούμενη κυρία, που την αποκαλούσε “κουμπάρα”. Οι ματιές τους διασταυρώθηκαν. Την αναγνώρισε η και πάγωσε το γέλιο από τα χείλη της. Είχε έρθει για τον πρώτο έλεγχο της εγκυμοσύνης της. Έτσι ανακοίνωσε στην γραμματεία της γιατρού περιχαρής!

“Τελικά δεν υπάρχει Θεός! Δεν υπάρχει δικαιοσύνη! Ο Στέλιος θα γίνει πατέρας! Ο ίδιος Στέλιος, που δέκα χρόνια πριν ηθελημένα έστειλε στον Καιάδα δυο παιδιά αθώα! Τα δικά της παιδιά! Τα δικά τους παιδιά!

Αυτός ο άνθρωπος, δεν έπρεπε να αξιωθεί τέτοιας χαράς.

Θα έπρεπε να έχει καταλήξει στείρος, σε μια δίκαιη έκδοση αυτής της ζήτησης.

Αυτής της υποτιθέμενης δίκαιης ζήτησης που ότι κάνεις, το πληρώνεις παρακάτω!

Γιατί και σε αυτό τόση ανισότητα;

Γιατί να ισχύει αυτός ο νόμος για κάποιους και όχι για όλους;

Κι όταν αντιλαμβάνεσαι ότι εσύ είσαι ο μοναδικός στόχος αυτής της υποτιθέμενης δικαιοσύνης, όταν αντιλαμβάνεσαι ότι αποπληρώνεις σε τέτοιο βαθμό, ώστε να καλύπτεις και τα χρωστούμενα των άλλων τι κάνεις; Αυτοδικείς;

Παίρνεις τον ρόλο της μοιρασιάς στα χέρια σου; Γίνεσαι εσύ ο κριτής και μοιράζεις δικαιοσύνη; Χτυπάς αλύπητα μέχρι να πάρουν όλοι το ίδιο μερίδιο πόνου; Η σωπαίνεις και πάλι υπομένεις; Κι αν υπομένεις, τι περιμένεις; Την χαρά που ανεπιστρεπτί σου λήστεψαν, η το λυτρωτικό σου τέλος;”

Σκέψεις, σκέψεις, ανάκατες σκέψεις, αιμοβόρες σκέψεις κατέκλισαν τον νου της Ανδρονίκης, σε εκείνη την αίθουσα της αναμονής.

Τα μάτια της δυο πύρινες εστίες. Πετούσαν φλόγες!

Φλόγες που έπεφταν πάνω στην νεαρή αντικαταστάτρια της. Ήθελε αυτές οι φλόγες να μπορούσαν να την πυρπολήσουν. Να την δει εκεί μπροστά της να φλέγεται μαζί με το έμβρυο της και να έρθει εκείνος να μαζέψει τα αποκαΐδια!

“ Που μάζεψες τόσο μίσος Ανδρονίκη; Θα μπορούσε να είναι παιδί σου αυτό το πλάσμα απέναντί σου! Σύνελθε!”

Μονολογούσε, μονολογούσε η Ανδρονίκη στην βροντερή σιωπή της. Άκουγε τόσο δυνατή την φωνή μέσα της, που την φοβήθηκε και η ίδια!

Η νεαρή, πήρε την “κουμπάρα” και βγήκαν στο μικρό μπαλκόνι. “Ναυτίες!” χρειαζόταν αέρα, οξυγόνο! Έτσι δικαιολογήθηκε.

Όπως την προσπερνούσε, άκουσε τον χτύπο του κινητού της στην μικρή της τσάντα και δευτερόλεπτα αργότερα την αρχή του διαλόγου της με τον συνομιλητή της. “Στέλιο μου!.....”

“Ως εδώ!” Σηκώθηκε η Ανδρονίκη να φύγει. “ Ως εδώ το μαρτύριο!” Ήταν τότε που συνειδητοποίησε πως το κάθισμά της ήταν πλημμυρισμένο στο αίμα.

Με την βοήθεια της γραμματέας, πέρασε γρήγορα στο εξεταστήριο, προπορευόμενη όλων των παρευρισκομένων. Την ώρα που έκλεινε η πόρτα του ιατρείου, ο Στέλιος περνούσε το κατώφλι.

Μια εβδομάδα αργότερα, η Ανδρονίκη, αφαιρούσε την μήτρα της στην αίθουσα κάποιου χειρουργείου.

Εκείνη την μήτρα που κυοφόρησε την Ιουλία της και τους δυο τυφλούς της Αγγέλους.

“Παράξενη που είσαι ζωή; Πάλι από εμένα ζητάς να πληρώσω;” σκεφτόταν η Ανδρονίκη, την ώρα που η νάρκωση βύθιζε την ζήση της σε λήθαργο.
Όταν ξύπνησε, το δωμάτιο ήταν γεμάτο μωβ ορχιδέες!

Ήταν πρωί Δευτέρας, στα μέσα του Νοέμβρη, όταν βγαίνοντας από το αυτοκίνητό της, συναντήθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με την Ιουλία.

Η μέρα που βγήκε από την κλινική.

Το ξάφνιασμα ήταν τόσο μεγάλο και για τις δυο που οπισθοχώρησαν μονομιάς.

Η Ανδρονίκη, άπλωσε τα χέρια να αγκαλιάσει την κόρη της. Η αγωνία, ο πόνος των τελευταίων μηνών ήταν έκδηλα ζωγραφισμένος στο κουρασμένο της πρόσωπο. Είχε χάσει πολλά κιλά, και το ντύσιμό της ήταν μάλλον ατημέλητο και αταίριαστο στην πρώτιστη κοκεταρία της. Αλλά και η Ιουλία που απέφυγε την αγκαλιά της μητέρας της δεν ήταν σε καλύτερη κατάσταση.

- Τι κάνεις μωρό μου; Ψέλλισε επιτέλους η Ανδρονίκη. Το βλέμμα της έψαξε στα χέρια της κόρης της κι όταν αντίκρισε το λεπτό χρυσό χαλκαδάκι στον δεξιό της μέσο, ρίγησε. Ήταν λοιπόν γεγονός πια. Η μικρή της Ιουλιέτα είχε παντρευτεί. Κι από ότι φαίνεται ούτε στην Ελένη το είχε ανακοινώσει, γιατί αλλιώς θα το γνώριζε.

Τόσο πολύ λοιπόν την είχε δηλητηριάσει εκείνος ο άντρας!

- Είμαι μια χαρά. Με συγχωρείς βιάζομαι. Απάντησε η Ιουλία που βιάστηκε να προσπεράσει.

Όχι, δεν θα άφηνε κι αυτή την ευκαιρία να χαθεί έτσι ανεκμετάλλευτη. Είχε περάσει τόσα ατελείωτα βράδια κάτω από το σπίτι της κόρης της, περιμένοντας να βρει μια ευκαιρία, να της μιλήσει! Αλλά πάντα ήταν μαζί της εκείνος! Λες και ήταν προέκτασή της, την ακολουθούσε παντού! Μαζί έμπαιναν, μαζί έβγαιναν! Και πάντα έχανε την ευκαιρία η Ανδρονίκη, και πρόσμενε την επόμενη φορά, που ίσως θα τα κατάφερνε...

Τώρα, έπρεπε να αντιδράσει, να σκεφτεί κάτι, να κάνει κάτι. “Σκέψου κάτι, Ανδρονίκη”, πίεζε τα μηνίγγια της τόσο που θαρρούσε πως ο εγκέφαλός της θα εκρηγνύονταν.

- Δεν έχεις χρόνο για έναν καφέ; Σε παρακαλώ μωρό μου, μην φεύγεις!

Παρακαλούσε η Ανδρονίκη.

Αδιάφορη η Ιουλία, προσπέρασε, κουνώντας αποδοκιμαστικά το κεφάλι.

Η Ανδρονίκη, έτρεξε από πίσω της, όταν ένα αμάξι που ούτε καν είχε προσέξει, φρενάρισε απότομα, ένα μόλις χιλιοστό από τα πόδια της.

Ο ήχος του φρεναρίσματος, οι βρισιές του οδηγού, και η κραυγή τρόμου της Ανδρονίκης, γύρισαν πίσω την Ιουλία που είχε ήδη απομακρυνθεί αρκετά.

Τα κλονισμένα νεύρα της Ανδρονίκης δεν άντεξαν και τη παρέδωσαν στην προσωρινή λήθη, σε μια ξαφνική λιποθυμία που τρόμαξε τους περαστικούς, και μαζεύτηκαν έναν κύκλο γύρω της.

Όταν συνήλθε και άνοιξε τα μάτια της, είδε την Ιουλία να σκύβει από πάνω της με έκδηλη αγωνία ζωγραφισμένη στο βλέμμα της.

Είχε βγάλει τα γυαλιά της και το θέαμα που παρουσίαζε, δεν θύμιζε τίποτε από το κοριτσάκι που ένα χρόνο πριν είχε ανοίξει την πόρτα του σπιτιού τους για να χαθεί μέσα στη νύχτα, αναζητώντας την ευτυχία.

Ένας τεράστιος μώλωπας παραμόρφωνε τελείως το αριστερό της μάτι, και λίγο πιο πάνω, κοντά στο φρύδι, μια τεράστια ουλή, ανάβλυζε αίμα και ορό.

- Αυτός σε κατάντησε έτσι παιδί μου; Τι σου έκανε;

Ανεξέλεγκτα βγήκαν τα λόγια από το στόμα της μάνας, που με την βοήθεια της Ιουλίας είχε στυλωθεί ξανά στα πόδια της.

Η Ιουλία κρατώντας την από το μπράτσο, την απομάκρυνε από το συναγμένο πλήθος, που πήρε να διαλύεται μιας και τα πάντα είχαν διορθωθεί, και όταν βεβαιώθηκε πως η Ανδρονίκη είχε συνέλθει εντελώς της ανακοίνωσε πως ήταν πολύ βιαστική και έπρεπε να φύγει.

Μάταια η Ανδρονίκη, ρωτούσε να μάθει κάποια νέα της. Το σφαιριστό στόμα της Ιουλίας, αρνιόταν να της δώσει οποιαδήποτε πληροφορία. Λίγο πριν χωρίσουν, κατόρθωσε να της αποσπάσει μια υπόσχεση για μια σύντομη συνάντηση. Κάτι ήταν κι αυτό. Αν βέβαια η Ιουλία δεν αθετούσε την υπόσχεσή της στο τέλος.

Στο σπίτι της Ελένης, έβρισκαν όλον αυτό τον καιρό καταφύγιο τα ατίθασα συναισθήματά της, οι ανήσυχες σκέψεις της, τα πολλά της παράπονα.

Εκεί πήγε και πάλι να ανακουφιστεί, και να περιγράψει τα τελευταία, τόσο ανέλπιστα γεγονότα.

Η Ελένη της άνοιξε την πόρτα με απροθυμία. Η ατμόσφαιρα ήταν βαριά και αποπνιχτική. Παντού κυριαρχούσε το απόλυτο σκοτάδι και η μυρωδιά του οινοπνεύματος, κατέκλυζε το οξυγόνο.

- Τι συμβαίνει, είσαι άρρωστη; Ρώτησε ξαφνιασμένη η Ανδρονίκη.

- Δυο μέρες τώρα. Έχω κάτι περίεργους πόνους στην κοιλιά.

- Και γιατί δεν πήρες ένα τηλέφωνο; Σε είδε γιατρός;

- Όχι, ακόμη. Θα περάσει. Έβαλα μερικές κομπρέσες, ήπια ζεστά, πήρα ένα σωρό παυσίπονα, που θα πάει...

Άσε με εμένα. Για σένα πες μου. Κάτι έγινε. Το βλέπω στο βλέμμα σου. Την είδες; Συναντηθήκατε;

Και διηγήθηκε η Ανδρονίκη όλα όσα είχαν συμβεί, και εκμυστηρεύτηκε τους φόβους της, τις απελπισμένες ανησυχίες της, στην μια και μοναδική φίλη, και έκλαψε και ζήτησε ζεστή ορθάνοιχτη αγκαλιά, και παρήγορο λόγο.

Τόσα χρόνια η Ελένη, ήταν κάτι παραπάνω από φίλη. Ήταν αδελφή και μάνα πολλές φορές. Και αψήφησε τους μορφασμούς πόνου της φιλενάδας της, και πάλι ζήτησε, και πήρε, ανακούφιση, και υπόσχεση πως δεν θα έμενε μόνη.

Ζήτησε εγωιστικά, γιατί τις στιγμές που οι άνθρωποι πονάνε, τις στιγμές που είναι απελπισμένοι, είναι και ταυτόχρονα τυφλοί για να δουν αν κι ο απέναντι στον οποίο κάνουν έκκληση για βοήθεια είναι ή όχι σε καλύτερη από αυτούς μοίρα. Και κρέμονται, και κολλάνε σαν βδέλλες και ζητούν, μόνο ζητούν.

Έτσι η Ανδρονίκη, απέσπασε την υπόσχεση από την ολοφάνερα άρρωστη φιλενάδα της.

Μαζί, θα προσπαθούσαν να έρθουν σε επαφή με την Ιουλία, μαζί θα εξακρίβωναν τι ακριβώς συνέβαινε στο κορίτσι τους και μαζί θα έδιναν ένα μάθημα σε αυτόν τον αδίστακτο.

Ήταν πια καιρός να χτυπήσουν εκείνη την σφαλιστή πόρτα και να λύσουν το μυστήριο!

Δύο εικοσιτετράωρα αργότερα, ξημερώματα, το τηλέφωνο της Ανδρονίκης χτυπούσε επίμονα.

Άργησε να απαντήσει, τελευταία έπαιρνε υπνωτικά για να κλείσει τα βλέφαρα, ο νους της πήγε αμέσως στο κακό. Η Ιουλία, κάτι θα είχε πάθει η Ιουλία της.

- Παιδί μου; Ψιθύρισε σηκώνοντας με τρεμουλιαστό χέρι το ακουστικό.

Δεν ήταν όμως η φωνή της Ιουλίας στην άλλη γραμμή. Μια άγνωστη ανδρική φωνή ζητούσε να εξακριβώσει τα στοιχεία της.

- Είστε η κυρία Ανδρονίκη Κ...;

- Ναι η ίδια. Ποιος είναι; Τι συμβαίνει;

- Γνωρίζεται κάποια Ελένη Τ.....;

- Ναι. Αλλά τι;.....

- Σας τηλεφωνώ από το Χ... Νοσοκομείο, είμαι ο εφημερεύων γιατρός, ονομάζομαι Μ.Π...., και παίρνω εκ μέρους της φίλης σας που νοσηλεύεται στην Κλινική μας..... Τα υπόλοιπα δεν περίμενε να τα ακούσει η Ανδρονίκη.

Έκλεισε απότομα το τηλέφωνο, έριξε κάτι πρόχειρο επάνω της, έβαλε γρήγορα μπροστά το αυτοκίνητο και σε λιγότερο από μισή ώρα, βρισκόταν στο Νοσοκομείο.

Στην σαστιμάρα της είχε ξεχάσει την Κλινική και ταλαιπωρήθηκε λίγο, ψάχνοντας τους καταλόγους των νεοεισαχθέντων ασθενών στα Εξωτερικά Ιατρεία της Εφημερίας.

Άνοιξε δειλά την πόρτα, και την είδε. Κατάχλομη, φανερά εξασθετισμένη, γυρισμένη στο πλάι σε εμβρυϊκή θέση (προφανώς πονούσε πάλι), και το δεξί της χέρι τεντωμένο καθηλωμένο από τον ορό που έτρεχε σαν βρύση.

Την πλησίασε. Την αγκάλιασε. Σκούπισε νευρικά το δάκρυ που βιάστηκε να κυλήσει στο μάγουλό της.

- Καλά, ένα τηλέφωνο δεν μπορούσες να κάνεις; Ήταν ανάγκη να το μάθω από τον Γιατρό του Νοσοκομείου; Έτσι κάνουνε; Αρρωσταίνουνε και δεν φωνάζουν την φιλενάδα; Καλά, βγες εσύ με το καλό από εδώ μέσα και θα δεις τι έχω να σου κάνω. Μισό αιώνα μούτρα θα σου κρατάω κακομοίρα μου. Θα το πληρώσεις πολύ ακριβά.

Η Ελένη έκανε να γελάσει, αλλά ένα δυνατός πόνος, μετέτρεψε το γέλιο σε βόγκο.

- Τι έγινε; Τι συμβαίνει; Που πονάς; Πάλι στην κοιλιά;
 - Πονάω πολύ Ανδρονίκη. Θυμάσαι εδώ και μέρες. Πίστευα πως θα περνούσε αλλά χειρότερευα. Έπεσα στον δρόμο. Έξω από την Τράπεζα. Δεν ξέρω πως, λιποθύμησα από τον πόνο υποθέτω. Κι αυτά τα παυσίπονα δεν κάνουν τίποτε. Καμιά γαστρεντερίτιδα βαριά θα είναι, γιατί κάνω και πολλούς εμετούς.....
 - Θα μιλήσω στον γιατρό. Ούτε που θυμάμαι το όνομά του. Από την σαστιμάρα μου τα έχασα τελείως. Σου κάνανε τίποτε εξετάσεις;
 - Μου πήραν αίμα με περάσανε από ακτίνες και αύριο το πρωί θα μου κάνουν Αξονική Τομογραφία και σπινθηρογράφημα.
 - Τι σου βάλανε στον ορό;
 - Παυσίπονο, και κάτι για τους εμετούς. Σάμπως ξέρω και τι σόι μαντζούνια είναι αυτά; Υποθέτω....
 - Τι ώρα σε φέρανε; Είπες πως έπεσες έξω από την Τράπεζα. Ποια Τράπεζα τέτοια ώρα;
 - Πήγα να κάνω ανάληψη με την κάρτα κατά τις δέκα. Είχα ξεμείνει. Δεν είχα ούτε για τσιγάρα... Τώρα που το ανέφερα, δεν ανάβουμε κανένα κλεφτό στο μπαλκόνι; Δεν θα μας πάρουν χαμπάρι. Η γιαγιά δίπλα κοιμάται και το τρίτο κρεβάτι όπως βλέπεις είναι ακόμη άδειο.
 - Θα σου βγάλω το μαλλί τρίχα-τρίχα κακομοίρα μου που μου θέλεις και τσιγάρο στην κατάσταση που είσαι. Πόσο πάει ορός και τσιγάρο! Ο τέλειος συνδυασμός. Ένας Θεός ξέρει τι χαζομάρες έκανες και σακάτεψες το στομάχι σου. Τσιγάρο, ποτό και καμιά χαζομάρα ενδιάμεσα, ξέρεις εσύ, τσιπς ξηρούς καρπούς, άντε και κανένα γύρο..
- Ήταν τόσο χλωμή!
- Αυτή η χλομάδα, έβαζε την Ανδρονίκη σε άσχημες υποψίες. Και τώρα που την έβλεπε με την ρόμπα του Νοσοκομείου, θα πρέπει να είχε χάσει αρκετά κιλά! Η φιλενάδα της ήταν άσχημα!
- Η Ελένη, για να σπάσει λίγο την ένταση της κατάστασης, και να σβήσει από το πρόσωπο της φίλης της την ανησυχία, άρχισε να διακωμωδεί την στιγμή της λιποθυμίας της...
- Τώρα της γελούσε, όπως συνήθιζε πάντα. Ξέγνοιαστα, εγκάρδια σαν μικρό παιδί.

“Τι όμορφος άνθρωπος Θεέ μου! Προστάτευε την!”
Προσευχήθηκε βουβά η Ανδρονίκη.

“Μην μου πάθει τίποτε κακό. Δεν θα το αντέξω. Σε παρακαλώ, κάνε την καλά!” Αστειεύτηκαν για λίγο ακόμη, με διάφορες ανάλαφρες κουβέντες, αλλά η ευθυμία δεν κράτησε για πολύ, όταν ένα νέο κύμα δυνατού πόνου, σύσπασε και πάλι το πρόσωπο της Ελένης.

- Πάω να βρω τον γιατρό. Δεν θα αργήσω. Επιστρέφω.

- Ανδρονίκη..... θέλω την αλήθεια. Με ακούς, θέλω όλη την αλήθεια.

- Μπα σε καλό σου, Ναρκίς, ώρα είναι να βάλεις και τα κλάματα. Την αλήθεια. Πιστεύεις πως έχω όρεξη για ψέματα;

Επιστρέφω, αμέσως.

Στον κισσέ των αδελφών της είπαν πως ο γιατρός ησύχαζε για λίγο, αλλά εκείνη επέμενε να του μιλήσει και απρόθυμα τον κάλεσαν να βγει από το εφημερείο.

Ο γιατρός την δέχτηκε με ευγένεια, και της πρότεινε την καρέκλα απέναντί του στο γραφείο όπου την κάλεσε για να συζητήσουν.

- Τι συμβαίνει με την φίλη μου γιατρέ; Είμαι η Ανδρονίκη..Κ..., η φίλη της Τ..... αν δεν κάνω λάθος εσείς μου τηλεφωνήσατε...

- Ανδρονίκη Κ...

- Μεγάλη μου τιμή που σας γνωρίζω από κοντά. Είμαι ξέρετε μεγάλος θαυμαστής της τέχνης σας. Φανατικός θα έλεγα. Έχω στην κατοχή μου, αν δεν κάνω λάθος, δώδεκα ή δεκατρείς πίνακές σας. Δεν έχω αφήσει έκθεση για έκθεση σας! Πρόσφατα πέρασα κι από το ατελιέ σας...

- Ευχαριστώ για τα θερμά σας λόγια, με κολακεύεται, αλλά ξέρετε αγωνιώ τόσο για την φίλη μου και θα ήθελα αν σας είναι εύκολο, να...

Το χαμόγελο του πάγωσε, ο ενθουσιασμός του κόπηκε απότομα, ντύθηκε το σοβαρό επαγγελματικό ύφος του θεράποντα γιατρού και άρχισε σκεπτικός, να εκθέτει στην Ανδρονίκη, τα ως τότε καθέκαστα για την υγεία της Ελένης..

Τα αποτελέσματα από τις εξετάσεις αίματος είχαν βγει. Και ήταν μάλλον αποθαρρυντικά. Οι ακτινογραφίες είχαν δείξει μια μάζα στο υπογάστριο. Η αξονική τομογραφία θα ξεκαθάριζε τα πράγματα.

Θα χρειαζόταν σίγουρα και Μαγνητική τομογραφία.

Ο γιατρός μιλούσε για όγκο. Τι είδους όγκο, όμως θα ήταν σε θέση να γνωρίζει την επομένη, μετά την εξέταση.

Και η Ελένη ζητούσε την αλήθεια.

Και Η Ανδρονίκη είχε υποσχεθεί να την πει. Κι αν αργούσε μερικές ώρες; Θα άλλαζε τίποτε;

Να γνώριζε κι εκείνη ολοκληρωμένη την αλήθεια. Ας μην την ανησυχούσε κι απόψε με εικασίες. Μπορεί να ήταν και κάτι το περαστικό. Δεν θα μπορούσε;

Δεν θα μπορούσε; Με την ίδια απορία και αγωνία περίμενε τις υπόλοιπες εννιά ώρες η Ανδρονίκη στο πλευρό της Ελένης, μέχρι να διαγνωστεί το πόρισμα της εξέτασης. Τα λόγια του γιατρού, ξυράφια κομμάτιαζαν την ελπίδα της.

Κακοήθης όγκος, στο ήπαρ. Η μαγνητική, θα επιβεβαίωνε αν ήταν δευτεροπαθής ή πρωτοπαθής. Πάντως η κατάσταση ήταν προχωρημένη και ανίατη.

Και το πόρισμα καταγράφηκε στον ιατρικό της φάκελο και στην καρδιά της Ανδρονίκης που πάγωσε. Δευτεροπαθές κακόηθες μεταστατικό νεόπλασμα. Προφανώς μετάσταση από το στομάχι.

Και η αλήθεια που περίμενε η Ελένη;

Πως να την έλεγε αυτήν την αλήθεια;

Καρφωμένο το βλέμμα της, στο βλέμμα της Ανδρονίκης. Έψαχνε. Μια λέξη, κάτι παρήγορο, μια ελπίδα. Θάμπος. Ένα δάκρυ που πάλευε να ελευθερωθεί!

- Πόσο μου μένει ακόμη;

- -----

- Πόσος καιρός να ζήσω;

- Τι είναι αυτά που λες.....

- Την αλήθεια Ανδρονίκη, την αλήθεια!

- Θα το παλέψουμε, φιλενάδα, θα....

- Την αλήθεια!

- Κοντά ένας χρόνος.....

Είπε ψέματα η Ανδρονίκη. Αλλά θα κι αν.....

Ψέματα, ψέματα, φρούδες ελπίδες, σκόρπιες λέξεις, που ξεχείλισαν από απελπισμένα χείλη για να παρηγορήσουν δήθεν, το ύστατο της απελπισίας, της άρρωστης. Ανθρώπινες αδυναμίες. Το λύγισμα στα γόνατα, μπροστά στο μεγαλείο του τέλους, του μεγαλείου της ζωής!

- Δεν θα., με τίποτε. Θα ταξιδέψουμε. Παντού. Όπου προλάβω. Θα ταξιδέψουμε;

Δέκα μέρες αργότερα, αφού υπογράψανε και οι δύο σε ένα έντυπο που απρόθυμα τους πρότειναν οι γιατροί κι αφού άκουσαν τα εξ αμάξης και τις προειδοποιήσεις τους, τους υπαινιγμούς του τέλους, πως αυτό που ετοιμαζόταν να κάνουν ήταν σκέτη αυτοκτονία, κ.λ.π, βρέθηκαν στο αεροδρόμιο.

Προορισμός τους η Αίγυπτος.

Και στην καλύτερη εποχή! Φθινόπωρο!

Η Ανδρονίκη μόλις που πρόλαβε να ταχτοποιήσει τις εκκρεμότητες στο ατελιέ της.

Παρέδωσε τις παραγγελίες που είχε, και ειδοποίησε τους πελάτες της πως το εργαστήριο θα έμενε κλειστό για αρκετό καιρό. Από την μόνιμη δουλειά της πήρε την κανονική της άδεια. Τελευταία σκεφτόταν σοβαρά να παραδώσει για σύνταξη. Προς το παρών όμως ήταν ένα θέμα που εκκρεμούσε ακόμη και σαν σκέψη.

Ήταν τόσα πολλά αυτά που την απασχολούσαν τώρα!

Η κατάσταση της Ελένης, είχε παγώσει τα πάντα μέσα της. Στην σκέψη και μόνο της απώλειάς της, τρελαινόταν. Πώς ήταν δυνατόν να σταματήσει μια μέρα να υπάρχει; Κι όμως ήταν δεδομένο. Η Ελένη θα πέθαινε!

Και η Ιουλία; Ούτε ένα τηλεφώνημα δεν της είχε κάνει. Και τώρα δεν επρόκειτο να συναντηθούν. Τι είχε γίνει; Πως ανακατεύτηκε έτσι η ζωή της; Πως ήρθαν τα πάνω κάτω στο μυαλό και στην ψυχή της;

Τι παιχνίδια της έπαιζε πάλι η ζωή;

Η Ελένη κοίταζε από το παράθυρο. Αρνήθηκε το μενού που της πρόσφερε η αεροσυνοδός. Δεν είχε βάλει στο στόμα της ούτε νερό από την ώρα που ξεκίνησαν. Κάτωχρη, θλιμμένη και τόσο μακρινή και απρόσιτη! Πως να της έπαιρνε λίγο από τον πόνο που θέριευε μέσα της! Πως να ανακούφιζε για λίγο την ψυχή της! Πως να ξεθόλωνε για λίγο την σκέψη της; Τι να της έλεγε; Τι να της έλεγε που να μην ακουγόταν φτηνό; Πόσο δύσκολο είναι να γνωρίζεις το τέλος!

Ένας ήλιος λαμπερός τις υποδέχτηκε στο Κάιρο. Κι ας ήταν περασμένες 4μμ, με την τοπική ώρα.

Ποτέ της δεν φαντάστηκε πως μια άγνωστη πόλη θα μπορούσε να την πληγώνει τόσο.

Ήταν πάντα όνειρο ζωής να ταξιδέψει ως εκεί, να πλανηθεί στο μυστήριο που επισκίαζε τον τόπο, να ζήσει και να ενδυθεί την μαγεία του αιώνιου μυστικού, εκεί στην διασταύρωση Ανατολής και Δύσης, στην καρδιά του Αραβικού κόσμου.

Ένα ταξίδι στην Αίγυπτο, ένα ταξίδι με τον Στέλιο. Δάκρυα της ήρθαν στα μάτια, μόλις πάτησε το πόδι της στην Αραβική γη. Δάκρυα που βιάστηκε να σκουπίσει η ίδια, μην τυχόν και τα αντιληφθεί η Ελένη, και συνωμοτικά να εξατμίσει ο ζεστός άνεμος.

Το ξενοδοχείο, δικής τους επιλογής, το Nile Hilton. Χτισμένο στις όχθες του Νείλου, από όπου πήρε και το όνομά του, πρόσφερε στον όγδοο του όροφο ένα πανόραμα θέας, και πανοραμικής άποψης όλου σχεδόν του Καΐρου.

Η Ελένη φαινόταν εξουθενωμένη, αλλά δεν ήθελε να χάσει ούτε λεπτό για ξεκούραση. Ένα γρήγορο ντους, αλλαγή ενδυμασίας και περίμενε την Ανδρονίκη στην πόρτα γκρινιάζοντας. Επέμενε να δει την Αλεξάνδρεια νύχτα. Η ώρα είχε ήδη πάει 6.30, η απόσταση με το σιδηρόδρομο ήταν 2 ώρες και 40 λεπτά. Θα έφταναν νύχτα.

Έτσι κι έγινε. Το μέρος που επέλεξε ο Μέγας Αλέξανδρος για να χτίσει την πρωτεύουσα της παγκόσμιας αυτοκρατορίας του και γι αυτό και το βάφτισε με το όνομά του, γινόταν τόπος φιλοξενίας από δύο μεταγενέστερες συμπατριώτισσες του. Δείπνησαν στο Ai-Alfy ατενίζοντας την ήρεμη μεσογειακή θάλασσα, και το κατακόκκινο ολοστρόγγυλο φεγγάρι που πήρε να ανεβαίνει στον ξάστερο ουρανό.

Παραδοσιακή κουζίνα, οι επιλογές τους, γεύσεις οικίες και πρωτόγνωρες ωστόσο. Λίγο λευκό κρασί, μια γλυκιά ζαλάδα, κι ένα περίεργα ξέγνοιαστο κέφι, δεν έσβηνε τα χαμόγελα από τα αναμμένα πρόσωπα.

Και το περίεργο ήταν πως καμιά τους δεν προσποιήθηκε. Όλα έμοιαζαν τόσο πολύ με εκείνο το βράδυ στο λιμάνι, ένα χρόνο πριν!

Είχε περάσει μόλις ένας χρόνος και είχαν συμβεί τόσα πολλά!

Αδυσώπητε, εμπαίχτη χρόνε, τι παιχνίδια ετοιμάζεις!

Η νύχτα όπως πάντα προχώρησε γρήγορα. Με την βοήθεια του Κεμάλ, ενός νεαρού είκοσι περίπου χρόνων, και την αμοιβή πενήντα πιάστρων, μεταφέρθηκαν με το ιδιωτικό του αυτοκίνητο τρεις το πρωί στο Ελ Αλαμείν.

Το ερημικό χωριουδάκι κοιμόταν γαλήνια, και το μόνο που χάραζε την ησυχία του όπως εξάλλου και σε όλα τα μέρη της γης ήταν τα αλυχτά γαυγίσματα των πιστών σκύλων που φυλούσαν τις αμπαρωμένες καγκελωτές αυλόπορτες. Τι την είχε πιάσει την Ελένη ξημερώματα, να επισκεφτεί τα νεκροταφεία!

Αγριεμένη η Ανδρονίκη ακολουθούσε, ανάμεσα στους καθολικούς τάφους, Άγγλων Ιταλών και Γερμανών ελαφροπατώντας μην ξυπνήσει άθελά της πόνους και μνήμες.

Το ξημέρωμα τις βρήκε εξαντλημένες, με βρεγμένα τα πόδια από την πρωινή πάχνη του γκαζόν που απλώνονταν ολόγυρα.

Τα τσίνορα της Ελένης είχαν πρηστεί από την αϋπνία και την κούραση, ενώ το ωχρό επικρατούσε σε όλη την επιδερμίδα του προσώπου της.

Το εναγώνιο πείσμα όμως, δεν την άφηνε να παραδεχτεί την κούρασή της, και παρόλες τις επιπλήξεις της φίλης της, δεν ήθελε να αποδεχτεί πως ήταν ώρα για ξεκούραση και μερικές ώρες ύπνου.

Ο Κεμάλ τις άφησε στο σιδηροδρομικό σταθμό, υποσχόμενος πως στις επόμενες επισκέψεις τους στην Αλεξάνδρεια θα μπορούσαν να τον έχουν σε αποκλειστικότητα όλο το εικοσιτετράωρο με την καλύτερη τιμή.

Δυόμισι ώρες το ταξίδι της επιστροφής, η Ανδρονίκη είχε αποκοιμηθεί από την πρώτη στιγμή που κάθισαν στο κουπέ και η Ελένη κρατούσε ανοιχτά τα βαριά από την κούραση βλέφαρά της.

Ένα γρήγορο πρωινό, ένα ντους και ο ύπνος λύτρωσε την κούραση.

Ήταν περασμένες μία το απόγευμα, όταν άφησαν το ξενοδοχείο.

Ίσα που πρόλαβαν να επισκεφτούν το Αιγυπτιακό Μουσείο Αρχαιοτήτων κι αυτό γιατί βρισκόταν πολύ κοντά στο ξενοδοχείο.

Εκστασιασμένες θαύμαζαν τα απομεινάρια του Αρχαίου Αιγυπτιακού Πολιτισμού χρονολογημένα πάνω από τρεις χιλιάδες χρόνια. Στον τάφο του Τανχαμών, φωτογραφήθηκαν αγκαλιά.

Κάθε τόσο η Ελένη σταματούσε τον Γιαπωνέζο εθελοντή φωτογράφο, την στιγμή που ετοιμαζόταν να πατήσει το κουμπί, για να σιάξει τα μαλλιά της, ή για να πάρει καλύτερη πόζα, φωνάζοντάς στα Ελληνικά, με όλη την δύναμη της φωνής της,

“Είναι οι τελευταίες μου φωτογραφίες. Πρέπει να είμαι ιδιαίτερα όμορφη!”

Ως αργά το βράδυ, σειρά είχαν όλα τα τζαμί.

Το τζαμί και πανεπιστήμιο του Ελ Αζάρ, αποτελούμενο από τέσσερα κτίρια τα οποία αφθονούν σε τρούλους και μιναρέδες.

Το τζαμί του Ομπν Τουλούν, το τζαμί του σουλτάνου Χασσάν.

Στις οχτώ, βρισκόταν στον πύργο του Καΐρου.

Εκατόν ογδόντα επτά μέτρα ψηλό, το πιο μοντέρνο από όλα σήμα της Αιγύπτου, και στην κορυφή του απόλαυσαν την πανοραμική εικόνα της πόλης απολαμβάνοντας ταυτόχρονα έναν παγωμένο καφέ.

Στις εννέα το βράδυ, είχαν επιστρέψει στο ξενοδοχείο, όπου ενδύθηκαν βραδινά για μια εξόρμηση στην Ai Ahram Street , όπου βασιλεύουν τα περισσότερα Night clubs του Καΐρου.

Κι εκείνες τα επισκέφτηκαν όλα.

Δοκίμασαν παραδοσιακά τοπικά αφεψίματα, αλκοολούχα ποτά, κάπνισαν διαφόρων ειδών τσιγάρα, δοκίμασαν ακόμη και ναργιλέ.

Λικνίστηκαν σε ανατολίτικους ρυθμούς, χόρεψαν αμανέδες, αλλά τα κατάφεραν εξίσου καλά και στην ντίσκο και στην ροκ μουσική.

Ήταν ένα ονειρεμένο βράδυ, γεμάτο κέφι, γεμάτο φλερτ και λαχτάρα για ζωή.

Καμιά από τις δυο τους δεν σκάλωσε στην παραμικρή σκέψη.

Δεν επέτρεψαν την θλίψη ούτε για δευτερόλεπτο να τους παγώσει το βλέμμα. Τα μάτια ήταν ορθάνοιχτα και παιχνίδιζαν αριστερά- δεξιά, αχόρταγα να αποθανατίσουν τις πρωτόγνωρες εικόνες.

Επέστρεψαν στο ξενοδοχείο τρικλίζοντας στις τέσσερις το πρωί και ζήτησαν από την ρεσεψιόν να τις ξυπνήσουν σε έξι ώρες.

Ήπιαν τον καφέ τους κοντά στο Χαν Ελ- Χαλίλ.

Το Χαν Ελ- Χαλίλ είναι ένα από τα πιο γνωστά παγκόσμια ανατολικά παζάρια. Πως ήταν λοιπόν δυνατόν να μην το επισκεφτούν! Εκεί άφησαν κι ένα αρκετά σεβαστό αριθμό λιρών, καθώς φορτώθηκαν με διαφόρων ειδών αναμνηστικά μικροαντικείμενα.

Ασημένια, δερμάτινα, ξύλινα στολισμένα με μαργαριτάρια.

Αγόρασαν ακόμη και κοσμήματα χειροποίητα!

Την στιγμή που περνούσαν στις Ελένης το λαιμό ένα υπέροχο μαργαριταρένιο κολιέ, ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλο της.

- "Ότι φορέσω τώρα, μην μου το βγάλεις όταν..... Θέλω να τα πάρω μαζί μου. Να με στολίζουν κι εκεί.. !

Αμέσως μετά ξέσπασε σε ένα νευρικό γέλιο, αρκετά κολλητικό γιατί αρκετοί τριγύρω βλέποντάς την, γελούσαν κι εκείνοι χωρίς να καταλαβαίνουν το γιατί.

Η Ανδρονίκη μόνο χαμογελούσε πικραμένα.

"Τι τεράστια αποθέματα δύναμης πρέπει να έχει ένας άνθρωπος, για να μην επιτρέπει στον εαυτό του, ούτε να μελαγχολήσει μπροστά στην σκέψη του σίγουρου και σύντομου τέλους του!", σκεφτόταν.

Η Φίλη της πονούσε τόσο πολύ, και κρυβόταν με τόση επιτυχία!

Το μεσημέρι επισκέφτηκαν το Φαραωνικό Χωριό του Δόκτορα Ραγκάμπ, στο νησί Τζακόμπ της Γκίζας, όπου ζωντανά μοντέλα υποδύονταν την αρχαία ζωή της Αιγύπτου.

Με δυο λίρες, η Ελένη αγόρασε μια στολή Κλεοπάτρας, δώρο για την Ιουλία όταν θα επέστρεφαν στην Ελλάδα.

Το ηλιοβασίλεμα τις βρήκε στα προάστια του Ματαρία στην γνωστή Χελιόπολις όπου κάποτε υψώθηκε το πρώτο αστεροσκοπείο.

Στο ξακουστό Δέντρο της παρθένου, όπου βρήκε καταφύγιο η ιερή οικογένεια κατά την διαμονή της την Αίγυπτο, η Ελένη ζήτησε να μείνει για λίγο μόνη.

Έτσι κι έγινε. Η Ανδρονίκη απομακρύνθηκε αρκετά, κι από απόσταση έβλεπε την φιγούρα της Ελένης με τα φώτα της δύσης του ήλιου, κάτι το αχνό και αυλό, μια οπτασία.

Σε μια στιγμή έτσι που στο περίγραμμα της φίλης της οι γραμμές ατονούσαν από την πανδαισία των χρωμάτων του ουράνιου φόντου, γονατισμένη σε προσευχή κάτω από τα σχεδόν ακουμπισμένα στο έδαφος κλαδιά του ιερού δέντρου, πεθύμησε τόσο την λύτρωση της.

Να έσβηνε λέει εκεί δα, χωρίς πόνους και ταλαιπωρίες, χωρίς περιττά δάκρυα, στο τελευταίο αμήν της προσευχής της!

Και να γινόταν ένα απαλό μαβί, μες στα μενεξεδιά της δύσης!

Είχε πέσει η νύχτα όταν η Ελένη, γύρεψε την φίλη της.

- Δεν θα προλάβω να επιστρέψω. Εδώ θα τελειώσει, θα δεις. Σε αυτό τον τόπο, σε αυτό το ταξίδι, θα τελειώσει και το ταξίδι της ζωής μου

- Γιατί δεν θέλεις να επισκεφτούμε κάποιο Νοσοκομείο κι εδώ, να πάρουμε και μια δεύτερη γνώμη, να...

- Το μόνο που θέλω είναι να μην πονέσω...

- Το μόνο που θέλω, είναι να μην πονάς.

Δείπνησαν στο ξενοδοχείο, ήσυχα και λιτά. Η Ελένη, ήπιε πολύ εκείνο το βράδυ. Όταν κάποια στιγμή αποφάσισαν να ανεβούν στο δωμάτιο, με τα βίαια σηκώθηκε από την καρέκλα της.

Όση ώρα έτρωγαν το πρόσωπο της Ελένης συ σπάζονταν κάθε τόσο .

Ένα χλωμό πέπλο απλωνόταν τότε σε όλη την επιδερμίδα της για να φύγει σε μερικά δεύτερα και να επιστρέψει και πάλι σε μερικά λεπτά.

Η Ανδρονίκη δεν ρώτησε τίποτε. Μόνο καθώς ανέβαιναν στο δωμάτιο και χρειάστηκε να την στηρίξει για να μην σωριαστεί στο πάτωμα έτσι όπως διπλώθηκε στα δύο από έναν ξαφνικό σφάχτη, τότε μόνο την ρώτησε αν έκρινε πως χρειαζόταν να ζητήσουν βοήθεια.

Η Ελένη, αρνήθηκε οτιδήποτε. Τοποθέτησε ένα αυτοκόλλητο στον βραχίονα της, και ξάπλωσε αμέσως στο κρεβάτι.

Ο ύπνος δεν άργησε να την πάρει..

Κοιμόταν ήσυχα σαν μωρό.

Ένα αχνό χαμόγελο γλύκαινε το ήρεμο της πρόσωπο. Κάποιο λυτρωτικό όνειρο, ήρθε για λίγο να την ξεκουράσει. Έστω κι έτσι κύριε, μην ξεχνάς να την λυτρώνεις, προσευχήθηκε η Ανδρονίκη.....

Η επόμενη τους μέρα ήταν αφιερωμένη στην μαγεία του Αρχαίου Αιγυπτιακού πολιτισμού.

Επισκέφτηκαν την “Στεπ” την πυραμίδα στη Σαχάρα που χτίστηκε για τον Φαραώ Ζόσεπ το 2816πχ.

Πλανήθηκαν στην περιοχή της Σαχάρας , εικοσιεπτά χιλιόμετρα Νοτιοδυτικά του Καΐρου, στις πυραμίδες Ούνας και Ούζεργκαφ και στις “Μάσταμπας “ του Μαρερούκ, Τι και Πτοχοτέπ.

Μαγεύτηκαν στο Σεραπέμ όπου οι ιεροί ταύροι του Άπις θάφτηκαν μουμιοποιημένοι ο καθένας στην δική του τεράστια σαρκοφάγο, σε σπηλαιώδης υπόγειες στοές.

Όπως ήταν φυσικό φωτογραφήθηκαν κάτω από το άγαλμα του Ραμσή του Β΄ και την μαρμάρινη Σφίγγα.

Το απόγευμα η Ελένη επέμενε να επισκεφτούν την Φάρμα του Αλ Ζάχρα Στάντ, αν και ήταν κάπως αντίθετη από τη ήδη προ χαραγμένη πορεία τους, αλλά μπορούσε να της χαλάσει το χατίρι η Ανδρονίκη;

Εκεί μπόρεσαν να θαυμάσουν τις πιο εκλεκτές ράτσες των Αραβικών αλόγων, να υπεύσουν τα πιο ήμερα, και με την βοήθεια του εκπαιδευτή να κάνουν τον γύρω της φάρμα.

Η Ελένη γελούσε σαν το μικρό παιδί. Φώναζε, χτυπούσε τα πόδια της στα καπούλια του αλόγου και λίγο έλειψε να την πετάξει κάτω, αν δεν προλάβαινε ο εκπαιδευτής να το ηρεμήσει. Αλλά η Ελένη ούτε που φοβήθηκε. Εξακολουθούσε να γελάει, να γελάει.....

Μόλις έπεσε η νύχτα πήγαν των Πυραμίδες και τη σφίγγα της Γκίζας. Πάνω σε ένα υψίπεδο δεκαπέντε χιλιόμετρα έξω από το Κάιρο, στέκουν ηγεμονικές για τριανταπέντε ολόκληρους αιώνες!

Εκστασιάστηκαν από το υπερθέαμα φωτός και ήχου και τράβηξαν πολλές φωτογραφίες.

Εκεί η Ελένη επέμενε να ανεβεί σε καμήλα. Τέτοια ώρα σπάνια να βρεις καμηλιέρη που να σε ανεβάσει στην καμήλα του. Είναι η ώρα που τα ζώα ξεκουράζονται.

Μετά από τη πολύ της επιμονή της έγινε κι εκείνο το χατίρι. Έτσι έκαναν τον γύρο των Πυραμίδων και της σφίγγας της Γκίζας, καβάλα σε καμήλα στις εννέα το βράδυ!

Τρεις μέρες αργότερα κι αφού εξάντλησαν όλα τα αξιοθέατα του Καΐρου, αποφάσισαν να αναπτύξουν τις εξορμήσεις τους κι έξω από αυτό.

Ταξίδεψαν ως το Φαγιούμ όπου και διανυκτέρευσαν δυο βραδιές. Η άφθονη βλάστηση του Αλ- Φαγιούμ κατά μήκος των ακτών της λίμνης Καρούν, τα γαλήνια νερά και ο πλούσιος υδροβιότοπος, ήταν γι αυτές μια πραγματική ανάπαυλα ξεκούρασης από την ένταση των προηγούμενων ημερών. Κολύμπησαν, ψάρεψαν, κάθισαν στον ήλιο ώρες ατελείωτες. Δοκίμασαν ακόμη και τις δυνατότητές τους στην κωπηλασία, με αρκετή ωστόσο επιτυχία.

Από εκεί βρέθηκαν στην Ακτή της Ερυθράς θάλασσας.

Ένα μαγευτικό μέρος, με εκατοντάδες μίλια χρυσής άμμου, κάτω από τα πόδια ενός κατακόκκινου γκρεμού. Στους αμέτρητους κολπίσκους, παιχνίδισαν με το νερό και τον ήλιο, σαν μικρά ξέγνοιαστα σχολιαρόπαιδα.

Επέστρεψαν στην βάση τους, από όπου έκαναν καθημερινές εξορμήσεις στο Ειν Ελ Σόνκα, την κοντινότερη παραλία του Καΐρου.

Εκεί τόλμησαν να δοκιμάσουν την κατάδυση, με την βοήθεια πάντα εκπαιδευτή, όπου μαγεύτηκαν από τον ονειρεμένο κόσμο, τα υπέροχα εξωτικά θαλάσσια πλάσματα και την πλούσια χλωρίδα.

Ένα υπέροχο σφουγγάρι, που μόνη της αποκόλλησε η Ελένη από τον κοραλλένιο ύφαλο, θα γινόταν λίγο αργότερα, το μαξιλάρι της στο στερνό ξυλοκρέβατο!

Εκεί στο Ειν Ελ Σόνκα, η Ελένη ερωτεύτηκε τον εκπαιδευτή της, και αναπτύχθηκε ένα γεμάτο ένταση ειδύλλιο, που την κράτησε ζωντανή και εύθυμη ως την στερνή της ώρα.

Ο Αλί, δεν γνώριζε για την ασθένειά της, και ούτε που φανταζόταν την χρησιμότητα των αυτοκόλλητων που ολοένα άλλαζε στον βραχίονα της η Ελένη.

Λίγο ο ήλιος, πολύ ο έρωτας, την είχαν ομορφύνει αφάνταστα.

Κανείς δεν θα μπορούσε να πιστέψει πως από εκείνο το γεμάτο ευελιξία και σπιρτάδα κορμί, έφευγε καθημερινά και μια ανάσα ζωής.

Κανείς δεν θα μπορούσε να πιστέψει πως πίσω από εκείνο το γεμάτο ξεγνοιασιά χαμόγελο, κρυβόταν το πικρό χόλιασμα του θανάτου.

Η Ανδρονίκη δεν χόρταινε να την κοιτάζει.

Σαν να προσπαθούσε να κρατήσει μέσα στα μάτια της για πάντα την τόσο ζωντανή της εικόνα. Την παρακολουθούσε με τις ώρες καθώς μάζευε βότσαλα, έπαιζε με την άμμο, έχτιζε πύργους, ή προσπαθούσε να ξεφύγει του Αλί που την κυνηγούσε πάνω στην χρυσή αμμουδιά.

Τα βράδια, μόνο, όταν η Ανδρονίκη προσποιούνταν πως είχε αποκοιμηθεί, η Ελένη στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη, στο μισοσκόταδο και κοίταζε με τις ώρες το γυμνό της κορμί, το πρόσωπό της και ψηλάφιζε κάθε σπιθαμή του κορμιού της, που φανερά είχε αδυνατίσει. Ήταν εκείνες οι στιγμές που τα δάκρυα, χάραζαν το ηλιοκαμένο της πρόσωπο και σπινθήριζαν σαν μικρά κοράλλια στο φως του φεγγαριού.

Ο Αλί πήρε άδεια από την εργασία του και τις ακολούθησε σε όλα τα επόμενα ταξίδια τους.

Η Ελένη ήθελε να μην αφήσει τίποτε από την Αίγυπτο που να μη το δει.

Ο υπέροχος καιρός που τις συνόδευε από την αρχή του ταξιδιού τους, τώρα πήρε να κρυώνει επικίνδυνα καθώς ο χειμώνας έμπαινε θριαμβευτικά.

Τα βράδια γινόταν ολοένα και πιο παγωμένα, με την διαφορά θερμοκρασίας από αυτή της μέρας μεγάλη.

Έτσι μερικές αγορές για χοντρά ρούχα, και δυο κελεμπίες για τις εξορμήσεις τους στην έρημο ήταν απαραίτητες.

Επόμενη στάση το Μινάια.

Αφού τακτοποίησαν τις αποσκευές τους στο «Νεφερτίτη», ξενοδοχείο που επίσης επιλέχτηκε για την ονομασία του και μόνο, άρχισαν τις περιηγήσεις τους στους αξιόλογους από αρχαιολογικό ενδιαφέρον τάφους του Μπένι Χασάν, στο Τελ Αλ Αρμάνα και το Τόνα Ελ Γκέμπελ την Αρχαία Ερμόπολη.

Τα βράδια τα περνούσαν πάντα πίνοντας πολύ και γελώντας με τα αμέτρητα ανέκδοτα και αστεία περιστατικά που τους έλεγε ο Αλί.

Η Ελένη το γνώριζε πως το πολύ ποτό χειροτέρευε την κατάστασή της, αλλά επέμενε επίτηδες να καταναλώνει απεριόριστες ποσότητες αλκοόλ, σαν να προσπαθούσε να φτάσει μια ώρα αρχύτερα στην λύτρωση.

Τα βράδια πλέον τα περνούσε στο ίδιο δωμάτιο με τον Αλί, και η Ανδρονίκη ανησυχούσε καθώς δεν μπορούσε πλέον να επαγρυπνεί, αφουγκραζόμενη την ανάσα της. Φοβόταν μην το μοιραίο επερχόταν την ώρα του ύπνου της και

Στο Λούξορ, που το Όνομά του το πήρε από τους Άραβες και σημαίνει παλάτια, επισκεφτήκανε το ομώνυμο μουσείο, όπου παρά λίγο θα περνούσαν την μέρα τους στο κρατητήριο, καθώς μετά από κάποιον τυπικό έλεγχο της βίζας εισόδου, όπου οι δυο γυναίκες δεν την είχαν, από άγνοια ότι έπρεπε να την φέρουν μαζί τους όπου πήγαιναν.

Στον ναό του Άμμωνα, την ώρα που η Ελένη φωτογράφιζε τον Αλί, δίπλα στο κολοσσιαίο άγαλμα της Μούτ, γυναίκας του θεού, ένας δυνατός σφάχτης την δίπλωσε στα δυο και η φωτογραφική μηχανή της έπεσε από τα χέρια, όπου έπεσε και και έσπασε σε πολλά κομμάτια.

Πέρασε αρκετή ώρα μέχρι να συνέλθει.

Ξαπλωμένη πάνω στο κρύο μάρμαρο, περιτριγυρισμένη από ένα πλήθος περίεργο, όπως γίνεται σε παρόμοιες στιγμές, και τον Αλί και την Ανδρονίκη να την ρωτούν συνεχώς πως αισθάνεται, κοίταζε συνεχώς την κατεστραμμένη φωτογραφική μηχανή, με μια θλίψη αδικαιολόγητη, λες κι εκείνο που μόνο την ένοιαζε εκείνη την στιγμή ήταν η μηχανή κι όχι ο πόνος της.

Κι έτσι ήταν. Τράβηξε την Ανδρονίκη προς το μέρος της και της ψιθύρισε στο αυτί χαμηλόφωνα:

-Ως εδώ ήταν. Η μηχανή έσπασε. Η ώρα πλησιάζει.

Η Ανδρονίκη και ο Αλί, επέμεναν να επιστρέψουν γρήγορα στο Κάιρο, γιατί η χλομάδα της Ελένης προμήνυε κάτι άσχημο, αλλά η ίδια αρνιόταν πεισματικά να επισκεφτεί κάποιο γιατρό.

Σταμάτησαν σε κάποιο φαρμακείο, όπου μαζί με την Ανδρονίκη, έδειξαν την ιατρική συνταγή, μεταφρασμένη επίσημα και στην τοπική γλώσσα, κάτι που είχαν φροντίσει να κάνουν πριν ξεκινήσουν για το ταξίδι τους και αγόρασαν με αντίτιμο ένα σεβαστό ποσό λιρών, εναίσιμες πεθιδίνες.

Ο Αλί τις περίμενε παραξενεμένος στο τζίπ κι όλο ρωτούσε να μάθει τι ακριβώς είχαν αγοράσει, και που γνώριζαν τι ήταν κατάλληλο για την περίπτωσή της.....

Είχε αρχίσει να υποψιάζεται για το κρίσιμο της κατάστασής της μια και στον ένα μόνο μήνα που την γνώριζε είχε αδυνατίσει κατά οχτώ κιλά.

Ένα εύκολο αλλά άστοχο ψέμα, κάλυψε για λίγο τα ερωτηματικά του που από διακριτικότητα δεν συνέχισε να τα εκφράζει...

Η Ελένη δεν ήθελε να επιστρέψουν.

Με την ένεση που είχε μόνη της κάνει, και μετά από δέκα ολόκληρες ώρες ύπνου, έδειχνε πολύ καλύτερα, τόσο που να πείσει τον ανένδοτο μέχρι τότε Αλί, για να συνεχίσουν για λίγο ακόμη το ταξίδι τους.

Έτσι βρέθηκαν στο Αμπου –Σίμπελ, διακόσια ογδόντα χιλιόμετρα νότια του Ασουάν, όπου εικοσιτρείς αιώνες πριν ο Ραμσής ο Β΄ είχε δυο λαξευτούς ναούς στον απότομο βράχο ενός ακρωτηρίου στο Νιούμπα.

Η μεγαλοπρέπεια και η ομορφιά των ναών εκ των οποίων ο μεγαλύτερος που σώζεται είναι εκείνος αφιερωμένος στο Θεό Ρε-Χάθορ, στο όνομα της βασίλισσας του Ραμσή, Νεφερτάρι.

Το ίδιο βράδυ, επέστρεψαν στο Ασουάν, όπου η Ελένη εξέφρασε την επιθυμία να επισκεφτούν την επομένη το Μοναστήρι του Αγίου Σιμεόν.

Η είσοδό τους στο Μοναστήρι έγινε με δυσκολία επιτρεπτή, αλλά καθώς η Ελένη εξήγησε το σοβαρό της κατάστασής της, χαμηλόφωνα στον Ηγούμενο τα πάντα έγιναν ευκολότερα.

Εκεί η Ελένη, το έδειξε ολοφάνερα πως ήθελε να μείνει μόνη. Έτσι κι έγινε. Οι άλλοι δυο, αφού θαύμασαν τους εκκλησιαστικούς θησαυρούς που αντικατοπτρίζουν την ασκητική ζωή των προγενέστερων Αιγυπτίων Χριστιανών, κάθισαν στον αυλόγυρο, στην δροσιά των κυπαρισσιών να πιουν το δροσερό νερό που τους κέρασαν και να ξεποστάσουν.

Ο Αλί πυρπόλησε την Ανδρονίκη με ένα σωρό ερωτήσεις για την Ελένη.

Η θέση της Ανδρονίκης ήταν πολύ λεπτή. Δεν ήθελε να αποκαλύψει το μυστικό της φίλης της μιας κι εκείνη επέμενε να το κρατάει απόρθητο, αλλά από την άλλη καταλάβαινε την αγωνία ενός ερωτευμένου άντρα που έβλεπε τον άνθρωπό του να σβήνει καθημερινά ανεξήγητα.

Ο Αλί, είχε κάνει όνειρα γι αυτήν τη σχέση.

Ήθελε τελειώνοντας κάποιες υποχρεώσεις του στην πατρίδα του, να ταξιδέψει στην Ελλάδα, όπου με τις οικονομίες που είχε καταφέρει να μαζέψει, θα άνοιγε μια δική του δουλειά.

Στα σαράντα επτά του χρόνια, δεν είχε κάνει δική του οικογένεια, και δεν είχε κάτι που να τον δεσμεύει στην χώρα του. Ποτέ ως τότε δεν είχε γνωρίσει κάποια γυναίκα που να κατορθώσει να του γεννήσει τόσο δυνατά συναισθήματα. Αυτός ήταν εξάλλου ο λόγος που δεν είχε δημιουργήσει δική του οικογένεια.

Έτσι η Ανδρονίκη πρόδωσε για πρώτη και τελευταία φορά την εμπιστοσύνη της φίλης της, πιστεύοντας πως με αυτόν τον τρόπο την βοηθούσε περισσότερο.

Ο Αλί έπρεπε να γνωρίζει, να είναι προετοιμασμένος για αυτό που τους περίμενε και να πάψει να χτίζει όνειρα, που δεν μπορούσαν να πραγματοποιηθούν. Ταυτόχρονα, θα μπορούσε να της σταθεί, ως την τελευταία στιγμή....

Όταν η Ελένη τους αναζήτησε είχε ήδη προχωρήσει το μεσημέρι. Έτσι όπως βάδιζε προς το μέρος τους φάνταζε με ασκητική μορφή, που έζησε στο παρελθόν σε εκείνο το μοναστήρι και τώρα το πνεύμα της τους επισκεπτόταν για να τους εξαγνίσει.

Τα μάτια και των δυο ήταν κατακόκκινα από την συγκίνηση. Προσπαθούσαν μάταια να κρυφτούν. Από εκείνη την στιγμή, ο καθένας τους έπαιζε το δικό του θέατρο, γνωρίζοντας ταυτόχρονα πως οι υπόλοιποι γνώριζαν τα πάντα. Ένα θέατρο του παραλόγου, που δεν κράτησε για πολύ, δυστυχώς.

Ακόμη κι έτσι δυστυχώς.

Την επομένη βρέθηκαν στη Μέρσα Ματρούχ, τριακόσια χιλιόμετρα δυτικά της Αλεξάνδρειας. Τώρα εκείνος που επέμενε να συνεχίσουν το ταξίδι τους ήταν ο Αλί.

Ξεσήκωσε ένα σεβαστό ποσό από τις οικονομίες του από την Τράπεζα, και άρχισε να σπαταλάει αλόγιστα τα χρήματά του δεξιά κι αριστερά σε κάθε τι τρελό που θα μπορούσε να κερδίσει με αυτό ένα ακόμη χαμόγελο από τα πικραμένα χείλη της αγαπημένης του.

Εκεί στη Μέρσα Ματρούχ, στο τροπικό αυτό χωριουδάκι, με την τουρκουάζ θάλασσα και την μεταξένια άμμο, της έκανε πρόταση γάμου.

Το ίδιο βράδυ κάτω από το φως των κεριών της πέρασε στον αριστερό μέσο ένα απίθανο κομψοτέχνημα φιλοτεχνημένο από έξι στη σειρά μπριγιάν, σε ένδειξη παντοτινής αγάπης.

Δυο μέρες αργότερα, στην Αλεξάνδρεια, σε έναν μικρό ορθόδοξο ναό, έδωσαν υπόσχεση παντοτινής αγάπης και πίστης.

Στην χαρά και στον πόνο.

Στην υγεία και στον θάνατο!

Οι μόνοι καλεσμένοι στον γάμο ήταν η Ανδρονίκη και ο Μοχάμετ που τελευταία στιγμή κατάφεραν να τον βρουν και να τον προσκαλέσουν. Ο Αλί που το Χριστιανικό του όνομα ήταν Θεόδωρος, είχε βαπτιστεί προ τριετίας Χριστιανός κρυφά, αλλά κρατούσε το πρώτο του όνομα για τυπικά κοινωνικούς λόγους.

Για να κατορθώσει να τακτοποιήσει τα γραφειοκρατικά θέματα, για τον τόσο σύντομο γάμο τους, είχε κάνει υπεράνθρωπες προσπάθειες, και είχε ξοδέψει ένα σωρό χρήματα.

Η ευτυχία τους όμως δεν κράτησε.

Δεν πρόλαβε!

Δεκαπέντε μέρες μετά, η Ελένη εισήχθηκε στο “The Greek hospital” σε πολύ άσχημη κατάσταση.

Από εξετάσεις που της έγιναν εκεί, διαπιστώθηκε πως είχε γίνει μετάσταση του όγκου σε όλο της το σώμα και το τέλος ερχόταν με γρήγορους ρυθμούς. Δεν υπήρχε τίποτε πια που να μπορούσε να της παρατείνει την ζωή. Μόνο οι μορφίνες που καταπολεμούσαν για λίγο τους αφόρητους πόνους. Ο Θεόδωρος, δεν έλειπε στιγμή από κοντά της. Είχε στην κυριολεξία καταρρεύσει. Μάταια πηγαينوερχόταν στα Γραφεία των γιατρών, ικετεύοντας τους, τάζοντας τους χρήματα, να κάνουν κάτι για να την βοηθήσουν.

Το προηγούμενο βράδυ πριν πέσει σε κώμα, κοντανασαίνοντας, η Ελένη ζήτησε κι από τους δυο τους να την ακούσουν προσεκτικά και τους εξομολογήθηκε την τελευταία της επιθυμία. Ήθελε λέει πάντα να μοιραστούν με την φίλη της το ίδιο στερνό όνειρο. Ήθελε να ακολουθήσει την Ανδρονίκη στον φάρο της.

Να συγκατοικούν εκεί, μακριά από τον υπόλοιπο κόσμο και να αφήσει η πιο τυχερή στην στερνή της πνοή στα χέρια της άλλης.

Τώρα που την προλάβαινε ο θάνατος σε ξένη Χώρα, ήθελε να μεταφερθεί η σωρός της στην Πατρίδα, να ταφεί χωρίς φασαρίες και κόσμο, κι όταν η Ανδρονίκη, θα επέλεγε τον φάρο της, να την έπαιρνε κι εκείνη μαζί, ένα κασελάκι με μουχλιασμένα οστά.

Η Ανδρονίκη της υποσχέθηκε πως έτσι θα γινόταν.

Πρόλαβε και την ρώτησε αν επιθυμούσε να της βρει Ορθόδοξο Ιερέα, κι αρνήθηκε.

- Δεν έχω τίποτε που να βαραίνει την ψυχή μου. Μόνο την Ιουλία μας, βρες το παιδί μας και πρόσεξε το. Πάρε το με το ζόρι αν χρειαστεί, αλλά πρόσεξε το μην χαθεί!

Ύστερα, απευθύνθηκε στον Αλί. Τον ευχαρίστησε για τις υπέροχες στιγμές που έζησε κοντά του, και του ζήτησε ταπεινά συγνώμη για τον μεγάλο πόνο που του προκάλεσε. Τον ικέτεψε να της υποσχεθεί πως στο εξής θα φρόντιζε να είναι γερός και να σταθεί όσο το δυνατό γενναίος για να συνεχίσει, επαναφέροντάς την στην μνήμη του γλυκά και με αγάπη. Του ζήτησε ακόμη συγνώμη για το ότι ούτε μετά τον θάνατό της θα μπορούσε να είναι κοντά του, και προσπάθησε να τον πείσει πως δεν ήταν υποχρεωμένος να επισκέπτεται το μνήμα της μια και θα βρισκόταν τόσο μακριά. Η αγάπη του και μόνο της έφτανε. Ήταν ότι ομορφότερο ήρθε στην ζωή της. Όλο το βράδυ έπεφτε σε βαθύ λήθαργο, ξύπναγε για κάποια λεπτά, κάτι μουρμούριζε, άνοιγε τα βλέφαρα με τρόπο, κοίταζε το κενό. Άδικα έσκυβε η Ανδρονίκη ρωτώντας την αν ήθελε κάτι. Ξαναβυθιζόταν γρήγορα.

Νωρίς το πρωί, σταμάτησε η ανάσα της να πάλλει το στήθος της.

25 Ιανουαρίου!

Δυο βδομάδες αργότερα, μετά από εξαντλητική πάλη, να ξεπεράσει τα γραφειοκρατικά εμπόδια, κατάφερε να αποσπάσει την άδεια για την μεταφορά της σωρού στην Ελλάδα.

Ο Αλί, τη συνόδεψε ως το αεροδρόμιο. Εκεί της ανακοίνωσε πως πολύ σύντομα θα ταξίδευε στην Ελλάδα. Της έβαλε, παρά την θέλησή της ένα βιβλιάριο καταθέσεων για τα έξοδα της κηδείας της γυναίκας του.

Εκείνη την στιγμή η Ανδρονίκη δεν καταλάβαινε τους λόγους για τους οποίους δεν ήθελε να παρευρίσκεται στην κηδεία της. Αλλά ούτε και που ήθελε να γνωρίζει. Όπως κι αν ήταν του ήταν ευγνώμων που την βοήθησε να της ομορφύνουν τις τελευταίες τις στιγμές.

Έτσι ξαναβρέθηκε στο αεροσκάφος, μόνο που αυτή την φορά ταξίδευε μόνη της, με ένα κλειστό φέρετρο.

Είχαν περάσει δυόμισι μήνες, από εκείνη την μέρα που αντίστροφα ταξίδευαν με την Ελένη.

Κι εκείνη που πίστευε πως αυτή η παράταση χρόνου, δεν θα τελείωνε ποτέ! Κι εκείνη που ήθελε να παρατείνει τον χρόνο μέσα στην ψευδαίσθηση μιας άλλης ζωής. Μιας ξέγνοιαστης ζωής που ποτέ δεν βίωσαν από κοινού, τις καλές, και ήρεμες μέρες.

Τι σου είναι ο άνθρωπος! Όταν έχει την ηρεμία του πιστεύει πως έχει και όλον τον χρόνο για να ξοδέψει την ζωή του όπως νομίζει εκείνος καλύτερα. Όταν όμως κάτι συμβεί συνειδητοποιεί πως ο χρόνος αυτός έχει λήξει και πως δεν πρόλαβε.

Τίποτε δεν πρόλαβε, γιατί ακριβώς είχε μια ζωή μπροστά για να προλάβει.

Αχ, Ελένη, Ελένη μου, πόσα χάσαμε! Πόσα παρατείναμε! Πόσα δεν προφτάσαμε!

Που να ξέραμε!

Έτσι όπως έπαιζε το σκάφος με τα σύννεφα, τη μια κρυβόταν ανάμεσά τους και την άλλη έφτανε ψηλότερα και τα άφηνε από κάτω του, έτσι όπως πλησίαζαν θαρρείς πολύ κοντά στον οίκο του Θεού, η Ανδρονίκη έψαχνε να βρει που κατοικούσε πια η ψυχή της Ελένης. Σε όλο το ταξίδι είχε την ψευδαίσθηση πως κάπου εκεί ανάμεσα, στα τόσα σχήματα, στο τόσο φως, θα την έβλεπε να της χαμογελά!

Δεκατρείς Φεβρουαρίου, έγινε η ταφή, όπως της είχε δοθεί η εντολή από την θανούσα. Κανένας δεν κλήθηκε, κανείς δεν παραβρέθηκε. Το μνήμα λιτό.

Ένας μαρμάρινος σταυρός, με χαραγμένα πάνω του, όνομα και ημερομηνίες γέννησης και θανάτου.

Όταν έφυγαν οι υπάλληλοι του γραφείου κηδειών, απέμεινε να κοιτάζει το φρεσκοσκαμμένο ανυψωμένο χώμα. Στα χέρια της κρατούσε ακόμη τα λουλούδια που πήραν να μαραίνονται. Σαράντα κατακόκκινα τριαντάφυλλα. Σαράντα ματωμένα ρόδα.

Σαράντα τα χρόνια της ζήσης της. Εικοσιπέντε χρόνια φιλίας. Είχε κυλήσει τόσο γρήγορα ο κοινός τους στερνός καιρός! Ασυναρμολόγητες οι σκέψεις, ασυναρμολόγητα τα συναισθήματα. Το μόνο που κατάφερε να αντιληφθεί, ήταν το ραγισμένο της στέρνο. Σαν να ήταν από γυαλί, ράγισε, θρυμματίστηκε, χάθηκαν κάποια κομμάτια, και τώρα έμπαινε από εκεί άπληστα ο άνεμος κι εκείνη κρύωνε, κρύωνε...

Ήταν τέσσερις το απόγευμα όταν ξεκίνησε η μικρή πομπή. Τώρα πήρε να νυχτώνει και η Ανδρονίκη στεκόταν έτσι ακίνητη στο ίδιο μέρος, κοιτάζοντας μια το χώμα, μια τον Σταυρό.

Ας μπορούσε να κυλήσει ένα δάκρυ! Ας μπορούσε να βγει μια λέξη από τα σφαλισμένα χείλη!

Ένας γλυκός νοτιάς έσβησε το μοναδικό κερί που έκαιγε εκεί όπου λογικά θα ήταν τα χέρια της σταυρωμένα. Με ένα δεύτερο φύσημα, σκόρπισαν τα ροδοπέταλα ένα γύρω πάνω στο μνήμα. Στα μάτια της Ανδρονίκης φάνταζαν σαν τεράστιες κηλίδες αίμα. Ανατρίχιασε.

Έστρεψε το κορμί της και χωρίς να κοιτάζει πίσω, χωρίς να αφήσει μια υπόσχεση για σύντομη επίσκεψη, μπήκε στο αυτοκίνητό της και πήρε τον δρόμο της επιστροφής.

Πόσα πράγματα έπρεπε να ταχτοποιήσει! Έπρεπε να περάσει από το σπίτι της Ελένης, να πληρώσει τους τυχόν λογαριασμούς της να σκεπάσει τα έπιπλα και τα ρούχα της. Αλλά αυτό έπρεπε να περιμένει. Το ήξερε πως δεν θα άντεχε την παρούσα στιγμή να μπει στον χώρο της που ήταν γεμάτος από την γνώριμη αγαπημένη της μυρωδιά. Την μυρωδιά της μιας και μοναδικής της φίλης. Θα περνούσε ο καιρός, θα καταστάλαζε ο πόνος, θα επουλωνόταν οι πληγές.... Να που είχε φτάσει η στιγμή να γευτεί τον πόνο του θανάτου.

Ούτε στο σπίτι της ήθελε να πάει. Μήτε στο ατελιέ. Κι από την επομένη, θα έπρεπε να επιστρέψει στην δουλειά. Έλειπε τρεις ολόκληρους μήνες. Με την ανοχή της διεύθυνσης, είχε κάνει χρήση αναρρωτικής άδειας δυο μηνών αλλά και τα τελευταία περιθώρια ανοχής είχαν εξαντληθεί. Δεν υπήρχε το παραμικρό περιθώριο. Δεν υπήρχε όμως και το κουράγιο για οτιδήποτε. Ήθελε να., δεν ήξερε αν ήθελε, ... Δεν ήθελε! Δεν ήθελε να θέλει!

Ο τηλεφωνητής είχε φουλάρει από τα μηνύματα. Τα πέρασε στα γρήγορα, χωρίς να τα ακούσει ολοκληρωμένα.

Τη φωνή που περίμενε, δεν την άκουσε. Η Ιουλία δεν είχε τηλεφωνήσει. Ούτε στο κινητό, ούτε στο σταθερό. Ούτε που γνώριζε για την Ελένη.

Στο ατελιέ, η βαριά μυρωδιά του λαδιού και του νέφτι, μπερδεμένη με την υγρασία του υπογείου, της έφερε αμέσως ζάλη.

Δεν άνοιξε όμως τα παράθυρα. Άναψε τον μικρό προβολέα και πήρε να διαβάσει τα σημειώματα που της είχαν ρίξει κάτω από την πόρτα. Διαμαρτυρίες από τις γκαλερί για την παρατεταμένη της αργοπορία, δυο παρακλήσεις για επικοινωνία από συλλέκτες και μια παραγγελία που είχε όλος διόλου ξεχάσει κι έπρεπε να την είχε παραδώσει, πριν φύγει για την Αίγυπτο.

Οι πάντες και τα πάντα την καλούσαν σε γρήγορη επαναφορά.

Η Ανδρονίκη όμως το μόνο που ήθελε ήταν η αγκαλιά της Ιουλίας, η αγκαλιά της Ελένης.....

Της Ελένης της, της Ιουλίας της.

- Θεέ μου πόσο ορφανή με άφησες! Φώναξε με όλη της την δύναμη κι επιτέλους τα παγωμένα της δάκρυα άρχισαν να αχνίζουν τρεμουλιαστά στα ματοτσίνора της.

Έκλαψε, έκλαψε πολύ. Για ώρες. Το ξημέρωμα την βρήκε με πρησμένα, κατακόκκινα μάτια, που έπρεπε ωστόσο να συνεφέρει πριν ξεκινήσει για την δουλειά.

Στην τετριμμένη της καθημερινότητα τα πάντα παρέμεναν ίδια. Τίποτε δεν είχε αλλάξει στο μικρό-στενό της γραφείο, εκτός από τα έγγραφα που εκκρεμούσαν σε σκονισμένες στοίβες πεταμένα δίπλα στον υπολογιστή της.

Οι επιπλήξεις και οι παρατηρήσεις αναμενόμενες. Οι φωνές του Διευθυντή της, δεδομένες. Που όμως ψυχή για απολογίες και δικαιολογίες;

Τι να εξηγήσει και σε ποιον; Ο οίκτος και η λύπηση ήταν νωθρά συναισθήματα . Ότι σιχαινόταν περισσότερο στη ζωή της. Δεν ήθελε να γίνει το θέμα προς συζήτηση.

Και που όρεξη για δουλειά! Οι ανοχές των συναδέλφων της είχαν εξαντληθεί. Ούτε που τόλμησε να ζητήσει βοήθεια, όσον αφορούσε την διεκπεραίωση των καθυστερημένων της εγγράφων.

Το μυαλό της άδειο κιβώτιο, κενό, σχεδόν ανύπαρκτο.

Ακόμη δεν επέστρεψε και ήθελε να ξαναφύγει. Της έλειπε ο αέρας.

Ο θόρυβος, το κοινό, οι φωνές, τα γέλια, οι ομιλίες ακόμη και οι χτύποι στο πληκτρολόγιο της, αβάσταχτα.

Τα νεύρα της, κλωστές έτοιμες να κοπούν.

Να φύγει, να φύγει, να φύγει!

Σε μια στιγμή, απρόβλεπτα, απερίσκεπτα, συμπλήρωσε την απαιτούμενη αίτηση και παρέδωσε την πρώτη της παραίτηση.

Δεν είχαν περάσει ούτε τρεις ώρες από την επιστροφή της και αποχωρούσε οριστικά.

Ένας παγωμένος αέρας διαπέρασε το κορμί της.

Οι πρώτες νιφάδες χιονιού έτρεμαν στο καυτό μέτωπό της.

Αγκάλιασε το παγωμένο τιμόνι και ξάπλωσε πάνω του.

Έφευγε! Αλλά που να πήγαινε;

Τόσες υποχρεώσεις, τόσες εκκρεμότητες και τόσες πόρτες αμπαρωμένες!

Κάπου να μιλήσει, κάποιος να την ακούσει, κάποιος να την συμβουλέψει, κάποιος να την ανεχτεί!

Αχ, Ελένη που να βρίσκεσαι τώρα!

Τα σαράντα έγιναν όπως και η ταφή. Ένας Ιερέας, μια πιατέλα κόλλυβα και δυο-τρεις άγνωστες μαυροφόρες που φρόντιζαν τους διπλανούς τάφους εκείνη την στιγμή.

Δεν πήγε στην εκκλησία. Περιορίστηκε σε ένα απλό τρισάγιο, στον τόπο τον χλοερό, τον τόπο της αναψύξεως....

Άφησε τις γυναίκες να μοιράσουν τα κόλλυβα, έσπασε το πιάτο κι αποφάσισε πως ήταν επιτέλους ώρα να περάσει από το σπίτι της Ελένης.

Μάζεψε τους λογαριασμούς, πλήρωσε τα κοινόχρηστα, έψαξε τα συμβόλαια του σπιτιού σύμφωνα με τις οδηγίες που είχε πάρει.

Έπρεπε όμως να βρει την Ιουλία, να πάνε μαζί στον Συμβολαιογράφο, σύμφωνα με την ιδιόχειρη διαθήκη της κεκοιμημένης για να γράψουν το σπίτι στο όνομά της.

Είχε κιόλας περάσει ένας χρόνος! Ένας χρόνος και δυο μήνες συμβίωσης μαζί της!

Ο σκοπός είχε επιτευχθεί, η Ιουλία βρισκόταν στα πρόθυρα νευρικής κατάρρευσης, η απομόνωση της από τους πάντες ήταν πλέον γεγονός!

Μόνο η Μάρθα απέμενε στην ζωή της, αλλά κι αυτή την κρατούσε έξω από την πραγματικότητά της, ωραιοποιώντας κάθε δυστυχία της, από τον φόβο και μόνο μην γίνει η αιτία και τον χάσει! Τόσο χειραγωγήσιμη, τόσο εύθραυστη, τόσο αδύναμη!

Μα και τόσο δική του!

Κάθε που την έπαιρνε στην αγκαλιά του για να της χρυσώσει το χάπι, εκείνη του δινόταν ολοένα και πιο ολοκληρωτικά, ολοένα και πιο υποτακτικά! Κυρίευε τη σκέψη της, τα θέλω της ήταν τα θέλω του, το σώμα της το σώμα του, κι αυτό τον γοήτευε όλο και περισσότερο.

Μέχρι που αυτή η αρρωστημένη σχέση αφέντη και υποταγμένου εξελίχτηκε μέσα του σε έναν δυνατό απόλυτο έρωτα που τον διέλυε. Αποζητούσε τα χείλη της και το κορμί της, όσο δεν είχε αποζητήσει ποτέ καμιάς άλλης γυναίκας στην ζωή του! Η φωνή της αντηχούσε στην σκέψη του όλες τις ώρες που επιδίωκε να βρίσκεται μακριά της. Πάλευε να πνίξει τα συναισθήματά του και καθημερινά αρρώσταινε με την ιδέα ότι την αγαπούσε!

Αγαπούσε αυτή που πρωταρχικά μίσησε. Την μίσησε από την πρώτη στιγμή που την είδε. Ένα εξάχρονο ανέμελο κοριτσάκι που έπαιζε στα σκαλιά της εκκλησίας, περιμένοντας την μητέρα του να τελειώσει την συζήτηση με την μητέρα μιας συμμαθήτριάς του.

Ήταν εκείνη την ημέρα που ο ίδιος έψαχνε όλα τα ονόματα στα θυροτηλέφωνα της οικοδομής που διέμεναν μάννα και κόρη.

Από βραδύς είχε παρακολουθήσει τον πατέρα του, με ένα ταξί που είχε ναυλώσει με τις οικονομίες από το χαρτζιλίκι του.

Στην μητέρα του για να μην κινήσει υποψίες, είχε πει πως θα περνούσε το βράδυ στο σπίτι ενός συμμαθητή του, με τον οποίο φυσικά και είχε συνεννοηθεί.

Χρειάστηκε θυμόταν να τον ακολουθήσει για πάνω από τρεις ώρες, μιας κι εκείνος πήγε σε διάφορες υποχρεώσεις μέχρι να καταλήξει στο σπίτι της ερωμένης του, όπου παρέμεινε όλη την νύχτα.

Είχε ζητήσει από τον οδηγό του ταξί να πλησιάσει τόσο πολύ στην οικοδομή, για να κατορθώσει να δει σε ποιο κουδούνι χτυπούσε συνθηματικά ο πατέρας του!

Και κρυμμένος πίσω από το φιμέ τζάμι, να κατορθώσει να δει ότι το συγκεκριμένο κουδούνι ήταν στην τρίτη από κάτω σειρά. Μόνο αυτό είχε κατορθώσει να διακρίνει.

Την σειρά!

Έπειτα, περίμενε μέχρι το ξημέρωμα σε εκείνα τα σκαλιά, εκείνης της εκκλησίας, ώπου τον είδε να βγαίνει από την οικοδομή, ισιάζοντας την γραβάτα του, χαρούμενο, σφυρίζοντας έναν εύθυμο σκοπό!

Στα ίδια σκαλιά περίμενε όλη την υπόλοιπη μέρα, νηστικός και διψασμένος, μιας και τα λιγοστά του αποθέματα χρημάτων, τα είχε δώσει στο ταξί, με τα μάτια καρφωμένα σε εκείνη την πόρτα.

Είχε μάθει πως η λεγόμενη είχε μικρή κόρη, κρυφακούγοντας μια φορά τον πατέρα του που ανήσυχος ρωτούσε την ερωμένη του, πόσο είχε ανεβεί ο πυρετός της κόρης της, και τι χρειαζόταν για το βράδυ που θα τις επισκέπτονταν!

Η μόνη γυναίκα που έφυγε με ένα μικρό κορίτσι στις επτά το πρωί και ξαναγύρισε σύμφωνα με τους υπολογισμούς του στις τέσσερις το απόγευμα, ήταν εκείνη!

Και την έβλεπε μπροστά του!

Έπρεπε όμως να βεβαιωθεί! Έτρεξε στο θυροτηλέφωνο, έψαξε στα κουδούνια αποστήθισε τα ονόματα, κακοτυχία, στην τρίτη σειρά υπήρχαν μόνο γυναικεία επίθετα, διάλεξε ένα από τα τρία, ξαναέτρεξε στο προαύλιο της εκκλησίας και μπήξε ανάμεσα στις δυο γυναίκες που συνομιλούσαν.

- Η κυρία; ρώτησε και περίμενε.

Είχε πέσει διάνα! Η τύχη είχε σταθεί με το μέρος του. Εκπληκτη η γυναίκα αποκρίθηκε πως ήταν η ίδια και τον ρώτησε τι την ήθελε.

Τότε εκείνος επιστράτευσε όλο του το κουράγιο, και της άστραψε το πιο γερό χαστούκι που θα μπορούσε ποτέ να ρίξει, φωνάζοντάς την “πόρνη”.

Όταν κάποια στιγμή έστρεψε το κεφάλι να την κοιτάξει καθώς έτρεχε, την είδε να τον κοιτάζει ακόμη αποσβολωμένη κρατώντας το πονεμένο της μάγουλο!

Εκείνο το απόγευμα, ούτε που θα μπορούσε να το φανταστεί ότι στα χρόνια που θα ακολουθούσαν, εκείνο το τρελό αμούστακο παιδί, θα γινόταν η σκιά της! Είχε δεχτεί φοβερή προσβολή, αλλά γνώριζε το μερίδιο της ευθύνης της, και την αποδέχτηκε ως την μηδαμινή τιμωρία! Υποψιάστηκε ότι ο νεαρός ήταν ο γιος του καλού της, αλλά δεν είπε τίποτε σε εκείνον. Εξάλλου λίγους μήνες αργότερα, η ιστορία τους έληξε άδοξα, και ο καθένας πήρε τον δρόμο του!

Η Ιουλία παρέμενε άφαντη. Και τα περιθώρια που της είχε αφήσει η Ανδρονίκη τεράστια.

Κάποτε έπρεπε να τελειώσει αυτή η φάρσα και τα πράγματα να έπαιρναν το δρόμο τους.

Ξεκίνησε από το διαμέρισμα που γνώριζε πως έμενε. Κοίταξε στο θυροτηλέφωνο, το αυτοκόλλητο χαρτάκι με τα ονοματεπώνυμα του ζευγαριού, έλειπε!

Χτύπησε ένα τυχαίο όνομα. Ρώτησε, έμαθε. Είχαν πρόσφατα μετακομίσει!

Ξαναπήγε στην Δραματική Σχολή. Την πληροφόρησαν πως είχε διαγραφεί οριστικά.

Ρώτησε ξανά τις φίλες της αν γνώριζαν κάτι γι αυτή, απευθύνθηκε σε ονόματα που έτυχε να συγκρατήσει κι ωστόσο παρέμεναν άγνωστες γι αυτήν φυσιογνωμίες , κανείς δεν γνώριζε το παραμικρό.

Πήγε στην Μάρθα, την στενή της φίλη, που εν το μεταξύ είχε μετακομίσει και αυτή, και ταλαιπωρήθηκε αρκετά μέχρι να ανακαλύψει την καινούργια της διεύθυνση, γνώριζε στα σίγουρα κάτι, αλλά προσπάθησε να της το αποκρύψει.

Ήταν έτοιμη να φύγει άπρακτη από το σπίτι της, όταν το βλέμμα της έπεσε σε μια φωτογραφία, στο έπιπλο του διαδρόμου.

Το μόνο που πρόλαβε να δει ήταν η Ιουλία νύφη. Αμέσως η Μάρθα μπήκε μπροστά, για να κρύψει τη φωτογραφία με το σώμα της, αλλά η Ανδρονίκη με μια κίνηση την πήρε στα χέρια της.

Ήταν από το γάμο της Ιουλίας, και μάλιστα κουμπάρα στην ίδια φωτογραφία, χαμογελούσε η Μάρθα.

Οι όροι του παιχνιδιού είχαν αλλάξει. Μετά από δίωρη έντονη συζήτηση, είχε επιτέλους εισπράξει τις πληροφορίες που χρειαζόταν.

Τόπο διαμονής, πληροφορίες σχετικά με τον έγγαμο βίο της, μια αποτυχημένη εγκυμοσύνη, την ανέχεια, τη φτώχεια, και τους εξευτελισμούς που τόσο καρτερικά υπέμενε η άμυαλη κόρη της.

Αχ, Ελένη, που να βρίσκεσαι τώρα!

Ποιος θα την συμβούλευε για τα επόμενα βήματά της.

Έπρεπε να δράσει γρήγορα, αλλά και προσεκτικά.

Ένα λάθος βήμα, μια εσφαλμένη κίνηση, μπορούσαν να αποβούν τραγικά. Το μόνο που της απέμενε ήταν να την παρακολουθήσει.

Να στηθεί κάτω από το νέο της σπίτι της αυτή την φορά και να περιμένει την κατάλληλη στιγμή για να επέμβει.

Αχ, Ελένη, αν αισθάνεσαι, αν με βλέπεις, αν μπορείς να με βοηθήσεις, γλυκιά μου Ελένη, πιστή μου φίλη, δώσε μου ένα σήμα πως είσαι στο πλάι μου, κάνε κάτι να οπλιστώ με δύναμη και να τα καταφέρω αυτή τη δύσκολη ώρα!

Οι υποσχέσεις που είχε αποσπάσει από την Μάρθα για σιωπή, δεν της φάνηκαν και τόσο έγκυρες.

Έπρεπε να βιαστεί πριν την προλάβουν και πάλι τα γεγονότα.

Περασμένες έντεκα το βράδυ, είχε παρκάρει έξω από το σπίτι της Ιουλίας.

Το φως στο διαμέρισμα που της είχε υποδείξει η Μάρθα ήταν αναμμένο.

Μια γυναικεία φιγούρα πηγαينوέρχονταν μέσα στο διαμέρισμα, με γρήγορα νευρικά βήματα, έφτανε κοντά στο παράθυρο, παραμέριζε λίγο την κουρτίνα, κοίταζε έξω και χανόταν στο βάθος του δωματίου για να ξαναφανεί σε λίγα δευτερόλεπτα.

Πρώτος όροφος στο διαμέρισμα και τα πάντα ήταν ορατά.

Η γυναίκα που πηγαينوερχόταν θα πρέπει να ήταν η Ιουλία.

Ποια άλλη; Κι όμως σε τίποτε δεν θύμιζε την πρώτιστη Ιουλία.

Το ισχνό της φιγούρας, οι γρήγορες και σπασμωδικές κινήσεις, τα ανακατεμένα μαλλιά, το κουρέλι που φορούσε πάνω της, μάλλον ήταν κάποια ρόμπα. Η Ιουλία με ρόμπα!

Η Ανδρονίκη περίμενε.

Με τους προβολείς σβηστούς, τα παράθυρα σφαιλισμένα μέσα σε ένα σύννεφο καπνού, άναβε τα ένα τσιγάρο μετά το άλλο.

Περασμένες δώδεκα, ο Αντώνης πέρασε από μπροστά της τρικλίζοντας, κατευθύνθηκε προς την είσοδο της πολυκατοικίας και χτύπησε νευρικά και επίμονα το θυροτηλέφωνο.

Η γυναίκα, που είχε πλέον καρφωθεί μπροστά στο παράθυρο, χάθηκε στο βάθος του δωματίου τρέχοντας.

Λίγες στιγμές αργότερα, οι φωνές τους ακούγονταν σε όλο το τετράγωνο, βεβηλώνοντας το απόλυτο της σιωπής που κυρίευε την βαθιά νύχτα.

Οι σκιές πίσω από την κουρτίνα δυο. Και ξαφνικά, ένα χέρι σηκώθηκε, ένα σώμα διπλώθηκε, και μια κραυγή πόνου διαπέρασε την καρδιά της Ανδρονίκης, που σχίστηκε στα δυο. Τα φώτα από τα διπλανά διαμερίσματα άναψαν. Περίεργοι βγήκαν στα μπαλκόνια. Ψίθυροι, κουβέντες και οι εκκλήσεις για βοήθεια από τον πρώτο όροφο αλλεπάλληλες.

Η Ανδρονίκη, κάλεσε το 100 στο κινητό και περίμενε.

Ήθελε να τρέξει, να ανέβει δυο -δυο τα σκαλιά, να σπάσει την πόρτα, να μπει μέσα και να εκδικηθεί, τον βέβηλο που τυραννούσε το παιδί της. Έσφιξε για μια ακόμη φορά τα δόντια, μάτωσε τις παγωμένες παλάμες της με τα νύχια της και περίμενε...

Τα λεπτά έγιναν ώρες και το μισάωρο, αιώνας.

Οι εκκλήσεις για βοήθεια είχαν πάψει. Το φως στο δωμάτιο είχε σβήσει.

Οι φωνές που ακούγονταν ήταν μόνο αντρικές. Βρισιές, αισχρές λέξεις και αντικείμενα που έπεφταν με δύναμη στο πάτωμα και θρυμματιζόταν.

Κάποτε το περιπολικό κατέφτασε, οι περίεργοι που κρέμονταν ακόμη στα μπαλκόνια τους υπέδειξαν την οικοδομή και το όνομα, η πόρτα της οικοδομής άργησε να ανοίξει, πρόλαβε η Ανδρονίκη να περάσει μέσα μαζί με τους αστυνομικούς.

Αφού πέρασε την σχετική ανάκριση και εξήγησε με λαχανιασμένες κουβέντες το ποια ήταν και γιατί τους κάλεσε, ανέβηκε μαζί τους στο διαμέρισμα, όπου επικρατούσε πλέον απόλυτη σιωπή.

Μετά από τα αλλεπάλληλα χτυπήματα, και από τις ήπιες συστάσεις, και παρόλο που η πόρτα παρέμενε σφαιλιστή, η Ανδρονίκη χρησιμοποίησε το ύστατο των επιχειρημάτων της για να πείσει τους αστυνομικούς που ετοιμαζόταν να φύγουν.

Τους δήλωσε πως θα κάνει μήνυση, για να επιστρέψουν με ένταλμα, να παραβιάσουν την πόρτα!

Δεν χρειάστηκε όμως, γιατί η πόρτα ξαφνικά μισάνοιξε. Ένα σπρώξιμο και μπήκαν μέσα.

Μπροστά τους στεκόταν ο Αντώνης. Εξαγριωμένος, παραπατούσε και έβριζε. Έφραζε την είσοδο με το σώμα του κι όταν αντίκρισε την Ανδρονίκη, όρμηξε να της επιτεθεί. Τον συγκράτησαν, τον παραμέρισαν και προχώρησαν στο σπίτι.

Εκεί μέσα το θέαμα ήταν απερίγραπτο. Τα πάντα ήταν άνω-κάτω. Σπασμένα γυαλιά, αναποδογυρισμένα έπιπλα, ρούχα πεταμένα δεξιά- αριστερά.

Είχε γυρίσει νωρίτερα από το προβλεπόμενο εκείνο το βράδυ. Είχε αποφασίσει να της πει όλη την αλήθεια και ας αποφάσιζε εκείνη για την μοίρα τους.

Να αδειάσει πια τον πόνο του, και ίσως να ξεχνούσε. Επιτέλους να συγχωρούσε! Και να ζητούσε συγχώρεση! Να λυτρωνόταν!

Να της μιλήσει για την μητέρα του, για την αιτία της αυτοκτονίας της, για το μίσος του για την Ανδρονίκη, για την ίδια, για τα χαμένα του χρόνια, για την αγάπη που δεν περίμενε ποτέ του να φωλιάσει μέσα του για αυτήν, για το ότι πλέον βρισκόταν έρμαιο του έρωτά της και ότι ήθελε ας του έκανε, αρκεί να μην τον άφηνε, να μην τον εγκατέλειπε....

Στην αγκαλιά της, μόνο στην αγκαλιά της ήθελε να φωλιάσει εκείνο το βράδυ.

Να συνεχίσει από εκεί που το είχε χάσει. Από εκείνο το πρωί που φιλούσε τα νεκρά παγωμένα χέρια της μητέρας του.

Που κούρνιαζε μέσα στην αγκαλιά της αλλά εκείνη παρέμενε ασάλευτη, ανίκανη να του χαρίσει καταφύγιο, στοργή, αγάπη, ζεστασιά!

Από εκείνο το πρωινό που χάθηκε η νιότη του, τα όνειρά του, το μέλλον του!

Και γύρισε το κλειδί στην πόρτα και ήταν έτοιμος να τρέξει να την αγκαλιάσει, να χαθεί μέσα στην μυρωδιά της, όταν την είδε να στέκεται εκεί, ακριβώς πίσω από την εξώπορτα, στο μισοσκόταδο με δυο βαλίτσες έτοιμες πακεταρισμένες, τις ίδιες βαλίτσες που είχε φέρει μαζί της όταν πρωτοήρθε!

Μόνο που αυτή την φορά δεν χαμογελούσε. Ήταν ανέκφραστη, παγωμένη. Είχε σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος και τον περίμενε. Απεριποίητη, αχτένιστη, φορούσε την ρόμπα της και είχε ριγμένο το παλτό της στους ώμους! Πρώτη φορά την έβλεπε σε τέτοιο χάλι! Πάντα πρόσεχε πολύ την εμφάνισή της. Την ενδιέφερε να του είναι αρεστή, κι ας αδιαφορούσε συνεχώς εκείνος! Είχε όμως στο βλέμμα της μια αταίριαστη της εμφάνισης της αποφασιστικότητα! Ένα θάρρος, που δεν το είχε αντικρίσει ποτέ πριν! Ένας Θεός ήξερε πόση ώρα τον περίμενε και πόση ώρα ήταν διατεθειμένη να τον περιμένει!

Μόλις την είδε πάγωσε. Θόλωσε, έχασε την γη κάτω από τα πόδια του.

Κι όπως συνήθως είχε μάθει να κάνει σε στιγμές αμηχανίας αντέδρασε. Με βία!

Πριν προλάβει να μιλήσει η Ιουλία, όρμηξε πάνω της σαν θηρίο, και άρχισε να την χτυπά όσο πιο δυνατά μπορούσε, όπου έβρισκε. Στο πρόσωπο στα πλευρά στην κοιλιά στα πόδια. Κρατούσε στο ένα χέρι του σφιχτά τα μαλλιά της και με το άλλο γρονθοκοπούσε!

Κι εκείνη βουβή, ακίνητη, αμέτοχη, απλά υπέμενε το μαρτύριο και λαχταρούσε το τέλος, με βόγκους μικρούς, σιγανούς, απόκοσμους.

Ένα δάκρυ της, ένα μόνο δάκρυ της που είδε να κυλάει στο πρησμένο της μάγουλο την στιγμή που ετοιμαζόταν να της δώσει την χαριστική γροθιά, πάγωσε το χέρι του, και το κατέβασε αμέσως.

Έφερε το πρόσωπό του πολύ κοντά στο δικό της και την κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια. Πελώρια μαύρα μάτια. Γεμάτα δάκρυα και πόνο. Αλλά χωρίς ίχνος φόβου μέσα τους. Έψαξε την αγάπη, την αγάπη που κάποτε ξεχείλιζαν γι αυτόν. Δεν βρήκε ούτε μια σπίθα. Και τότε κατάλαβε! Τότε ξύπνησε οριστικά. Την είχε χάσει. Την είχε σκοτώσει! Η Ιουλία ήταν ήδη νεκρή, όπως και η μητέρα του. Ελευθέρωσε τα μαλλιά της από την αριστερή του παλάμη, το κεφάλι της Ιουλίας ορθώθηκε, στήθηκε με περηφάνια στον λαιμό της, βρήκε την ισορροπία της, αλλά δεν κουνήθηκε βήμα.

Στύλωσε το πληγωμένο της κορμί, στην ίδια στάση, αυτήν που πρωτοαντίκρυσε ο Αντώνης με το που μπήκε στο σπίτι, σταύρωσε τα χέρια της ξανά στο στήθος και ψέλλισε μέσα από τα πρησμένα της χείλη.

- Τελειώσαμε! Αν σου κάνει κέφι σκότωσέ με! Εγώ από εδώ μέσα θα φύγω! Έστω και νεκρή!

Ο Αντώνης έπεσε στα γόνατα, αγκάλιασε τα δικά της, τώρα φιλούσε τις πατούσες της και με λυγμούς την παρακαλούσε για μια μοναδική, μια ύστατη ευκαιρία συγχώρεσης.

Έταζε ουρανούς, έταζε αστέρια, το μόνο που ζητούσε ήταν μισή ώρα ακρόασης. Μισή ώρα να εξηγήσει. Πριν καταδικαστεί.

Και άρχισε την αφήγηση της δικής του αλήθειας, της δικής του αρρωστημένης μανίας, που τον κατασπάραζε είκοσι χρόνια και τον μεταμόρφωσε σε ένα αιμοβόρο τέρας, γεμάτο οργή και πάθος για εκδίκηση.

Αλλά τώρα, τώρα ήταν αλλιώς! Είχε αλλάξει!

Την είχε ερωτευτεί την Ιουλία του, την αγαπούσε πιο πολύ και από την ζωή του!

Έκανε όνειρα για τους δυο τους! Θα μπορούσαν να αρχίσουν μια όμορφη ζωή μαζί!

Άκουγε η Ιουλία και δεν πίστευε, ότι η στιγμή που ζούσε ήταν αληθινή, ή κάποιο παραλήρημα του μυαλού της, μετά από τα χτυπήματα που δέχτηκε στο κεφάλι.

Άκουγε και πλημμύριζε μέσα της καταφρόνια, μίσος, οργή, συναισθήματα που για πρώτη φορά γευόταν το πικρό τους απόσταγμα.

Απόσταγμα που έσταζε στα φυλλοκάρδια ζεματούσε τα σωθικά της και παρέλυε τα άκρα της.

Δεν σάλεψε στιγμή από την θέση της. Στέγνωσαν τα δάκρυα, σφάλισαν τα χείλη της. Μόνο μια ζάλη, μια ανακατωσούρα, ανέβαινε από το στομάχι της σε κάθε νέα λέξη που άρθρωνε εκείνος.

Κι όταν επιτέλους τελείωσε τον σχιζοφρενικό του μονόλογο και σώπασε, σωριασμένος στα πόδια της που βάλθηκε να τα πλένει με δάκρυα, έκανε αργά αργά δυο βήματα μπρος, περνώντας από πάνω του, σήκωσε τις πεσμένες βαλίτσες και έπιασε το πόμολο της πόρτας να το γυρίσει προς την λύτρωση!

Πρόλαβε και την έπιασε ξανά από τους αστραγάλους, την τράβηξε με δύναμη, εκείνη ξέφυγε κλωτσώντας τον στο πρόσωπο, έτρεξε στο υπνοδωμάτιο, άνοιξε το παράθυρο να καλέσει σε βοήθεια, την ακολούθησε, πάλεψαν, την γροθοκόπησε ξανά, εκείνη ζαλίστηκε, κάπου σκόνταψε, και σωριάστηκε δίπλα του λιπόθυμη, αφού με το πέσιμο χτύπησε με δύναμη το κεφάλι της.

Πάνω στο ακίνητο κορμί της, έχοντας την πεποίθηση πως την είχε σκοτώσει, ξαπλωμένος ανάμεσα στα πόδια της, άφησε τον πρώτο και τελευταίο του οργασμό για την γυναίκα που έπλασε και έχασε, χωρίς ποτέ να την χαρεί αληθινά!

Όταν άκουσε τους χτύπους στην πόρτα, τις φωνές των αστυνομικών να τον διατάζουν να ανοίξει, βάλθηκε να προσπαθεί να την συνεφέρει, αλλά μάταια! Την είχε σκοτώσει! Είχε σκοτώσει την ψυχή του!

Τον έπιασε αμόκ! Άρχισε να σπάει τα πάντα μέσα στο σπίτι, να αναποδογυρίζει έπιπλα, να ουρλιάζει σαν τρελός. Τρελός από απόγνωση. Τίποτε δεν τον ένοιαζε πια! Ας γινόταν όλα στάχτη!

Η Ανδρονίκη έψαξε την Ιουλία. Την βρήκε πεσμένη στα μπρούμυτα στο πάτωμα, δίπλα στο κρεβάτι. Μια μικρή λίμνη αίματος γύρω από το πρόσωπό της, έβαφε τα ανακατωμένα της μαλλιά.

Κράτησε την ψυχραιμία της μέχρι να βεβαιωθεί πως ανέπνεε το παιδί της, κι όταν βεβαιώθηκε, οι δυνάμεις της την εγκατέλειψαν.

Συνήλθε πολύ αργότερα, σε έναν χώρο, όπου ασπροντυμένες φιγούρες πηγαινοέρχονταν συνεχώς κι ένα πολύ δυνατό φως την τύφλωνε.

Βρισκόταν στα εξωτερικά ιατρεία του εφημερεύοντος Νοσοκομείου και στο διπλανό της φορείο η Ιουλία ανέπνεε με δυσκολία.

Το πρόσωπό της είχε παραμορφωθεί από τα χτυπήματα.

Κι όμως η Ανδρονίκη αισθανόταν ανακούφιση. Είχε γίνει μια αρχή. Η Ιουλία είχε σωθεί.

Ο Αντώνης συνελήφθη, δικάστηκε αλλά αφέθηκε ελεύθερος με αναστολή, λόγω πρώτιστου έντιμου βίου.

Η Ιουλία αρνήθηκε στην αρχή να του ασκήσει μήνυση.

Αργότερα όμως, όταν το αρρωστημένο του μυαλό, τον οδηγούσε στο να βρίσκεται συνεχώς μπροστά της, ζήτησε ασφαλιστικά μέτρα.

Το διαζυγίο τους είχε πάρει τον δρόμο του!

Η Ιουλία μετακόμισε στο σπίτι της Ελένης που τώρα πια της ανήκε και τυπικά.

Επισκεπτόταν ψυχολόγο μια φορά την εβδομάδα. Τα τραύματα της μεγάλα, κι ακόμη αιμορραγούσαν.

Η Ανδρονίκη στεκόταν στο πλάι της βουβή παρουσία, μια και η Ιουλία αρνιόταν πεισματικά να έρθουν κοντά η μια στην άλλη. Καραδοκούσε και επαγρυπνούσε, φοβούμενη μη τυχόν ενόχλησή της από τον Αντώνη.

Γιατί οποιαδήποτε επανασύνδεσή τους, θα μπορούσε να αποβεί μοιραία για την Ιουλία. Κι όντως ο Αντώνης την βρήκε.

Έκλαψε, παρακάλεσε, ικέτεψε, απείλησε, φοβέρισε! Χρησιμοποίησε κάθε μέσον. Η Ιουλία κρατούσε ωστόσο γερές άμυνες. Αργότερα είχε και μια δικαστική απόφαση στα χέρια της, που του απαγόρευε να την πλησιάσει.

Ο γιατρός την βεβαίωνε πως θα επανερχόταν αν είχε την κατανόηση και την φροντίδα που της έπρεπε. Θα έπαιρνε καιρό, αλλά μια μέρα θα γινόταν όπως πριν. Δεν έπρεπε όμως με κανέναν τρόπο να δεχτεί την οποιαδήποτε πίεση.

Και η Ανδρονίκη περίμενε το θαύμα.

Η Άνοιξη είχε μπει, λαμπερή και μυρωμένη. Η Ανδρονίκη μοιραζόταν την ζωή της ανάμεσα στο ατελιέ στο σπίτι της Ιουλίας, όσο εκείνη της το επέτρεπε, και το σπίτι της. Μια καινούργια έκθεση, με μεγάλη επιτυχία, αύξησε τον αριθμό των πελατών της και κορύφωσε τις παραγγελίες.

Οι προσκλήσεις από το ράδιο και την τηλεόραση αλληπάλληλες. Αργότερα, απέσπασε και μια πρόταση να εκθέσει στους ομογενείς της Νέας Υόρκης.

Εκείνη όμως είχε κορεστεί από όλα. Το μόνο που ήθελε, ήταν να απομονωθεί, να ηρεμήσει και να ξεχάσει. Μα πρώτα από όλα, ήθελε να ξαναδεί το παιδί της υγιές.

Αρχές Απριλίου, τόλμησε ένα ταξίδι στην Ψέριμο.

Κάποιος γνωστός της είχε μιλήσει για ένα μέρος του νησιού, με δέκα μόνο μόνιμους κατοίκους, ψαράδες όλοι τους, κι έναν γραφικότατο εγκαταλελειμμένο φάρο.

Έψαξε, έμαθε, πήγε στην κοινότητα όπου ανήκε το συγκεκριμένο μέρος, υπέγραψε χαρτιά και έγγραφα, κατέβηκε στην Αθήνα, όπου υπέγραψε άλλα, πλήρωσε ένα αρκετά σεβαστό ποσό και ο φάρος πλέον της ανήκε, μαζί με ένα μικρό χωραφάκι διακοσίων πενήντα μέτρων, μισό μόλις χιλιόμετρο μακριά του.

Το όνειρο πήρε να πραγματοποιείται. Τον Σεπτέμβριο θα έκανε την έκθεση στην Νέα Υόρκη, και τον Οκτώμβριο, θα έφευγε για τον στερνό της τόπο. Αν όλα πήγαιναν καλά με την Ιουλία.

Είχε φτάσει κιόλας το Πάσχα. Έκλεινε ενάμισης χρόνος από τότε που έχασε το παιδί της. Ενάμισης χρόνος αγωνίας!

Μόνη στο ατελιέ της, βουτηγμένη στα χρώματα και στο νέφτι, ξημέρωσε την μέρα των Βαΐων. Παρέα της το ποτό και το τσιγάρο, παρηγοριά το παλιό της ράδιο. Μέρες πριν προσπάθησε να πείσει την Ιουλία, να δεχτεί να κάνουν μια βόλτα στα μαγαζιά μαζί, να φάνε, να κάνουν ότι άλλο ήθελε εκείνη, αρκεί να ήταν μαζί.

Μάταια! Η Ιουλία πεισματικά αρνήθηκε και πάλι.

Δέχτηκε τα χρήματα που της πρόσφερε η μητέρα της, αφού δεν είχε δικούς της πόρους ζωής, και βιάστηκε να προφασιστεί κάτι επείγον για να την διώξει μια ώρα νωρίτερα.

Η Ανδρονίκη είχε απελπιστεί. Δεν πίστευε πως η κόρη της θα ξαναγύριζε στη ζωή. Είχε βάλει μπρος το διαζύγιο της, αλλά δεν έκανε καμιά προσπάθεια να ενταχτεί στα εγκόσμια.

Δεν την ενδιέφερε πια το Θέατρο, αλλά δεν προσπαθούσε να βρει μια δουλειά, σε αυτό που ήδη είχε σπουδάσει.

Χρηματικό πρόβλημα, σίγουρα δεν υπήρχε.

Τα οικονομικά της Ανδρονίκης βρισκόταν σε άριστη κατάσταση, μπορούσαν να ζήσουν άνετα και οι δυο, αλλά πως ήταν δυνατόν ένα κορίτσι εικοσιπέντε μόλις χρόνων να παραιτηθεί από την ζωή τόσο εύκολα;

Έπαψε να έχει φίλες, δεν ήθελε να βγει από το σπίτι, ζούσε στο σκοτάδι από το πρωί ως το βράδυ, έκανε κατάχρηση των φαρμάκων που της έδινε ο γιατρός και πολλές φορές κοιμόταν με τις μέρες.

Παρά τις βεβαιώσεις της ψυχιάτρου – που πλέον την παρακολουθούσε πως όλα θα πήγαιναν περίφημα, εκείνη σκεφτόταν σοβαρά το ενδεχόμενο να νοσηλευτεί η Ιουλία σε κάποια Κλινική.

Ίσως εκεί να μπορούσαν να την βοηθήσουν αποτελεσματικότερα. Πριν κρινόταν αναγκαίο να νοσηλευτεί για χρήση ναρκωτικών ουσιών, αφού κατέβαζε τρία-τρία τα υπνωτικά! Τόση μοναξιά, τόση απελπισία, τόσα αδιέξοδα! Και δεν υπήρχε κανείς να τα μοιραστεί μαζί του.

- Αχ, Ελένη, πως έφυγες και με άφησες; Πόσο σε έχω ανάγκη! Σιγομουρμούριζε η Ανδρονίκη συνεχώς με παράπονο.

Μεγάλο Σάββατο.

Κλείστηκε από νωρίς στο σπίτι, πήρε το μπουκάλι της βότκας, και περίμενε....

Κάτι περίμενε. Κάτι περίμενε να αλλάξει. Όπως εκείνο το βράδυ της Πρωτοχρονιάς ενάμισι χρόνο πίσω, τότε που περίμενε την Ιουλία της να κατεβεί τα σκαλιά του ατελιέ της. Μέσα της μια φωνή αχνή, ψιθυριστή, της μαρτυρούσε πως αυτό το βράδυ, δεν θα ήταν μόνη!

Δώδεκα παρά δέκα, ένας παλιός γνώριμος ήχος, την έκανε να ριγήσει. Το γύρισμα του κλειδιού στην πόρτα, που άνοιξε δειλά, αργά σαν σε όραμα.

Η Ιουλία επέστρεψε. Η Ιουλία της ήρθε, και μαζί της ξαναγύρισαν η ανάσα, η άνοιξη, η ζωή!

Έτρεξε και την αγκάλιασε. Μουδιασμένα η Ιουλία, άνοιξε τα χέρια να ανταποδώσει την αγκαλιά.

- Είμαι τόσο μόνη μητέρα! Τόσο μόνη!

- Κι εγώ παιδί μου!

Μια σφιχτή αγκαλιά που κράτησε ώρα, δάκρυα κι αναφιλητά, λόγια πνιγμένα, χάδια μητρικά. Την πήρε στην αγκαλιά της σαν μωρό και την νανούριζε κουνώντας την μπρος πίσω.

Της χαρίστηκε με μιας ο κόσμος όλος.

Γέμισε, ξεχείλισε η καρδιά της πήγαινε να σπάσει από την πληρότητα, την ανακούφιση.

Το μεγάλο εκκρεμές χτύπησε δώδεκα. Ταυτόχρονα ο ουρανός γέμισε κρότους και πυροτεχνήματα! Η καμπάνα της ενορίας χτυπούσε εορταστικά, ασταμάτητα. Τα πάντα μαρτυρούσαν την Ανάσταση του Θεανθρώπου!

Και η Ανδρονίκη γιόρταζε ταυτόχρονα και την δική της Ανάσταση!

Η Φωτογραφία της Ελένης πάνω στο τζάκι, χαμογελούσε.

Η Ιουλία βουβή, γαντζωμένη ακόμη στην αγκαλιά της μάνας της έκλαιγε γοερά.

Δεν είπε κουβέντα, μα τα δάκρυά της βροντοφώναζαν.

Και η Ανδρονίκη φιλούσε τα μάτια τα κατακόκκινα και κατάπινε δάκρυα, και ξερίζωνε πόνους.

Να βαρύνει η δική της η ψυχή, να φορτωθεί την μαχαιριά, να απαλλάξει το τζιέρι της από το μαρτύριο.

Κάποτε τα μάτια στέγνωσαν, ένα αμήχανο χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη, η αγκαλιά χαλάρωσε, ο κόμπος στο λαιμό λύθηκε, οι λέξεις άρχισαν να αποκτούν ξανά το νόημά τους.

Η Ανδρονίκη το ένωσε. Έπρεπε να αρχίσει πρώτη. Τα ερωτήματα βασάνιζαν το παιδί της. Περίμενε τις εξηγήσεις της. Περίμενε την αλήθεια.

Έτσι θα μπορούσε να την εμπιστευτεί ξανά, να στηριχτεί πάνω της, να ακουμπήσει και να νικήσει το σκοτάδι όπου την βύθισαν οι κακοτυχίες.

- Είχε έρθει να δουλέψει σε μένα σαν μοντέλο..... άρχισε να αφηγείται η Ανδρονίκη

Όταν τελείωσε την αφήγησή της, η Ιουλία άρχισε να την πυρπολεί με ερωτήσεις.

- Γιατί δεν μου είπες την αλήθεια όταν μας είδες μαζί; Τι φοβήθηκες; Γιατί δεν με προστάτεψες; Γιατί, γιατί...

- Ποιος σου είπε παιδί μου πως οι γονείς είναι αλάθητοι;

Τις περισσότερες φορές από την εναγώνια προσπάθειά τους να προστατέψουν τα παιδιά τους, να τα προφυλάξουν από οποιαδήποτε πληγή, πέφτουν σε οικτρά λάθη και πετυχαίνουν ακριβώς το αντίθετο. Να τα πληγώσουν ανεπανόρθωτα.

Σε όλη σου την ζωή, μαθαίνεις κορίτσι μου. Κι εγώ μαζί σου ακόμη μαθαίνω. Καθημερινά διδάσκομαι. Πίστεψέ με, αν μπορούσα να γυρίσω τον χρόνο πίσω, έχοντας την ίδια σοφία με σήμερα, θα σε άρπαζα από το μαλλί από την πρώτη στιγμή που θα σε έβλεπα μαζί του και θα σε απομάκρυνα με το ζόρι.

Υπερεκτίμησα ίσως τις δυνατότητές σου, την ευστροφία σου και την διορατικότητά σου.

Κάπου μέσα μου πείστηκα πως θα αντιλαμβανόσουν περισσότερα από όσα θα σου έλεγα εγώ, πολύ γρηγορότερα. Γελάστηκα ίσως και να δείλιασα, φοβούμενη μην επιφέρω την οριστική ρήξη στην σχέση μας. Δεν ξέρω σπλάχνο μου. Δεν μπορώ να καταλάβω.

Είμαι νέα ακόμη. Και το φλερτάρισμα αυτού του αχρείου, δεν το κρύβω, ξύπνησε μέσα μου, θαμμένες ανάγκες. Οι ενοχές της παραδοχής αυτών των πνιγμένων αναγκών, ίσως γέννησαν καινούργιες ενοχές απέναντί σου.

Και οι ενοχές, οδηγούν στην μυστικοπάθεια, στον φόβο, στην δειλία. Δεν ξέρω αν μπορώ να στο εξηγήσω.

Δεν είναι αυτό που μου καταλογίσατε και οι δυο. Δεν ήταν η ζήλια, δεν ήταν αντίθετα και αλληλοσυγκρουόμενα συναισθήματα. Ήταν περισσότερο ντροπή, που έστω και με αυτόν τον τρόπο, κρυφά, μοιραστήκαμε τον ίδιο άντρα. Τι ένα φιλί, τι μια ζωή; Ένα ολόκληρο βράδυ το κορμί μου λαχταρούσε. Ένα ολόκληρο βράδυ το ένστικτο με ταξίδεψε.

Εγώ δεν ήξερα, αλλά δυστυχώς είχα την ωριμότητα να το διαισθανθώ. Είχα την λογική να μου απαγορέψω. Γνωρίζω τα περιθώρια μου.

Εκείνος όμως γνώριζε από την αρχή που πήγαινε, πια ήμουν και ποια ήσουν κι εσύ. Τόση προστυχιά! Τόση προστυχιά! Σαν να του χρωστούσαμε κάτι και οι δυο. Από την πρώτη στιγμή που σας είδα μαζί, ήξερα πως το μόνο που ήθελε ήταν να μπει ανάμεσά μας. Το γιατί, δεν θα το μάθω ποτέ!

- Σου την φυλούσε! Από όταν ήταν δεκαπέντε χρονών! Έκανες κακό στην οικογένειά του. Κατά εκείνον είσαι αυτή που σκότωσε την μητέρα του! Είναι ο γιος του Παύλου μαμά!

Ο μικρός γιος του Παύλου!

- Αποκλείεται!

- Κι όμως μαμά! Άλλαξε επίθετο, άλλαξε ζωή, πλήρωσε, όλη του την ζωή σχεδίαζε την εκδίκησή του! Το τελευταίο βράδυ τα έμαθα και εγώ όλα! Έμεινε μαζί μου, με παντρεύτηκε, μόνο και μόνο για να με καταστρέψει! Μόνο που εγώ δεν έφταιξα σε τίποτε για να πληρώσω τόσο ακριβά!

- Αχ, Ιουλία μου, δεν ...δεν ξέρω τι να πω! Μα όταν εγώ χώρισα από τον πατέρα του, η μητέρα του ζούσε! Μάλιστα είχε έρθει να με βρει δυο μήνες αργότερα, φέρνοντας και ένα δώρο για σένα!

Με είχε παραξενέψει πολύ εκείνη η επίσκεψη. Είχα φοβηθεί το σκάνδαλο που θα μπορούσε να προκαλέσει, αλλά ήταν πολύ ευγενική και πολύ καλή μαζί μου!

Είχε έρθει να μου ανακοινώσει, πως σκόπευε να χωρίσει μαζί του, γιατί ήταν άπληστος! Όχι απλά άπιστος, αλλά άπληστος!

Ότι είχε βαρεθεί να κατηγορεί τις γυναίκες που έμπαιναν στην ζωή του, γιατί ουσιαστικά κι εκείνες ήταν θύματα του!

Γνώριζε για όλες τις σχέσεις του και ήταν αποφασισμένη να τον εγκαταλείψει αφού πρώτα έκανε ένα μεγάλο χειρουργείο, για το οποίο δεν αναφέρθηκε σε λεπτομέρειες...Φοβόταν όμως, πολύ γι αυτό το χειρουργείο. Αισθανόταν ότι θα μπορούσε να μην τα καταφέρει να βγει ζωντανή από αυτό, και αυτός ήταν ο λόγος που είχε έρθει να μας βρει. Με είχε, μισήσει πολύ κατά την ομολογία της και δυο χρόνια ζητούσε, παρακαλούσε για το κακό μας.

Μέχρι που ο ντετέκτιβ που είχε βάλει να τον παρακολουθήσει, της επιβεβαίωσε ότι παράλληλα με εκείνη και εμένα, υπήρχαν κι άλλες δυο γυναίκες με τις οποίες μοίραζε την ζωή του! Μετάνιωσε για όσες μύχιες σκέψεις είχε κάνει για μας, και ήρθε να μου το ανακοινώσει! Τόσο ανώτερο άνθρωπο δεν έχω ξανασυναντήσει στην ζωή μου Ιουλία! Ήρθε να ζητήσει συγχώρεση από εμένα! Από εμένα που της όφειλα όλες τις συγνώμες του κόσμου!

- Έπρεπε να μου είχες μιλήσει. Ίσως να είχα γλιτώσει από όλα αυτά! Αλλά που να πάει και εσένα ο νους σου!

- Για πολλά πράγματα θα έπρεπε να σου έχω μιλήσει. Και πολλά δεν γνωρίζεις. Αλλά στο προείπα. Εμείς οι γονείς, κάνουμε λάθη, γιατί δεν ξέρουμε ποιο είναι το καλύτερο.

Να σας διδάξουμε με τα λάθη μας, να σας γνωστοποιήσουμε τις γκάφες μας, να σας βουτάμε βίαια στις αλήθειες μας; Ή να σας αφήνουμε ανέγγιχτα κι ανέπαφα, ξέγνοιαστα;

Το καθένα έχει το τίμημά του. Και δεν υπάρχουν στάνταρ. Το πρώτο μπορεί να πληγώσει, να τραυματίσει να αποπροσανατολίζει. Το δεύτερο μπορεί να ωραιοποιήσει, να γεννήσει εσφαλμένες ουτοπίες, μυθικούς παραπλανητικούς κόσμους. Το πρώτο μπορεί να προετοιμάζει για την επόμενη ημέρα, αλλά ξεφτίζει την ξεγνοιασιά, την παιδικότητα.

Το δεύτερο, βγάζει ανώριμους και ονειροπόλους, αλλά αφήνει περιθώρια για την βίωση του ονειρικού, παραμυθένιου κόσμου που κάθε παιδί δικαιούται.

Που να ξέρεις ποιο είναι το καλύτερο!

Το ένα αφήνει τραύματα, το άλλο γεννά. Ζυμαράκι η παιδική ψυχή. Γεννάς, παίρνεις στα χέρια σου, στην αγκαλιά σου ένα μικροσκοπικό ανθρωπάκι και καλείσαι να το δημιουργήσεις, να το αναθρέψεις, να το πλάσεις, έτοιμο άνθρωπο.

Πόση ευθύνη! Πόση ευθύνη για σένα, που ακόμη το αισθάνεσαι, δεν ολοκληρώθηκες, δεν απέκτησες την πρέπει σοφία, δεν γνωρίζεις τι μέλλει γενέσθαι σε ένα βήμα σου πιο κάτω.

Δεν γνωρίζεις καλά- καλά τον εαυτό σου! Και καλείσαι εσύ ο ανώριμος, να βγάλεις ώριμο, αρτιμελή σωματικά και ψυχικά άνθρωπο!

Και κάποτε κρίνεσαι. Κρίνεσαι διπλά. Από το σπλάχνο σου κι από την συνείδησή σου!

Έκανα λάθη, παιδί μου. Το παραδέχομαι. Αν εσύ αισθάνεσαι πως έσφαλα, ναι, έχω σφάλει. Ζητώ ταπεινά συγνώμη. Πονάω, αλλά ξέρω πως δεν σου αρκεί. Γιατί κι εμένα δεν μου αρκούσαν οι συγνώμες των γονιών μου,. Σου εύχομαι όταν γίνεις κι εσύ μάνα, να έχεις την σοφία, να μην επαναλάβεις τουλάχιστον τα λάθη τα δικά μου. Εγώ αυτό πιστεύω πως το πέτυχα. Απέφυγα τουλάχιστον τα λάθη των γονιών μου.

Η Ιουλία παρέμενε βουβή, σκεπτική, απόμακρη.

Είχε κρυφτεί στην αγκαλιά της μητέρας της κι απέφευγε το βλέμμα της.

- Ήμουν έγκυος μαμά και το έχασα. Ψιθύρισε κάποιες στιγμές αργότερα. Το ήθελα πολύ! Αυτός φταίει! Είχε τροχισμένη την κούνια, που με έβαλε να καθίσω! Μέχρι εκεί έφτασε! Το παιδί του ήταν βλέπεις μεγάλο εμπόδιο στα σχέδιά του! Εγώ φταίω που έκανα τόσο υπομονή μαζί του...Έπρεπε να είχα φύγει όσο ήταν νωρίς!

- Δεν φταις εσύ παιδί μου. Μην κατηγορείς τον εαυτό σου. Τον γνωρίζω αυτόν τον πόνο. Τον πόνο της απώλειας παιδιού! Να ήξερες πόσο λυπάμαι που τον γεύτηκες τόσο νωρίς! Αλλά δεν τελείωσαν όλα. Θα κάνεις παιδί, θα γίνεις μητέρα. Η ζωή σου είναι μπροστά. Μόλις ξεκίνησε.

- Βάλε μου κάτι να πιω, το έχω ανάγκη.

- Και η θεραπεία σου; Δεν κάνει ακόμη παιδί μου.

- Μόνη μου καταναλώνω αμέτρητες ποσότητες. Μην φοβάσαι, δεν θα πάθω τίποτε με ένα ποτήρι.

- Μην εξαντλείς τον εαυτό σου Ιουλία. Ότι άρχισαν οι άλλοι να σου κάνουν, μην το συνεχίζεις εσύ συνειδητοποιημένα. Μην οδηγείσαι στην καταστροφή. Δεν έχεις το δικαίωμα. Κάνε μια προσπάθεια να ξαναβρείς τον εαυτό σου. Σε παρακαλώ. Δεν ξέρω αν έχω το δικαίωμα να το ζητώ , αλλά κάντο για μένα μικρό μου.

- Θέλω να φύγω μητέρα. Μακριά, να χαθώ, να ξεχάσω.

- Σε λίγους μήνες θα πάω στην Νέα Υόρκη για μια έκθεση. Έλα μαζί μου. Θα περάσουμε ωραία, θα δεις.

Περασμένες τρεις, και η αγκαλιά, δεν λύθηκε. Ξημέρωνε γλυκά, όπως γλυκά, ανακουφιστικά, κυλούσε η νύχτα.

Τώρα η Ανδρονίκη έλπιζε. Είχε γίνει αρχή. Η Ιουλία, θα ξανάβρισκε τον εαυτό της, το κουράγιο της, θα συνέχιζε.

Ύστερα μίλησαν για την Ελένη.

Η Ιουλία ρώτησε να μάθει για την ασθένειά της, για τον γρήγορο χαμό της, και η Ανδρονίκη της τα διηγήθηκε όλα. Το ταξίδι τους στην Αίγυπτο, τον γάμο της Ελένης, τα ύστατα λόγια της, την τελευταία της επιθυμία.

Είδαν μαζί τις φωτογραφίες από το τελευταίο ταξίδι.

Αφέθηκε και εκμυστηρεύτηκε το μεγάλο της κενό από την απουσία της μόνης φίλης.

Ήξερε πως η απώλειά της ήταν το ίδιο μεγάλη και για την Ιουλία, που την είχε σαν δεύτερη μάνα.

Την επομένη, θα πήγαιναν μαζί να ανάψουν ένα κερί.

Το εκκρεμές σήμανε δώδεκα, ο ουρανός γέμισε λάμπεις, οι καμπάνες μαρτυρούσαν την Ανάσταση του Θεανθρώπου! Ανάσταση είχε έρθει και στις καρδιές τους! Αληθινή Ανάσταση!

Ξημέρωσε Κυριακή του Πάσχα!. Δεν είχε κοιμηθεί καθόλου, αλλά καμιά τους δεν αισθανόταν την έλλειψη ύπνου.

Πήραν πρωινό, κι όπως πριν, σαν να μην πέρασε ούτε μια μέρα, πιασμένες χέρι-χέρι, κατηφόρισαν την πόλη σε έναν μεγάλο περίπατο, μέχρι τα κοιμητήρια.

Περπατούσαν σιωπηλές και μόνο όταν βρέθηκαν μπροστά στο μνήμα, έλυσαν την σιωπή τους.

-Θέλω, εδώ μπροστά, ενώπιόν της, ενώπιον αυτού του ανθρώπου που τόσο μας αγάπησε και αγαπήθηκε κι από τις δυο μας, να τολμήσουμε να μιλήσουμε ειλικρινά η μια στην άλλη, να τα καταθέσουμε όλα, να μην έχουμε πια μυστικά. Έλα μαμά, ας κάνουμε μια κατάθεση ψυχής.

Θα το ήθελε τόσο η Ελένη, να μας δει ενωμένες, ταυτισμένες, μια ψυχή. Μίλα μου μητέρα, να μπορέσω να σου μιλήσω. Σπάσε το φράγμα της ντροπής και των ηλίθιων θεωριών σχετικά με σχέσεις γονιών και παιδιών.

Ξέχνα τα πρέπει και τις καλουπωμένες θεωρίες σχετικά με την ηθική. Τι είναι τελικά ηθικό και τι ανήθικο; Και γιατί πάντα η ηθική να πληρώνεται τόσο ακριβά;

Ποιο το τίμημα μητέρα; Η μοναξιά; Μια ολόκληρη ζωή προσπάθησες να μείνεις δυνατή.

Προσποιήθηκες, κρύφτηκες, παρουσίαζες μια ευτυχισμένη εικόνα στα παιδικά μου μάτια. Τελικά τι σου έμεινε, τι ήταν αυτό που τόσο σε άδειασε, γιατί τόσα όχι, γιατί τόσα μη;

Αφού το βλέπεις η ζωή, όσο κι αν προσπάθησες να με προστατέψεις, με λάβωσε κι εμένα.

Είναι στην μοίρα του καθενός. Κανείς δεν γλιτώνει.

Ίσως αν ήξερα, να μπορούσα να αποφύγω.

- Τι θέλεις μάτια μου; Τι είναι αυτό που θέλεις να σου πω;
- Ολόκληρη την αλήθεια μητέρα. Η μισή αλήθεια, ισοδυναμεί με ψέμα.

- Γιατί έχει τόση σημασία για σένα μια ζωή, η δική μου ζωή, που ανήκει πια στο παρελθόν;

- Για σένα δεν έχει σημασία το δικό μου παρελθόν μαμά; Ίσως αν γνώριζες το παρελθόν μου, να μπορούσες να προβλέψεις και το μέλλον μου. Πιστεύεις πως γνωρίζεις τα πάντα για μένα; Νομίζεις πως σου έχω πει τα πάντα; Πως θα μπορούσα άλλωστε, από την στιγμή που σε ένιωθα συχνά απόμακρη και σκεπτική; Φορτωμένη πάντα με χίλια δυο που δεν γνώριζα και μόνο υποψιαζόμουν. Με έναν φόβο θυμάμαι κύλησαν τα παιδικά μου χρόνια. Με τον φόβο μην σε πληγώσω και σε φορτώσω κι άλλο πόνο, σε θλίψω περισσότερο. Στάθηκες πολύ καλή μητέρα, δεν λέω, δεν μου έλειψε ποτέ το παραμικρό, αλλά το ότι όλα δεν

λέγονται, δεν μοιράζονται, ότι έχεις μυστικά απόρθητα από μένα, μου έγιναν βίωμα.

Έτρεμα μη μου πάθεις κάτι και σε χάσω και δεν γνώριζα από τι κινδυνεύεις να χαθείς. Αισθανόμουν αδύναμη φορές να σε προστατέψω. Και τότε κατέφευγα στην Ελένη. Να με παρηγορήσει, να με καθησυχάσει, να με συμβουλέψει!

Να με βεβαιώσει ότι είσαι καλά κι εγώ δε θα σε έχανα.

Σε πόνεσαν πολύ το ξέρω. Γιατί τους άφησες; Γιατί τους αφήσαμε μητέρα;

Εσύ ήσουν πάντα τόσο δυνατή, δεν μπορούσες να τους υπερπηδήσεις, να τους ξεπεράσεις;

- Δεν ήμουν τόσο δυνατή Ιουλία, όσο νομίζεις. Ποτέ δεν ήμουν τόσο δυνατή. Ήμουν ευάλωτη, ευκολόπιστη, ρομαντική, ονειροπόλα.

Δυο οι κόσμοι μέσα μου. Δυο οι φύσεις μου. Μια αντρική και μια γυναικεία.

Μπορούσα να τα καταφέρω καλά και με τους δυο μου κόσμους. Τους είχα συμβιβάσει. Συνυπήρχαν σε αρμονία. Ήμουν ολοκληρωμένη. Το πρόβλημα ήταν πως όλοι όσοι βρέθηκαν στο πλάι μου ήθελαν μόνο τη μια φύση. Την θηλυκή. Την άλλη δεν την άντεχαν. Τους ερχόταν πολύ.

Αν ρωτάς να μάθεις γιατί αποσύρθηκα, θα σου απαντήσω, γιατί πίστεψα, πως δεν άξιζε τον κόπο να γίνω εγώ μισός άνθρωπος.

Εφόσον δεν μπορούσαν οι άλλοι να ολοκληρωθούν, γιατί εγώ να έμενα μισή;

Κι ενώ σε κάθε περίπτωση ξεχωριστά, το γνώριζα εκ των προτέρων πως το ίδιο θα αντιμετώπιζα, εγώ προσπαθούσα να πείσω τους άμυαλους για μένα. Προσπαθούσα να τους πείσω για μια απόλυτη ισότητα σε όλους τους τομείς. Μια δικαιοσύνη που οδηγεί στην πληρότητα. Και πάντα έτρωγα τα μούτρα μου. Θαύμαζαν όλοι το κουράγιο μου, το ανεξάρτητο πνεύμα μου, την ανεξάντλητη ενέργειά μου.

Ήθελαν ωστόσο να με χαλιναγωγήσουν και να μου βάλουν όρια.

Διαχωρισμούς καθηκόντων και δικαιωμάτων. Αυτό ήταν που αρνιόμουν πεισματικά. Και το πλήρωνα με την μοναξιά μου.

Δεν υποχώρησα στα όσα πίστευα ακράδαντα πως ήταν άδικο και ταπεινωτικά.

- Γιατί ήσουν πολύ δυνατή μαμά. Γι αυτό και μόνο. Δεν θέλει δύναμη να μπορείς να πεις αντίο, όταν βλέπεις πως κάτι σε φθείρει; Δεν θέλει δύναμη να τολμήσεις να ξεριζώσεις τα συκώτια σου με μιας για να τους δώσεις την ευκαιρία να αναπλαστούν ξανά; Εγώ τι έκανα μητέρα; Υπέμενα, υπέμενα, μέχρι εξευτελισμού. Πώς μπόρεσα να βγω τόσο αδύναμη εγώ, το αίμα σου!

- Μην τρέφεις ουτοπίες Ιουλία. Δεν είσαι αδύναμη.

Ξέρεις να αγαπάς. Ξέρεις να εξαντλείς τα περιθώρια, γιατί η αγάπη σου σε προστάζει. Ξέρεις να παλεύεις μέχρι το τέλος. Σκέψου πόση δύναμη χρειάζεται να επιμείνεις. Μην νομίζεις πως στη φυγή είναι η δύναμη. Ίσως η φυγή να δηλώνει δειλία. Εσύ είσαι η πιο δυνατή από τις δυο μας.

- Όχι μητέρα, ήταν αδυναμία. Φόβος για το αύριο, υπέρμετρος εγωισμός, πως αυτό που εγώ επέλεξα, έπρεπε σώνει και καλά να μου ανήκει. Δεν υποχωρούσα, δεν έφευγα, γιατί φοβόμουν μην τον χάσω.

Θα μπορούσε να με σκοτώσει το γνώριζα, μα δεν είχα το θάρρος να τον παρατήσω. Προτιμούσα νεκρή παρά χώρια του. Ενώ εσύ...

- Εγώ, εγώ, τι τραγικά λάθη έχω κάνει εγώ!

Σου έπλασα ένα κόσμο ψεύτικο. Με καθιέρωσα στα μάτια σου ηρώιδα, ανέγγιχτη, ημίθεα.

Δεν είναι αλήθεια παιδί μου. Είμαι οστέινη, σάρκινη, ευάλωτη, τρωτή. Έκλαψα αμέτρητες φορές, έφτασα στο τέρμα, αλλά κρατήθηκα, γιατί είχα υποχρέωση να κρατηθώ. Υπήρχες εσύ. Επέτρεψα να ταπεινωθώ και να μειωθώ, υποχώρησα και συμβιβάστηκα, αμέτρητες φορές.

Αχ, να ήξερες πόσο δύσκολο είναι να κουβαλάς δυο κόσμους που διαρκώς μάχονται μεταξύ τους, όταν είσαι ερωτευμένη! Να αγαπάς, να δίνεσαι σαν γυναίκα και να ντρέπεσαι, να μάχεσαι και να θίγεσαι σαν άντρας!

Δεν είναι αδυναμία, όταν θέλεις να υπερασπιστείς τα πιστεύω σου, τα συναισθήματά σου, την αγανάκτηση σου και δεν τολμάς από φόβο μην χάσεις τα ψίχουλα αγάπης που σου πετάνε;

Δεν είναι αδυναμία, να θέλεις να φωνάξεις «φύγε, δεν αντέχω» κι αντί αυτού να παρακαλās για συγχώρεση εκεί που ξέρεις ότι δεν έσφαλες;

Δεν είναι αδυναμία να εξαρτάσαι από τις διαθέσεις, την κυκλοθυμία και τα κατεστημένα αυτού που βρίσκεται πλάι σου;

Δεν είναι αδυναμία να εθελotuφλείς;

Δεν τα ξέρεις όλα Ιουλία. Κι έχεις δίκιο, πρέπει να μάθεις.

Μισή αλήθεια σου έχω πει. Άκουσε λοιπόν και την άλλη μισή, μήπως και μπορέσεις να με απομυθοποιήσεις.

Έμαθες ότι ήμουν με έναν παντρεμένο άνθρωπο για δυο χρόνια!

Μάθε τώρα πως δεν έφυγα εκείνη την μέρα από τον Στέλιο.

Η ιστορία μας τράβηξε μακρύτερα. Εσύ έμαθες όλα όσα ετοιμαζόμουν να κάνω αλλά δεν έκανα ποτέ. Ήθελα να ζω με αυτό το ψέμα. Το επαναλάμβανα τόσο συχνά στον εαυτό μου, που στο τέλος ζούσα μέσα του και το πίστευα και η ίδια. Μόνο έτσι κατάφερα να επουλώσω την πληγή μου. Μόνο έτσι κατάφερα να μην ντρέπομαι για μένα.

Γύριζα από εκείνο το ταξίδι του πουθενά, άδεια, χωρίς το έμβρυο μέσα μου, σε ένα σπίτι που δεν ήθελα να κατοικώ, σε μια πόλη, που κάθε σοκάκι της με πλήγωνε, σε μια δουλειά, που δεν με γέμιζε, σε μια ζωή που δεν είχε νόημα, αφού εκείνος δεν έπρεπε, δεν μπορούσε να υπάρξει δίπλα μου. Μόνο η θύμηση των ματιών σου με ανακούφιζε για λίγο, αλλά τι θα απαντούσα σε αυτά τα μάτια όταν θα ρωτούσαν να μάθουν;

Πόσα ψέματα έπρεπε να γεμίσω την ζωή μου για να την αντέξω;

Έλπιζα, ναι μην σου φανεί αστείο, έλπιζα πως θα με περίμενε, εκεί έξω από την πόρτα του σπιτιού, γεμάτος αγωνία, θα προσπαθούσε να επανορθώσει, θα είχε τρελαθεί από την απουσία μου, θα μου υποσχόταν πως όλα θα...

Κανείς δεν περίμενε στην πόρτα. Ούτε είχε περάσει κανείς το κατώφλι μας όσο απουσιάζαμε.

Είχε αρκεστεί, σε εκείνο που του είπα πριν φύγω, ότι απλά χρειάζομαι χρόνο, και ούτε που μπήκε στον κόπο να αναρωτηθεί.

Κι όμως αρκούσε μόνο μια επίσκεψη στο σπίτι για να καταλάβει...

Αργά το βράδυ της ίδιας μέρας, χτύπησε το τηλέφωνο κι εγώ έτρεξα να το σηκώσω, γεμάτη αγωνία.. ακούς, γεμάτη αγωνία!

Ήταν κάτω από το σπίτι και είχε δει φως.....

Και ήρθε, και είδε και του μίλησα, και έδειξε να καταλαβαίνει και έκλαψε μαζί μου και υποσχέθηκε, και ζήτησε ταπεινά συγνώμη....κι εγώ που είχα ανάγκη να πιστέψω, πείστηκα.

Κι όλα συνεχίστηκαν όπως είχαν.

Ένα ριπλέι στο τρισάθλιο. Εγώ στην αβεβαιότητα, κι εκείνος στα πήγαινε-έλα.

Είχε αλλάξει.

Ναι μετά από αλλεπάλληλους καυγάδες, είχε φέρει ρούχα σπίτι μας, και συνέβαλε οικονομικά στα έξοδά μας.

Ήμασταν πλέον συγκατοικοί. Σύζυγοι.

Απορροφημένος από την δουλειά του και τις τεράστιες επαγγελματικές του φιλοδοξίες, καταλήξαμε να βλέπομαστε αργά τα βράδια για κανένα δίωρο, πριν μας πάρει ο ύπνος μπροστά στην τηλεόραση.

Συζητούσε μαζί μου όταν προλάβαινε, ότι εκείνος έκρινε πως έπρεπε να μου αναφέρει. Και συνήθως ήταν επιγραμματικές αναφορές στα επιτεύγματά του, ή στις αλλεπάλληλες αγορές του. Επεκτεινόταν με επιτυχία. Είχε στόχους, είχε ιδέες, είχε τύχη, πήγαινε ολοένα και πιο μπροστά. Απέφευγα να σκέφτομαι οτιδήποτε αρνητικό, γι αυτόν ακόμη και τις φορές που το αισθανόμουν πως η δικαιολογία που χρησιμοποιούσε για την καθυστέρησή του ήταν κάλπικη.

Φρόντιζα να είναι πάντα στην τρίχα, να έχει το φαγητό του στην ώρα του, και πάντα ζεστό και σερβιρισμένο, αρνήθηκα τις δικές μου ανάγκες, ξέχασα τις παρέες μου, άφησα την τέχνη μου να περιμένει και περίμενα...την επιβράβευσή του. Δεν ξέρω γιατί, αλλά μου είχε κολλήσει πως η μεγαλύτερη επιβράβευση που θα μπορούσα να έχω, θα ήταν μια πρόταση γάμου.

Βαθιά μέσα μου αυτήν την πρόταση την απαιτούσα. Την θεωρούσα την ύστατη δικαίωση των όσων είχα θυσιάσει για εκείνον. Κι όμως είχα φτάσει στο σημείο να ικετεύω, με τον πιο γλοιώδη τρόπο και το πιο κατινίστικο ύφος, να αποσπάσω από τα χείλη του μια έστω βαριεστημένη και ενίοτε αγανακτισμένη αναφορά του σε αυτό το θέμα.

Κατάντια! Ότι μεμφόμεν, το αμειβόμεν!

Με έπεισα, πως αν χρησιμοποιούσα την γυναικεία μου στρατηγική που δεν ήταν άλλη από το να είμαι μια καλή χανούμισσα, θα τον έφερνα στο τέλος στα νερά μου. Το ήξερα πως ήταν λάθος, το γνώριζα, πως χάνοντας την πρώτιστη προσωπικότητά μου, του έδινα πατήματα να με εκμεταλλεύεται και να με μεταχειρίζεται, ήξερα πως όταν σιωπούσα ενώ ήθελα να κραυγάσω, όταν ζητούσα συγνώμη για κάτι που θα έπρεπε να απαιτώ την συγνώμη του , έχανα την αυτοεκτίμησή μου.

Κάποιες φορές με αποστόμωνε με χυδαίες και υβριστικές εκφράσεις, είχα αρχίσει να φοβάμαι το θυμωμένο του ύφος και τις απρόβλεπτες αντιδράσεις του, έχανα τα λόγια μου, δεν μπορούσα να υπερασπίσω την γνώμη μου και στο τέλος πάντα σιωπούσα, ζητούσα συγνώμη και παρακαλούσα μέχρι τα ξημερώματα να μην με εγκαταλείψει.

Κόλαση!

Είχα κατατάξει μόνη μου τον εαυτό μου σε ισόβια κόλαση.

Τι περίμενα στα αλήθεια δίπλα του; Τι περίμενα και στο ενδεχόμενο που αυτός ο γάμος με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο στο τέλος θα πραγματοποιούταν; Τι ζωή θα είχα; Τι θέση ;

Τι έκανα;

Οργιζόμουν, με καλούσα σε τάξη, με μάλωνα, με έβαζα να ορκιστώ πως δεν θα το επιτρέψω ξανά, κι αρκούσε μισής ώρα αργοπορία του να τα διαλύσει όλα και να κρεμαστώ στο τηλέφωνο.

Είχε μονίμως παράπονα, μου υπενθύμιζε πως με την συμπεριφορά μου μια μέρα θα έφευγε και δεν θα ξαναγύριζε, ισχυριζόταν πως εκείνος είχε κάνει όνειρα και ήταν πρόθυμος να πραγματοποιήσει τις υποσχέσεις του αλλά δεν τον άφηνα εγώ με την αχαρακτήριστη στάση μου.

Ή με δούλευε ψιλό γαζί, ή ήταν τελείως παράλογος και πίστευε όλα όσα μου καταλόγιζε.

Όπως και να είχε, εγώ εξαρτιόμουν κι εκείνος το γνώριζε.

Που είχα χάσει τον εαυτό μου; Σε ποια στιγμή έπαψα να πιστεύω στις δυνάμεις μου; Πότε ξέχασα να παλεύω για το δικίο μου; Τι είχα πάθει., επιτέλους;

Τον αγαπούσα.! Τον αγαπούσα;

Και τι αδηφάγο τέρας είναι αυτή η αγάπη που στον βωμό της θυσιάζονται προσωπικότητες, ευαισθησίες, αξίες, και ηθικές; Η αγάπη είναι ελευθερία, σου χαρίζει φτερά, σου δίνει ανάσα. Γιατί εγώ κατέληξα ασθματική, φυματική, μελλοθάνατη;

Αν τότε δεν γύριζα, αν δεν δεχόμουν τις συγγνώμες του, αν δεν άκουγα τις υποσχέσεις του, αν του είχα πει εκείνο το αντίο!

Πλησίαζε εκείνο το καταραμένο καλοκαίρι, που όσο ζω δεν θα ξεχάσω κι ενώ τα πάντα παρέμεναν σταθερά, ανούσια, μα σταθερά, χωρίς το παραμικρό να δίνει έναυσμα για ανησυχίες, μέσα μου θέριευε μια θάλασσα φόβους.

Επαγγελματικά είχε αγγίξει την κορυφή κι εγώ τον πάτο. Πήγαινε κι ερχόταν οπλισμένος με την πιο ακαταμάχητη αυτοπεποίθηση.

Κάθε που ζητούσα να βρω την αυτοπεποίθησή μου, ξαναγυρνώντας στην τέχνη μου, εκείνος μεμφόταν τις προσπάθειές μου, τονίζοντας μου πως ήταν ουτοπίες που χρηματοδοτούσε με τον δικό του ιδρώτα και που στο τέλος-τέλος δεν επέφεραν καμία οικονομική ενίσχυση, στην «οικογένειά μας», όπως συνήθιζε να αποκαλεί την συμβία μας.

Αισθανόμουν την γη να τρέμει κάτω από τα πόδια μου.

Είχα θυσιάσει στον βωμό της ματαιοδοξίας του, τα χρόνια μου, τα όνειρά μου, τις ανάγκες μου, τα δικαιώματά μου ως άνθρωπος και ως γυναίκα, για να εισπράξω την αδιαφορία του, το περιθώριο που με τοποθέτησε, την έλλειψη σεβασμού του.

Φοβόμουν, πόσο φοβόμουν!

Κι όσο φοβόμουν, τόσο και σιωπούσα, τόσο και του έκανα τα χατίρια, τόσο και τον περιποιούμουν.

Ένα βράδυ ήρθε αναστατωμένος. Με κοιτούσε και δεν με έβλεπε.

Αναρωτήθηκα. Σε κάθε μου προσπάθεια για συζήτηση, απαντούσε μονολεκτικά. Απέφευγε το βλέμμα μου.

Με κάποια ασήμαντη αφορμή, μια παραμικρή διαφωνία, ξέσπασε ο πιο απρόβλεπτος καυγάς. Είπε τόσα πολλά, μου καταλόγισε, χιλιάδες, μάζεψε γρήγορα τα ρούχα του, προφανίστηκε πως ήθελε χρόνο να σκεφτεί, απαίτησε να μην τον ενοχλήσω έναν μήνα και εξαφανίστηκε.

Ενάμισι μήνα αργότερα, έμαθα, πως το ίδιο εκείνο απόγευμα., λίγο πριν έρθει σε μένα αποφασισμένος για το τέλος, είχε υπογράψει μια μεγάλη επαγγελματική συμφωνία, πολλών εκατομμυρίων και μία μόλις ώρα αργότερα από τον χωρισμό μας αρραβωνιάστηκε!

Αναρριχήθηκε γρήγορα. Έγινε ένας κολοσσός στον τομέα του, απέκτησε φήμη και πλούτη. Σήμερα είναι ένας από τους πιο πλούσιους Έλληνες, πατέρας ενός μικρού παιδιού. Εγώ περιπλανήθηκα, ταλαιπωρήθηκα, έπιασα πιο τέρμα κι από το τέρμα.

Αμφισβήτησα την ύπαρξη του Θεού, απέρριψα την έννοια της δικαιοσύνης, απομονώθηκα από τους πάντες, όποιος με πλησίαζε σε απόσταση μισού μέτρου μου προκαλούσε αποστροφή. Μίσησα. Πολύ και βαθιά. Έπεσα με πείσμα στην ζωγραφική, με σκοπό να αποκτήσω φήμη, να ακουστώ και να ακούσει κι εκείνος για μένα...

Ήθελα να κερδίσω την αξία που του επέτρεψα να εκμηδενίσει.

Ήθελα να μετανιώσει μια μέρα για όσα μου έκανε.

Ήθελα να πεθάνει.

Και κάτι που ακόμη δεν ξέρεις για τον συγκεκριμένο! Πρόσφατα είχα παραστεί στον δεύτερο γάμο του άθελά μου, γνώρισα την κατά πολύ νεότερη σύζυγό του, ευχήθηκα να την

δω νεκρή και αυτή και το έμβρυο της...!

Δεν τον συγχώρησα ποτέ! Μα πιο πολύ δεν συγχωρώ τον εαυτό μου.

Λοιπόν για ποια δύναμη μιλάς Ιουλία;

Δεν γεννήθηκε στην γη ποιο αδύναμος, πιο τρωτός, πιο ευάλωτος άνθρωπος από εμένα.

Όποια κι αν είμαι όμως, ότι κι αν είμαι, εξακολουθώ να υπάρχω, να βασανίζομαι, να εκμηδενίζομαι στις θύμισες μου, να πνίγω τις αναμνήσεις μου, και να οριοθετώ τις επιθυμίες μου.

Στα αλήθεια αισθάνομαι πολύ κουρασμένη, και το μόνο ειλικρινά που αποζητώ πια, είναι η απόλυτη ησυχία. Θέλω να φύγω μακριά, όσο πιο μακριά γίνεται, σε έναν τόπο με λίγα φώτα, λίγους ανθρώπους και πολύ ουρανό και θάλασσα.

- Φυγή ! Τρέπεσαι σε φυγή!

- Όχι, καλή μου δεν είναι φυγή. Είναι επιλογή. Το ότι φαντάζει στα μάτια σου φυγή, είναι αισιόδοξο.

Άρα δεν έχεις καταθέσει τα όπλα, όπως θέλεις να πιστεύεις. Θέλεις και πάλι να ριχτείς στη ζωή. Θέλεις και πάλι να παλέψεις. Είσαι έτοιμη για μια καινούργια μάχη, κι έτσι πρέπει.

- Όχι, μητέρα. Δεν είμαι έτοιμη για τίποτε.

Θα ήθελα να ερχόμουν κι εγώ μαζί σου. Κουράστηκα. Δεν θα μπορέσω να ξεκινήσω πάλι. Δεν θέλω. Πάρε με μαζί σου όπου κι αν πας.

- Που στην φυγή; Έτσι δεν το χαρακτήρισες πριν από λίγο; Όχι, Ιουλία. Σταμάτα να μπερδεύεσαι. Έχεις πολύ δρόμο ακόμη για να ωριμάσεις τόσο ώστε να αποφασίσεις, ανεπηρέαστη. Πολύ αγώνα. Εσύ μόλις άρχισες να ματώνεις. Πρέπει πάνω στις πληγές να βγάλεις κάπαλα, να τα ξαναματώσεις, να ξανακλείσουν οι πληγές και μόνο όταν γίνουν ρόζοι, θα ξέρεις γιατί πληγώθηκες.

Αν το μάθεις και τότε. Τουλάχιστον όμως θα γνωρίζεις γιατί κουράστηκες να ματώνεις. Και τότε θα αποφασίσεις. Τι είναι πιο γλυκό. Να απαλύνεις τους ρόζους, ή να κάνεις κι άλλους;

- Δεν καταλαβαίνω...

- Θα καταλάβεις στην διαδρομή. Ως τότε, δεν δέχομαι να με ακολουθήσεις. Θα είμαι πάντα δίπλα σου ότι κι αν συμβεί. Και μια φωνή να βάλεις θα τρέξω. Αλλά πρέπει να κάνω κάτι και για μένα. Έστω τώρα. Για όσο είναι γραμμένο. Θέλω να βάλω στο βιβλίο της ζωής μου, τον δικό μου επίλογο. Μόνο τον δικό μου.

- Κι εγώ; Μόνη;

- Όλοι είμαστε μόνοι. Ερχόμαστε και φεύγουμε μόνοι. Στην διαδρομή σμίγουμε μεταξύ μας, για να χωρίσουμε και να ανταμωθούμε και με άλλους.

Αλλά πάντα φεύγουμε μόνοι. Τι φοβάσαι; Την μοναξιά την κουβαλάμε μέσα μας. Ωραιοποίησε την. Καλλιέργησε την. Κάνε την δημιουργία, πηγή έμπνευσης, μυσταγωγία, λύτρωση. Μάθε την, και μην την αφήνεις να σε τρομάζει. Τρόμαξε την πρώτη!

- Μα αφού ξέρεις πως δεν είμαι έτοιμη για κάτι τέτοιο. Τώρα σε χρειάζομαι περισσότερο από ποτέ.

- Μα δεν φεύγω αύριο!

Θα μείνω όσο χρειαστεί να σε δω να περπατάς χαμογελαστή και αισιόδοξη, με το περήφανο βλέμμα σου στραμμένο ψηλά, όπως πάντα.

- Τότε, μόνο τότε, θα αποσυρθώ. Ως τότε, σου υπόσχομαι πως θα είμαστε κάθε στιγμή μαζί. Αν κι εσύ το θέλεις βέβαια.

- Όσο τίποτε άλλο, μαμά. Όσο τίποτε άλλο!

Έφυγαν από τα κοιμητήρια πιασμένες χέρι- χέρι. Δυο αντιθέσεις και δυο ομοιότητες. Μια ανατολή και μια δύση.

Το ταξίδι στην Νέα Υόρκη ήταν μαγευτικό. Η έκθεση είχε φοβερή επιτυχία. Οι ομογενείς την αποθέωσαν. Δεν έμεινε ούτε ένας πίνακάς της απούλητος. Της έγιναν πολλές προτάσεις για συνεργασία με ξακουστές γκαλερί και τις αποδέχτηκε όλες, με τους πιο συμφέροντες για εκείνη όρους.

Την περίμενε πολύ δουλειά στο μέλλον.

Η Ιουλία, είχε αλλάξει αισθητά. Το χαμόγελο επανήλθε στα χείλη της, μιλούσε περισσότερο, κι άρχισε να συναναστρέφεται με νέους ανθρώπους που γνώρισε στο ταξίδι.

Έβγαινε συχνότερα, και ξανάρχισε να την ενδιαφέρει ο χορός. Μόνο στα φλερτ, απαντούσε ακόμη αρνητικά, αλλά η Ανδρονίκη πίστευε πως κι αυτό θα ήταν παροδικό.

Στους δύο μήνες που παρατάθηκε το ταξίδι τους, παρακολούθησε εντατικά σεμινάρια management κι ανακάλυψε πως ήταν ένας τομέας που την ενδιέφερε πολύ και μάλλον θα τον ακολουθούσε επαγγελματικά στο εξής.

Η επιστροφή στο σπίτι δεν ήταν και τόσο εφικτή κι από τις δύο. Η αλλαγή, τους είχε κάνει πολύ καλό, και η υπενθύμιση της καθημερινότητας, ήταν σαν απότομο ξύπνημα.

Η Ιουλία, από την επομένη της επιστροφής τους, έψαχνε για δουλειά, και η Ανδρονίκη αμπαρώθηκε στο ατελιέ της, να τελειώσει τις αμέτρητες παραγγελίες της.

Η αναζήτηση εργασίας όμως, δεν καρποφόρησε. Η Ιουλία συνάντησε πολλές πόρτες κλειστές, κι εκείνες που της ανοίχτηκαν δεν της πρόσφεραν και τις ιδανικότερες συνθήκες.

Παρ'όλες τις προτάσεις της μητέρας της να επέμβει με τις γνωριμίες της και να λυθεί αυτό το θέμα γρηγορότερα, εκείνη επέμενε να δώσει την δική της μάχη και να τα καταφέρει μόνη.

Ωστόσο κανένα αποτέλεσμα και ο κλονισμένος νευρικός της κόσμος, βρήκε αφορμή για να εκδηλώσει την πρώτιστη μελαγχολία της.

Εκείνο που την ενοχλούσε περισσότερο από όλα σε όλες αυτές τις διαπραγματεύσεις με τα υποτιθέμενα αυριανά αφεντικά της, ήταν το βλέμμα τους που τις περισσότερες φορές έπεφτε με αναίδεια πάνω στην όμορφη πλάση της και την έγδυne στην κυριολεξία. Η αποστροφή στο αντίθετο φύλλο, ήταν δεδομένη. Αλλά η οργή με την οποία εξωτερίκευε αυτή την αποστροφή, ανεξήγητη.

Τρεις μήνες εντατικής προσπάθειας και επίμονης αποτυχίας, στάθηκαν ικανοί, να την ωθήσουν στην πρώτιστη εσωστρέφεια της. Σταμάτησε κάθε προσπάθεια και μεταμορφώθηκε σε σκιά της Ανδρονίκης, που την ακολουθούσε σε κάθε της βήμα.

Καμία δραστηριότητα, καμία όρεξη για διασκέδαση, κλεισμένη με την μητέρα της στο υπόγειο ατελιέ με μοναδικούς ορίζοντες τους ορίζοντες που έντεχνα έπλαθε η Ανδρονίκη στον καμβά, περίμενε θαρρείς καρτερικά το λυτρωτικό της τέλος.

Η Ανδρονίκη όπως ήταν φυσικό, άρχισε και πάλι να ανησυχεί και να αγωνιά, αντικρίζοντας και πάλι θεόρατα βουνά μπροστά της, που ίσως αυτή την φορά δεν θα μπορούσε να ξεπεράσει.

Οι υποχρεώσεις της πολλές και η κατάσταση δεν βοηθούσε καθόλου για να τις φέρει εις πέρας. Οι μακρόχρονοι διάλογοι και οι συμβουλές δεν βοηθούσαν στο ελάχιστο.

Ωσπου μια μέρα η Ιουλία αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει με την λήψη μεγάλης ποσότητας ηρεμιστικών. Λίγο έλειψε να χάσει την ζωή της αν η Ανδρονίκη δεν προλάβαινε να την διακομίσει στο Νοσοκομείο σχεδόν την ύστατη στιγμή. Έτσι ξαναζήτησε την βοήθεια κάποιου ειδικού που αυτή τη φορά την συμβούλεψε να εσωκλειστεί η Ιουλία σε Κλινική. Το έζησε και αυτό η Ανδρονίκη. Οδήγησε μόνη της την κόρη της στην ιδιωτική Κλινική και περνούσε πλέον όλα τα απογεύματα μαζί της στον αυλόγυρο των «δυστυχώς ευτυχισμένων».

Οι ελπίδες πολλές, μα όσο περνούσαν οι μήνες αποδεικνύονταν φλούδες. Η θλίψη στο βλέμμα της Ιουλίας δεν έλεγε να σβήσει και η άρνηση για ζωή, ακλόνητη.

Η ζωή της Ανδρονίκης περιορίστηκε στο ατελιέ, στα κοιμητήρια και στην Κλινική.

Οι πελάτες της τροφοδοτούνταν τα έργα της από τον χώρο της, κι έτσι δεν χρειαζόταν να τρέχει πια εκείνη για να εφοδιάζει τις γκαλερί με τους πίνακές της.

Ένας χρόνος κύλησε βασανιστικά αργά και το μόνο θετικό ήταν οι πωλήσεις της Ανδρονίκης που είχαν ξεπεράσει κάθε προσδοκία.

Η Ιουλία παρέμενε στην ίδια κατάσταση και οι υποσχέσεις των γιατρών για βραδεία μα αισθητή καλυτέρευση, δεν την παρηγορούσαν πλέον.

Είχε σχεδόν πειστεί, πως η κόρη της θα έφευγε από αυτό τον κόσμο, βυθισμένη στα σκοτάδια της ψυχής της. Δεν θα ξανάβλεπε το όμορφο χαμόγελό, της δεν θα ξανακαμάρωνε την αιθέρια περπατησιά της. Που είχε φταίξει; Σε τι έκανε λάθος; Πόσο υπεύθυνη ήταν αυτή για την κατάσταση του παιδιού της;

Πόσο υπεύθυνη ήταν!

Μα ήταν η μοναδική υπεύθυνη.

Αν δεν είχε κάνει εκείνο το τραγικό λάθος με τον Αντώνη, τίποτε από όλα αυτά δεν θα είχε συμβεί.

Μα τι ήταν τέλος πάντων; Ένας θηλυκός Κρόνος; Καταβρόχθισε την ζήση της κόρης της. Της έκλεψε την ζωή!

Μάταια ζητούσε απάντηση στο λιτό μνήμε της Ελένης. Άδικα ζητούσε βοήθεια στην βουβή μα τόσο έντονη θύμησή της.

Πολλές φορές αναζήτησε την λησμονιά στο ποτό, αλλά της φαινόταν τόσο εγωιστικά λυτρωτική αυτή η διέξοδος που την απέρριπτε μετά την πρώτη γουλιά. Ήταν τόσο το φταίξιμο που δεν του άξιζε απαλλαγή!

Όλη της την θλίψη, όλες της τις ενοχές, της αποτύπωνε στον καμβά και στα χρώματά της, που έπαψαν πια να είναι φωτεινά και διάφανα. Αντικαταστάθηκαν με σκουρόχρωμες θαμπές πινελιές και το αποτέλεσμα ήταν μάλλον καταθλιπτικό, με αποτέλεσμα να υπάρξει μια καμπή στην ζήτηση των έργων της και να την επιπλήττουν οι γκαλερίστες, κάθε τόσο κρούοντας της τον κώδωνα για επερχόμενη διακοπή της συνεργασίας τους.

Η ψυχή της όμως δεν ήταν σε θέση να απλωθεί και να δημιουργήσει. Ένα μικρό τραυματισμένο πουλάκι, στο ξεροβόρι. Έτσι αισθανόταν και το έδειχνε. Μες τον μόνο τρόπο που ήξερε να εκφράζεται. Με το πινέλο.

Ήταν παγωμένος Φλεβάρης και μάλλον Κυριακή, όταν πάνω στο υγρό και λασπωμένο μνήμα έσκυψε μια πληθωρική σκιά. Αφηρημένη και απορροφημένη η Ανδρονίκη στον επαναλαμβανόμενο μονόλογο με την νεκρή φίλη, σκιάστηκε και έβαλε τις φωνές. Έστρεψε το κορμί έτοιμη για επίθεση, όταν έκπληκτη αντίκρισε τον Αλί, τονΘεόδωρο!

Είχε περάσει τόσοσ καιρός, δεν είχε δώσει κανένα σημάδι ζωής και είχε σχεδόν σβήσει από την μνήμα της Ανδρονίκης.

Εκείνος δεν είχε αλλάξει καθόλου. Στο σκουρόδερμο πρόσωπό του, δεν είχε προστεθεί ούτε μία καινούργια ρυτίδα και το κατάσπρο χαμόγελό του παρέμενε το ίδιο ζεστό και εγκάρδιο, όπως το θυμόταν η Ανδρονίκη.

Αντίθετα εκείνη δεν θύμιζε σε τίποτε από την ηλιοκαμένη αισθησιακή γυναίκα που είχε γνωρίσει ο Αλί. Και το επιβεβαίωνε το έκπληκτο βλέμμα του που ταξίδευε πάνω της διακριτικό, μα απορριμμένο.

Δεν είπαν τίποτε. Μια σφιχτή αγκαλιά, αρκούσε εκείνη τη στιγμή.

Ο Θεόδωρος γονάτισε με ευλάβεια στο μνήμα της Ελένης, και φίλησε το λασπωμένο χώμα, κλαίγοντας βουβά. Η Ανδρονίκη αποσύρθηκε από διακριτικότητα και μπήκε στο αυτοκίνητο να τον περιμένει. Δεν τον άφησε με τίποτε να πάει στο ξενοδοχείο που είχε κάνει κράτηση, και τον φιλοξένησε στο σπίτι της που ήταν φοβερά ακατάστατο, μιας και δεν έμενε σχεδόν καθόλου εκεί, η Ανδρονίκη όλο αυτόν τον καιρό.

Του έδωσε κλειδιά και τον άφησε να ξεκουραστεί, εξηγώντας του που θα βρει ταξί και την διεύθυνση του ατελιέ της.

Η Ανδρονίκη, δεν τον εμπιστεύτηκε. Δεν του ανέφερε τίποτε για τα προβλήματά της, ούτε για την κατάσταση της Ιουλίας. Εξάλλου ο Αλί, δεν γνώριζε τίποτε για εκείνη, εκτός από το ότι ήταν αδελφική φίλη της Ελένης.

Εκείνος της ανακοίνωσε πως σκόπευε να εγκατασταθεί μόνιμα στην Ελλάδα, και μάλιστα στην Θεσσαλονίκη, και πως λογάριάζε πολύ σύντομα να αγοράσει ένα μικρό διαμέρισμα, για να είναι κοντά στην Ελένη του.

Λογάριαζε μάλιστα να αγοράσει και να κομψοτεχνήσει ένα μνήμα, όπου θα πήγαινε την Ελένη, μετά την εκταφή και ο ίδιος όταν θα ερχόταν η ώρα.

«Το σπίτι μας», όπως το ονόμαζε. «Το σπίτι που δεν προλάβουμε να χαρούμε. Εκεί θα είμαστε πάντα μαζί!»

Η Ανδρονίκη όφειλε να τον προσγειώσει πριν βάλει τα σχέδιά του σε εφαρμογή. Του υπενθύμισε την τελευταία επιθυμία της Ελένης, και ότι επρόκειτο να την πάρει μαζί της στο ψαρονήσι που είχε επιλέξει. Όταν θα πήγαινε, γιατί ακόμη τίποτε δεν ήταν σίγουρο...

Ο Αλί ήταν ανένδοτος, και λίγο έλειψε να έρθουν σε ρήξη, αν η Ανδρονίκη δεν έφευγε αφήνοντάς τον σύζυλο στο διαμέρισμά της. Από την μια πίστευε πως με αυτή της την ενέργεια του άφηνε περιθώρια για να σκεφτεί, κι από την άλλη πολύ φοβόταν πως όταν θα επέστρεφε σπίτι της δεν θα τον έβρισκε μέσα.

Είχε κάθε νόμιμο δικαίωμα να διεκδικήσει αυτό που ήθελε, αλλά όχι και το ηθικό δικαίωμα να προβεί σε ότι είχε προγραμματίσει.

Όφειλε να αποδεχτεί την επιθυμία εκείνης.

Θυμωμένη κατέληξε στο ατελιέ της όπου δέχτηκε με έκπληξη το πρώτο μετά από τόσο καιρό τηλεφώνημα της κόρης της.

Την καλούσε γρήγορα κοντά της κι εκείνη έσπευσε να εκπληρώσει την τόσο έντονη επιθυμία της.

Την περίμενε στην αυλόπορτα, με ανυπομονησία. Μετά από ενάμισι χρόνο την αγκάλιασε για πρώτη φορά. Μια μικρή σπίθα τρεμόπαιζε στο βλέμμα της μικρής της, μια μικρούλα σπίθα ζωής. Τι να ήταν εκείνο που έδωσε λίγη ανάσα στο πνιγμένο σπυργιτάκι της;

Την πήρε από το χέρι και με ενθουσιασμό μικρού παιδιού, την οδήγησε στο πίσω μέρος της αυλής.

Σε ένα μικρό περιφραγμένο παρτέρι, που της είχαν παραχωρήσει και είχε και το όνομά της σε μια ταμπελίτσα γραμμένο, είχε φυτέψει μια λεμονιά και λίγα χρυσάνθεμα.

Η κηπουρική ήταν μέρος της θεραπείας τους και οι ασθενείς ασχολούταν τις ελεύθερες ώρες τους με αυτή.

Η λεμονιά που της έδειχνε με περισσό καμάρι, είχε πετάξει δυο δειλά μικρά φυλλαράκια. Επιδεικτικά η Ιουλία, έδειξε με το δάχτυλό της τα μικρά φύλλα, βροντοφωνάζοντας σαν μικρό παιδί.

- Μαμά κοίτα!

Δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της Ανδρονίκης, που αγκάλιασε την Ιουλία της τόσο τρυφερά και προσεχτικά, όπως την μάνα που πρωτοαντικρίζει το λεχούδι της.

Ανάκατα συναισθήματα πάλευαν μέσα της. Μπερδεμένες σκέψεις πάλευαν το μυαλό της. Από την μια χαιρόταν για την μικρή αυτή πρόοδο της κόρης της.

Από την άλλη τρόμαζε στην σκέψη πως η ψυχή του παιδιού της, ίσως γύρισε σε εκείνη την πρώτιστη παιδική ηλικία και δεν θα μεγάλωνε, δεν θα ωρίμαζε ποτέ ξανά.

Η Ιουλία, γλίστρησε από την αγκαλιά της μητέρας της, γονάτισε στο χώμα, έκοψε ένα χρυσάνθεμο και της το πρόσφερε.

Τότε μόνο αντίκρισε το δακρυσμένο βλέμμα της μητέρας της και πήρε απορημένα να την χαϊδεύει στο μάγουλο.

- Γιατί μαμά; Δεν σου αρέσει; Δεν σου αρέσουν τα λουλούδια μου; Την ρώτησε και η Ανδρονίκη ξέσπασε σε λυγμούς.

Με την επέμβαση των νοσηλευτριών, απομακρύνθηκε από την απορημένη και θλιμμένη πάλι κόρη της.

Η συζήτηση με τον θεράποντα γιατρό, στάθηκε σωτήρια σανίδα για την Ανδρονίκη.

Τίποτε από ότι φαντάστηκε δεν ευσταθούσε, την επιβεβαίωσε ο γιατρός.

Απλά, είχε αρχίσει με μικρά δειλά βήματα, να επανέρχεται στην ζωή. Να βιώνει την χαρά της δημιουργίας.

Της γένεσης του καινούργιου, της ζωής, μέσα από τον κόπο και την φροντίδα. Και εκδήλωνε τον θαυμασμό της και την ικανοποίησή της με τον ίδιο αγνό τρόπο, όπως αυτό των μικρών παιδιών. Γιατί τα πάντα για την Ιουλία, ήταν σαν να ξεκινούσαν από εκείνη την στιγμή.

Την στιγμή, της έναρξης της επαναφοράς της στην ζωή.

Της εξήγησε ακόμη πως ήταν φοβερά παρήγορο το γεγονός ότι αυτή της την χαρά, θέλησε να την μοιραστεί, μαζί της, γεγονός που δείχνει πως την εμπιστεύεται και την αγαπάει.

Ακόμη την συμβούλεψε για την ανάγκη που είχε της επιβράβευσης των άλλων για όσα δημιουργούσε. Οποιαδήποτε αντίδραση, πλην της συναίνεσης και της ενθάρρυνσης της δικής της χαράς, ήταν δυνατόν να την εκλάβει σαν αποθάρρυνση και να την θλίψει και πάλι.

Μισή ώρα αργότερα η σοφότερη Ανδρονίκη, έψαχνε την Ιουλία στον αυλόγυρο με αγωνία. Δεν την βρήκε αμέσως. Κατευθύνθηκε στο παρτέρι, όπου την αντίκρισε να προσπαθεί να ξεριζώσει με μανία την λεμονιά της.

Είχε ήδη τσαλαπατήσει τα χρυσάνθεμα που σκόρπισαν έναν γύρο τα ευαίσθητα πέταλά τους.

Έτρεξε κοντά της και προσπάθησε να την ηρεμήσει απομακρύνοντας την από το παρτέρι.

Η Ιουλία, χτυπιόταν μέσα στην αγκαλιά της να ελευθερωθεί και της φώναζε να φύγει και να την αφήσει ήσυχη. Χρειάστηκε να επέμβουν και πάλι οι ειδικοί, για να ηρεμήσουν αυτή την φορά την Ιουλία.

Καταστροφή! Όλεθρος.

Η Ιουλία κοιμόταν βαθιά στο δωμάτιό της μετά την ηρεμιστική ένεση που της έκαναν και η Ανδρονίκη έκλαιγε γοερά στο κατεστραμμένο παρτέρι.

Μια αναλαμπή φώτισε για λίγο το θολωμένο μυαλό της. Έφυγε τρέχοντας από την Κλινική και επέστρεψε σε μια ώρα με δύο καφάσια βολβούς και φύτες εποχιακών φυτών. Με την μικρή τσάπα που βρήκε, φύτεψε τα λουλούδια και τους βολβούς και σκάλισε το χώμα της μισοξεριζωμένης λεμονίτσας, και έβαλε όσο μπορούσε τις ρίζες της βαθύτερα στη γη.

Τοποθέτησε ένα μικρό ξύλινο υποστήριγμα για να την βοηθήσει και μετά πότισε το φρεσκοσκαμμένο χώμα.

Συμπλήρωσε στην ταμπελίτσα, κάτω από το όνομα της Ιουλίας και το δικό της και πήγε στο δωμάτιο της κόρης της να την περιμένει να ξυπνήσει.

Η Ιουλία άνοιξε τα βλέφαρά της, λίγο πριν πάρει να νυχτώνει.

Απρόθυμα δέχτηκε να την ακολουθήσει στην αυλή.

Όταν αντίκρισε το παρτέρι της και είδε όλα εκείνα τα μικρά λουλουδάκια βαλμένα με τόση τάξη κατά σειρές στο χώμα, τέντωσε τα τσίνορα της με φοβερή έκπληξη και αγκάλιασε και πάλι αυθόρμητα την μητέρα της.

Εκείνη της εξήγησε ότι σε λίγο καιρό θα φύτεωναν και οι ανεμώνες που είχε σπείρει στα δεξιά, και το παρτέρι θα γινόταν ένας μικρός παράδεισος.

Της είπε ακόμη πως αν ήθελε θα μπορούσαν να φυτέψουν και άλλα λουλούδια, μαζί αυτή την φορά, την Άνοιξη, πολύχρωμα και μυρωδάτα.

Και η Ιουλία, άρχισε δειλά στην αρχή, θαρρετά αργότερα να μιλάει, να ζητάει και να εκφράζει όνειρα, επιθυμίες.

Ήθελε λέει έναν μεγάλο κήπο. Ήθελε να φυτέψει τριανταφυλλιές και κρίνους και γαρίφαλα. Και μπεντούνιες και ζουμπούλια, και μπουκαμβίλιες και μια πασχαλιά.

Και θα ήθελε λέει κι ένα μικρό γατάκι, όχι μάλλον κουταβάκι, να παίζει μαζί του στο γρασίδι. Και.....να είναι και η μαμά της μαζί και..... να γελάνε....να γελάνε.....

Ο Αλί, πολύ γρήγορα συνειδητοποίησε το λάθος που ήταν έτοιμος να κάνει.

Μετά από ένα μήνα διαμονή στην Θεσσαλονίκη, αποφάσισε πως ο τόπος δεν ήταν κατάλληλος για να αφήσει εκεί την στερνή του ζήση και επέλεξε να επιστρέψει πίσω στην πατρίδα του , μια κι εκείνο που τον έδενε στον ξένο τόπο, δεν μπορούσε να το έχει.

Θα έμενε όμως μέχρι την εκταφή, που θα γινόταν σε οχτώ μήνες για να αγγίξει για στερνή φορά, τον άνθρωπο που ομόρφυνε όσο κανένας άλλος την μονότονη ζωή του.

«Θα την φιλήσω για τελευταία φορά και θα φύγω», εξομολογήθηκε στην Ανδρονίκη, με κομπιασμένες και πνιγμένες στο κλάμα λέξεις.

Έτσι θα γίνει όπως εκείνη ήθελε.

Αρχές Μαΐου, η Ιουλία περνούσε την αυλόπορτα της Κλινικής πιασμένη χέρι-χέρι με την μητέρα της, με προορισμό τον κόσμο αυτή την φορά.

Της είχε αγοράσει η Ανδρονίκη ένα πολύχρωμο, αεράτο φόρεμα, ειδικά για εκείνη την μέρα και φάνταζε αιθέρια μέσα σε αυτό.

Τα πυκνά της μαύρα κατσαρά μαλλιά, είχαν μακρύνει αισθητά, ήταν φρεσκολουσμένα και έπαιζαν με τις αντανakλάσεις του ήλιου πάνω τους.

Έλαμπε σαν νεράιδα βγαλμένη από παιδικό παραμύθι.

Τα πανέμορφα μάτια της κοίταζαν αχόρταγα δεξιά-αριστερά, τα χείλη της μισάνοιχτα διψούσαν για κουβέντα για γέλιο...

Τίποτε δεν θύμιζε την Ιουλία που είχε περάσει εκείνη τη πόρτα δύο χρόνια πριν..

Τίποτε.

Η Ανδρονίκη είχε φροντίσει το σπίτι να είναι ιδιαίτερα περιποιημένο. Είχε τοποθετήσει σε κάθε γωνιά πολύχρωμα ανθοστόλιστα βάζα.

Οι κουρτίνες ήταν όλες τραβηγμένες για να μπαίνει από παντού διάχυτος ο ήλιος.

Με το γύρισμα του κλειδιού στην πόρτα, ένα κατάσπρονουδωτό κουταβάκι, έτρεξε να τις υποδεχτεί.

Φορούσε μια μεγάλη κόκκινη κορδέλα και κόντευε να σπάσει την ουρά του, από την χαρά. Έτρεξε ένα γύρο το διαμέρισμα όλο και σε χρόνο αστραπή ξαναβρισκόταν στα πόδια της Ιουλίας που αποσβολωμένη από την έκπληξη, παρακολουθούσε το μικρό σκυλάκι.

Ήταν η έκπληξη της Ανδρονίκης. Ένα δώρο ζωής, στην ζωή που ξαναγύριζε!

Ο Αλί, δεν γνώριζε τίποτε για την πρώτιστη κατάσταση της Ιουλίας. Η Ανδρονίκη σε κάποια τους συζήτηση, του είχε πει πως η κόρη της βρισκόταν στο εξωτερικό για μετεκπαίδευση στις σπουδές της.

Την ημέρα που κατά τα λεγόμενά της θα επέστρεφε, ο Αλί προτίμησε να λείπει από το σπίτι που ακόμη φιλοξενούνταν, με την διακριτική πρόφαση κάποιας δουλειάς, έτσι για να αφήσει μάννα και κόρη να χαρούν το επανασμήξιμο τους.

Η Ανδρονίκη εξήγησε στην Ιουλία για τον φιλοξενούμενο, τον σκοπό της επίσκεψής του και την σύντομη επερχόμενη αναχώρησή του.

Η Ιουλία προτίμησε να μείνει μερικές μέρες με την μητέρα της, έως ότου με την βοήθειά της έβρισκε κάποια προσωρινή δουλειά, και κατόπιν θα επέστρεφε στο δικό της διαμέρισμα.

Αργά το βράδυ, γύρω στις δέκα κι ενώ η Ιουλία με την Ανδρονίκη έπαιζαν στο σαλόνι με τον καινούργιο τους συγγάτοικο, που είχε στην κυριολεξία αναστατώσει και ανακατώσει τα πάντα, χτύπησε το θυροτηλέφωνο.

Ήταν ο Αλί, που από διακριτικότητα και πάλι δεν χρησιμοποίησε τα κλειδιά του.

Το τραπέζι ήταν στρωμένο και το φαγητό άχνιζε, ποτίζοντας τον χώρο με την ζεστή του ευωδιά.

Η Τζούντι, το κουταβάκι, αλυχτούσε πεινασμένο ολόγυρα στο τραπέζι, κι έδειχνε απρόθυμο να περιοριστεί στα βουτηγμένα στο γάλα μπισκότα που του είχαν ετοιμάσει για βραδινό.

Ο Αλί πέρασε διστακτικά στο διαμέρισμα, όπου επικρατούσε κυριολεκτικά ένα χάος, χειρότερο κι από εκείνο που είχε πρωτοαντικρύσει, όταν δέχτηκε να φιλοξενηθεί.

Η Ανδρονίκη έσπευσε να συστήσει την Ιουλία στον Αλί και μετά τα τυπικά, πέρασαν στην τραπεζαρία για το βραδινό.

Με την βοήθεια του κρασιού, ο πάγος έσπασε γρήγορα, τα σφιγμένα κορμιά χαλάρωσαν και η συζήτηση απλώθηκε σε διάφορα ουδέτερα και ανώδυνα θέματα.

Η Ιουλία, ζήτησε από τον Αλί, διάφορες πληροφορίες για την Αίγυπτο, την ζωή των εκεί ανθρώπων, την νοοτροπία, τις συνήθειές τους.

Κι εκείνος χωρίς να της χαλάσει χατίρι, απαντούσε στις αλλεπάλληλες ερωτήσεις της με προθυμία και υπομονή.

Η νύχτα είχε κυλήσει ευχάριστα και περασμένες δώδεκα πια, η Ανδρονίκη τους πρότεινε να περάσουν στο σαλόνι για ένα τελευταίο ποτό. Το κέφι απλωνόταν στην παρέα τους τόσο φυσικό και απαραβίαστο, όπως εκείνα τα βράδια στην Αίγυπτο, που με τόση νοσταλγία θυμόταν η Ανδρονίκη!

Η Τζούντι κοιμόταν στα πόδια της Ιουλίας που στην κυριολεξία ρουφούσε τα λόγια του Αλί, σε μπερδεμένα σπαστά Αγγλικά και Ελληνικά.

Έδειχνε γοητευμένη από τον κατά πολύ μεγαλύτερο αλλά ακαταμάχητα γοητευτικό συνομιλητή της.

Η Ανδρονίκη αποσύρθηκε γρήγορα και άφησε τους άλλους δύο να συνεχίσουν μόνοι τη βραδιά. Ήταν εξάλλου τόσο κουρασμένη από τα γεγονότα, όλον αυτόν τον καιρό!

Τα πάντα όμως είχαν πάρει τον δρόμο τους.

Η Ιουλία είχε επιστρέψει στην ζωή υγιής και δυνατή. Επιτέλους μπορούσε να χαλαρώσει και να αφεθεί σε έναν βαθύ και λυτρωτικό ύπνο!

Είχαν περάσει δυο βδομάδες από εκείνη την πρώτη μέρα της επιστροφής της Ιουλίας.

Η Ανδρονίκη επικοινωνήσε με όλους τους γνωστούς της που θα μπορούσαν να προσφέρουν στην Ιουλία μια καλή θέση εργασίας και η προσπάθειά της απέδωσε καρπούς.

Η Θέση της γραμματέας του διοικητικού manager σε μια μεγάλη διαφημιστική εταιρία, θα μπορούσε να θεωρηθεί πολύ καλή θέση.

Η Ιουλία την αποδέχτηκε με μεγάλη χαρά και όρεξη για δουλειά.

Ο Αλί ολοένα τρέναρε την άφιξή του, προφασίζοντας συνεχώς δικαιολογίες.

Έδειχνε ξαφνικά, φοβερό ενδιαφέρον για το σπίτι, ετοίμαζε περίεργες παραδοσιακές Αιγυπτιακές λιχουδιές, στόλιζε τα βάζα με φρέσκα λουλούδια, συμμαζευε το σπίτι και περίμενε με την Τζούντι αγκαλιά τις δύο γυναίκες να επιστρέψουν στο σπίτι, φορώντας πάντα το καλύτερο χαμόγελο του. Η Ανδρονίκη άρχισε να υποψιάζεται πως ο Αλί, μάλλον δεν θα επέστρεφε ποτέ στην πατρίδα του, αλλά ούτε λόγος να το συζητήσει μαζί του.

Εξάλλου η παρουσία του στον χώρο της, όχι μόνο δεν την ενοχλούσε, αλλά είχε αποβεί και σωτήρια, με όλο αυτό το ενδιαφέρον που έδειχνε για την συμβίωσή τους.

Επιτέλους επέστρεφε σπίτι και την περίμενε κάποιος με στρωμένο το τραπέζι!

Τα απογεύματα που η Ανδρονίκη επέστρεφε στο ατελιέ, ο Αλί δεν έχανε την ευκαιρία να προτείνει στην Ιουλία να βγουν έξω. Έκαναν τρομερό ντουέτο μαζί και το έδειχναν.

Η πρώτη της θλίψη στο βλέμμα του Αλί, είχε πλέον εξαφανιστεί. Το μόνο που τον ενδιέφερε πια ήταν η Ιουλία. Κι εκείνη που στα σίγουρα είχε αντιληφθεί τα συναισθήματά του, φανερά κολακευμένη, τροφοδοτούσε με επιτυχία το ενδιαφέρον του.

Η Ανδρονίκη είχε αντιληφθεί τα πάντα, αλλά παρίστανε την αδιάφορη, ή μάλλον την ανίδη.

Το μόνο που την ενδιέφερε, ήταν η υγεία και η ευτυχία της κόρης της. Κι οτιδήποτε μπορούσε να την βοηθήσει, ήταν για εκείνη αποδεκτό.

Οτιδήποτε και οτιοσδήποτε!

Η φιλία εξελίχτηκε σε ένα τρυφερό αμοιβαίο συναίσθημα, που κατέληξε σε αληθινή αγάπη και γέννησε την επιθυμία και ανάγκη για συμβίωση.

Η Ιουλία μετακόμισε πλέον στο δικό της διαμέρισμα και όπως ήταν φυσικό, όχι μόνη της.

Το σπίτι της Ανδρονίκης ερήμωσε και πάλι. Έτσι έπεσε με όρεξη στην δουλειά, στην μοναδική της εξάλλου διέξοδο.

Η ανακομιδή των οστών της Ελένης έγινε το ίδιο ήσυχα, όπως και η ταφή της. Ο ειδικός στην ανακομιδή, και οι τρεις τους. Ο Αλί επέμενε να περιμένουν αυτή την μέρα, πριν τυπωθούν, τα προσκλητήρια του γάμου τους. Η επιθυμία του σεβαστή κι από την Ιουλία, που θεώρησε χρέος της να παρευρίσκεται στην εκταφή, παρ ' όλες τις αντιρρήσεις της μητέρας της.

Κανείς τους δεν λιποψύχησε, ούτε αισθάνθηκε αποστροφή στο θέαμα. Ήταν άραγε, τόσο μεγάλη η αγάπη τους για το χαμένο πρόσωπο, τόση η αγωνία να το ξαναδούν, έστω και ότι απέμεινε από εκείνο, κανείς δεν μπορούσε να εξηγήσει. Παρέμειναν εκεί ως το τέλος της τελετής, προσκύνησαν τα οστά και φρόντισαν από κοινού για τα περαιτέρω.

Το δρύινο κασελάκι με τα πλυμένα και αποστειρωμένα πλέον οστά, θα ήταν έτοιμο για παραλαβή σε δέκα μέρες.

Έτσι η Ανδρονίκη θα μπορούσε πλέον να ετοιμαστεί για το ταξίδι της ζωής της.

Ο Αντώνης δέκα μέτρα μόλις μακριά τους, σκυφτός στο μνήμα της μητέρας του, κρυμμένος πίσω από την αναρριχόμενη τριανταφυλλιά που είχε ο ίδιος φυτέψει, παρακολουθούσε όλη την διαδικασία της εκταφής.

Πολλές φορές όλα τα χρόνια που προηγήθηκαν, δεν είχε δει την Ανδρονίκη στο μνήμα της φίλης της! Αλλά πάντα κρυβόταν μην την συναντήσει. Μόνο όταν έφευγε εκείνη, φρόντιζε να αφήσει στο μνήμα της Ελένης ένα και μόνο λίκι και να της ανάψει ένα ρεσό κεράκι, δίπλα στην φωτογραφία!

Τα μάτια του δακρυσμένα, συνεχώς καρφωμένα πάνω στο λυγρό κορμί της Ιουλίας, στο σταρένιο της πρόσωπο, στα χέρια της που συνεχώς άγγιζαν τον μελαψό άντρα δίπλα της.

Πόσο είχε ομορφύνει η Ιουλία του! Πόσο λαμπερή, πόσο ευτυχισμένη έδειχνε! Πόσο ανάξιος είχε σταθεί ο ίδιος!

Ήθελε να τρέξει, να φανερωθεί μπροστά της, να την κοιτάξει στα μάτια, να κλάψει ζητώντας την πολλοστή φορά συγγνώμη!

Κι εκείνη, να τον αγκαλιάσει, να τον παρατήρει τον άλλον σύζυγο και να φύγει μαζί του αγκαλιά! Αφού πρώτα την σύστηνε στην μητέρα του! Και μετά, να πάρουν τον δρόμο πιασμένοι χέρι χέρι, για άλλον τόπο, να μην ξαναγύριζαν ποτέ στην θλίψη, ποτέ στον πόνο!

“Μάνα, αν μπορείς και βλέπεις, αυτή είναι! Αυτή είναι η γυναίκα μου! Η αρχόντισσα της καρδιάς μου! Μα μου την πήρε άλλος!” ψιθύρισε στην φωτογραφία που τώρα κρατούσε στα δυο του χέρια.

“Την σκότωσα μάνα! Την σκότωσα! Την αγάπησα τόσο πολύ, αλλά δεν την άφησα να το νιώσει. Την σκότωσα!” έκλαιγε ο Αντώνης, βουβά, και τα δάκρυά του έπεφταν πάνω στην ξεθωριασμένη φωτογραφία. Και η εικόνα ολοένα θόλωνε, ολοένα ξεθώριαζε μέσα από τα τρεμάμενα στα βλέφαρα δάκρυα, δάκρυα μεταμέλειας, δάκρυα ανακούφισης.

Μέχρι που χάθηκε τελείως το πρόσωπο της μητέρας του και την θέση της πήρε το χαμογελαστό πρόσωπο της Ιουλίας. Εκείνης της ερωτευμένης μαζί του Ιουλίας, μπροστά στο τζάκι, μια παραμονή Χριστουγέννων.

Θα έδινε και την τελευταία του ανάσα για να γυρίσει έστω μια στιγμή τον χρόνο πίσω! Και να τα αλλάξει όλα! Όλα!

“Πόσο δυστυχισμένος είμαι μάνα!” είπε με βόγκο.

Κάποτε οι κοντινοί ψίθυροι έπαψαν. Απλώθηκε και πάλι η απόλυτη ησυχία.

Αυτή η χαρακτηριστική ησυχία των κοιμητηρίων που διασπάται μόνο από το τιτίβισμα των πουλιών, το τραγούδι του τζιτζικα και του τριζονιού, το θρόισμα των φύλλων, το μурμουρητό τραγούδι της βροχής, το τρελό βουητό του αέρα.

Μια διάσπαση που στο τέλος γίνεται ενσωμάτωση!

Και ταυτοποίηση! Αυτή είναι η ησυχία των κοιμητηρίων!

Απόκοσμη και γήινη! Αληθινή!

Σήκωσε το κεφάλι και έψαξε πάντα κρυμμένος πίσω από τα κλαδιά της τριανταφυλλιάς. Δεν υπήρχε κανείς!

Αναδίπλωσε το πονεμένο του κορμί, σηκώθηκε όρθιος.

Ξανακοίταξε ένα γύρο! Κανείς! Τότε σκούπισε τα δάκρυα στην φωτογραφία με το μανίκι του, και την εναπόθεσε με ευλάβεια στην θέση της. “ Αύριο, πάλι μάνα! Για τελευταία φορά! Αύριο!”

Είχε προγραμματίσει ο Αντώνης το ταξίδι του! Το τελευταίο του ταξίδι.

Θα πήγαινε σε μια άλλη χώρα, μακρινή, με μια μόνο ελπίδα! Να τον βοηθήσει ο άλλος ουρανός, που η Ιουλία δεν θα έβλεπε, ο άλλος αέρας, που η Ιουλία δεν θα ανέπνεε, να ξεχάσει! Εκεί θα άφηνε την στερνή πνοή του και το κουφάρι του!

Πλησίαζε στην πύλη σκυφτός με τα χέρια στις τσέπες του παντελονιού του. Σκεφτικός όπως πάντα! Αφηρημένος!

Και αυτό που ήθελε να αποφύγει, τελικά δεν το κατάφερε!

Έξω ακριβώς από την πύλη, στεκόταν οι τρεις τους, και συζητούσαν με μια μαυροντυμένη ηλικιωμένη κυρία!

“Τελικά, αν κάτι το έχει γράψει η μοίρα, δεν θα το αποφύγεις ποτέ!” σκέφτηκε.

Αντάμωσε πρώτο το ξαφνιασμένο βλέμμα της. Οι άλλοι δυο είχαν την πλάτη γυρισμένη. Δευτερόλεπτα αργότερα τον κοιτούσαν και οι δυο γυναίκες, το ίδιο αποσβολωμένες, όπως κι εκείνος! Ο Αλί, άργησε να καταλάβει τι συνέβαινε. Έβλεπαν έναν Αντώνη διαφορετικό από εκείνον που είχαν γνωρίσει. Είχε γκριζάρει, είχε καταβληθεί.

Είχε κυρτώσει, και είχε πάρει αρκετά κιλά! Που είχε χαθεί εκείνη η σιγουριά, η λεβεντιά, η ακαταμάχητη γοητεία;

Χαμήλωσε το βλέμμα του και άνοιξε το βήμα του να τρέξει, να χαθεί...!

Τον πρόλαβε όμως η Ιουλία και τον άγγιξε στον ώμο, ζητώντας του μια στιγμή ακρόασης!

“Ένα λεπτό” του είπε. “Άκουσέ με μόνο ένα λεπτό! Σε παρακαλώ!”

Η Ιουλία του, παρακαλούσε! Και πάλι παρακαλούσε!

Αυτή, που ενάμισι χρόνο τον παρακαλούσε με το βλέμμα της, να σταματήσει να της φέρεται απάνθρωπα! Να την καταλάβει, να την νιώσει, να της δώσει ότι δικαιούταν, προσοχή φροντίδα, έγνοια. Να της χαρίσει ότι άξιζε. Αγάπη!

Ντρεπόταν τόσο πολύ! Τόσο πολύ που μούδιασε ολόκληρος! Άνοιξε τα χείλη να αρθρώσει κάτι, μα ο κόμπος στον λαιμό του δεν του επέτρεψε.

Τα πόδια του δεν τον κρατούσαν άλλο, θα είχε σωριαστεί σίγουρα από την ζάλη που τον τύλιξε, αν δεν τον κρατούσε η Ανδρονίκη από το μπράτσο, που είχε πλησιάσει ανήσυχη για το τι θα ακολουθούσε, αλλά αντιλήφθηκε την χλομάδα του.

Έτρεξε ο Αλί να βοηθήσει, τον κάθισαν στο παγκάκι κάτω από τον πλάτανο.

Η Ανδρονίκη απευθύνθηκε στην Ιουλία, κάνοντας ταυτόχρονα αέρα στο πρόσωπο του Αντώνη.

- Είναι δική μου υποχρέωση να εξηγήσω Ιουλία! Εσύ με τον Αλί, καλύτερα να περάσετε απέναντι, να πιείτε έναν καφέ και να με περιμένετε!

- Μα...

- Άκουσέ με Ιουλία, σε παρακαλώ! Είναι δικό μου το χρέος! Εσύ έκανες το σωστό. Συγχώρεσες! Κι εμένα και τον Αντώνη! Είναι καιρός τώρα να ζητήσω την δική μου συγγνώμη, να εξηγήσω, και ίσως λάβω συγχώρεση!

Η Ιουλία άπλωσε το αριστερό της χέρι. Με το δεξί, κρατούσε σφιχτά τον Αλί.

Εκείνος την ακούμπησε δειλά με τα ακροδάχτυλα. “Λυπάμαι!” του είπε. “Θέλω να είσαι πάντα καλά!”

Ο Αντώνης την έβλεπε να χάνεται στο βάθος του δρόμου, αγκαλιασμένη με τον Αλί και είχε μια μικρή ελπίδα ότι θα γύριζε να του ρίξει μια ύστατη ματιά! Αλλά δεν γύρισε ποτέ! Χάθηκε η θωριά της μέσα στην κάψα του Σεπτεμβριάτικου μεσημεριού, κι όπως άτμιζε η γη, εκείνη γινόταν άυλη, εξωτική, μια οπτασία!

Η Ανδρονίκη κάθισε δίπλα του, τον περίμενε να συνέλθει εντελώς από την συγκίνηση και με έκδηλη αμηχανία άρχισε τον απολογητικό μονόλογό της.

- Ήταν τρία χρόνια μετά χωρισμό μου από τον πατέρα της Ιουλίας.

Γνώρισα τον πατέρα σου εντελώς απρόσμενα! Στην κυριολεξία έπεσα πάνω του, την ώρα που κατέβαινα από το αστικό! Τον ερωτεύτηκα με την πρώτη ματιά. Δεν ρώτησα τίποτε, δεν ζήτησα τίποτε! Ανέπνεα μόνο μέσα από την ανάσα του! Ήξερα μόνο ότι ήταν γιατρός και είχε πολλές υποχρεώσεις. Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι θα μπορούσε να μου κρύψει το παραμικρό.

Έδειχνε τόσο ερωτευμένος και αφοσιωμένος μαζί μου, που ποτέ δεν φαντάστηκα το παραμικρό!

Μέχρι που μια μέρα μου αποκάλυψε μόνος του, την αλήθεια και έχασα την γη κάτω από τα πόδια μου. Μου γνωστοποίησε τον γάμο του, την ύπαρξη των δυο παιδιών του, αλλά με διαβεβαίωσε ότι ήταν σε διάσταση με την μητέρα τους! Αργότερα, μήνες αργότερα μου φανέρωσε τις προσπάθειες επανασύνδεσης που έκανε εκείνη, και το δίλημμά του να επιστρέψει στην συζυγική του θαλπωρή! Εκεί, ναι, οφείλω να ομολογήσω πως στάθηκα ανάξια να τον διώξω από την ζωή μου, πως έκανα ποταπές σκέψεις να τον διεκδικήσω από εσάς, αλλά ότι και αν έκανα, ότι και αν έλεγα εγώ τότε, αποδείχτηκε εκ των υστέρων ότι ήταν μάταιο!

- Μάταιο; ρώτησε ο Αντώνης χαιρέκακα και την κάρφωσε με το βλέμμα του.

- Ναι Αντώνη, μάταιο! Γιατί ο πατέρας σου προφασιζόταν! Δεν μιλούσε ποτέ με αλήθειες. Έλεγε το ένα ψέμα μετά το άλλο και για να τα καλύψει έβρισκε προφάσεις.

- Για το ποιος ήταν ο πατέρας μου θέλησες να μου μιλήσεις; Εγώ γνωρίζω καλύτερα από τον καθένα το ποιος ήταν και το ποιος εξακολουθεί να είναι. Κάτι για σένα, έχεις να μου πεις; ρώτησε ο Αντώνης και τινάχτηκε όρθιος. Τώρα στεκόταν μπροστά στην Ανδρονίκη, με τα χέρια στις τσέπες του παντελονιού του και πάλι κουνώντας νευρικά το δεξί του πόδι.

Η Ανδρονίκη τον παρακάλεσε να ξανακαθίσει δίπλα της και συνέχισε.

- Ήρθε η μητέρα σου και με βρήκε!

- Η μητέρα μου; Πότε; Λες ψέματα! Αδύνατον!

- Κι όμως ήρθε Αντώνη! Μετά που χώρισα με τον πατέρα σου!

- Τι παραμύθια μου πουλάς τώρα; Αφού όταν πέθανε η μητέρα μου εσύ εξακολουθούσες να είσαι μαζί του!

- Δεν είναι αλήθεια! Δεν ξέρω πότε αυτοκτόνησε η μητέρα σου, αλλά εγώ ήδη είχα χωρίσει με τον πατέρα σου!

Οι τόνοι είχαν ανεβεί, οι φωνές τους έσχιζαν την σιωπή. Έξαλλος ο Αντώνης σηκώθηκε να φύγει σφίγγοντας τις γροθιές του.

- Η μητέρα σου ήταν άρρωστη! Φώναξε η Ανδρονίκη, και εκείνος γύρισε ξαφνιασμένος το κεφάλι.

- Πως το ξέρεις αυτό; με δυο βιαστικά βήματα την πλησίασε και αρπάζοντας την από τα μπράτσα, έφερε το πρόσωπό της στην ευθεία με το δικό του. Η Ανδρονίκη ίσα που πατούσε στις μύτες των παπουτσιών της. Ωστόσο άφοβα, στύλωσε το βλέμμα της μέσα στο δικό του και συνέχισε.

- Μου το είπε η ίδια, όταν ήρθε και με βρήκε! Επρόκειτο να κάνει ένα μεγάλο χειρουργείο, δεν ξέρω τι είδους χειρουργείο...

Ο Αντώνης χαλάρωνε σιγά σιγά τα χέρια του, μέχρι που τα κρέμασε ανάπηρα θαρρείς στα πλευρά του. Έπεσαν στα αριστερά και δεξιά του, με τόσο κρότο, σαν σπασμένα φτερά!

Ξανακάθισαν και οι δυο στο παγκάκι.

Η Ανδρονίκη διηγήθηκε όλη την υπόλοιπη αλήθεια, κι εκείνος άκουγε έχοντας κρυμμένο το πρόσωπό του μέσα στις δυο του παλάμες.

Κάποια στιγμή, σαν να τον χτύπησε ηλεκτρισμός, έψαξε το πορτοφόλι του και έβγαλε το το μικρό φθαρμένο σημείωμα. Το ξαναδιάβασε. Είχε καταλάβει! Το Α.Ι!

Ανδρονίκη, Ιουλία!

Η μητέρα του, εν τέλει για τον ίδιο είχε αφήσει εκείνο το σημείωμα! Από φόβο όμως μην πέσει στα χέρια άλλων, το είχε γράψει τόσο συνθηματικά!

Θυμήθηκε! Τι τραγικό! Εκείνη την στιγμή, θυμήθηκε! Θολές εικόνες, σαν σκηνές ονείρου ερχόταν στην μνήμη του, που ολοένα γινόταν πιο ξεκάθαρες!

Ήταν το βράδυ της ίδιας μέρας! Μετά το χαστούκι που έδωσε στην Ανδρονίκη, εκεί στα σκαλιά της εκκλησίας! Αναγκάστηκε να γυρίσει περπατώντας σπίτι του, αφού δεν είχε δεκάρα στην τσέπη του! Δεν ήταν κανείς στο σπίτι, εκείνο το βράδυ! Νηστικός, διψασμένος και άυπνος όπως ήταν, άρπαξε ένα σφαλισμένο μπουκάλι ούισκι και κλείστηκε στο δωμάτιο του. Κατέβασε το μισό μονορούφι, και λίγα λεπτά αργότερα , έχασε κάθε επαφή! Ήταν το πρώτο του μεθύσι! Τον βρήκε η μητέρα του μια ώρα αργότερα λιπόθυμο στο πάτωμα! Τρόμαξε να τον συνεφέρει!

Όταν άρχισε να καταλαβαίνει που βρίσκεται και ποιος είναι, εκείνη άρχισε να τον μαλώνει για την κατάστασή του, να τον ρωτάει, να ζητάει εξηγήσεις.

Εκείνος τραυλίζοντας, της είπε όλα όσα είχε κατορθώσει από το προηγούμενο βράδυ, και τι σκόπευε να κάνει!

Κι εκείνη χαδεύοντας του τα μαλλιά, του είπε ωστόσο αυστηρά! “Δεν φταίνει αγόρι μου αυτές, μην φωλιάζεις το μίσος στην ψυχή σου! Δεν φταίει καμιά γυναίκα! Η φύση του πατέρα σου φταίει! Κι εγώ, που του έδωσα το δικαίωμα!”

Μετά τον παρακάλεσε να σταματήσει να ασχολείται με την σχέση των γονιών του, και να επικεντρωθεί στις σπουδές του και στο μέλλον του! Και τον έβαλε να υποσχεθεί ότι δεν θα παρακολουθούσε τον πατέρα του ποτέ ξανά! Και δεν θα ενδιαφερόταν ξανά για τις ερωτικές του περιπτώξεις!

Ύστερα αποκοιμήθηκε στην αγκαλιά της. Το επόμενο πρωινό, δεν θυμόταν τίποτε από όσα είχαν διαδραματιστεί. Πονούσε φοβερά το κεφάλι του. Η μητέρα του του τόνισε πως πολύ σύντομα θα επαναλάμβαναν την συζήτηση για να την εμπεδώσει! Δεν το έκαναν ποτέ!

Ο Αντώνης θυμήθηκε! Και κατάλαβε! Όλη η ζωή του, ένα παρεξηγημένο μίσος! Και εξομολογήθηκε! Και συγχώρεσε! Και ζήτησε συγχώρεση!

Η Ανδρονίκη είδε την συντριβή του, ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του. Άπλωσε χέρια, άνοιξε αγκαλιά, κι εκείνος βρήκε καταφύγιο, βρήκε παρηγοριά, για πρώτη φορά μετά από είκοσι ολόκληρα χρόνια.

Έκλαιγαν μαζί, και ο καθένας χωριστά κέρδιζε την δική του ανακούφιση μέσα από την κοινή συγχώρεση.

Κάποτε τα δάκρυα στέρεψαν και τα κορμιά λύθηκαν, και σώπασαν και έγιναν αναπόσπαστο κομμάτι της απόκοσμης εκείνης ησυχίας!

Η Ιουλία και ο Αλί ανησύχησαν! Είχε περάσει ένα δίωρο και η Ανδρονίκη δεν πήγε στο καφέ να τους συναντήσει! Την κάλεσαν στο κινητό. Την ώρα που απάντησε την κλήση, ο Αντώνης σηκώθηκε, και με βήμα βαρύ πήρε τον δρόμο της επιστροφής.

Όταν ξεμάκρυνε αρκετά, σήκωσε το δεξί του χέρι, χωρίς να στρέψει το κορμί του και αποχαιρέτησε την Ανδρονίκη. Στα μάτια της φάνταζε στερνός εκείνος ο αποχαιρετισμός. Και ήταν!

Ήταν ήδη πολύ αργά γι αυτόν. Την επόμενη κιόλας ημέρα, θα εξαφάνιζε ο ίδιος, κάθε ίχνος του.

Ο γάμος έγινε σε κλειστό κύκλο.

Λίγοι καλοί και πιστοί φίλοι της Ιουλίας, δυο τρεις συνάδελφοί της, το αφεντικό της, και δυο ζευγάρια γνωστά της Ανδρονίκης.

Για ταξίδι του μέλιτος, επέλεξαν την Αίγυπτο, που είχε μαγέψει την Ιουλία από τις αφηγήσεις του Αλί.

Έτσι, θα μπορούσαν και οι συγγενείς του να γνωρίσουν την νεοφερμένη νύφη.

Λίγο πριν την αναχώρησή τους, η Ανδρονίκη τους ανακοίνωσε την δική της οριστική αναχώρηση και την πιθανή απουσία της την ημέρα της επιστροφής τους.

Ένας μήνας που θα διαρκούσε το ταξίδι τους, ήταν αρκετός για την προετοιμασία της. Εξάλλου δεν είχε και τίποτε ιδιαίτερο να φροντίσει. Το σπίτι της θα το κλείδωνε έτσι, όπως ήταν.

Σκόπευε μόνο να διακόψει τις παροχές τηλεφώνου, ηλεκτρικού και ύδρευσης, να αδειάσει τον καταψύκτη της από όλα αυτά τα γαστριμαργικά που ακόμη υπήρχαν στο ψυγείο της μετά τον εφοδιασμό του από τον Αλί, και να σκεπάσει τα έπιπλα.

Η πολλή δουλειά την περίμενε στο ατελιέ. Έπρεπε όλα τα είδη να πακεταριστούν, να συσκευαστούν τα ήδη έτοιμα έργα της και να αποσταλούν στους αποδέκτες τους, να ειδοποιηθούν οι γκαλερίστες για την αλλαγή του τρόπου παραλαβής των έργων, να σταλούν και να μοιραστούν οι καινούργιες κάρτες με την νέα της διεύθυνση, και να συνεννοηθεί με την εταιρεία μεταφορών για την μετακόμιση.

Σε αυτό το θέμα ήξερε εκ των προτέρων ότι θα συναντούσε κάποιες δυσκολίες μιας και η μεταφορά επίπλων και μεγάλων σε όγκο αντικειμένων ήταν αρκετά δύσκολη στην Ψέριμο.

Το πλοίο της γραμμής έφευγε μια φορά μόνο την εβδομάδα από Θεσσαλονίκη για Κω, ένα ταξίδι είκοσι περίπου ωρών. Από εκεί θα έπρεπε να ναυλώσει μικρά ιδιωτικά πλοία, στα οποία θα μοιραζόταν τα πράγματα που θα ξεφόρτωναν εντέλει στην Ψέριμο. Τα ειδικά πλοία της γραμμής για το μικρό νησί, διατίθενται μόνο δύο φορές την εβδομάδα και μέσα στο καταχείμωνο τα δρομολόγια ήταν αναμφίβολα.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, ήταν κάπως δύσκολο να βρεθεί πρόθυμη μεταφορική εταιρεία ακόμη και σε αντάλλαγμα ένα αρκετά σοβαρό χρηματικό ποσό.

Έπρεπε ακόμη να ειδοποιήσει τον ιδιοκτήτη για την λήξη της μίσθωσης και να φροντίσει για την περιποίηση του χώρου, μιας και τόσα χρόνια, δεν είχε γίνει ούτε μια φορά σωστή καθαριότητα εκεί μέσα.

Το σαραβαλάκι της το είχε ήδη πουλήσει. Ένα καινούργιο, μεγαλύτερο αυτοκίνητο, θα περίμενε παρκαρισμένο έξω από το σπίτι της Ιουλίας, την ημέρα της επιστροφής τους. Ήταν το γαμήλιο δώρο της.

Πέμπτα Χριστούγεννα, από εκείνα τα ιστορικά και τόσο καθοριστικά Χριστούγεννα για την ζωή μάνας και κόρης. Πέμπτα Χριστούγεννα και η Ανδρονίκη μόνη. Αυτή τη φορά όμως, τίποτε δεν σκίαζε την ψυχή της, τίποτε δεν μαράζωνε το βλέμμα της.

Επικρατούσε μέσα της μια απόλυτη ηρεμία.

Μόλις είχε δεχτεί τηλεφώνημα από τους νεόνυμφους, περνούσαν υπέροχα, της ευχόταν καλές γιορτές και στην επιστροφή τους της έλεγαν πως θα της ανήγγειλαν το καταπληκτικότερο νέο.

Πέρασε όλες τις γιορτινές μέρες, κλεισμένη στο σπίτι, συντροφιά με το καλό κρασί, και τις παλιές φωτογραφίες.

Ξετύλιξε τις αναμνήσεις της, θυμήθηκε όλες τις ευχάριστες και δυσάρεστες στιγμές του βίου της, έκλαψε και γέλασε σταματώντας στην καθεμιά από αυτές, προσπαθώντας να θυμηθεί την κάθε στιγμή.

Καθάρισε το σπίτι της με ιδιαίτερη φροντίδα, αυτό το σπίτι που με τόσο κόπο και μεράκι είχε αποκτήσει!

Ξεδιάλυνε την ντουλάπα της και ταχτοποίησε τις βαλίτσες της με τα απαραίτητα μόνο ρούχα. Στο νησί της χρειαζόταν τα τζιν και τα χοντρά πουλόβερ. Δυο τρία μακό μπλουζάκια για τα καλοκαίρια, τα μαγιό της και τα παρεό. Τα καλά της φορέματα και τα ταγιέρ, τα τοποθέτησε σε σακούλες και τα πήγε στην εκκλησία της ενορίας της.

Η μέρα της αναχώρησης είχε οριστεί. Εννέα Ιανουαρίου.

Ένας Γενάρης παγωμένος και καταθλιπτικός. Το λευκό του ουρανού προμήνυε χιονιά.

Κι εκείνη, ξημερώματα ακόμη, πριν καλά-καλά προλάβει να χαράξει η μέρα, επιβιβαζόταν με το φορτηγό της μεταφορικής εταιρείας, στο πλοίο της γραμμής, για Κω. Κι από εκεί, στην Ψέριμο.

Η θαλασσοταραχή, έκανε το ταξίδι μακρύτερο και κουραστικό. Ήταν τυχερή, που με τα τόσα μποφόρ δεν είχε απαγορευτεί ο απόπλους.

Κι εκείνη η τρελή βροχή που μαστίγωνε το κατάστρωμα δεν της επέτρεψε στιγμή να γευτεί την αλμύρα του ταξιδιού της. Σχεδόν εικοσιτέσσερις ώρες κράτησε το ταξίδι της.

Όταν έφτασαν στην Ψέριμο κόντευε απόγευμα. Λόγω της θαλασσοταραχής δυσκολεύτηκε να ναυλώσει ιδιωτικά πλοiάρια τα οποία έτσι κι αλλιώς άργησαν να αποπλεύσουν. Το σκοτάδι δεν άργησε να απλωθεί.

Οι μεταφορείς είχαν ξεφορτώσει τα πάντα πριν τα μεσάνυχτα. Το φως της γεννήτριας δεν βοηθούσε και ιδιαίτερα για την σωστή τοποθέτηση των όσων είχαν μεταφέρει. Και το κυκλικό της ατελείωτης σκάλας του φάρου, δυσκόλευε περισσότερο τα πράγματα. Η νύχτα στο απόκοσμο νησί, ήταν η σκοτεινότερη που θα φανταζόταν ποτέ, η Ανδρονίκη.

Και οι ήχοι του ξένου και πρωτόγνωρου τόπου, τόσο διαφορετικοί!

Μόνο ο αέρας, ακουγόταν να λυσσομανεί στα κύματα που θέριευαν και έσκαγαν με πάταγο στους βράχους.

Αστέρια δεν υπήρχαν πουθενά στον ουρανό, που σκίζονταν κάθε τόσο από τις αστραπές.

Τα ψαροκάλυβα, πιο πέρα αμπαρωμένα. Λαμπιρίζανε τα χαμηλόφωτα παραθύρια τους, σαν αστράκια που πέσανε στην άμμο.

Και τα δεμένα ψαροκάικα, και οι βάρκες, συν εννοημένες θαρρείς με τον άνεμο, δεν έλεγαν να σταματήσουν τον τρελό χορό στους αλμυρούς αφρούς.

Εδώ στην μανία του Θεού, ήρθε να κατασταλάξει την μανία της ζωής της.

Κουρασμένοι οι άντρες της μεταφορικής εταιρίας, βολεύτηκαν, όπως- όπως στις μικρές καμπίνες των караβιών, αφού τσίμπησαν κάτι πρόχειρο, από όσα είχαν προβλέψει να κουβαλήσουν μαζί τους.

Την επομένη τους περίμενε το ίδιο κουραστικό ταξίδι της επιστροφής, μιας και θα έπρεπε να πάρουν το πλοίο της γραμμής για Πειραιά αυτήν την φορά κι από εκεί οδικώς να συνεχίσουν για Θεσσαλονίκη .

Η νύστα που τόσο εναγώνια περίμενε να έρθει η Ανδρονίκη, δεν έκανε την εμφάνισή της, κι έτσι προτίμησε να περάσει το υπόλοιπο της νύχτας της παρέα με την μανία του ανέμου και την αλμύρα των θυμωμένων κυμάτων.

Το φανάρι που είχε μαζί της βοήθησε τον μακρύ της περίπατο, κατά μήκος της παραλίας.

Το χοντρό της ανοράκ δεν βοηθούσε και ιδιαίτερα στην αντιμετώπιση της υγρασίας, που επέμενε να μάχεται τις ασυνήθιστες αντοχές της, και ωστόσο νικούσε, καθώς ξεσήκωνε με κύματα ρίγους την ραχοκοκαλιά της.

Είχε φτάσει πια στα ψαροκάλυβα.

Η απόσταση από τον φάρο της φαινόταν μακρινή, αλλά αποδείχτηκε πως ήταν πολύ κοντινότερα από ότι πίστευε. Συγκρατήθηκε στην επιθυμία να σκύψει και να κοιτάξει μέσα στα αχνοφώτιστα παραθύρια. Κανένας, δεν περίμενε την άφιξή της. Κανείς δεν γνώριζε για την αγορά του εγκαταλελειμμένου φάρου. Η αντίδραση των ξαφνιασμένων ανθρώπων μέσα στην νύχτα, θα μπορούσε να αποβεί τραγική. Στην σκέψη ότι κάποιος θα έσκυβε μέσα στο δικό της παράθυρο, την νύχτα, ανατρίχιαζε από τρόμο!

Απομακρύνθηκε γρήγορα, και συνέχισε τον περίπατό της πιο πέρα, εκεί που η νύχτα σκοτείνιαζε περισσότερο και το μάτι, αργούσε να συνηθίσει, στο τόσο μαύρο.

Ο φόβος που περίμενε να την κυριέψει δεν εμφανίστηκε.

Μια γλυκιά γαλήνη αντίθετα απλώθηκε στο στέρνο της.

Ακόμη και το τέλος να ερχόταν εκείνη την στιγμή, θα την έβρισκε τόσο απρόβλεπτα πανέτοιμη!

Σαν συνάντηση με τον Θεό, ήταν το δέος και η επιθυμία που την κυρίευε.

Μόνη, απόλυτα μόνη, συντροφιά με όλα τα στοιχεία της φύσης, στον τρελό χορό τους. Ένα ραντεβού, με το απόλυτα μοναχικό. Εκείνη, ο άνεμος, η θάλασσα, η νύχτα. Και ο έναστρος πά'ραυτα ουρανός. Η βροχή είχε από ώρα σταματήσει. Τα σύννεφα είχαν διαλυθεί, το κρύο δυνάμωνε. Και η Ανδρονίκη προχωρούσε. Έσβησε, την λάμπα, κάνοντας οικονομία στο πετρέλαιο, εξάλλου το σκοτάδι πια το είχε συνηθίσει.

Θα είχε κάνει τον γύρο του νησιού, αν δεν της έκοβαν τον δρόμο κάτι απόκρημνοι βράχοι.

Αναγκάστηκε να πάρει τον δρόμο της επιστροφής.

Είχε αρχίσει να χαράζει η μέρα και τα πάντα φάνταζαν διαφορετικά. Η παραλία, τα καλύβια, οι βάρκες, ο φάρος. Ο κόσμος της τώρα πια.

Ο κόσμος της ήταν ένας μαγευτικός κόσμος. Μεταλλασσόταν. Διαφοροποιούνταν μέσα σε ελάχιστες ώρες. Αγρίευε και ημέρευε στο πέρασμα της μέρας! Εκπληκτικό!

Τάχυνε το βήμα της, για να ριχτεί με πείσμα στην δουλειά, πριν την προλάβει μεσημέρι. Είχε τόσα να αποθανατίσει στον καμβά της!

Τόσα χρώματα, τόσα αρώματα, τόση κίνηση!

Πρώτη της δουλειά, το θεωρείο! Έτριψε με πείσμα τα φθαρμένα και ποτισμένα από την αλμύρα τζάμια, ήταν αξιοπερίεργο που δεν είχαν σπάσει μετά από τόσο καιρό εγκατάλειψης, σκούπισε, σφουγγάρισε πεσμένη στα γόνατα, εξολόθρεψε τους τεράστιους ιστούς αράχνης.

Όταν ο χώρος πήρε να δείχνει βιώσιμος, τοποθέτησε τα καβαλέτα της και τα σύνεργα της ζωγραφικής της, έστρωσε τον μικρό καναπέ της και έβαλε στο γκαζάκι τον καφέ να σιγοβράζει.

Άνοιξε το κεντρικό παράθυρο, και άφησε το μακρύ κόκκινο κομμάτι ύφασμα που είχε φέρει μαζί της να πέσει ελεύθερο, μέχρι να ακουμπήσει στην πέτρινη γη.

Στερέωσε τις εσωτερικές άκρες του στο πρεβάζι, με πινέζες, πρόχειρα, και ύστερα πήρε το μικρό ράφι και το κάρφωσε με χοντρά μακριά μπετονόκαρφα καρφώνοντας μαζί και το ύφασμα. Πήρα με ευλάβεια την δρύινη οστεοθήκη της Ελένης και την τοποθέτησε πάνω στο ράφι.

- Εκεί, για να μπορείς να αγναντεύεις την θάλασσα! Είπε
Κι έπειτα με όλη την δύναμη της φωνής της φώναξε απευθυνόμενη στο απέραντο γαλάζιο της λεβεντοπνίχτρας.

- Παντιέρα στον χρόνο Ελένη!
- Παντιέρα στα όνειρά μας!
- Παντιέρα στην άτιμη ζωή που τόσο μας μπέρδεψε!
- Παντιέρα στην σιωπή μου!
- Παντιέρα στην φιλία!
- Παντιέρα στην αγάπη που δεν με συνάντησε!
- Παντιέρα στην καινούργια αρχή!

Οι φωνές της ξύπνησαν τους εργάτες που ένας –ένας πρόβαλαν τρομαγμένοι από τις καμπίνες, τρίβοντας τα αγουροξυπνημένα μάτια τους, σιγοψιθυρίζοντας μεταξύ τους.

Ένας μάλιστα από αυτούς πήδηξε με ένα σάλτο στην άμμο και ανέβηκε λαχανιασμένος τα σκαλιά για να δει τι συνέβαινε.

Βρήκε την Ανδρονίκη να μοιράζει τον καφέ σε πλαστικά ποτηράκια, που μόλις αντίκρισε το τρομαγμένο ύφος του ξέσπασε σε γέλια.

Το μεσημέρι τα πλοιάρια, πήραν μαζί τους, τους μεταφορείς, και η Ανδρονίκη τα έβλεπε να απομακρύνονται στην αφρισμένη θάλασσα.

Συνέχισε να συμμαζεύει τον φάρο της. Έστρωσε το κρεβάτι της που το τοποθέτησε στο διπλανό από το θεωρείο μικρό δωματάκι.

Ταχτοποιήσε τα ρούχα της στην δίφυλλη ντουλάπα, έβαλε τα εσώρουχά της στο κομό, τα προσωπικά της είδη στην συρταριέρα.

Πριν δύσει ο ήλιος είχε καθαρίσει την σκάλα και είχε τοποθετήσει κατά μήκος του κεφαλόσκαλου, λάμπες σε απόσταση είκοσι εκατοστών την μία από την άλλη.

Είχε αλλάξει την σκουριασμένη κλειδαριά, και είχε βάλει στην πετρογκάζ να βράζει το νερό για την μακαρονάδα που ετοιμαζόταν να ετοιμάσει. Η κούραση της είχε θυμίσει πως ήταν νηστική δύο μέρες τώρα.

Πριν ακόμη πέσει η νύχτα, είχε κάνει ένα πρόχειρο μπάνιο, με τον παλαιολιθικό τρόπο, σε σκάφη, και είχε δειπνήσει. Έβαλε μπρος την γεννήτρια, ετοίμασε τα χρώματά της, και άρχισε να αποτυπώνει στον μουσαμά, τις πρώτες της εικόνες.

Σε αυτόν τον τόπο, ο ύπνος δεν θα με συναντήσει ποτέ! Συλλογίστηκε καθώς συνειδητοποίησε πως η καινούργια μέρα πήρε να χαράζει.

- Μπάρμπα Νικόλα, μην ξεχάσεις την μποτίλια! Και την βενζίνη για την γεννήτρια! Φώναζε η Ανδρονίκη στην προβλήτα.

- Μείνε ήσυχη Ανδρονίκη, θα γυρίσω φορτωμένος όπως πάντα γοργόνα μου. Όλα τα θυμάμαι, όλα!

Είχαν περάσει τέσσερις μήνες από εκείνη την μέρα της άφιξής της στο ψαρονήσι. Τώρα πια το γνώριζε από άκρη σε άκρη. Είχε κάνει φιλίες με όλους τους ψαράδες. Με αυτούς που έμεναν μόνιμα στο νησί, αλλά και με τους άλλους που ερχόταν περιστασιακά.

Στον οικισμό την αποκαλούσαν "η γοργόνα". Γιατί την ξέβρασε λέει η θάλασσα μια βραδιά του Γενάρη στο νησί τους κι εκείνη παρακαλούσε τον Ποσειδώνα να την συγχωρέσει. Γι αυτό του κρέμασε κόκκινη ανεμόσκαλα να ανέβει στον φάρο που βρήκε ως κατάλυμα και να την ελευθερώσει από την ανθρώπινη υπόστασή της.

Θρύλος που σοφίστηκαν οι γέροι, και την λέγανε τα βράδια στα καφεενεία, τεντώνοντας τα φρύδια, σουφρώνοντας τα χείλη, για να γίνουν πιστευτοί και να επικρατήσει η άποψή τους για το ανεξήγητο, γυναίκα μονάχη να μένει σε έναν φάρο παρέα με τα οστά μιας νεκρής φίλης.

- Και ζωγραφίζει την θάλασσα!
 - Και τον βυθό της!
 - Ολοζώντανά!
 - Δεν μπορεί, αυτή κατέχει την θάλασσα.
 - Την έχει ζήσει!
 - Μα γεννήθηκε σε αυτήν!
 - Γοργόνα είναι σου λέω!
 - Ξωτικό!
 - Γυναίκα είναι βρε παιδιά, επέμενε ο μπάρμπα -Νικόλας όταν τύχαινε στις συζητήσεις τους. Μια γυναίκα όπως όλες οι άλλες. Και είναι πολύ βασανισμένη.
- Το βλέπω εγώ στα μάτια της, που όλο μου δακρύζουν! Ποιος ξέρει τι την έφερε εδώ! Μα ότι και νάναι τι σας κόφτει: Κι αν άπλωσε κόκκινο πανί: Δικό της είναι ότι θέλει το κάνει. Δεν το κρέμασε στα παραθύρια σας. Στο δικό της κρέμεται.

- Και η νεκρή;
- Φίλη της από την πόλη. Δεν είχε κανέναν. Την πήρε μαζί της.

Τα παιδιά τρέχανε ξωπίσω της όταν πήγαινε στην αγορά. Την άγγιζαν την χάιδευαν να δουν αν έχει σάρκα. Μια φορά το πιο τολμηρό από όλα σήκωσε την μακριά της φούστα την ώρα που ψώνιζε ψωμί, για να δει αν έχει πόδια ή λέπινη ουρά!

Η Ανδρονίκη γελούσε με όλα αυτά. Δεν θύμωνε καθόλου. Καταλάβαινε ότι η άγνοια, στα μυαλά, αμόρφωτων ανθρώπων γεννά, οράματα και φαντασίες. Χαιρόταν που έγινε η αφορμή, να σπάζουν λίγο την μονοτονία της ζωής τους αυτοί οι απλοί άνθρωποι.

Εκείνη περνούσε την μέρα της στο περιβόλι που είχε στην κυριότητά της. Είχε φυτέψει ένα σωρό ζαρζαβατικά και ήταν υπεύθυνη για την ανατροφή τους! Σε λίγο θα δοκίμαζε τους καρπούς του μόχθου της.

Τα απογεύματα ζωγράφιζε και κάπου-κάπου έγραφε. Είχε ήδη ετοιμάσει υλικό για την επόμενη έκθεσή της. Τις παραγγελίες της έστελνε με το καράβι της γραμμής, που πάντα φρόντιζε να προλαβαίνει στην ώρα του ο καλός της ο Νικόλας.

Αυτός ο γεράκος είχε αποβεί σωτήριος για την Ανδρονίκη. Της έφερνε την αλληλογραφία της, ταχυδρομούσε την δική της, της ψώνιζε, είχε γίνει το δεξί της χέρι. Κι εκείνη τον αντάμειβε με τα καφεδάκια που του έψηνε και τα πίνανε παρέα στην κουπαστή της τράτας του, καθώς και με τα όσα του διάβαζε, αποσπάσματα από την Αγία- Γραφή, κείμενα λογοτεχνικά, ακόμη και ποιήματα, που με τόση λαχτάρα και τόση δίψα για γνώση άκουγε ο Μπάρμπα Νίκος.

Γιατί ο γεράκος δεν έμαθε ποτέ του γράμματα. Και η κυρά του με την λίγη ανάγνωση που ήξερε, ποτέ δεν είχε χρόνο για χασομέρια. Ξεβρασμένη σε εκείνο το άγονο βραχονήσι, έβλεπε τα χρόνια της να μαραίνονται και να ρυτιδιάζουν από την αλμύρα. Που καιρός για διαβάσματα! Με τι ψυχή, και ποια λαχτάρα!

Αφού κι αυτή την ξέρανε η αγωνία του μεροκάματου και η ανατροφή, των πέντε παιδιών , που όλα της φύγανε και καλά κάνανε, αλλά έλα που απέμειναν δυο αδειανά κουφάρια...

Αυτά ήταν τα λόγια της Χρυσάνθης κάθε που έπιανε κουβέντα με την Ανδρονίκη, όταν της πήγαινε ένα πιάτο από το καθημερινό που έβαζε στην κατσαρόλα της. Το ίδιο παράπονο, ο ίδιος μονόλογος.

Η Χρυσάνθη και ο Νικόλας είχαν γίνει η οικογένειά της. Κι εκείνη που πίστευε πως σε τούτο τον τόπο θα ήταν ολομόναχη!

Το καλοκαίρι ήρθε και έφυγε.

Η Ανδρονίκη, χάρηκε την θάλασσα και τον ήλιο όσο ποτέ στην ζωή της. Στις δέκα Αυγούστου είχε έρθει το πιο χαρούμενο νέο τηλεγραφημένο. Ο μπάρμπα Νικόλας παραλίγο να πάθει συγκοπή με την ταχύτητα που ανέβαινε δυο-δυο τα σκαλιά του φάρου.

Η Ιουλία είχε γίνει μητέρα! Είχε φέρει στον κόσμο μια κόρη. Θα της έδινε το όνομα της γιαγιάς της. Και συμφωνούσε απόλυτα ο Αλί. Ανδρονίκη!

Την καλούσαν να τρέξει κοντά τους. Να πάρει στην αγκαλιά της την εγγονή της.

-Χωρίς τηλέφωνο, χωρίς κινητό, χωρίς ηλεκτρικό, μα που πήγες και χαντακώθηκες μητέρα! Της έλεγε με παράπονο, στην τηλεφωνική επικοινωνία που είχαν το ίδιο βράδυ.

Η Ανδρονίκη είχε κατέβει στην χώρα μόνο γι αυτό. Το τηλεγράφημα είχε αργήσει. Η Ιουλία ήταν πλέον στο σπίτι και η μικρή έκλαιγε επίμονα στην αγκαλιά της.

- Σε λίγο θα έχω από όλα.

Έκανα αίτηση στον Δήμο και περιμένω.

- Έχτισα και τουαλέτα, έβαλα και μπανιέρα. Έθα φέρω τον πολιτισμό. Κι έτσι θα μπορείτε κι εσείς να έρχεστε τα καλοκαίρια. Είμαι καλύτερα από ποτέ μωρό μου. Βρήκα τον εαυτό μου.

- Η έκθεσή σου είχε φοβερή επιτυχία. Το διάβασες στις εφημερίδες; Είχες τις καλύτερες κριτικές.

- Σου είπα, βρήκα τον εαυτό μου. Ξαναγεννήθηκα!

- Μα σε θέλω πλάι μου μητέρα. Σε χρειάζομαι Τώρα περισσότερο από ποτέ!

- Ίσως να ανεβώ για λίγες μέρες. Να γνωρίσω και την μικρή. Είναι όμορφη; Σου μοιάζει;

- Μάλλον μοιάζει του πατέρα της

- Τότε είναι κούκλα!

Δεν ήταν έτοιμη για το ταξίδι της επιστροφής. Έστω κι αν γνώριζε πως η διαμονή της στα εγκόσμια θα διαρκούσε πολύ λίγο. Δεν ήθελε να επιστρέψει με τίποτε. Για κανένα λόγο. Η γέννηση όμως της εγγονής της δεν ήταν ένας λόγος.

Ήταν Ο λόγος.

Μάταια η Ιουλία προσπαθούσε να την πείσει να μείνει για πάντα.

- Έχω χτίσει τον δικό μου κόσμο πια Ιουλία. Βρήκα την πατρίδα μου το λιμάνι μου. Την ψυχή μου. Εκεί, κατάφερα να ξεχάσω. Λυτρώθηκα!

Δέκα μέρες αργότερα, ξανανέβαινε τα σκαλιά του φάρου της, ανακουφισμένη. Τα έσοδα από την έκθεση, τα είχε καταθέσει στην τράπεζα στο όνομα της εγγόνας της. Ένα μικρό μέρος αυτών πήρε για τις αγορές υλικών και χρωμάτων. Οι καταθέσεις της εξάλλου στην τράπεζα ήταν ήδη αρκετές για να καλύψουν τα λιγοστά της έξοδα. Η ζωή της ήταν τόσο λιτή, μα και τόσο πλούσια! Κι ο τόπος της τόσο μικρός και στενοριακός μα ταυτόχρονα και τόσο απέραντος! Για να κάνει τον γύρο του νησιού αρκούσαν τρεις ώρες. Τα μόνα μέρη όπου μπορούσε να πάει ήταν ο παλιός ερειπωμένος πλέον οικισμός, ο καινούργιος οικισμός, η ψαροταβέρνα, ο καφενές. Μα σαν ανέβαινε στον φάρο της και αγνάντευε το πέλαγος, και την απεραντοσύνη του, δεν της έφταναν θαρρείς αιώνες για να γεμίσει χρώματα και σχήματα. Και φως!

Κάθε Καλοκαίρι, ο Αλί, η Ιουλία και η μικρή Ανδρονίκη, περνούσαν τις διακοπές τους στον φάρο. Έναν ολόκληρο μήνα.

Και η Ανδρονίκη, απολάμβανε μαζί τους τις δικές της διακοπές, μιας και ήταν οι μοναδικές μέρες που δεν ζωγράφιζε.

Μόνο στο περιβόλι πήγαινε να ποτίσει και να κόψει φρέσκα ζαρζαβατικά για το φαγητό τους.

Η ζωή της είχε πια απλουστευθεί.

Χάρη στην γοργόνα, είχαν πάρει ηλεκτρικό και τηλέφωνο όλα τα ψαροκάλυβα. Ο φάρος είχε βαφτεί εξωτερικά, ανανεωθεί εσωτερικά και φάνταζε σαν ανάκτορο ιδιόρρυθμου παραθεριστή. Οι τουρίστες τον επισκεπτόταν με περιέργεια. Στα έντυπα των αξιοθέατων του νησιού, υπήρχαν και φωτογραφίες του φάρου. Καϊκια φορτωμένα τουρίστες, άραζαν πλέον στην παραλία, που ενδεικνύονταν για τα άσπιλα νερά της.

Είχε γίνει έναν με τον τόπο. Ο θρύλος της γοργόνας ήταν πλέον παρελθόν. Το ξηραμένο από την αλμύρα πρόσωπό της, η σκουρόχρωμη επιδερμίδα της δεν θύμιζε σε τίποτε εκείνη την γυναίκα που πάτησε ένα βράδυ του Γενάρη σε εκείνο το τριγυρισμένο από θάλασσα κομμάτι γης.

Επτά χρόνια ήταν αρκετά, για να την μεταμορφώσουν.
Η καριέρα της ωστόσο βρισκόταν στην κορύφωση.
Ήταν πλέον ευρείας φήμης καλλιτέχνης.
Τα έργα της εκτιμόταν στις καλύτερες γκαλερί ανά τον κόσμο και τα έσοδα από τις δημοπρασίες, πολλαπλασιάζονταν.
Η Ιουλία είχε αναλάβει τον ρόλο του manager της.
Έκλεινε τις γκαλερί, διοργάνωνε τις εκθέσεις, απόσπελλε τα έργα στο εξωτερικό.
Φρόντιζε για τη διαφήμιση μέσω του δια-δικτύου, εξαργύρωνε με πληρεξούσιο τις επιταγές.
Τα χρήματα περνούσαν στο 70% στον λογαριασμό της μικρής Ανδρονίκης. Τα υπόλοιπα έμπαιναν στον προσωπικό λογαριασμό της γιαγιάς.
Αυτή ήταν η συμφωνία.
Συχνά οι εφημερίδες και τα καλλιτεχνικά περιοδικά, αναφέρονταν στην ιδιόρρυθμη καλλιτέχνίδα που εγκατέλειψε τα εγκόσμια και αποσύρθηκε σε ένα βραχονήσι.
Μάταια προσπαθούσαν να έρθουν σε επαφή μαζί της οι δημοσιογράφοι για να της αποσπάσουν μια συνέντευξη.
Αρνιόταν πεισματικά να δεχτεί οποιονδήποτε.
Η δημοσιότητα δεν την ενδιέφερε καθόλου. Αν και πλέον ήταν αναπόφευκτη.
Για τίποτε όμως στον κόσμο, δεν θα επέτρεπε να δημοσιευτεί φωτογραφία της.
Έτσι τα άρθρα που δημοσιεύονταν γι αυτή, λάνσαραν προγενέστερες φωτογραφίες, με χαμόγελα αρχείου.
Κάποιοι φιλόδοξοι ρεπόρτερ ωστόσο, είχαν καταφέρει να την πλησιάσουν επισκεπτόμενοι το νησί ως τουρίστες.
Μόλις όμως η Ανδρονίκη αντίκριζε την φωτογραφική μηχανή, ή την βιντεοκάμερα, έτρεχε να κρυφτεί στον φάρο της.
Μακρινές, μόνο μακρινές φωτογραφίες θα μπορούσαν να τραβήξουν. Κι αυτές κι έδειχναν ενίοτε στις ειδήσεις των οκτώ!
« **Το όνομά μου Ανδρονίκη** » ήταν ο τίτλος του βιβλίου, που όλα αυτά τα χρόνια έγραφε η ζωγράφος.

Η κλίση της στην γραφή, με όλα όσα είχαν διαδραματιστεί στην ζωή της, είχε κατά κάποιο τρόπο μπει στο περιθώριο.

Κομπιασμένες οι εκφράσεις μέσα της, κλειδωμένη η ψυχή της, καταστούσαν αδύνατη την καταγραφή, την περιγραφή, την μετουσίωση των λέξεων μέσα από την πένα και την κόλα.

Εκεί όμως, στην σιωπή, στην εξιλέωση, στο άγονο και στο αγνό, κοντύτερα στο Θείο, άρχισαν ξανά οι λέξεις να κερδίζουν το νόημά τους κι ελεύθερα η ψυχή μπορούσε να καταγράψει.

Αυτοβιογραφία θα το έλεγε κανείς.

Αυτογνωσία, το βάφτισε η ίδια. Εξομολόγηση!

Όταν θα σήμανε η ώρα, τότε μόνο θα έβρισκαν τα χειρόγρατά της.

Θα πρόσθετε στην Ιουλία της ακόμη έναν μπελά. Ακόμη μια ευθύνη.

Για όλες εκείνες τις γυναίκες ανά τον κόσμο, που βρέθηκαν ή επρόκειτο να βρεθούν , να παλέψουν, να προσπεράσουν ή να χαθούν μέσα στα ίδια τα αδιέξοδα.

Ένας φόρος τιμής, στη γυναίκα που μπορεί, στη γυναίκα που της επιβάλλεται, στη γυναίκα που πονά κι ωστόσο οφείλει, στην πολυτάλαντη αυτή φύση, στη μάνα, στην αδελφή, στην κόρη, στη σύζυγο, στην αιώνια καταδικασμένη να ανέχεται, να αντέχει και να μην παραπονιέται.

Σε αυτήν που της χαρίστηκε το μεγαλείο της ζωής, η ευθύνη της ανατροφής, η μοναξιά της υπομονής και η συντριβή της αγνωμοσύνης.

Στον Γολγοθά της!

Επτά ολόκληρα χρόνια κύλησαν σαν μια μόνο μέρα. Θα περίμενε κανείς σε έναν τέτοιο τόπο οι ώρες να κυλάνε βασανιστικά αργά, αλλά για την Ανδρονίκη είχαν φύγει τόσο γρήγορα, τόσο βιαστικά!

Η Χρυσάνθη είχε αφήσει αυτόν τον κόσμο, με το ίδιο παράπονο στα χείλη. Ο μπάρμπα- Νικόλας, δεν έμπαινε πια στην τράτα του για τα συνηθισμένα του δρομολόγια. Τώρα η Ανδρονίκη ήταν αυτή που πήγαινε ένα πιάτο φαγητό από το καθημερινό της και φρόντιζε να μην του λείπει τίποτε.

Είχε μάθει να χειρίζεται την τράτα, να ανεβάζει τα πανιά, να κωπηλατεί όταν χρειαζόταν. Είχε γίνει θαλασσινή!

Μόνη της πήγαινε τα έργα της στην Κάλυμνο, περίμενε το καράβι, προλάβαινε το ταχυδρομείο!

Το πανί είχε ξεθωριάσει και σκιστεί. Κάποια κουρέλια κρεμόταν ακόμη από το παραθύρι. Και το κασελάκι της Ελένης, πάντα εκεί να αγναντεύει την θάλασσα.

Εκείνο το καλοκαίρι η Ιουλία, έφτασε μόνη της στο νησί με το παιδί, ντυμένη στα μαύρα.

Η Ανδρονίκη κατάλαβε. Δεν είχε πάρει καμιά είδηση για τον θάνατο του Αλί!

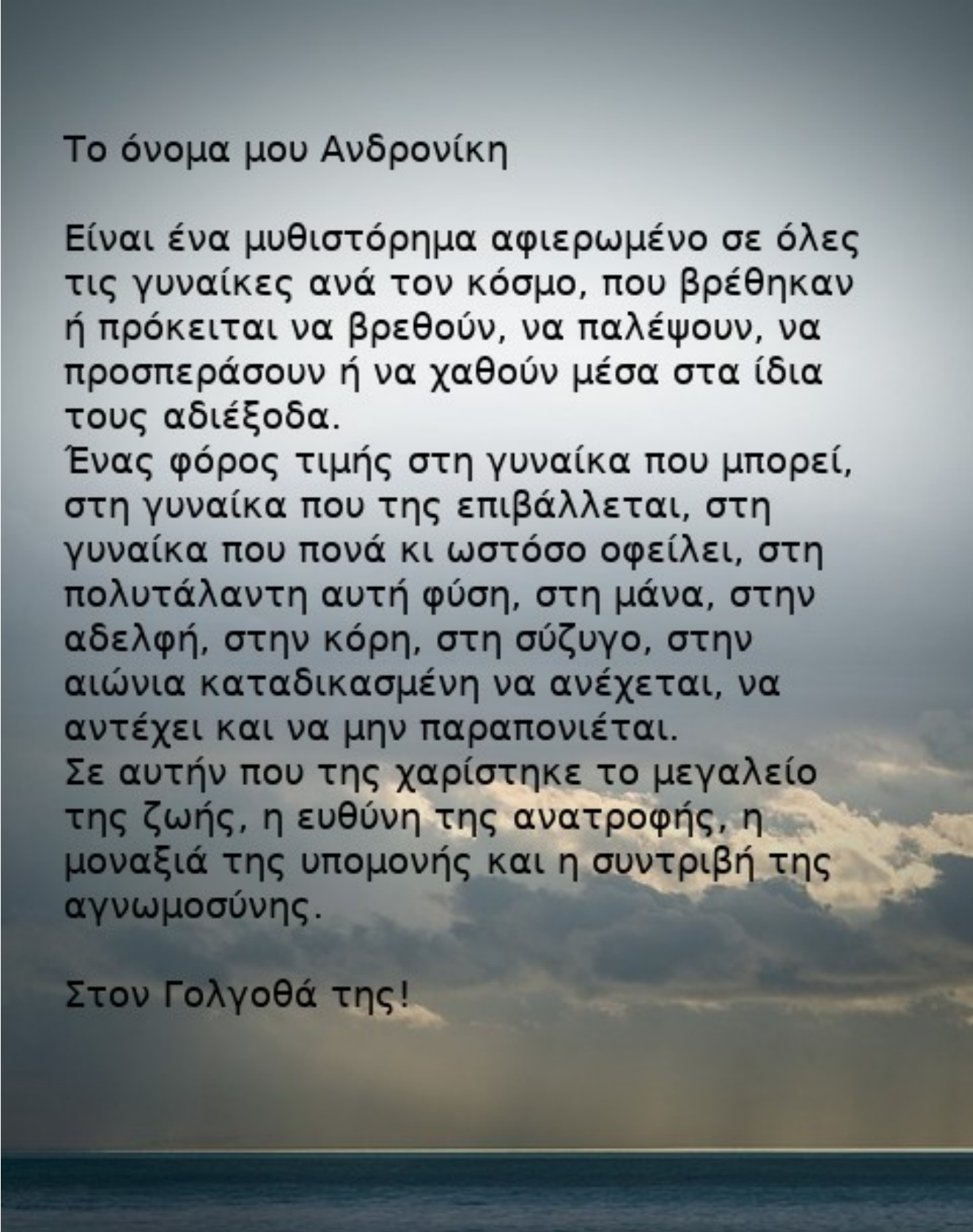
Η Ιουλία προτίμησε να μην της τηλεφωνήσει, να μην της ζητήσει την συμπαράστασή της. Είχε πλέον συνειδητοποιήσει πως η μητέρα της μόναζε στο δικό της μοναστήρι. Και τίποτε δεν έπρεπε να ταραξεί την γαλήνη της!

- Θέλω να έρθω κοντά σου μητέρα. Θέλω να ζήσω εδώ!
- Εσύ θέλεις. Το παιδί; Έχεις το δικαίωμα να το καταδικάσεις;
- Μα δεν με δένει τίποτε εκεί!
- Σε δένει . Η ζωή της κόρης σου. Το καθήκον σου να εκπληρώσεις τα όνειρά της. Η υποχρέωση να την βάλεις στον δρόμο της κι αυτή να το βλέπεις να απομακρύνεται από τον κοινό σας δρόμο. Μετά θα είσαι ελεύθερη. Αν και μια μάνα δεν είναι ελεύθερη ποτέ. Γιατί μέσα της είναι πάντα διπλή. Κυοφορεί στην ψυχή της. Μέχρι την τελευταία της στιγμή. Την ύστατη ανάσα της!

Η Ιουλία έκλαιγε βουβά μέσα στην αγκαλιά της.

Η μικρή Ανδρονίκη έχτιζε χαρούμενη πύργους στην άμμο.

- Κάποτε όμως μητέρα.....
- Κάποτε θα κρεμάσεις ίσως κι εσύ, το δικό σου κόκκινο πανί, θα απλώσεις την δική σου παντιέρα.
- Ίσως όμως να μην χρειαστεί να φτάσεις τόσο μακριά όσο εγώ. Υπάρχει ένας φάρος για τον καθένα. Αρκεί να μπορέσει να τον βρει.
- Ίσως.....
- Ίσως.....

Το όνομα μου Ανδρονίκη

Είναι ένα μυθιστόρημα αφιερωμένο σε όλες τις γυναίκες ανά τον κόσμο, που βρέθηκαν ή πρόκειται να βρεθούν, να παλέψουν, να προσπεράσουν ή να χαθούν μέσα στα ίδια τους αδιέξοδα.

Ένας φόρος τιμής στη γυναίκα που μπορεί, στη γυναίκα που της επιβάλλεται, στη γυναίκα που πονά κι ωστόσο οφείλει, στη πολυτάλαντη αυτή φύση, στη μάνα, στην αδελφή, στην κόρη, στη σύζυγο, στην αιώνια καταδικασμένη να ανέχεται, να αντέχει και να μην παραπονιέται.

Σε αυτήν που της χαρίστηκε το μεγαλείο της ζωής, η ευθύνη της ανατροφής, η μοναξιά της υπομονής και η συντριβή της αγνωμοσύνης.

Στον Γολγοθά της!